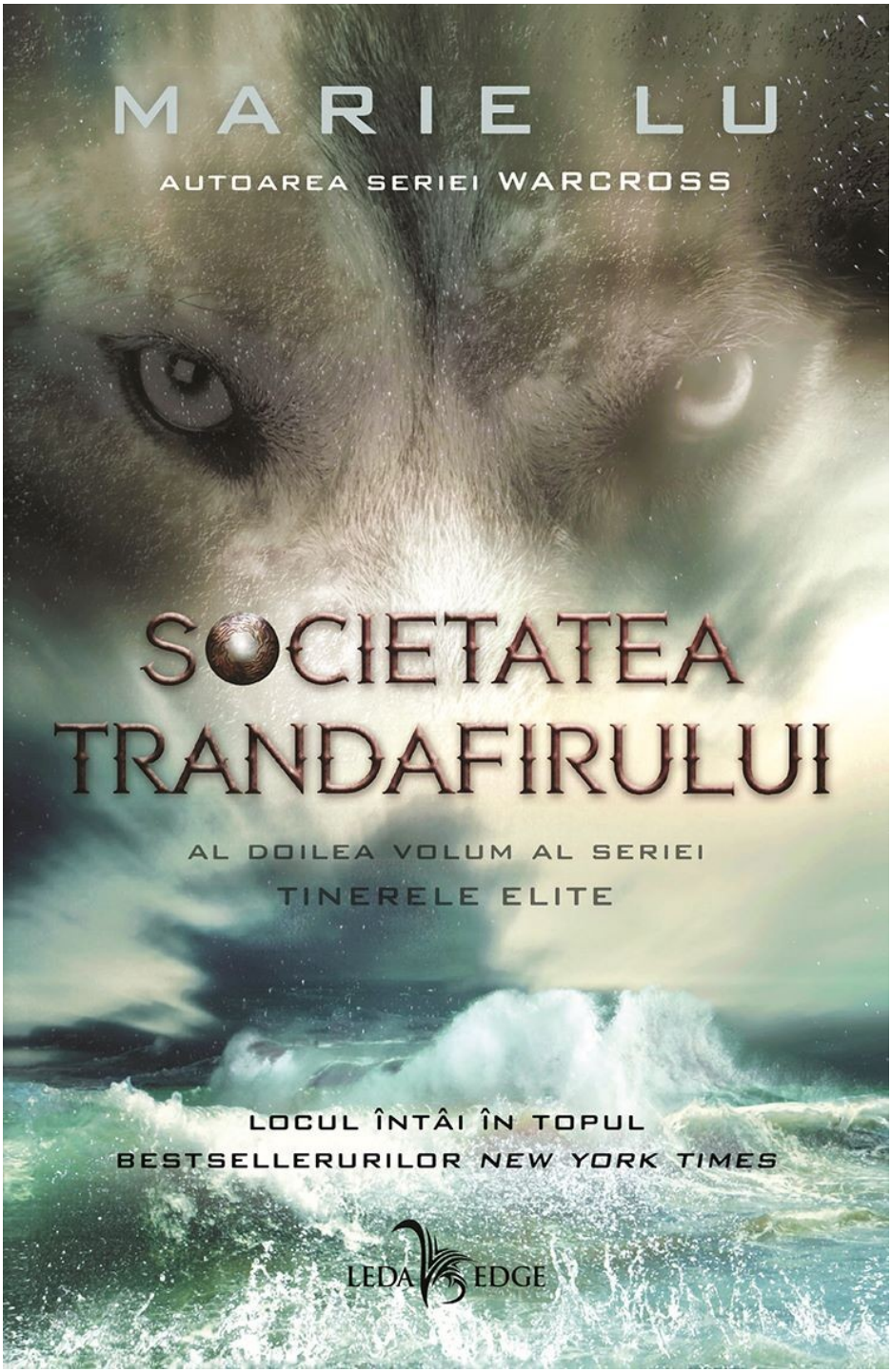
MARIE LU
AUTOAREA SERIEI WARCROSS
SOCIETATEA TRANDAFIRULUI
AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
TINERELE ELITE
LOCUL ÎNTÂI ÎN TOPUL
BESTSELLERURILOR NEW YORK TIMES
LEDA EDGE

Marie Lu

Societatea Trandafirului

Colecţie coordonată de Shauki Al-Gareeb

MARIE LU

SOCIETATEA TRANDAFIRULUI

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
TINERELE ELITE

Traducere din limba engleză
IULIA DROMERESCHI

CORINT BOOKS
2018

Redactare şi stilizare: Alina Sârbu
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciulu
Designul copertei: Linda McCarthy
Ilustraţia copertei: Shutterstock
Macheta interiorului: Marikka Tamura
Harta de la pp. 6 – 7: Russell R. Charpentie

Marie Lu, *THE ROSE SOCIETY*
Copyright © 2015 by Xiwei Lu.
Map illustration copyright © 2014 by Russell R. Charpentier.
Cover photos courtesy of shutterstock.com.
First published by G.R. PUTNAM S SONS, Penguin
Group.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978 – 606 – 793 – 424 – 3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LU, MARIE
Societatea Trandafirului/Marie Lu; trad. din lb. engleză: Iulia Dromereschi. — Bucureşti: Corint Books, 2018
ISBN 978 – 606 – 793 – 424 – 3
I. Dromereschi, Iulia (trad.)
821.111

Pentru Cassie, a cărei soră voi fi mereu, orice s-*ar întâmpla*!

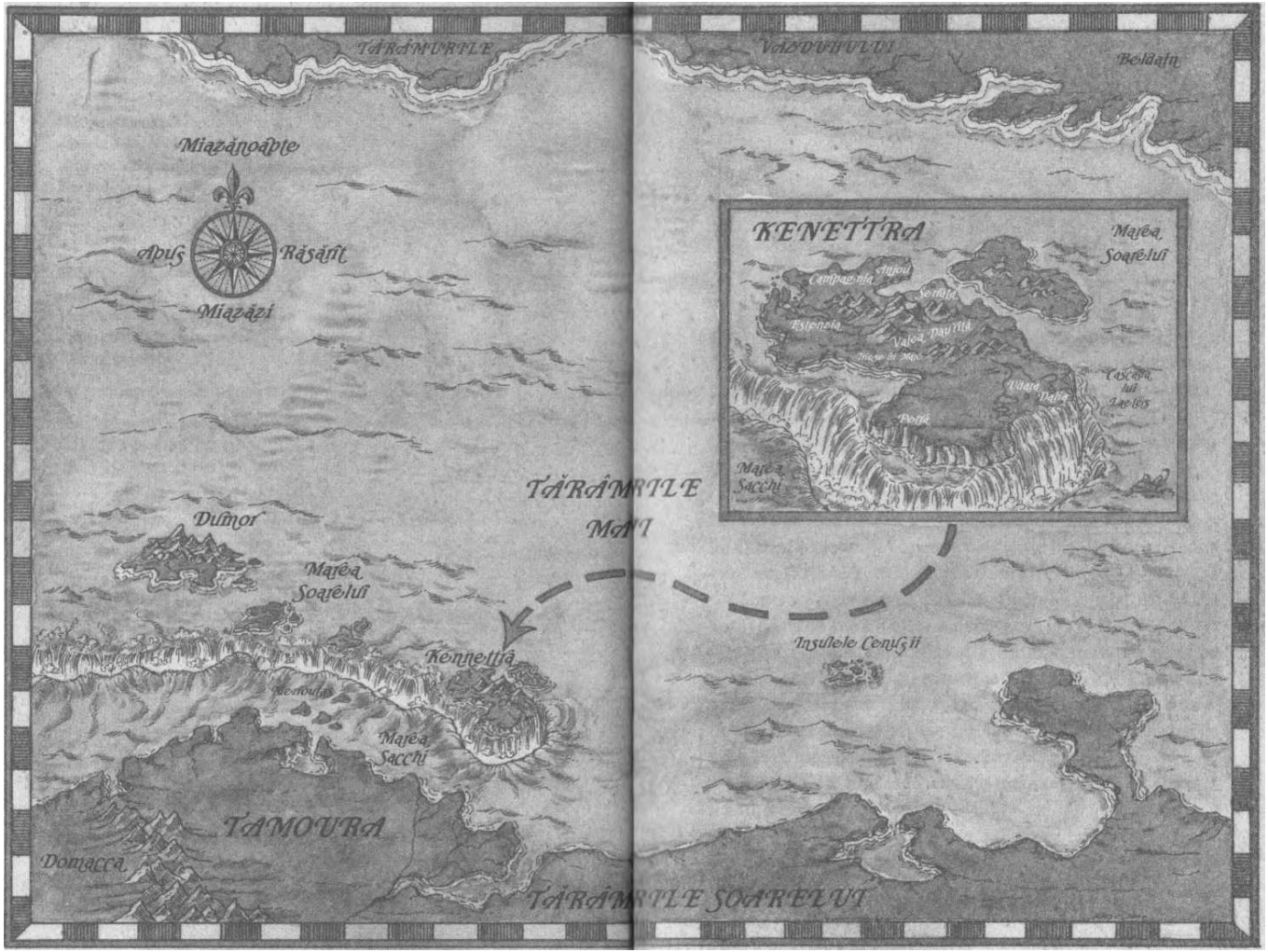
TĂRÂMURILE
Miazănoapte
Apus
Răsărit
Miazăzi
Dumor
Mareea Soarelui
Kennettra
Mareea Sacchi
TAMOURA
Domacca
TĂRÂMURILE MARII
VALDUHULUI
Beldain
KENETTRA
Mareea Soarelui
Campagnia
Anjou
Senela
Esteneia
Valea Dauntii
Vilare
Delft
Cascada lui Laelos
Porta
Mareea Sacchi
Insulele Cenușii
TĂRÂMURILE SOARELUI

Adelina Amouteru

Când eram mică, mama petrecea după-amiezi întregi în care nu făcea altceva decât să îmi spună străvechi poveşti populare. Pe una dintre acestea mi-o amintesc încă limpede, în amănunţime.

A fost odată ca niciodată un prinţ lacom care s-a îndrăgostit de o fată nespus de rea.

Prinţul avea mai mult decât şi-ar fi putut dori, însă niciodată nu îi era de ajuns. Când s-a îmbolnăvit, a vizitat Regatul Marelui Ocean, acolo unde lumea de dincolo se întâlneşte cu tărâmul celor vii, şi s-a târguit cu Moritas, zeiţa morţii, căci îşi dorea să dobândească o viaţă mai lungă. Când zeiţa l-a refuzat, el i-a furat aurul nemuritor şi a fugit la suprafaţă.

Drept răzbunare, Moritas şi-a trimis una dintre fiice, pe Caldora, îngerul furiei, să recupereze aurul nepreţuit. Caldora s-a materializat din spuma mării, într-o noapte caldă şi furtunoasă, înveşmântată doar în mătase argintie… O fantomă dureros de frumoasă, întrupată, parcă, din ceţuri.

Prinţul a dat fuga la ţărm, să o întâmpine. Ea i-a zâmbit şi i-a atins obrazul.

— Ce îmi poţi oferi în schimbul iubirii mele? l-a întrebat. Eşti dispus să te desparţi de regatul tău, de oastea ta şi de nestematele tale?

Prinţul, orbit de frumuseţea ei şi dornic să se laude, a încuviinţat.

— Orice îţi va pofti inima, i-a răspuns. Sunt cel

mai falnic bărbat de pe faţa pământului. Nici măcar zeii nu se pot pune cu mine, căci nu-mi sunt pe potrivă!

Aşa că i-a oferit regatul său, oastea sa şi nestematele sale. Caldora i-a acceptat darurile cu un surâs, doar pentru a-şi dezvălui adevărata formă de înger: scheletică, monstruoasă, cu aripi ca de peşte. Apoi, a dat foc regatului, făcându-l una cu pământul, iar pe prinţul cel nesăbuit l-a tras sub apele mării, în iad, unde aştepta, răbdătoare, mama sa, Moritas. Prinţul a încercat, din nou, să se tocmească, însă era prea târziu. Pentru că îi furase aurul, Moritas i-a devorat sufletul.

Mă gândesc acum la povestea aceasta, în timp ce stau, alături de sora mea, pe puntea unei nave comerciale şi privesc spre tărâmul oraşului-stat Merroutas, care se ridică de acum înaintea noastră din pâcla dimineţii.

Cândva, când nu voi mai fi decât pulbere şi vânt, ce poveste se va spune, oare, despre mine? Poate că: „A fost odată ca niciodată o fată care avea un tată, un prinţ care o iubea nespus şi un grup de prieteni uniţi în Societatea Pumnalului. Apoi, au trădat-o cu toţii, iar ea i-a nimicit până la unul…”

Oraşul-stat Merroutas
Tărâmurile Mării

Erau sclipiri de lumină pe un cer furtunos, bezna şovăitoare dinaintea zorilor. Nu mai existaseră niciodată şi nici nu aveau să mai existe vreodată, mai apoi.

Autor necunoscut despre Tinerele Elite

Adelina Amouteru

— Cred că s-ar putea să fie aici.

Vocea surorii mele, Violetta, mă trezeşte din reverie.

— Hâm? şoptesc, luând-o de braţ, în timp ce ne croim drum pe o stradă aglomerată.

Violetta îşi face gura pungă, iar pe chip i se aşterne îngrijorarea. Îşi dă seama că sunt cu gândul aiurea, dar sunt bucuroasă că hotărăşte să mă lase în pace.

— Am spus că s-ar putea să fie aici. În *piazza principale*[1].

Este seară devreme şi urmează cea mai lungă noapte din an.

Ne-am rătăcit în mijlocul acelora care sărbătoresc solstiţiul. Ne aflăm în oraşul-stat Merroutas, cel aflat la răspântia bogată şi animată a drumurilor comerciale dintre Kenettra şi Imperiul Tamouran. Soarele aproape a scăpătat, iar cele trei luni atârnă greu, ca nişte globuri rotunde şi coapte suspendate deasupra apei.

Târgoveţii din Merroutas se bucură din plin de această Prăznuire a Creaţiei din miezul verii, după

1 „Piaţa centrală” (it.) (n. red.).

care va urma o lună de post. Eu şi Violetta ne plimbăm printre nenumăraţii petrecăreţi, pierdute într-un curcubeu de culori de sărbătoare. Amândouă purtăm mătăsuri tamourane, părul strâns în creştet şi inele de bronz pe degete.

Oameni cu ghirlande de iasomie sunt peste tot, înţesând aleile înguste şi revărsându-se afară, în pieţe, dansând în şiruri lungi în jurul palatelor cu acoperişuri-cupole şi al templelor cu săli pentru îmbăiere. Trecem pe lângă canale ticsite de bărci doldora de marfă şi pe lângă clădiri bătute cu plăci de aur şi argint, care alcătuiesc mii de cercuri şi pătrate care se tot repetă. Tapiserii cu desene complicate atârnă de la balcoane în aerul plin de fum aromat. Pe lângă noi trec, în pâlcuri mici, soldaţi înveşmântaţi în mătăsuri unduitoare în locul obişnuitelor armuri grele. Pe mâneci le este brodat blazonul cu lima şi coroana. Nu fac parte din Axa Inchiziţiei, dar, fără îndoială, au auzit veştile despre ordinele venite de dincolo de mare ale lui Teren Santoro, inchizitorul general, care le-a poruncit tuturor să ne dea de urmă mie şi Violettei. Aşa că ne ţinem cât mai departe de oşteni.

Mă simt de parcă aş pluti prin ceaţă. Sunt înconjurată doar de oameni care prăznuiesc. Este nespus de ciudat pentru mine să privesc aceste manifestări de bucurie. Ce întrebuinţare le-aş putea da? Doar ele nu-mi hrănesc deloc energia! Aşa că rămân tăcută, lăsând-o pe Violetta să ne călăuzească pe străzile pline de lume, şi mă întorc la gândurile mele negre.

De când am părăsit Kenettra, în urmă cu trei

săptămâni, mă tot trezesc auzind şoapte lângă patul meu, care amuţesc însă după câteva clipe. În alte dăţi, voci înăbuşite, greu de desluşit, îmi vorbesc când nu mai e nimeni altcineva prin preajmă. E drept: nu sunt mereu acolo şi nu pot înţelege întotdeauna ce-mi spun, când mi se adresează. Dar le pot simţi încontinuu prezenţa, pândind undeva, în cotloanele minţii mele. Un tăiş, o perindare de zgomot şi tăcere, o lampă care pâlpâie, dând beznă, nu lumină. Un foc mohorât, hain, care creşte şi tot creşte.

Ce-mi spun aceste şopote?

Adelina, de ce te învinovăţeşti pentru moartea lui Enzo?

Ar fi trebuit să-mi controlez iluziile mai bine, le răspund, încetişor, şoaptelor. *I-aş fi putut salva viaţa lui Enzo. Ar fi trebuit să am încredere în Pumnale mai devreme.*

Însă ele mă contrazic: *Dar nu a fost vina ta! Doar nu tu l-ai ucis, la urma urmei – nu arma ta a fost aceea care i-a curmat viaţa. Aşadar, de ce eşti tu cea surghiunită? Nu trebuia să te întorci la Pumnale, nu trebuia să îi ajuţi să-l salveze pe Raffaele! Toate s-au întors împotriva ta. De ce uită toată lumea că intenţiile tale au fost cele mai pure şi mai cinstite, Adelina? De ce te mai simţi încă vinovată pentru ceva ce nu a depins nicicând de tine?*

Fiindcă l-am iubit nespus, le răspund. *Iar acum nu mai este.*

Dar e mai bine aşa! mă contrazic vocile. *Nu ai fost tu aceea care aştepta mereu în capul scărilor,*

ascunsă de ceilalţi, pe când locuiaţi în vechea voastră casă, aceea a tatălui tău? Închipuindu-ţi mereu că erai regină?

— Adelina! îmi atrage Violetta atenţia, trăgându-mă de braţ, iar şoaptele se risipesc.

Clatin din cap şi mă căznesc să mă concentrez.

— Eşti sigură că-i aici? o întreb.

— Dacă nu-i el, atunci, de bună seamă, este o altă Tânără Elită.

Am venit aici să scăpăm de privirile inchizitorilor din Kenettra. Este cel mai apropiat loc care nu se află sub controlul ocârmuitorului ţării mele de baştină, dar, mai târziu, ne vom croi drum spre miazăzi, spre Tărâmurile Soarelui, cât mai departe de Axa Inchiziţiei.

Dar ne aflăm aici şi dintr-un alt motiv.

Dacă aţi auzit vreodată vreo poveste despre o Tânără Elită, atunci, neîndoios, trebuie să fi fost despre un băiat pe nume Magiano. Raffaele, consortul cel tânăr şi frumos, care mi-a fost cândva prieten, îl tot pomenea în timpul lecţiilor noastre de după-amiază, când încerca să mă pregătească să-mi folosesc puterile. De atunci, i-am tot auzit numele de pe buzele nenumăraţilor călători pe care i-am întâlnit.

Unii spun că ar fi fost crescut de lupi în desimea pădurilor de pe Insulele Cenuşii, un arhipelag micuţ aflat departe, tare departe, la răsărit de Kenettra. Alţii pretind că s-ar fi născut în deşerturile fierbinţi ale Tărâmurile Soarelui, în Domacca, şi că ar fi un copil din flori, pe care l-ar fi crescut nomazii. Se zice că este sălbatic, aproape

feroce, că se îmbracă din cap până-n picioare în frunze şi că mintea şi mâinile îi sunt mai iuţi decât argintul-viu, de parc-ar fi o vulpe-de-noapte. S-a ivit pe neaşteptate, cu câţiva ani în urmă, şi de atunci a reuşit să facă în aşa fel încât să nu fie arestat de Axa Inchiziţiei. Care a încercat de zeci şi zeci de ori să îl înşface, sub acuzaţii dintre cele mai diverse, căci se pare că s-ar fi făcut vinovat de toate fărădelegile, de la pariuri ilegale până la şterpelirea nestematelor de pe coroana reginei din Kenettra. Şi umblă vorba că poate să momească pe oricine, doar cu sunetul lăutei sale, făcându-l să se arunce în mare de pe o stâncă. Şi că, atunci când zâmbeşte, dinţii îi sclipesc maliţios.

Deşi ştim amândouă că este o Tânără Elită, nimeni nu ne-a putut spune, fără şovăire, care îi este adevărata puterea. Putem fi sigure doar că a fost văzut de curând aici, în Merroutas.

Dacă aş mai fi încă aceeaşi fată care eram în urmă cu un an, înainte să fi avut măcar habar că aveam vreo putere, nu sunt sigură că aş fi avut curajul să caut o Elită atât de faimoasă precum Magiano. Dar, de atunci, am fugit de acasă şi apoi mi-am ucis tatăl. M-am alăturat Societăţii Pumnalului. I-am trădat pe foştii mei tovarăşi de arme, iar ei m-au trădat pe mine. Sau poate c-a fost invers… N-aş putea spune lămurit cum au stat lucrurile.

Ce ştiu însă, fără putinţă de tăgadă, este că, acum, toţi cei din Societatea Pumnalului sunt duşmanii mei de moarte. Când eşti singură într-o lume care se teme de tine şi te urăşte, vrei să îi

găseşti pe aceia care s-ar putea să fie asemenea ţie. Vrei să-ţi faci prieteni noi.

Prieteni care să fie, totodată, *Tinere Elite*. Prieteni care să te ajute să-ţi construieşti propria societate secretă.

Prieteni precum Magiano.

— *Salaam*[2], fete încântătoare din Tamoura!

Pătrundem într-o altă *piazza*[3] mare, aflată în apropierea golfului. Peste tot, pe laturile sale, se află tarabe cu mâncare ticsite cu oale aburinde ai căror vânzători ambulanţi poartă măşti lungi şi fac tot felul de scamatorii pentru a-şi atrage muşterii. Unul dintre aceşti negustori de mâncare zâmbeşte când ne uităm la el. Părul îi este ascuns sub un turban tamouran, iar barba îi e neagră şi bine îngrijită. Ne face o plecăciune. Îmi ating fruntea, instinctiv, pentru a-i răspunde la salut. Părul meu argintiu este încă scurt şi ţepos, de când am încercat să mi-l tai, şi am reuşit să-l ascund sub două fâşii lungi de mătase aurie, decorate cu ciucuri aurii care-mi atârnă până deasupra sprâncenelor. Am ţesut o iluzie deasupra părţii distruse a feţei mele. Pentru bărbatul acesta, genele mele argintii sunt negre, iar ochii mei, perfecţi.

Arunc o privire spre ceea ce vinde. Tigăi aburinde cu sărmăluţe în foi de viţă, frigărui de miel şi lipii calde. Îmi lasă gura apă.

---

2 Prescurtare a urării uzuale As-salămu 'alaykum (sau As-salămu ‘alaykunna, ar., când este adresată unor femei), „Pacea fie cu voi!” (n. red.).

3 „Piaţă (spaţiu deschis înconjurat de clădiri)” (it.) (n. tr.).

— Fete frumoase ca la mine-acasă! ne strigă el.

Apoi continuă în tamourană şi nu mai pricep ce ne spune. Din când în când mai desluşesc câte un „haideţi!” şi un „îmbucaţi ceva!”. Îi zâmbesc şi îi fac un semn din cap, aprobator. Nu m-am mai simţit de mult atât de... tamourană. Parc-aş fi ajuns, cumva, acasă.

Ai putea conduce un asemenea loc, îmi spun şoaptele din mintea mea, iar inima mi se umple de încântare.

Ne apropiem de taraba sa, iar Violetta scotoceşte după câţiva talanţi de bronz pe care îi întinde bărbatului. Eu rămân mai în spate. Văd cum îl face să râdă şi, apoi, cum el se apleacă să îi şoptească la ureche, în timp ce ea se înroşeşte, sfioasă, şi îi răspunde cu un zâmbet care ar putea face până şi soarele să se oprească în loc, nimicit de dor. Când convorbirea lor ia sfârşit, Violetta revine cu două frigărui. Vânzătorul o priveşte lung, înainte de a se întoarce spre alţi muşterii. Schimbă din nou limba în care îi salută:

— *Avei*, avei! Uitaţi de rămăşaguri şi veniţi să gustaţi puţină lipie proaspătă!

Violetta îmi întinde un talant de bronz.

— Ne-a făcut o reducere! îmi spune. Fiindcă i-a plăcut de noi.

— Draga mea Violetta!

Ridic, întrebător, o sprânceană spre ea şi iau o frigăruie. Am reuşit să rămânem cu pungile de bani pline până acum fiindcă îmi pot folosi puterile ca să fur de la nobili. Acesta este felul meu de a

contribui la bunăstarea noastră. Dar talentul Violettei e cu desăvârşire diferit.

— Dacă o s-o ţii tot aşa, vor ajunge să ne plătească ei pe noi să le mâncăm bucatele! o laud.

— Acesta e ţelul meu, să ştii! îmi răspunde, jucăuş, surioara mea.

Violetta mă priveşte cu un zâmbet nevinovat, care nu e, nici pe departe, aşa cum pare. Ochii ei rătăcesc prin *piazza*, oprindu-se acolo unde un rug imens arde în faţa unui templu.

— Suntem tot mai aproape de el, mă informează, luând încă o muşcătură delicată. Energia lui nu e foarte puternică. Se tot preface pe măsură ce înaintăm.

După ce mâncăm, o urmez pe Violetta, care-şi lasă puterea să ne ghideze pe un drum lung, în zig-zag, prin mulţimea de oameni. De când am fugit din Estenzia, noapte de noapte, am stat una în faţa celeilalte şi am lăsat-o să îşi încerce puterea pe mine, la fel cum o lăsam să-mi împletească părul, când eram copile. Aşa că ea a tot tras şi-a tot împins energia mea. Apoi, o leg la ochi şi merg în tăcere prin cameră, să verific dacă poate simţi sau nu locul în care mă aflu. Se întinde să atingă firele energiei mele şi le studiază structura. Iar eu îmi dau seama cum, noapte de noapte, ea devine tot mai puternică.

Ceea ce mă sperie nespus. Dar eu şi Violetta ne-am făcut o promisiune după ce am părăsit Societatea Pumnalului: nu ne vom folosi *niciodată* puterile una împotriva celeilalte. Dacă Violetta va dori protecţia oferită de iluziile mele, i-o voi oferi

mereu. În schimb, ea îmi va lăsa neatinse abilităţile. Întotdeauna. Asta e tot.

Trebuie să pot avea şi eu încredere în cineva.

Mai rătăcim aproape o oră înainte ca Violetta să se oprească în mijlocul pieţei. Se încruntă. Aştept lângă ea, studiindu-i chipul.

— L-ai pierdut? o întreb.

— E posibil, îmi răspunde Violetta.

Abia dacă o pot auzi, cu tot vacarmul muzicii din jur. Aşteptăm încă o clipă, înainte ca ea să se întoarcă spre stânga, făcându-mi semn să o urmez.

Apoi se opreşte iar. Se răsuceşte şi îşi încrucişează braţele, oftând.

— L-am pierdut din nou! mi se plânge. Poate c-ar trebui să ne întoarcem pe unde-am venit.

Abia ce rosteşte cuvintele, că un alt vânzător ambulant se opreşte în faţa noastră. Este îmbrăcat la fel ca toţi ceilalţi neguţători, cu chipul ascuns cu desăvârşire de o mască de *dottore*[4] cu nas lung şi cu trupul învăluit în veşminte colorate, fistichii. Când mă uit cu mai multă atenţie, bag de seamă că hainele îi sunt croite dintr-o mătase elegantă, ţesută fin şi vopsită cu cerneluri în culori pline, bogate. Ia mâna Violettei, o ridică spre masca lui,

4 Masca denumită şi Medico della Peste (it.), „doctorul (din vremea) ciumei”, asociată, în prezent, cu Carnavalul din Veneţia, a fost inventată de medicul francez Charles de Lorme (1584-1678) ca parte a unui echipament de protecţie menit să prevină îmbolnăvirea de ciumă a doctorilor în timp ce îşi tratau pacienţii (partea din interior a nasului sau ciocului supradimensionat al măştii era umplută cu diverse substanţe aromatice despre care se credea că ar fi putut să împiedice transmiterea bolii) (n. red.).

de parcă ar dori să o sărute, şi îşi duce apoi cealaltă mână la inimă. Ne face semn să ne alăturăm cercului din jurul tarabei sale.

Recunosc imediat şiretlicul, păcăleala lui: este un joc de pariuri din Kenettra, în care vânzătorul aşază douăsprezece pietricele colorate în faţa ta şi îţi cere să alegi trei. Apoi, amestecă pietricelele sub cupe. Deseori, se joacă în grup, şi dacă ai norocul să fii singurul care ghiceşte unde sunt ascunse toate cele trei pietricele, nu doar că îţi poţi recâştiga banii, ci, în plus, pe ai tuturor celorlalţi participanţi şi pe toţi aceia ai panglicarului. O privire aruncată spre punga lui burduşită îmi spune că n-a mai pierdut de ceva vreme.

Şarlatanul se înclină spre noi, fără niciun cuvânt, şi ne face semn să alegem trei pietricele. Face la fel şi cu ceilalţi adunaţi lângă noi. Privesc cum alţi doi jucători aleg, entuziasmaţi. În faţa noastră se află un băiat *malfetto*. Este însemnat de febra sângelui cu o iritaţie neagră, a cărei pată îi traversează urechea şi obrazul, în spatele faţadei sale gânditoare se ascunde teama însă.

Mmm! Energia mea se îndreaptă spre el, ca un lup atras de mirosul sângelui.

Violetta se apleacă spre mine.

— Hai să jucăm şi noi runda asta! îmi cere, cu ochii la băiatul *malfetto* – cred că simte ceva.

Aşa că îi fac semn panglicarului şi las doi talanţi de aur în mâna lui întinsă. Se înclină spre mine, cu o mişcare exagerat de complicată.

— Pentru sora mea şi pentru mine, îi spun, arătând spre cele trei pietricele pe care vrem să

pariem.

Şarlatanul ne face, în tăcere, un semn aprobator din cap. Apoi începe să amestece pietricelele.

Eu şi Violetta suntem atente la băiatul *malfetto*. Acesta priveşte, încordat, cum se învârt cupele. Aşteptăm să termine şarlatanul, iar ceilalţi jucători privesc în direcţia băiatului şi râd. Se fac auzite nişte glume batjocoritoare despre *malfetto*. Băiatul le ignoră.

În sfârşit, aşa-zisul „neguţător” se opreşte din învârtit cupele. Le aliniază pe toate douăsprezece în şir, apoi îşi încrucişează braţele pe sub veşmintele sale şi le face semn jucătorilor să ghicească, dacă le este cu putinţă, care sunt cupele sub care se află pietricelele lor.

— Patru, şapte şi opt, strigă primul, lovind cu palma taraba.

— Doi, cinci, nouă, răspunde altul.

Încă doi îşi strigă presupunerile.

Vânzătorul se întoarce spre noi. Ridic capul.

— Unu, doi şi trei, spun.

Ceilalţi râd puţin de mine, dar îi ignor.

Băiatul *malfetto* pariază şi el.

— Şase, şapte şi doisprezece, strigă el.

Şarlatanul ridică prima cupă, apoi pe a doua şi pe a treia. Am pierdut deja. Mă prefac dezamăgită, dar atenţia mea rămâne aţintită asupra băiatului.

Şase, şapte şi doisprezece.

Când vânzătorul ridică a şasea cupă, arată că băiatul a ales corect.

Vânzătorul arată spre băiatul care zâmbeşte,

triumfător, în timp ce toţi ceilalţi jucători îi aruncă priviri urâte, pline de pizmă.

Şarlatanul ridică şi cea de-a şaptea cupă. Din nou, se pare că băiatul a ghicit corect!

Ceilalţi jucători încep să se privească între ei, neliniştiţi. Dacă băiatul o să greşească la ultima cupă, noi toţi vom pierde în favoarea scamatorului. Dar, dacă a ghicit şi a treia oară, atunci ne va lua banii tuturor.

Prestidigitatorul întoarce şi ultima cupă. Băiatul a ghicit corect şi câştigă!

Panglicarul ridică privirea, atent. Băiatul *malfetto* chiuie de bucurie, iar ceilalţi se uită la el, furioşi. Ura înfloreşte în piepturile lor ca nişte scântei, raze de energie care se contopesc în pete negre.

— Ce crezi? o întreb pe Violetta. Simţi ceva despre energia asta?

Privirea Violettei rămâne fixată asupra băiatului care încă se mai bucură pentru că a câştigat.

— Hai să-l urmărim!

Şarlatanul îi cedează punga, şovăitor, împreună cu banii pariaţi de noi, ceilalţi. Cât timp băiatul adună monedele, văd cum jucătorii mormăie între ei. Când el se îndepărtează de tarabă, toţi ceilalţi se iau după el, încruntaţi şi cu umerii încordaţi.

Vor să îl atace.

— Să mergem! îi şoptesc Violettei, care mă urmează, fără un cuvânt.

Pentru o clipă, băiatul pare prea bucuros de

câştigurile sale să îşi dea seama ce pericol îl paşte. Doar când ajunge la marginea pieţei îi remarcă pe cei care au jucat împreună cu el şi care acum îl urmăresc. Continuă să meargă, dar mult mai repede şi într-un mod care arată limpede că e neliniştit. Simt aşchia spaimei cum creşte şi tot creşte în sufletul lui, iar izul său dulce mă ademeneşte.

Băiatul se grăbeşte să iasă din *piazza* şi intră pe o alee lăturalnică îngustă, unde luminile sunt slabe, iar oamenii, puţini. Violetta şi cu mine rămânem în umbra, iar eu ţes o iluzie subtilă deasupra noastră, să ne ţină ascunse. Mă încrunt la băiat. Cineva atât de celebru precum Magiano, de bună seamă, n-ar trebui să fie atât de lipsit de tact!

În sfârşit, unul dintre ceilalţi pariori îl ajunge din urmă. Înainte ca băiatul să îşi poată ridica mâinile, pariorul îi pune piedică şi-l face să se prăbuşească.

Un al doilea parior se preface că se rostogoleşte peste el, dar îl loveşte în stomac, în cădere. Băiatul icneşte, iar teama lui se transformă în teroare. Acum văd firele plutind deasupra lui într-o ţesătură întunecată, sclipitoare.

Într-o clipită, ceilalţi pariori îl înconjoară. Unul îl prinde de cămaşă şi îl izbeşte de perete. Băiatul se loveşte tare la cap şi pare să leşine, căci îşi dă ochii peste cap. Cade la pământ şi se ghemuieşte.

— De ce-ai rupt-o la fugă? îl întreabă unul dintre ceilalţi. Păreai să te distrezi atât de bine în timp ce ne furai nouă toţi banii!

Ceilalţi i se alătură.

— Şi pentru ce-ar avea nevoie un *malfetto* de atâta amar de galbeni? se miră, cu ipocrizie, unul.

— Nu cumva vrei să plăteşti vreun *dottore* să-ţi repare însemnele? îl iscodeşte un altul.

— Ori poate că ai poftă să tocmeşti şi tu o consoartă, să afli cum e s-o faci? intervine încă unul.

Mă mulţumesc să îi privesc doar pe bătăuşi.

Când m-am alăturat pentru prima dată Societăţii Pumnalului, ori de câte ori vedeam cum era năpăstuit sau atacat vreun *malfetto*, mă retrăgeam în camera mea şi mă puneam pe bocit, însă de atunci am văzut scene precum aceasta de îndeajuns de multe ori, încât acum sunt în stare să îmi păstrez cumpătul şi să las teama care pluteşte în aer parcă să mă hrănească fără să mă mai simt vinovată în vreun fel. Aşa se face că, în timp ce atacatorii continuă să-l chinuie pe băiat, rămân pe loc şi simt doar nerăbdare.

Tânărul se ridică anevoie în picioare, înainte să fie lovit din nou, şi o zbugheşte în sus, pe stradă. Atacatorii lui îl urmăresc.

— Nu este una dintre Tinerele Elite, murmură Violetta, privindu-i cum pleacă. Clatină din cap, cu o expresie nedumerită: Îmi pare rău! Probabil am simţit energia altcuiva.

Nu ştiu de ce simt dorinţa de a urmări în continuare grupul. Dacă acela nu este Magiano, atunci nu am niciun motiv să îl ajut. Poate că de vină e doar frustrarea acumulată în mine sau ademenirea emoţiilor negative, care mă atrag, mă

ispitesc să le folosesc. Sau poate este vorba doar de amintirea felului în care Pumnalele refuzau de fiecare dată să rişte măcar să salveze câte un *malfetto*, dacă acesta nu era o Tânără Elită. Poate că este doar amintirea felului în care fusesem împinsă şi apoi legată de un stâlp de fier negru, devenind ţinta pietrelor şi a fructelor stricate aruncate în mine de târgoveţi furioşi, în timp ce aşteptam să fiu arsă pe rug de Axa Inchiziţiei în faţa unui întreg oraş.

Pentru o clipă, îmi imaginez că, dacă aş fi regină, aş putea transforma lovirea unui *malfetto* într-un delict. I-aş putea executa pe urmăritorii acestui băiat, printr-un singur ordin.

Încep să mă grăbesc, să îi ajung din urmă.

— Haide! o îndemn pe Violetta.

— Nu! începe să obiecteze, chiar dacă ştie că nu are rost.

— O să mă port frumos! o amăgesc şi îi zâmbesc.

Ea ridică o sprânceană, neîncrezătoare.

— Ce înţelegi tu prin purtare *frumoasă* este atât de diferit de ce considerăm noi, toţi ceilalţi, că ar fi! protestează.

Ne grăbim în întuneric, invizibile, sub faldurile iluziei pe care am ţesut-o. Din faţă se aud strigăte, când băiatul coteşte, încercând să îşi păcălească urmăritorii. Fără folos, însă! Ne apropiem şi îi aud pe ceilalţi cum îl ajung, apoi strigătul lui de durere. Când dăm şi noi colţul, vedem că atacatorii l-au înconjurat deja şi că unul dintre ei tocmai îl trânteşte la pământ cu o lovitură în faţă.

Acţionez înainte să mă pot opri. Înainte să mă pot gândi măcar. Dintr-o mişcare, mă întind şi dau la o parte firele care ne ascund privirii. Apoi, intru în cercul lor. Violetta rămâne pe loc, urmărind totul în tăcere.

Durează o clipă ca atacatorii să mă observe – nu înainte să mă îndrept direct spre băiatul *malfetto* care tremură şi să mă postez în faţa lui. Toţi ezită.

— Ce-nseamnă asta? mormăie acela care pare căpetenia bătăuşilor, nepricepând, pentru o clipă, ce se întâmplă.

Ochii lui cercetează iluzia care-mi acoperă încă faţa. Ce vede el este o tânără întreagă, nevătămată de febra sângelui şi nespus de frumoasă. Îi revine rânjetul.

— Asta-i concubina ta pe bani, metresa ta, băi, *malfetto* împuţit ce eşti? îl tachinează el pe băiat. Cum de-a ajuns unu ca tine s-aibă atâta noroc cu caru'?

O femeie de lângă el îmi aruncă o privire bănuitoare.

— A fost şi ea una dintre aceia care au jucat şi au stat în cerc, alături de noi, le spune celorlalţi. Probabil că l-a ajutat să câştige.

— Ah, ai dreptate! răspunde căpetenia bătăuşilor. Se întoarce spre mine: Mai ai şi alte câştiguri asupra ta? Poate că v-aţi împărţit ce-aţi furat de la noi?

Câţiva dintre ceilalţi atacatori nu par atât de siguri. Unul dintre ei remarcă zâmbetul de pe faţa mea şi mă priveşte cuprins de nelinişte, apoi se

uită în spate, unde mă aşteaptă Violetta.

— Hai să terminăm cu asta! protestează el, ridicând o pungă. Ne-am luat deja banii înapoi.

Conducătorul plescăie din limbă, nemulţumit.

— N-o să ne apucăm acum să ne facem un obicei din a-i lăsa pe unii sau pe alţii să ne scape din gheare, răspunde el. Nimănui nu-i plac ăia de trişează şi fură talanţii oamenilor!

N-ar trebui să-mi folosesc puterile cu atâta neglijenţă. Dar este o alee ferită şi nu pot rezista ispitei!

În afara cercului, Violetta trage slab de energia mea, protestând, anticipându-mi mişcarea următoare. O ignor şi rămân pe loc, destrămându-mi uşor iluzia de pe faţă. Trăsăturile mele tremură, transformându-se treptat, astfel încât o cicatrice lungă începe să apară peste ochiul meu stâng, apoi pielea desfigurată din locul în care mi s-a aflat cândva ochiul, carnea înăspritǎ, chinuită, a unei răni vechi. Genele mele întunecate se transformă în unele de un argintiu-deschis. Am tot exersat, pentru a-mi spori precizia cu care îmi plămădesc iluziile şi viteza cu care le ţes, mai repede sau mai lent, după voie. Acum, pot mânui firele de energie cu mai multă exactitate. Încet, încet, îmi dezvălui adevărata persoană acelora care stau în cerc în jurul băiatului *malfetto*.

Cu toţii se uită lung la partea cicatrizată a feţei mele. Nu mişcă unul, de parcă ar fi înlemnit. Mă surprinde că mă bucur de reacţia lor. Nici măcar nu par să remarce că băiatul *malfetto* s-a ridicat deja în picioare şi se sprijină de cel mai apropiat zid.

Căpetenia cetei se încruntă şi îmi aruncă o privire fioroasă, înainte de a scoate un pumnal.

— E-un demon! spune el, nesigur.

— Poate că da, îi răspund.

Vocea mea e rece. Este vocea cu care încă nu m-am obişnuit pe deplin.

Bărbatul vrea să atace, când ceva de pe jos îl distrage. Coboară privirea spre dale şi vede o panglică de un roşu strălucitor care şerpuieşte de-a lungul canelurilor. Arată ca o creatură pierdută, rătăcind fără ţel. Se încruntă şi se apleacă spre iluzia micuţă.

Apoi, panglica roşie explodează în zeci de alte funde, toate ţâşnind în direcţii diferite şi lăsând dâre ca de sânge în urma lor. Toată lumea se dă înapoi.

— În numele zeilor, ce mai vrea să-nsemne...? încearcă el să întrebe.

Eu însă ţes de acum liniile cu furie pe pământ şi apoi pe ziduri, duzini care se transformă în sute, şi apoi în mii şi mii de panglici, până când întreaga stradă este acoperită de un câmp dur format numai şi numai din ele. Fac să se estompeze lumina care se strecoară spre noi dinspre felinare şi plămădesc iluzia unor nori de furtună stacojii care atârna, ameninţători, deasupra noastră.

Calmul şi stăpânirea de sine ale bărbatului dispar, făcând loc fricii, panicii. Însoţitorii lui se grăbesc să se îndepărteze de mine, în timp ce panglicile mele sângerii acoperă strada. Mai-mai că văd spaima care le adumbreşte, ca o pâclă, piepturile, iar sentimentul acesta trimite un

adevărat vârtej de forţă, o foame de neostoit prin mine. Fantasmele mele îi fac să se teamă, iar teama lor mă face să devin tot mai puternică.

Opreşte-te!

Simt cum Violetta trage din nou de energia mea, încercând să mă domolească. Poate că aşa s-ar cuveni… De fapt, aceşti atacatori şi-au pierdut deja setea de bani. Dar o ignor şi continui. E un joc atât de amuzant! Cândva, eram mult mai stânjenită pentru că simţeam acest sentiment malefic, dar de acum nu mă pot gândi decât: *De ce să nu-i urăsc? De ce n-ar trebui să mă bucur de tot ce le pot face?*

Dintr-odată, bărbatul îşi ridică din nou pumnalul. Dar eu îmi tot ţes, mai departe, nestingherită, iluzia. *Nu poţi vedea cuţitul*, îl tachinează şoaptele din mintea mea. *Unde este*? *Doar l-ai avut acum o clipă*, *dar probabil l-ai lăsat pe undeva*.

Chiar dacă eu văd limpede arma, bărbatul îşi priveşte mâinile, furios şi uimit. Pentru el, cuţitul a dispărut cu desăvârşire.

Atacatorii capitulează, în sfârşit, în faţa fricii. Câţiva o iau la goană, iar ceilalţi se îngrămădesc lângă zid, înlemniţi. Căpetenia lor se întoarce pe călcâie şi încearcă să o rupă la fugă. Îmi dezvelesc dinţii, apoi arunc miile de panglici sângerii spre el, trăgând de ele cât de strâns pot, făcându-l să simtă în carne tăietura şi arsura firelor subţiri precum tăişurile unor pumnale. Ochii îi ies bărbatului din orbite pentru o clipă, înainte să cadă, ţipând, pe pământ. Strâng mai tare firele

ascuţite din jurul lui, asemenea unui păianjen care-şi ţese pânza. *Pare că firele îţi taie pielea*, *nu*?

— Adelina! mă strigă sora mea. Ai grijă la ceilalţi!

Îi aud avertismentul la timp, încât să îi văd pe doi dintre ceilalţi bătăuşi – femeia de mai devreme şi încă un bărbat – cum îşi adună o brumă de curaj îndeajuns de mare, încât să se repeadă spre mine. Mă arunc asupra lor, lăsându-mi plăsmuirile să se reverse şi asupra lor. Amândoi se prăbuşesc. Ei cred că pielea le este jupuită de pe trup, iar agonia îi face să se chircească de durere.

Îmi încordez atenţia atât de tare, încât îmi tremură mâinile. Bărbatul se chinuie să ajungă spre celălalt capăt al străzii şi îl las să se târască. Oare cum s-o vedea lumea, acum, din perspectiva lui? Continui să fac să se reverse fantasmele plăsmuite de mine asupra lui, imaginându-mi ce vede şi ce simte. Iar el se pune pe suspinat, folosindu-şi de acum întreaga forţă pentru fiecare mişcare pe care o face.

E atât de plăcut să fii puternic! Să vezi cum alţii se pleacă în faţa voinţei tale!

Îmi închipui că aşa se simt, probabil, regii şi reginele, care, cu doar câteva cuvinte, pot face să înceapă un război sau pot arunca în sclavie un întreg popor. Probabil la asta mă gândeam când eram mică şi mă lăsam pradă visării cu ochii deschişi, ghemuită în capul scărilor din vechea mea casă, prefăcându-mă c-aş fi purtat o coroană grea pe cap şi aş fi privit o mare de supuşi îngenuncheaţi.

— Adelina, nu! Opreşte-te! îmi şopteşte Violetta.

Surioara mea se află lângă mine de acum, dar sunt atât de preocupată de ceea ce fac, încât abia-abia dacă îmi dau seama.

— Le-ai dat o lecţie îndeajuns de usturătoare! Acum îngăduie-le să plece! îmi cere.

Îmi încleştez pumnii şi continui, netulburată.

— Mă poţi opri, îi răspund, cu un zâmbet, dacă asta doreşti, cu adevărat.

Violetta nu mă contrazice. Poate că, în adâncul sufletului, chiar doreşte şi ea să fac asta. Să vadă că mă apăr. Aşa că, în loc să mă oblige să mă opresc, îşi aşază o mână pe braţul meu, amintindu-mi de promisiunea pe care ne-am făcut-o una celeilalte.

— Băiatul *malfetto* a scăpat deja, îmi spune, cu o voce nespus de blândă. Păstrează-ţi furia pentru ceva mai important!

Ceva din vocea ei reuşeşte să îmi domolească mânia. Dintr-odată, simt extenuarea produsă de folosirea unei cantităţi atât de mari de energie. Aşa că îl eliberez pe bărbatul care se târăşte din strânsoarea iluziilor. Şi el se prăbuşeşte pe caldarâm, ţinându-se de piept, de parcă ar putea încă să simtă cum firele roşii îi sfâşie carnea. Faţa lui e un amestec hidos de lacrimi şi salivă. Fac un pas înapoi, simţindu-mă slăbită.

— Ai dreptate! mormăi către Violetta.

Ea oftează doar şi mă sprijină, să nu cad.

Mă aplec spre căpetenia bătăuşilor, care tremură încă, astfel încât să îmi poată privi aşa

cum se cuvine chipul meu însemnat de febra sângelui, ciuntit, pocit. Nici măcar nu poate să ridice ochii spre mine, atât de mult îl sperii.

— Voi fi cu ochii pe tine, aşa să ştii! îl ameninţ.

Nu contează dacă aceste cuvinte sunt sau nu adevărate. În halul în care e acum, ştiu că nu va îndrăzni în veci să le pună la încercare. În schimb, încuviinţează doar, iute, cu o mişcare zorită din cap, ca o tresărire aproape. Apoi, încă împleticindu-se pe picioare, se căzneşte să o ia la goană.

Ceilalţi fac la fel. Paşii lor răsună pe alee până când dau colţul cu toţii şi zgomotele scoase de ei se topesc în vacarmul serbării. Când sunt eliberată de prezenţa lor, îmi îngădui să răsuflu. Mi-am epuizat toată rezerva de curaj, aşa că mă întorc spre Violetta. Care este îngrozitor de palidă. Mâna ei a prins-o atât de strâns pe a mea, încât ni s-au albit degetele. Stăm împreună pe aleea de acum pustie. Clatin din cap.

Băiatul *malfetto* pe care l-am salvat nu are cum să fie Magiano. Nu este una dintre Tinerele Elite. Şi, chiar dacă ar fi fost, a fugit deja de mult. Oftez, apoi îngenunchez şi mă sprijin de pământ. Totul mi-a lăsat un gust amar.

De ce nu l-ai ucis? îmi cer socoteală şoaptele din adâncul minţii mele, supărate foc.

Nu ştiu cât timp rămânem acolo, înainte ca o voce slabă, înfundată, venită de undeva, de sus, să ne sperie.

— Vasăzică, asta înţelegi tu prin *a te purta frumos*? mă iscodeşte.

Vocea e ciudat de familiară. Privesc în jur, spre etajele clădirilor mai înalte din jurul nostru, însă, în întuneric, e dificil să disting ceva. Fac un pas în spate, spre centrul străzii. În depărtare, zgomotele sărbătorii continuă.

Violetta mă trage de mână. Ochii ei sunt pironiţi asupra unui balcon aflat vizavi de noi.

— El este! îmi şopteşte sora mea.

Când privesc spre locul pe care mi l-a arătat, văd, în sfârşit, pe cineva: o persoană cu chipul complet acoperit de o mască se sprijină de parapetul de marmură, privindu-ne în tăcere.

Este şarlatanul care a condus jocul de ghicit pe care au pus rămăşag bătăuşii.

Sora mea se apropie.

— Este una dintre Tinerele Elite. *A lui* era puterea pe care am simţit-o mai devreme.

Ironia vieţii este că aceia care poartă măşti ne spun adesea mai multe adevăruri decât cei cu feţele descoperite. *Salvatore Jaccona*, Mascaradă

Adelina Amouteru

Tânăra Elită nu pare să aibă nicio reacţie când vede că ne holbăm la ea.

În schimb, tânărul rămâne sprijinit de perete şi dă la iveală o lăută pe care o avea prinsă la spate. Atinge, gânditor, câteva corzi, apoi îşi dă la o parte masca de *dottore*, cu un icnet de nerăbdare. Zeci de codiţe împletite, lungi, întunecate, i se rostogolesc pe umeri. Roba lui este largă şi descheiată până la jumătatea pieptului, iar braţele îi sunt împodobite cu şiruri de brăţări groase de aur, care lucesc slab, în contrast cu pielea lui smeadă. Nu îi disting bine trăsăturile, dar, chiar şi de aici, de unde stau, îmi dau seama că ochii lui sunt de culoarea mierii şi că par să strălucească în bezna nopţii.

— V-am văzut croindu-vă drum prin mulţime, continuă el, cu un zâmbet viclean. Privirea i se întoarce spre Violetta: Este cu neputinţă să treci cu vederea pe cineva care arată ca Domnia Ta, *signorina.*[5] Şirul inimilor frânte pe care l-ai lăsat în urmă-ţi, de bună seamă, e nespus de lung şi nespus de primejdios. Şi totuşi, sunt convins că peţitorii continuă să ţi se arunce la picioare, cuprinşi de deznădejde, tânjind după o şansă oricât

5 „Domnişoară” (it.) (n. red.).

de mică de a-ţi câştiga atenţia.

Violetta se încruntă.

— Ce vreţi să spuneţi, *signore*[6]*?* îl întreabă.

— Că sunteţi de o frumuseţe negrăită! îi răspunde şarlatanul.

Violetta se înroşeşte puternic. Eu mă apropii mai mult de balcon.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi, *signore*? îi strig linguşitorului.

Notele scoase de lăuta lui se transformă într-o melodie, căci începe să cânte cu adevărat. Melodia îmi abate atenţia – în ciuda atitudinii sale zeflemitoare, cântă cu mult har. Cu un har care e, de-a dreptul, în stare *să te hipnotizeze*.

În spatele casei noastre se afla un loc în care eu şi Violetta ne jucam, ascunzându-ne în scorburile copacilor. Când vântul făcea frunzele să foşnească, părea că acestea râdeau, iar noi două ne închipuiam că era râsetul zeilor, care se bucurau de o după-amiază răcoroasă de primăvară. Muzica acestui om misterios îmi aminteşte de sunetul acela. Degetele lui aleargă pe toată lungimea strunelor, cu mişcări fluide, iar cântecul său răsună, la fel de natural precum un apus de soare.

Violetta mă priveşte şi îmi dau seama că el creează melodia pe loc.

Te poate ademeni pe o faleză şi te poate face să sari drept în apele mării cu muzica lăutei lui! îmi spun.

— În ceea ce te priveşte pe *tine*... începe

6 „Domnule” (it.) (n. red.).

tânărul, iar vocea pare să i se strecoare printre notele cântecului, în timp ce el îşi îndreaptă atenţia dinspre Violetta spre mine. Cum ai făcut?

Clipesc, nepricepând, căci încă-s un pic distrasă.

— Cum am făcut... ce anume? îl întreb, la rândul meu.

Se opreşte îndeajuns de mult, încât să-mi poată arunca o privire agasată.

— Ah, în numele zeilor, nu mai face atât pe sfioasa! îmi cere, pe un ton care i-a rămas nonşalant, în timp ce continuă să cânte. Eşti, în mod limpede, una dintre Tinerele Elite. Cum ai făcut s-apară panglicile acelea sângerii şi să nu-şi mai vadă pumnalul?

Violetta îmi face, iute, un semn cu capul, înainte să apuc să continui.

— Eu şi sora mea căutăm pe cineva de luni întregi, îi spun, în loc de răspuns.

— Serios? Nu ştiam că taraba mea e chiar atât de cunoscută, îmi răspunde, cu neobrăzare, tânărul.

— Căutăm o Tânără Elită pe nume Magiano, îl informez.

El se opreşte din vorbit şi mai cântă un şir de note rapide.

Degetele lui zboară pe corzile lăutei, într-un vârtej de mişcări, însă fiecare notă iese limpede şi clară, perfectă. Pare să cânte aşa multă vreme. Notele sale spun o poveste, în timp ce creează melodia, o poveste veselă şi, totodată, plină de nostalgie, poate chiar amuzantă, ca o glumă. Îmi

doresc nespus să ne răspundă, dar, în acelaşi timp, nici nu vreau să se oprească.

Într-un târziu, îşi încheie cântul şi mă priveşte pătrunzător.

— Cine-i Magiano ăsta?

Violetta scoate un icnet, iar eu îmi încrucişez braţele la piept şi pufnesc în râs.

— De bună seamă, până şi tu trebuie să fi auzit de Magiano! spune sora mea.

Îşi întoarce capul într-o parte, apoi îi dăruieşte Violettei un zâmbet fermecător.

— Dac-aţi bătut atâta drum până aici numai şi numai ca să îmi cereţi părerea despre personaje imaginare, atunci, preaiubita mea *signorina*, vă pierdeţi vremea. Singurul Magiano de care eu, unul, am auzit vreodată este doar o ameninţare cu ajutorul căreia mamele îşi silesc plozii să le spună adevărul.

Îşi flutură mâna prin aer şi continuă: Ştiţi voi… *Continuă tu numai să minţi şi Magiano îţi va fura limba*! Sau: *Dacă nu vei aduce tributul care li se cuvine zeilor*, *în fiecare sapienzi*, *Magiano îţi va devora animalele de companie*.

Deschid gura să spun ceva, dar el continuă, de parcă ar vorbi singur.

— E o dovadă satisfăcătoare, cred, încheie el, ridicând din umeri. Să mănânci animale de companie este dezgustător, iar să furi limbile copilaşilor, de-a dreptul nepoliticos. Cine-ar face una ca asta?

O umbră de îndoială mi se strecoară în inimă. Şi dacă spune adevărul? De bună seamă,

şarlatanul ăsta nu arată, nici pe departe, ca băiatul din poveşti.

— Cum îţi conduci jocul de ghicit şi de pus rămăşaguri, de izbuteşti să câştigi atât de des?

— Ah, *asta*!

Tânărul continuă să mai cânte o vreme. Apoi, se opreşte brusc, se apleacă spre noi şi îşi ridică mâinile, ca şi cum ar fi fost prins şi ni s-ar preda. Zâmbeşte din nou, arătându-şi toţi dinţii.

— Prin *magie*, răspunde el, ca un şarlatan *ce* e.

— Adică, prin „trucurile lui Magiano”, nu? îi spun şi zâmbesc.

— De acolo provine cuvântul ăsta? întreabă el, nonşalant, înainte de a se sprijini din nou de zid. N-aveam habar!

Degetele lui găsesc din nou corzile lăutei şi reîncepe să cânte. Îmi dau seama că îşi pierde interesul pentru noi.

— Toată şmecheria ţine de trucuri de prestidigitaţie, *amore mio*[7], de jocuri de lumini şi de o folosire inteligentă a diversiunilor menite să abată atenţia publicului. A! Da! Şi, de bună seamă, de binevoitorul ajutor al unui secundant. Care probabil că încă se mai ascunde pe undeva, băiat prostuţ şi speriat de moarte! Şi doar l-am avertizat să n-o rupă la fugă. Se opreşte un pic, apoi continuă: De aceea mă aflu aici, discutând cu voi, să ştiţi. Voiam doar să vă transmit că vă sunt nespus de recunoscător pentru că mi-aţi salvat ajutorul meu de nădejde. Acum, vă las să vă

7 „Iubirea mea” (it.) (n. red.).

bucuraţi de noaptea asta, *mie signorine*[8]. Mult succes în găsirea Tinerei Elite!

Celălalt malfetto a fost în cârdăşie cu el de la bun început! îmi dau seama, dintr-odată.

Trag adânc aer în piept. Ceva din felul în care a spus „Tinerei Elite” îmi trezeşte amintiri. El mi s-a părut de când l-am auzit prima oară atât de familiar! Ştiu că i-am mai auzit vocea înainte. Dar unde? Mă încrunt, încercând din răsputeri să îmi amintesc.

Unde, *unde*, *unde oare*...? mă întreb.

Apoi, dintr-odată, îmi dau seama.

El a fost tovarăşul meu de temniţă! Atunci când Axa Inchiziţiei m-a arestat prima dată şi m-a aruncat în închisoarea subpământeană, în celula aflată lângă a mea am avut un tovarăş pe jumătate nebun. Pe care nu l-am văzut niciodată şi care a fost, mereu, pentru mine, doar o voce care râdea, chicotea şi cânta. O voce care aparţinea cuiva despre care credeam că înnebunise în urma perioadei lungi de întemniţare.

Fato! E adevărat? Ei spun că eşti una dintre ele. Că eşti una dintre Tinerele Elite. Ei bine? Eşti? îmi amintesc că mă întreba.

El bagă de îndată de seamă că l-am recunoscut din felul în care îl privesc, fiindcă se opreşte din nou din cântat.

— Ai căpătat, pe neaşteptate, o expresie foarte ciudată, îmi spune şarlatanul. Ai mâncat vreo frigăruie de miel stricată sau ce? Mie mi s-a întâmplat o dată, să ştii.

---

8 „Domnişoarele mele” (it.) (n. red.).

— Am fost împreună la închisoare, îl informez.

Se opreşte, la auzul vorbelor mele. A înlemnit, de-a dreptul, ca sub o vrajă.

— Poftim? Ce-ai zis? se repede, când îşi mai vine în fire.

— Am fost închişi în aceeaşi temniţă subpământeană. În oraşul Dalia, cu câteva luni în urmă. Trebuie să-ţi aminteşti – îţi cunosc vocea. Trag adânc aer în piept, căci amintirile acelea mă tulbură nespus: Chiar în ziua când mi-am aflat sentinţa. Când am aflat că aveam să fiu arsă pe rug.

Când mă uit cu atenţie la el, în întuneric, remarc că nu mai zâmbeşte. Se întoarce complet spre mine.

— Eşti Adelina Amouteru, murmură el, ca pentru sine, iar privirea îi rătăceşte pe chipul meu, cu un interes înnoit. Da, fireşte, fireşte că tu eşti. Ar fi trebuit să simt asta.

Încuviinţez. Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva i-am spus prea multe. Oare ştie că Axa Inchiziţiei e pe urmele noastre? Dacă hotărăşte să ne trădeze soldaţilor din Merroutas?

Se uită la mine îndelung şi, după o perioadă care pare să fi durat ceasuri întregi, spune:

— Mi-ai salvat viaţa, atunci, în ziua aceea, aşa să ştii, mă informează.

Mă încrunt, nedumerită.

— Cum aşa? îl întreb.

Zâmbeşte iar, dar într-un mod cu totul diferit, care nu seamănă deloc cu rânjetul dulceag pe care i l-a oferit Violettei mai devreme. Nu, nu am mai

văzut un asemenea zâmbet – seamănă cu al unei pisici şi îl face să-şi mijească ochii, conferindu-i, pentru o clipă, un aspect feroce, sălbatic. Vârfurile caninilor îi sclipesc. Expresia i-a transformat întregul chip, preschimbându-l în acela al unei persoane care e, totodată, charismatică şi în stare să îţi bage frica în oase, iar fiecare frântură a atenţiei sale se îndreaptă acum spre mine, de parcă n-ar mai exista nimic altceva pe lume. Pare să fi uitat complet de Violetta. Nu ştiu ce să înţeleg din asta, dar simt că obrajii încep să-mi ardă.

Se uită la mine fără să clipească, murmurând nedesluşit în timp ce continuă să cânte la lăută. Apoi, priveşte în altă parte, şi glăsuieşte din nou.

— Dacă-l cauţi pe Magiano, vei avea mai mult noroc în a-l găsi în ruinele băilor publice abandonate din partea de miazăzi a Merroutasului, într-o clădire care, pe vremuri, era numită „Micile Băi ale Betesdei”. Mergeţi mâine acolo, în zori. Am auzit că preferă să negocieze în locuri intime, ferite de priviri nedorite. Ridică un deget, în semn că urmează o avertizare: Dar să ştii că nu primeşte ordine de la nimeni. Dacă doreşti să stai de vorbă cu el, trebuie să-i oferi un motiv nespus de bun.

Şi, înainte ca eu sau Violetta să putem spune ceva, orice, se întoarce cu spatele şi dispare în interiorul clădirii.

Raffaele Laurent Bessette

Ceaţă. Zori de zi.

Amintirea unui băiat desculţ care stătea ciucit în faţa uşii cocioabei dărăpănate a familiei sale, jucându-se cu nişte beţe în noroi. Şi care ridica privirea, doar pentru a vedea un bărbat în vârstă care îşi croia drum pe uliţa prăfoasă a satului, în timp ce mârţoaga lui osoasă trăgea o căruţă după ea. Copilul s-a oprit din joacă. A strigat după mama lui, apoi s-a ridicat, când căruţa a ajuns mai aproape.

Bărbatul s-a oprit în faţa lui. S-au privit. Ochii copilului au ceva cu totul şi cu totul special: unul e blând, de culoarea mierii, celălalt, de un verde strălucitor ca smaraldul. Dar nu doar culoarea era deosebită. Bărbatul a continuat să-l privească, întrebându-se cum de un băiat atât de tânăr putea avea o expresie atât de înţeleaptă.

A intrat în căsuţă să discute cu mama. A pierdut ceva timp încercând s-o convingă. La început, femeia nici nu a vrut să-l lase să intre, însă bărbatul i-a spus că avea o propunere pentru ea, despre cum ar fi putut să facă rost de nişte bani.

— Nu vei găsi clienţi pe aici care să-ţi cumpere tinichelele şi poţiunile, aşa să ştii, i-a spus mama bărbatului, în timp ce îşi tot frângea mâinile în cămăruţa ei ticsită şi întunecoasă, pe care o împărţea cu cei şase copii.

Omul s-a aşezat în scaunul pe care i-l oferise.

Ochii ei săreau constant de la un lucru la altul, fără să se poată linişti.

— Febra sângelui ne-a distrus, a continuat ea. Mi-a luat soţul şi fiul cel mare, anul trecut. Mi-a însemnat doi dintre ceilalţi copii, după cum vezi, şi, zicând acestea, a făcut un gest spre băiat, care privea tăcut cu ochii lui de culorile nestematelor. Acesta a fost dintotdeauna un sat sărac, *messere*[9], dar acum este în pragul prăbuşirii, al dispariţiei.

Copilul a surprins privirea bărbatului care era pironită din nou asupra lui.

— Şi cum te descurci fără soţul tău? a întrebat-o străinul.

Mama a clătinat din cap.

— Mă lupt din greu să muncesc singură-singurică pământul nostru. Am vândut o parte din ce aveam. Făina noastră pentru pâine o să ne mai ajungă vreo câteva săptămâni, ce-i drept, dar e deja plină de viermi.

Bărbatul a ascultat, fără un cuvânt. Nu a arătat niciun interes pentru fratele însemnat al băiatului. Când mama lui a terminat de vorbit, s-a rezemat de scaun şi a încuviinţat.

— Eu duc mărfuri între oraşele-porturi Estenzia şi Campagnia. Aş vrea să te-ntreb despre băiatul tău cel mic, cel cu ochii în două culori.

— Ce vrei să ştii?

— Îţi plătesc pe loc cinci talanţi de aur pentru el. Este un băiat plăcut, pe care voi primi un preţ

9 Messere (pl., messeri) (it.), „domnule (-ilor)”, formă protocolară de adresare folosită în special în Evul Mediu, înlocuită în prezent de signore (pl., signori) (n. red.).

bun într-un oraş-port mare.

Mama a rămas tăcută, încremenită de uimire, iar bărbatul a continuat:

— Există curţi ale plăcerilor în Estenzia unde se găsesc mai multe bijuterii şi bogăţii decât ai visat vreodată. Există lumi de strălucire şi plăcere, care au mereu nevoie de sânge proaspăt, a spus omul şi a făcut un semn cu capul, arătându-l pe copil.

— Adică vrei să-l duci într-un bordel? a întrebat femeia, îngrozită.

Bărbatul s-a uitat din nou la băieţel.

— Nu. Are trăsături prea delicate pentru un bordel. S-a apropiat de femeie şi a coborât glasul: Aici, copiii tăi însemnaţi o vor duce tare, tare greu. Am auzit poveşti despre alte sate, care şi-au trimis micuţii în pădure, de teamă că le vor aduce suferinţă şi ghinion tuturor. I-am văzut pe unii cum ardeau pe rug copilaşi, chiar şi *sugari*, de vii, în plină stradă. La fel se va întâmpla şi aici.

— Ba nu se va întâmpla nimic de felul acesta, i-a răspuns femeia, plină de hotărâre. Vecinii noştri or fi ei săraci, dar sunt oameni buni ca pâinea caldă.

— Deznădejdea scoate la iveală toată întunecimea, toată răutatea din oricine, aşa să ştii, i-a răspuns bărbatul, ridicând din umeri.

Cei doi s-au contrazis până la căderea serii. Mama a continuat să îl refuze pe străin.

Copilul a ascultat în tăcere şi s-a tot gândit la cele auzite.

Când s-a lăsat noaptea, s-a ridicat şi a luat mâna mamei sale. I-a spus că voia să meargă cu

bărbatul acela. Mama lui l-a plesnit, spunându-i că nu are să facă una ca asta, dar băieţelul a rămas de neclintit.

— Toată lumea va muri de foame, a spus copilul, încetişor.

— Eşti prea tânăr să înţelegi ce vei sacrifica, l-a certat mama lui.

El şi-a privit ceilalţi fraţi.

— Îmi va fi bine, mamă, nu-ţi face griji! a îndemnat-o el.

Mama şi-a privit băiatul cel frumos, i-a admirat ochii şi şi-a trecut mâna prin părul lui negru. Degetele ei s-au jucat cu cele câteva şuviţe de culoarea safirului. L-a tras mai aproape şi a început să plângă uşurel. L-a ţinut în braţe multă vreme. El a îmbrăţişat-o, la rândul lui, mândru de sine şi fiindcă o ajuta, fără să ştie însă ce însemna gestul lui, ce jertfă era pe punctul să facă.

— Doisprezece talanţi, i-a spus ea bărbatului.

— Opt, s-a opus el.

— Zece! Nu-mi dau băiatul pe mai puţin.

Bărbatul a tăcut, o vreme.

— Zece talanţi, a fost de acord străinul, într-un târziu.

Mama a schimbat câteva cuvinte cu bărbatul, apoi a dat drumul mâinii fiului ei.

— Cum te numeşti, băiete? a întrebat bărbatul, când l-a ajutat pe micuţ să se urce în căruţa lui şubredă.

— Raffaele Laurent Bessette.

Vocea copilului era solemnă, iar ochii – încă fixaţi asupra casei sale. Deja începea să îi fie

teamă. Oare mama lui avea să-l viziteze? Oare asta însemna că nu avea să-şi mai vadă niciodată familia?

— Ei bine, Raffaele, a început bărbatul, atingându-şi iapa cu biciul şi abătându-i atenţia copilului cu o bucată de pâine cu brânză. Ai fost vreodată în capitala Kenettrei?

Două săptămâni mai târziu, bărbatul a vândut copilul Curţii Fortunata din Estenzia, pentru trei mii de talanţi de aur.

*

Ochii lui Raffaele clipesc şi se deschid în lumina slabă a dimineţii care pătrunde prin ferestre. Afară, cade lin zăpada.

Se mişcă uşurel. Nici măcar focul care arde în cămin şi nici blănurile de pe patul său nu sunt în stare să ţină la distanţă muşcătura aerului îngheţat. Pielea îl furnică pe Raffaele din cauza frigului. Îşi trage blănurile până la bărbie, din nou, zadarnic, şi încearcă să adoarmă la loc. Dar cele două săptămâni petrecute pe vas, navigând pe ape furtunoase dinspre Kenettra spre miazănoapte, spre Beldain, se fac simţite, iar trupul îl doare din cauza extenuării. Castelul de vară al reginei beldaine este un loc friguros şi umed, spre deosebire de sălile de marmură sclipitoare ale Estenziei şi de grădinile sale încălzite de soare. Nu se poate obişnui cu vara aceasta atât de rece! Celelalte Pumnale probabil că au, la rândul lor, mari probleme când vine vorba să se odihnească.

După o vreme, oftează, împinge la o parte blănurile şi se ridică din pat. Lumina îi pune în evidenţă abdomenul plat, muşchii bine reliefaţi şi gâtul subţire. Merge tiptil spre locul în care se află roba lui, la picioarele patului. A mai purtat veşmântul acesta, fiindcă e un dar din partea unei nobile kenettrane, ducesa de Campagnia, primit în urmă cu câţiva ani. Femeia se îndrăgostise atât de tare de Raffaele, încât îşi cheltuise mai toată averea pentru a susţine Societatea Pumnalului. Cu cât erau mai puternici clienţii lui, cu atât mai amarnic încercau să-i cumpere dragostea.

Se întreabă dacă ducesa se simte bine. După ce Pumnalele au fugit din Kenettra, au trimis porumbei cu veşti despre plecarea lor tuturor binefăcătorilor, tuturor acelora care îi sprijiniseră. Ducesa a fost printre aceia care nu au găsit de cuviinţă să trimită înapoi niciun răspuns.

Raffaele îşi pune roba cea lungă, acoperindu-şi corpul din cap până în picioare. Materialul veşmântului este greu, nespus de scump şi i se adună în jurul gleznelor, lucind uşor în lumina firavă. Tânărul îşi trece degetele prin părul său lung, negru şi bogat, apoi îl prinde sus, într-un nod elegant. În soarele rece al dimineţii, urme neclare de albastru ca safirul îi strălucesc în păr. Mâinile îi ating suprafaţa rece a mânecilor.

Îşi aminteşte de noaptea în care Enzo a venit în camera lui, atunci, demult, când l-a avertizat pe prinţ cu privire la Adelina. Degetele lui se opresc, pentru o clipă, chircite de durere.

Nu are sens să se gândească la trecut, însă!

Raffaele aruncă o privire spre cămin, apoi iese din cameră, fără niciun zgomot, în urma sa, roba se întinde ca o trenă aproape, într-o strălucire de catifea grea.

Coridoarele au un miros stătut – un iz de piatră veche de secole, mucedă, şi de cenuşă a unor torţe străvechi. Treptat, ele devin din ce în ce mai luminoase, până când se deschid spre grădinile castelului de vară. Florile sunt pudrate cu un strat de promoroacă subţire, care se va topi până după-amiază. De aici, Raffaele vede terenurile castelului aflate mai jos şi, dincolo de ele, ţărmurile stâncoase ale Beldainului. O adiere rece îi face obrajii să îi amorţească de frig şi îi biciuieşte faţa cu părul.

Privirea lui se îndreaptă apoi spre curtea principală, aflată dincolo de porţile castelului.

În mod normal, acela ar fi un loc tăcut, la ora aceasta. Dar astăzi mai mulţi *malfetto* fugari, care au părăsit în grabă Estenzia, se bulucesc pe terenuri, înghesuindu-se în jurul foculeţelor aprinse ici-colo, ghemuiţi sub pături vechi. Un alt transport plin trebuie să fi ajuns peste noapte. Raffaele priveşte pâlcurile de oameni care se mişcă pretutindeni, apoi intră înapoi în palat şi coboară treptele.

Câţiva *malfetto* îl recunosc, când îşi croieşte drum spre curtea principală. Chipurile lor se luminează.

— Este căpetenia Pumnalelor! exclamă cineva.

Alţi *malfetto* se grăbesc să ajungă la el, cu toţii dorindu-şi să îi atingă mâinile şi braţele,

nădăjduind că fie şi numai o frântură din abilitatea lui de a linişti îi va alina. Este ritualul lor zilnic. Raffaele se află în mijlocul lor. Sunt atât de mulţi oameni care îi imploră ajutorul!

Ochii i se opresc asupra unui tânăr care, în mod uluitor, e complet chel deja şi care e doar cu puţin mai înalt decât el. Părul i-a căzut cu multă vreme în urmă, din cauza febrei. Raffaele l-a văzut aşteptând şi cu o zi în urmă, aşa că îi face semn să se apropie. Ochii tânărului se măresc, surprinşi, şi el se grăbeşte să facă întocmai.

— Bună dimineaţa! îi urează tânărul.

Raffaele îl priveşte cu luare-aminte.

— Bună dimineaţa! îi răspunde.

Băiatul îşi coboară vocea. Acum, că a reuşit să îi atragă atenţia consortului, pare tare neliniştit.

— Aţi putea veni să o vedeţi pe sora mea, rogu-vă? întreabă, plin de respect.

— Da, îi răspunde Raffaele, fără şovăială.

Chipul băiatului pleşuv se luminează dintr-odată. La fel ca toţi ceilalţi, pare să nu îşi poată desprinde ochii de Raffaele. Atinge uşor braţul consortului.

— Pe aici, îl îndrumă.

Raffaele îl urmează printre grupurile de *malfetto*. Un semn urât, întunecat, întins pe o frunte… O ureche cicatrizată şi păr negru înspicat cu argintiu… Ochi în culori desperecheate… Raffaele memorează însemnele pe care le vede. Şoaptele izbucnesc pe oriunde trece.

Într-un târziu, ajung şi la sora băiatului. Este ghemuită într-un cotlon al curţii, cu faţa ascunsă

de un şal. Când îl vede pe Raffaele apropiindu-se, se face şi mai mică şi îşi coboară privirea.

Băiatul se apropie de Raffaele, când ajung la ea.

— Un inchizitor a prins-o în noaptea în care au spart geamurile prăvăliilor din Estenzia, murmură el.

Se apleacă apoi şi îi şopteşte ceva la ureche lui Raffaele. Acesta ascultă şi priveşte fata, observând o zgârietură aici, o vânătaie acolo, pielea albăstruie şi vânătă a picioarelor…

Când băiatul termină de vorbit, Raffaele încuviinţează, înţelegând. Îşi vâră roba sub picioare şi îngenunchează lângă ea. Un val de energie se îndreaptă spre Pumnal. Tresare. O tristeţe şi o teamă copleşitoare vin dinspre tânără.

Dacă Adelina ar fi aici, s-*ar folosi de sentimentele acestea*, îşi spune.

E foarte atent să nu o atingă cumva pe fată. Câţiva clienţi i-au făcut şi lui acelaşi lucru de neiertat în dormitor, lăsându-l învineţit şi tremurând din toţi rărunchii, şi îşi aminteşte prea bine că ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit apoi ar fi fost mâna cuiva pe propria piele.

Multă vreme, Raffaele stă şi nu spune nimic. Fata îl priveşte tăcută, înmărmurită de frumuseţea chipului consortului. Dar încordarea care îi ţine umerii încremeniţi nu dispare. La început, Raffaele simte venind dinspre ea un val de resentimente şi de ostilitate. Dar nu îşi întoarce privirea.

Fata vorbeşte, în sfârşit.

— Inchizitorul general ne va înrobi pe toţi. Aşa

am auzit.

— Da.

— Se spune că Axa Inchiziţiei a construit tabere pentru sclavi *malfetto* de jur-împrejurul Estenziei.

— Aşa este.

Tânăra pare surprinsă de faptul că Pumnalul refuză să îndulcească în vreun fel situaţia.

— Se spune că, după ce vor termina cu noi, ne vor ucide pe toţi.

Raffaele tace. Ştie că nu e nevoie să spună nimic pentru a-i da un răspuns.

— Pumnalele îl vor opri pe inchizitorul general?

— Pumnalele îl vor distruge, îi răspunde Raffaele.

Cuvintele sună ciudat, rostite cu vocea lui blândă, ca un metal care taie o bucată de mătase.

— Mă voi îngriji personal de asta, o asigură consortul în încheiere.

Ochii fetei îi cercetează din nou chipul, încercând, parcă, să-şi întipărească în minte frumuseţea lui delicată. Raffaele îi întinde o mână şi aşteaptă, răbdător. După o vreme, îi întinde şi ea mâna. Când o atinge, Raffaele începe să tragă, uşurel, de firele inimii ei, împărtăşindu-i suferinţa, liniştind-o şi mângâind-o cât îi stă în puteri, înlocuindu-i tristeţea cu uşurare.

Ştiu, *chiar ştiu cum te simţi*, îi spune fără de vorbe.

Lacrimile parcă îi înţeapă de acum ochii fetei. Îşi ţine mâna într-a lui multă vreme, până când, într-un târziu, se retrage, ghemuindu-se înapoi în

cotlonul ei, cu privirea în pământ.

— Mulţumesc! îi şopteşte fratele său lui Raffaele, în spatele căruia alţi *malfetto* se înghesuie deja, privind uluiţi. Este pentru prima oară când a scos o vorbă, de când am părăsit Estenzia.

— Raffaele!

Vocea lui Lucent întrerupe scena. Raffaele se întoarce şi o vede pe Calcă-Vânt croindu-şi drum prin mulţime, cu buclele arămii fluturându-i în văzduh. Aici, acasă la ea, arată întocmai ca orice fată din Beldain: are blănuri groase înfăşurate în jurul gâtului şi al încheieturilor şi un şirag de mărgele care îi zornăie în păr. Se opreşte în faţa consortului.

— Nu-mi place să-ţi întrerup şedinţa zilnică de vindecare, însă ea a ajuns târziu ieri-noapte, îi spune, făcându-i semn să o urmeze. Şi a cerut să ne vadă pe toţi.

Raffaele îşi înclină capul, luându-şi rămas-bun de la toţi acei *malfetto* din curte, înainte să o urmeze pe Lucent care pare nespus de neliniştită, probabil pentru că a fost silită să îi dea de urmă, şi îşi freacă braţele încontinuu.

— Verile kenettrane m-au înmuiat de tot, i se plânge Tânăra Elită. Frigul ăsta chiar îmi dă dureri de oase. Când Raffaele nu răspunde, îşi îndreaptă toată supărarea asupra lui: Chiar ai atât de mult timp liber la dispoziţie? îl întreabă. Dac-o să te uiţi plin de tristeţe la refugiaţii *malfetto*, în fiecare zi, nu ne va ajuta deloc să îi dăm şi noi o lovitură Inchiziţiei, să ripostăm.

Raffaele nici măcar nu se uită la Lucent.

— Băiatul cel pleşuv este o Tânără Elită, îi răspunde lui Calcă-Vânt.

Lucent pufneşte, pentru a-şi arăta neîncrederea în adevărul spuselor lui.

— Aşa să fie? Cu adevărat?

— Am remarcat ieri, continuă consortul. Energia lui e foarte delicată, dar e prezentă totuşi. Voi trimite după el mai târziu.

Lucent îl priveşte urât. Iar el poate intui neîncrederea din ochii tinerei, apoi supărarea acesteia pentru că i-a surprins neîncrederea. Într-un târziu, ea ridică din umeri.

— Of, tu mereu ai un motiv bine întemeiat pentru faptele de caritate pe care le faci, nu? mormăie. Ei bine, Michel spune că-s afară, pe deal.

Şi, zicând acestea, Calcă-Vânt iuţeşte pasul.

Raffaele nu mai adaugă că inima îi este încă grea, aşa, ca de fiecare dată după ce se întâlneşte cu pribegii *malfetto*. Că îşi doreşte să fi stat mai mult, să fi făcut mai multe pentru a-i ajuta. Nu are sens să pomenească despre toate acestea însă.

— Regina ta mă va ierta, de bună seamă, o asigură el.

Lucent pufneşte şi îşi încrucişează braţele la piept. Dar, sub aparenta ei nonşalanţă, Raffaele simte cum firele energiei Pumnalului se răsucesc dureros, într-un nod de pasiune şi dor care s-a încleştat în decursul anilor în care a tot aşteptat să fie din nou împreună cu prinţesa din Beldain. Câtă vreme să fi trecut de când Lucent fusese surghiunită din regatul ei de baştină? De cât timp

fusese, oare, despărţită de Maeve? Dintr-odată, Raffaele se înmoaie, plin de compasiune. Îi atinge braţul Tinerei Elite, iar firele de energie din jurul fetei prind să strălucească. El se întinde şi le trage, să o liniştească. Lucent îl priveşte, ridicând o sprânceană, uimită.

— O vei vedea în curând! murmură conducătorul Pumnalelor. Îţi făgăduiesc! Îmi pare nespus de rău că te-am făcut să aştepţi.

Lucent se destinde, se linişteşte puţin, sub atingerea lui.

— Ştiu, ştiu! îi răspunde.

Ajung la o poartă înaltă, de piatră, care se deschide spre pajiştea întinsă din spatele castelului. Un pâlc de soldaţi se antrenează în curte. Lucent trebuie să-l conducă pe Raffaele într-un cerc larg, pentru a ocoli perechile de oşteni care se duelează, pentru a se antrena, până când lasă castelul în urmă şi ajung la câmpul cu iarbă înaltă. Raffaele se înfioară din cauza vântului, clipind printre fulgii de zăpadă, şi îşi trage roba mai strâns în jurul umerilor.

Celelalte două Pumnale apar, în sfârşit, când ei doi ajung în vârful dealului. Michel, Arhitectul, şi-a schimbat veşmintele kenettrane cu blănuri beldaine care-i ascund gâtul. Vorbeşte cu voce scăzută cu fata de lângă el, Gemma, Hoaţa-de-Stele, care încă îşi mai poartă, cu încăpăţânare, ţinuta ei favorită. Dar până şi ea are o mantie beldainăînfăşurată pe trup şi, cu toate acestea, tremură de frig. Amândoi ridică privirea ca să-i salute pe Lucent şi pe Raffaele.

Privirea Gemmei adastă mai mult. Raffaele înţelege că fata speră să afle veşti despre tatăl ei şi că nădăjduieşte că el are noutăţi, dar clatină din cap spre ea. Nimic nou! Baronul Salvatore este un alt fost binefăcător al Societăţii Pumnalului care nu a trimis niciun răspuns la mesajele lor. Gemma se posomorâşte şi priveşte în altă parte, să nu i se zărească tulburarea.

Raffaele îşi îndreaptă atenţia spre celelalte persoane din poiană. În mijlocul unui cerc de soldaţi, înşiraţi pe margini, se află o mână de nobili – prinţi, dacă e să judece după mânecile veşmintelor care le sunt de un albastru-închis – şi un tigru enorm, alb, cu dungi aurii, a cărui coadă se mişcă alene prin iarbă şi ai cărui ochi simt mijiţi, de parc-ar fi toropiţi de somn. Atenţia tuturor este aţintită asupra celor doi adversari care se duelează în mijlocul poienei. Unul este un prinţ cu părul blond-deschis care se încruntă în timp ce loveşte cu sabia.

Adversarul său este o tânără care poartă o pelerină tivită cu blană. O pată aurie îi luminează obrazul, iar părul ei, pe jumătate negru, pe jumătate auriu, este prins într-o învălmăşeală de codiţe împletite care seamănă, cumva, cu blana zbârlită de pe spinarea unui lup furios. Se fereşte cu uşurinţă de lovitură, îi aruncă un rânjet prinţului şi îşi mişcă propria sabie, izbind-o de a lui. Tăişul sclipeşte în lumină.

Michel se apropie de Raffaele.

— Ştii? De-acum este regină! Mama ei a murit cu câteva săptămâni în urmă. Din greşeală, am

numit-o *Alteţa Voastră*! Ai grijă nu care cumva să faci aceeaşi greşeală.

Raffaele încuviinţează.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai adus aminte.

Maiestatea Sa, *regina Maeve a Beldainului*, repetă în gând, să nu uite.

Se încruntă, în timp ce o priveşte cum se duelează. În jurul ei distinge o energie specială, acele fire de forţă neobişnuite care nu pot aparţine decât unui *malfetto* cu totul şi cu totul special, adică unei Tinere Elite. Nimeni nu a numit-o astfel vreodată pe prinţesa beldainǎ, dar semnele sunt prezente, strălucind într-o adevărată pojghiţă făcută din fibre de energie care se mişcă de jur-împrejurul ei.

Oare ea însăşi are habar? se întreabă.

Dar de ce ar ţine secret?

Atenţia lui Raffaele se îndreaptă apoi spre unul dintre prinţii care privesc. Spre cel mai tânăr dintre ei. Încruntătura lui devine şi mai pronunţată. Şi el emană o energie nefirească, însă aceasta nu este nicidecum asemenea energiei unei Tinere Elite, nu este ţesută din fire de vigoare, de vitalitate, provenite din lumea care *trăieşte*. Consortul clipeşte, nedumerit. Când încearcă să-i atingă forţa bizară mezinului, propria putere i se retrage imediat lui Raffaele, de parcă ar fi fost mistuită de ceva rece ca gheaţa.

Zgomotul săbiilor îi îndreaptă din nou atenţia asupra duelului. Maeve îşi atacă iar şi iar fratele mai mare. Îl împinge spre marginea cercului, unde stau de pază soldaţii şi, apoi, dintr-odată, prinţul

începe să îi pareze cu ferocitate loviturile, împingând-o din nou spre centru. Raffaele îi priveşte cu multă băgare de seamă. Chiar dacă prinţul este cu mult mai înalt decât Maeve, regina nu pare deloc intimidată. În schimb, îl tachinează şi îi respinge tăişul, râde din nou şi se răsuceşte. Încearcă să-l prindă cu garda jos, însă el îi intuieşte intenţia şi se lasă dintr-odată la pământ, ţintindu-i picioarele. Ea îşi dă seama prea târziu de greşeala pe care a făcut-o şi cade.

Prinţul se află de acum deasupra ei, cu vârful sabiei îndreptat spre pieptul reginei.

— E mult mai bine, o încurajează el. Dar încă loveşti cu prea multă nerăbdare, înainte să îţi dai seama precis unde anume vreau să atac. El îşi arată braţul, apoi face o mişcare lentă, învârtindu-şi arma prin aer: Vezi mişcarea asta? o întreabă. E aceea pe care nu ai prins-o. Caută întotdeauna unghiul înainte să alegi să loveşti.

— Şi-a dat seama, Augustine, a prins mişcarea! spune unul dintre ceilalţi prinţi, apoi îi face cu ochiul lui Maeve. Doar că n-a reacţionat îndeajuns de repede.

— Aş fi reacţionat îndeajuns de iute să-ţi resping ţie atacurile, însă! îi strigă Maeve, arătându-l cu sabia pe fratele care îi luase apărarea. Câţiva prinţi chicotesc la acest răspuns: Şi ai fi şchiopătat, şontâc-şontâc, spre casă unde ai fi ajuns abia la căderea nopţii. Îşi pune sabia în teacă, mângâie tigrul după urechi şi îi face semn lui Augustine: Mă voi descurca mai bine, îţi făgăduiesc! Hai să-ncercăm din nou după-amiază!

Raffaele priveşte cum prinţul îi zâmbeşte surorii sale şi se înclină.

— Cum doreşti, îi răspunde el.

Apoi, la un semn al fratelui său, Maeve îşi îndreaptă atenţia spre Pumnale. Michel şi Gemma îngenunchează imediat. Ochii domniţei cad, mai întâi, asupra lui Lucent, şi chipul îi este, dintr-odată, străbătut de o scânteiere care arată că a recunoscut-o, iar starea ei de spirit jovială se preschimbă şi regina devine serioasă. Nu spune nimic, ci aşteaptă ca Lucent să îngenuncheze şi să îşi plece capul, cu buclele rostogolindu-i-se în faţă. Maeve o mai priveşte o clipă, apoi privirea sa pătrunzătoare se îndreaptă spre Raffaele, care-şi coboară genele şi se pleacă în faţa ei la fel ca Lucent.

— Maiestatea Voastră! rosteşte consortul.

Regina Beldainului se sprijină cu o mână de plăselele sabiei. Obrajii îi sunt încă aprinşi de entuziasm.

— Uită-te la mine! îi porunceşte conducătorului Pumnalelor. Când acesta face întocmai, continuă: Tu trebuie să fii Raffaele Laurent Bessette, nu-i aşa? Mesagerul?

— Întocmai, Maiestatea Voastră! îi răspunde tânărul.

Maeve îl priveşte şi pare să studieze cu băgare de seamă verdele văratic al ochiului său stâng şi auriul de miere al celui drept. Apoi ea îşi dezveleşte dinţii într-un zâmbet feroce.

— Eşti frumos, aşa cum se spune. Şi ai un nume încântător, pe potriva chipului tău

încântător, îi spune regina.

Raffaele îşi permite să roşească, înclinându-şi capul, cu gestul său caracteristic, familiar şi rafinat, pe care îl rezervă, îndeobşte, clienţilor.

— Îmi faceţi o onoare prea mare, Maiestatea Voastră! Sunt nespus de măgulit că reputaţia mea a ajuns până în Beldain.

Maeve îl priveşte gânditoare.

— Ai fost cel mai de încredere consilier al prinţului Enzo. Vorbea cu multă afecţiune despre tine. Şi acum i-ai luat locul în funcţia de conducător al Pumnalelor. Felicitările mele!

Raffaele simte că inima îi bate mai iute şi se străduieşte să ignore tresărirea atât de familiară pe care i-o provoacă auzirea numelui lui Enzo.

— O, mă tem că nu este nimic ce mi-aş dori să sărbătoresc vreodată eu, unul! îi răspunde el.

Ochii lui Maeve se îmblânzesc pentru o clipă, poate pentru că îşi aminteşte ea însăşi de moartea mamei sale. Pare să mai fie însă ceva în legătură cu moartea lui Enzo care o intrigă: o emoţie părelnică, degrabă trecătoare, pe care Raffaele simte că o adăposteşte în inima ei, însă pe care regina hotărăşte să nu o pomenească, lăsându-l pe tânăr să se întrebe şi mai departe ce ar putea fi.

— De bună seamă că nu, îi răspunde Maeve, după o vreme.

Augustine îi şopteşte ceva la ureche. Tânăra regină se apleacă spre fratele său şi, deşi îşi încordează atenţia asupra lui Raffaele, acesta îşi dă seama, în mod limpede, după transformările energiei lui Maeve, că tot ce îşi doreşte ea este să

îi acorde atenţie lui Lucent.

— Moartea prinţului Enzo nu îmi este deloc prielnică, fiindcă nădăjduiam să deschidă o rută comercială între Kenettra şi Beldain, să putem relua negoţul dintre regatele noastre. Nu vă este prielnică nici vouă, Mesageriile, fiindcă v-a lăsat fără de conducător. Dar, e drept, şi regele a murit. Acum, Giulietta domneşte în locul lui, după câte mi-ai spus, iar pribegii *malfetto* ajung în ţara mea zi de zi.

— Şi sunteţi nespus de generoasă fiindcă ne primiţi aici, Maiestatea Voastră! intervine Raffaele.

— Aiurea! spune Maeve şi îşi flutură mâna, nerăbdătoare, făcându-le tuturor semn să se ridice.

Când ei toţi îi îndeplinesc porunca nerostită, ea fluieră să i se aducă şi caii. Tigrul ei alb se ridică, la rândul lui, şi porneşte agale spre ea, oprindu-se lângă regină.

— Zeii sunt aceia care au creat febra sângelui, Raffaele, spune Maeve, în timp ce toţi se aburca în şei. Şi tot ei i-au creat pe cei însemnaţi şi pe Tinerele Elite. Aşadar, este o blasfemie să îi ucizi pe pruncii binecuvântaţi de zei. Loveşte cu călcâiele în crupa calului şi îi conduce în sus, pe deal: Dar eu, una, nu v-am primit în regatul meu doar din bunătate, aşa să ştii. Pumnalele tale sunt slăbite. Conducătorul vostru a murit şi mi-au ajuns la urechi tot soiul de zvonuri cum că aţi fi fost trădaţi de una dintre voi, care s-ar fi aflat în slujba Inchiziţiei. Binefăcătorii voştri fie s-au dat bătuţi şi au fugit în surghiun, fie au fost prinşi şi executaţi.

— Ne-au părăsit cu toţii, cu excepţia Maiestăţii

Voastre, confirmă Raffaele.

— Cu excepţia mea, încuviinţează regina. Şi, recunosc: pe mine încă mă mai interesează soarta Kenettrei.

Raffaele călăreşte în tăcere, în timp ce tânăra regină îi călăuzeşte pe marginea unei faleze abrupte, iar ei aud cum valurile se sparg de stânci, la mare distanţă în jos.

— De ce ne-aţi adus aici, Maiestatea Voastră? se încumetă Mesagerul să întrebe.

— Îngăduie-mi să vă arăt ceva! îi cere, în loc de răspuns, regina.

Şi, zicând acestea, Maeve îi mai conduce o vreme pe marginea falezei, până când ajung într-un loc unde pământul pare să se fi adunat asupra lui însuşi, formând un adăpost în calea vânturilor sălbatice. Aici, ei urcă atât de aproape unul de altul, încât deja Raffaele poate să cuprindă cu privirea întregul golf.

Priveliştea este uluitoare. În spatele lui, impresionată, Lucent trage adânc aer în piept, pe neaşteptate.

Sute de nave de război beldaine sunt ancorate lângă plajele golfului. Marinarii se foiesc în susul şi-n josul păsărelelor de acces la bordul corăbiilor, încărcând tot soiul de lăzi la bord. Navele se văd până hăt, departe, acolo unde stâncile dispar la orizont.

Raffaele se întoarce spre Maeve.

— Plănuiţi, cumva, să invadaţi Kenettra, Maiestatea Voastră? întreabă el, cât mai respectuos.

— Dacă nu mai pot face în aşa fel, încât prinţul vostru *malfetto* să urce pe tron, atunci mă văd silită să îl ocup eu însămi. Maeve se opreşte, scrutând chipul lui Raffaele: Dar m-aş bucura nespus dacă aş primi ceva ajutor, continuă.

Raffaele rămâne tăcut. Beldainul a pornit război împotriva Kenettrei cel mai recent în urmă cu peste o sută de ani. Dacă Enzo ar vedea toate astea, oare ce ar crede? I-ar ceda coroana sa unei regine străine?

Nu mai contează, îşi aminteşte singur, cu duritate. *Fiindcă Enzo a murit*.

— Ce fel de ajutor v-ar trebui? o iscodeşte Pumnalul, după o clipă.

— Am auzit că maestrul Teren Santoro s-ar face vinovat de moartea regelui vostru, răspunde Maeve. E adevărat?

— Da.

— De ce şi-ar fi putut dori inchizitorul general ca regele să moară?

— Fiindcă e-ndrăgostit lulea de regina Giulietta care îl ţine în preajma sa numai şi numai pentru a profita de ajutorul lui, printre altele.

— Aha! Vasăzică, îi e amant! exclamă Maeve.

Când spune cel din urmă cuvânt, ochii lui Lucent se opresc, pentru scurt timp, asupra reginei, apoi privesc, din nou, în altă parte.

— Este tânără, novice într-ale ocârmuirii şi, prin urmare, vulnerabilă. Am nevoie ca Inchiziţia şi armata ei să fie slăbite. Ce poţi face pentru a mă ajuta în acest demers?

Pe chipul lui Raffaele se citesc preocuparea,

încordarea sa.

— Giulietta este şi va fi puternică, atâta timp cât îl va avea alături de ea pe Teren Santoro, îi răspunde reginei, apoi schimbă priviri cu fiecare dintre Pumnale, înainte de a-şi duce gândul mai departe. Dar inchizitorul general dă socoteală în faţa unei forţe care e cu mult mai presus de aceea a reginei lui. El crede cu tărie că i-a fost menit de către zei să îi distrugă pe toţi alde *malfetto*. Dacă putem face în aşa fel, încât să nu se mai încreadă unul în celălalt şi să îi despărţim, atunci invazia Maiestăţii Voastre ar avea mai multe şanse de izbândă. Şi, pentru a le distruge încrederea pe care o au unul în altul, trebuie să-l silim pe Teren să încalce poruncile reginei.

— Nu va face niciodată una ca asta! intervine Lucent. L-ai văzut vreodată cum e când se află în preajma Giuliettei? L-ai auzit cum vorbeşte despre ea?

— Da, e drept! încuviinţează şi Michel. Teren ascultă de regină ca un căţeluş. Mai degrabă ar muri decât s-o ponegrească.

Chiar şi Gemma, care a păstrat tăcerea până în clipa aceea, spune:

— Dacă vreţi să îi asmuţiţi unul împotriva celuilalt, trebuie să pătrundem din nou în capitală. Însă acum este aproape cu neputinţă să pătrunzi în Estenzia. Toţi *malfetto* au fost siliţi să îşi caute adăpost în afara zidurilor oraşului. Inchizitorii păzesc fiecare stradă. Nu putem sări zidurile cetăţii sau pătrunde prin porţile ei, nici măcar cu ajutorul puterilor lui Lucent. Sunt mult prea mulţi oşteni

peste tot.

Blănurile lui Maeve îi ating acesteia obrajii.

— Kenettra are o nouă ocârmuitoare, spune ea. În conformitate cu tradiţia, eu însămi trebuie să călătoresc spre Estenzia şi să fac apoi cunoştinţă cu ea în persoană, să-i ofer daruri şi să o felicit. Să îi făgăduiesc că voi fi plină de bunăvoinţă faţă de ea şi de regatul său.

Zicând acestea, Maeve ridică o sprânceană, sarcastică, şi zâmbeşte. În spatele ei, Augustine se pune, uşor, pe chicotit. Regina îşi pironeşte din nou ochii asupra lui Raffaele.

— Vă voi ajuta să pătrundeţi în oraş, Mesagerul meu, dacă îmi făgăduieşti că puteţi băga zâzanie între regină şi inchizitorul ei general.

— Sunt consort, răspunde Raffaele. Voi izbuti, negreşit, să găsesc o cale.

Maeve îşi priveşte flota în tăcere.

— Ar mai fi ceva, adaugă, fără să-l privească.

— Da, Maiestatea Voastră?

— Mărturiseşte-mi, Raffaele, că îmi poţi simţi puterea, continuă regina, întorcându-şi uşor capul spre consort.

Şi-a rostit cererea îndeajuns de tare, încât să poată fi auzită de toate celelalte Pumnale. Michel, care se află cel mai aproape de ea, înţepeneşte de-a dreptul. Gemma trage adânc aer în piept, de parcă s-ar sufoca. Dar Raffaele remarcă reacţia lui Lucent cel mai bine – felul în care păleşte dintr-odată, surpriza din ochii săi şi felul în care îl priveşte.

— Puterea ei? repetă Calcă-Vânt, uitând,

pentru prima dată, să se refere la Maeve folosindu-i titlul.

Raffaele şovăie, apoi îşi pleacă fruntea în faţa tinerei regine.

— Da, Maiestatea Voastră, îi răspunde. Am considerat c-ar fi nepoliticos să pun vreo întrebare despre ea, înainte să vă hotărâţi să îmi spuneţi singură ceva.

Maeve zâmbeşte uşor.

— Atunci nu va fi o surpriză când îţi voi mărturisi că şi eu sunt una dintre Tinerele Elite.

Regina nu a părut să reacţioneze în niciun fel la tresărirea de şoc a lui Lucent, deşi privirea îi zboară, iute, asupra tinerei.

Raffaele clatină din cap.

— Nu este nicio surpriză pentru mine, Maiestatea Voastră! Dar se prea poate ca această ştire să fi avut un efect diferit asupra Pumnalelor mele.

— Şi poţi ghici care este abilitatea mea? îl iscodeşte, în continuare, ocârmuitoarea Beldainului.

Raffaele îşi întinde din nou puterea, să studieze energia care o înconjoară pe regină.

Este un sentiment familiar, care îi dă fiori. Ceva dinlăuntrul ei e în deplin acord cu bezna, cu îngerul fricii şi cu acela al furiei, dar şi cu zeiţa morţii. Sunt aceleaşi afinităţi pe care le-a simţit la Adelina. Simpla amintire îl face pe Raffaele să strângă puternic frâiele.

— Nu pot ghici, Maiestatea Voastră! alege să îi răspundă.

Maeve priveşte peste umăr către cel mai tânăr dintre prinţi, care poartă încă masca de duel, şi face un semn.

— Tristan! îl îndeamnă ea. Îngăduie-ne să-ţi vedem chipul!

Ceilalţi fraţi ai ocârmuitoarei devin tăcuţi. Raffaele simte cum inima lui Lucent tresare şi, când o priveşte mai bine, vede că tânăra se holbează de acum. Prinţul cel mezin încuviinţează, îşi întinde mâna şi îşi trage masca de pe faţă.

Seamănă cu Maeve, întocmai precum ceilalţi fraţi ai lui. Dar, câtă vreme toţi par pe deplin normali, fireşti, naturali şi teferi, prinţul acesta nu este deloc aşa – de jur-împrejurul său Mesagerul simte o energie ciudată, care parcă l-ar tachina, nedându-i pace.

— El este fratele meu cel mai mic, prinţul Tristan, îi informează Maeve.

Lucent este aceea care rupe, în cele din urmă, tăcerea.

— În scrisorile tale, mi-ai spus că şi-a revenit! scuipă ea. Că n-a murit.

— Ba a murit, răspunde Maeve şi expresia sa devine neîndurătoare. Dar eu l-am adus înapoi.

Lucent păleşte.

— Aşa ceva nu-i posibil! izbucneşte Calcă-Vânt. Doar ai spus c-aproape s-a înecat… şi că mama ta… Regina-Mamă… m-a surghiunit din cauză că fiul său aproape a murit. *Este imposibil*. Tu… Se întoarce spre Maeve: Nu mi-ai spus niciodată! N-am citit nimic despre asta în scrisorile tale!

— N-aş fi putut să aştern o asemenea

mărturisire în scris, îi răspunde Maeve, scurt. Apoi continuă, pe un ton mai scăzut: Mama… „trecea prin ciur şi prin dârmon” fiecare scrisoare care părăsea palatul, îndeosebi pe acelea care îţi erau destinate. Nu mă puteam încumeta să fac nimic care i-ar fi îngăduit să afle despre puterea mea. Ea, la fel ca tine, ca *toată lumea*, ştia că Tristan nu murise, fiindcă l-am adus înapoi în aceeaşi seară în care te-a surghiunit.

Raffaele se mulţumeşte să se holbeze doar, căci mai-mai că nu-i vine să creadă nimic din ceea ce aude.

Firele acelea de energie care nu aparţin lumii celor vii…

Abia acum înţelege legătura aceea neliniştitoare, nefirească…

Mai înţelege imediat şi de ce Maeve le face toate aceste mărturisiri.

— Enzo! bâiguie el. Maiestatea Voastră vreţi să…

— Vreau să îl aduc înapoi din lumea de dincolo pe prinţul vostru, îi duce Maeve gândul până la capăt. Tristan, după cum puteţi vedea cu toţii, este în stare să se bucure din nou de viaţă. Cu toate acestea, a adus o parte din tărâmul celor morţi cu el. A căpătat forţa a doisprezece bărbaţi la un loc.

Gândul la un Enzo readus la viaţă îl lasă pe Raffaele incapabil să mai respire. Pentru o clipă, toată lumea pare să se învârtă cu el.

Nu! Nu! Ia stai puţin! îşi spune.

Mai e ceva în legătură cu prinţul Tristan… Un adevăr pe care regina încă nu li l-a împărtăşit.

— Şi ce se întâmplă cu Tinerele Elite dacă sunt înviate? întreabă el.

Maeve zâmbeşte din nou.

— Aducerea unei Elite înapoi la viaţă ar trebui să îi intensifice abilităţile. Iar cineva care a fost atât de puternic precum Enzo s-ar putea dovedi aproape invincibil, odată readus printre noi. Îmi doresc să am puterea lui de partea noastră, când vom ataca regatul Kenettra. Ar fi o adevărată încercare să izbutesc să creez *o Elită a Elitelor*! Se apleacă spre consort: Gândeşte-te numai câte posibilităţi am avea! Gândeşte-te numai la celelalte Elite răposate pe care le-aş putea reînvia! La puterea care s-ar revărsa spre noi…

Raffaele clatină din cap. Ar trebui să fie nespus de încântat la gândul că s-ar putea să-şi revadă prinţul. Dar simte stigmatul lumii de dincolo care îi întinează energia lui Tristan.

— Te îndoieşti c-o să dea roade, spune Maeve, după o vreme. Cei pe care îi readuc trebuie să fie legaţi de cineva din lumea celor vii. Au nevoie de fire de energie vie care să-i ţină departe de atracţia constantă a tărâmului de dincolo. Tristan este înlănţuit de mine, ceea ce-mi oferă un anumit nivel de… control… de protecţie asupra lui. Enzo trebuie să fie legat, la rândul lui, de cineva.

Legat de mine, îşi spune Raffaele şi mijeşte ochii. *Asta urmăreşte ea*, *aşadar*! înţelege.

— Nu mă pot face părtaş la o faptă ca aceasta, murmură consortul, în cele din urmă pe un ton ferm, chiar dacă puţin răguşit. Asta ar încălca, ar tulbura, ordinea stabilită de zei.

Acum, vocea lui Maeve devine mai dură.

— *Eu* sunt un copil al zeilor! se răsteşte regina. Mi-a fost dăruită această putere. Zeii au binecuvântat-o, aşadar, nu încalcă nicio ordine!

Raffaele îşi pleacă fruntea. Mâinile îi tremură.

— Nu pot să fiu de acord cu asta, Maiestatea Voastră, repetă el. Sufletul lui Enzo a plecat să se odihnească în lumea de dincolo. Dacă l-am aduce aici, departe de Sfânta Moritas şi înapoi în lumea reală… el nu îşi mai are locul aici. Lăsaţi-l în pace!

— Nu îţi cer permisiunea, consortule! îl repede Maeve, cu fermitate.

Când Raffaele o priveşte iar, ea îşi ridică bărbia, trufaşă.

— Aminteşte-ţi, Raffaele, că Enzo a fost prinţul moştenitor al Kenettrei! continuă regina. Un *malfetto*, o Tânără Elită, fostul tău conducător. Nu a meritat să moară. Merită să revină, să vadă că *malfetto* din ţara lui sunt în siguranţă. Eu voi conduce Kenettra, dar îl voi repune în funcţie cât timp voi lipsi. Ochii ei sunt duri ca piatra: Nu pentru asta aţi luptat tu şi Pumnalele tale atâta vreme?

Raffaele tace. E ca şi cum ar avea din nou şaptesprezece ani… Se află, din nou, în faţa unei adevărate mări de nobili mascaţi, la Curtea Fortunata, şi simte energia lui Enzo pentru prima dată… Apoi e în peştera subpământeană unde obişnuiau să se pregătească, să se antreneze, în fostul sediu al Pumnalelor, şi îl priveşte pe prinţ cum se duelează cu alţii…

Raffaele îi aruncă o privire lui Michel, Gemmei,

lui Lucent... Toate Pumnalele îi întorc privirea, cu solemnitate, în tăcere.

Aducerea la viaţă a Distrugătorului ar trebui să fie alegerea tuturor.

Dar Enzo a murit! L-au jelit şi s-au împăcat cu gândul. Şi acum...

— Îl voi aduce înapoi şi îl voi lega de oricine voi pofti, continuă Maeve. Apoi, vocea ei se îmblânzeşte: Dar aş prefera să îl înlănţui de cei cărora le pasă cel mai mult de el. În felul acesta, legătura lui cu cei vii va fi cu mult mai puternică.

Totuşi, Raffaele nu îi răspunde încă.

Închide ochii, dorindu-şi stăruitor să îşi facă mintea să se liniştească. Să îndepărteze cu forţa senzaţia sa că această idee e cu totul şi cu totul nepotrivită, rea. Într-un târziu, deschide ochii şi întâlneşte privirea reginei.

— El va fi la fel cum îl ştim? întreabă consortul.

— Nu putem şti până nu voi încerca, îi răspunde Maeve, cu sinceritate.

SCENA VII

(*Ies toţi*, *mai puţin Băiatul*.)

Băiatul: Eşti un căpcăun?

(*Intră Căpcăunul*.)

Căpcăunul: Dar tu eşti, cumva, vreun cavaler?

Băiatul: Nu sunt cavaler! Nici rege, nici iscoadă şi nici preot.

Prin urmare, poţi fi sigur că n-am venit aici să îţi fur nestemata!

Tristan Chirsley, Ispita nestematei, *traducere originală*

Adelina Amouteru

Micile Băi ale Betesdei se dovedesc a fi doar nişte ruine care se înalţă la marginea oraşului Merroutas.

Dimineaţa devreme, când soarele se înalţă la orizont şi bărcile de pescuit ies în golf, eu şi Violetta ne croim drum pe cărarea prăfoasă care duce dincolo de porţile oraşului, spre un pâlc de case cu acoperişuri ca nişte cupole care au fost părăsite cu multă vreme în urmă şi care se înalţă dincolo de arcele de piatră ale unui străvechi apeduct.

Totul arată ca şi cum, cândva, tare demult, locurile acestea ar fi fost însufleţite, forfotind de viaţă, de activităţi. Dar clădirea propriu-zisă a băilor (sau ce a mai rămas din aceasta) a fost construită pe un teren îmbibat cu apă, ceea ce probabil că i-a pecetluit soarta. Când oamenii au

abandonat băile publice, probabil că au abandonat şi mica aşezare răsărită în jurul lor… Sau poate că apeductul care aducea apa băilor s-a prăbuşit primul…

Stâlpii cândva minunaţi de la intrare sunt acum în ruină, iar fundaţia de piatră s-a adâncit în solul mlăştinos. Pe piatra pereţilor se târăsc de acum lăstari cu flori verzi şi galbene, în nuanţe pline de viaţă. Frumuseţea în ruine a acestor locuri mă atrage cu putere.

— El este deja aici, îmi şopteşte Violetta, de lângă mine, încruntându-se deja, atât e de preocupată.

— Bine! îi răspund şi îmi aşez mai bine masca pe ruina propriului chip, în timp ce mă apropii de intrare.

Înăuntru, clădirea băii publice este răcoroasă şi întunecată, iar tavanul său de piatră, boltit, a fost acoperit de muşchi şi de iederă. Raze înguste de lumină pătrund prin spărturile din tavan, luminând apa adunată dedesubt. Păşim cu grijă pe holurile străvechi mărginite de colonade de marmură. Aerul are un iz umed, moscat, mirosul a ceva verde şi viu. Sunetul apei care picură răsună peste tot în jurul nostru.

Într-un târziu, mă opresc la marginea bazinului principal al băii publice.

— Unde este el? şoptesc.

Violetta îşi ridică ochii spre tavan. Se roteşte într-un semicerc, apoi îşi aţinteşte atenţia asupra unui cotlon întunecos.

— Acolo! îmi arată.

Mă silesc să disting ceva în umbră.

— Magiano! îl strig.

Propria voce mă face să tresar, fiindcă se reflectă din ziduri, iar şi iar, până când, într-un târziu, se stinge. Îmi dreg glasul, puţin stânjenită, şi reiau, pe un ton mai scăzut:

— Ni s-a spus că te-am putea găsi aici, adaug.

Urmează o tăcere lungă, atât de lungă, încât încep să mă întreb dacă nu cumva Violetta a greşit.

Apoi, cineva izbucneşte în râs. În timp ce sunetul răzbate de jur-împrejurul nostru, un vârtej verde se scutură de pe balustradele încărcate de muşchi. Dârele unor cozi negre par să apară şi să dispară în lumină. Din instinct, îmi întind un braţ în faţa Violettei, de parcă aşa aş putea să o protejez.

— Adelina! mă strigă o voce jucăuşă. Mă bucur să te văd.

Încerc să-mi dau seama de unde vine glasul acela.

— Prin urmare, tu eşti Magiano? îl întreb. Sau doar ne necăjeşti, ne iei în derâdere?

— Îţi aminteşti, cumva, piesa de teatru numită *Ispita nestematei*? continuă necunoscutul, după o pauză. A avut premiera în Kenettra, cu câţiva ani în urmă, cu surle şi trâmbiţe, chiar înainte ca Inchiziţia să o interzică.

Îmi amintesc. *Ispita nestematei* era despre un cavaler plicticos şi arogant, care se lăuda încontinuu că putea fura o nestemată din bârlogul unui căpcăun, doar pentru a fi învins de un băiat obraznic, care a înhăţat primul prada. Fusese

scrisă de Tristan Chirsley, acelaşi condeier celebru care crease şi colecţia *Poveştile unei hoaţe de stele*, iar ultima reprezentaţie avusese loc în Dalia, într-un teatru plin de oameni.

Hoaţa-de-Stele! îmi amintesc numele dat de prinţul Enzo Pumnalului care putea influenţa animalele. Clatin din cap, încercând să nu mă gândesc la Gemma şi la ceilalţi.

— Da, fireşte, îi răspund. De ce ar fi importantă? Eşti, cumva, vreunul dintre admiratorii autorului?

Un alt hohot de râs pare să umple tot spaţiul din jur. Din nou, se aude zgomotul scos de cineva care îşi târşâie picioarele şi un vârtej verde cade deasupra noastră. De data asta, ridicăm privirea şi vedem o siluetă întunecată, ghemuită pe o bârnă de lemn putrezit, chiar deasupra capetelor noastre. Mă dau la o parte, să-l pot privi mai bine. În penumbră, tot ce desluşesc sunt ochii lui aurii, strălucitori, care sunt pironiţi asupra mea.

— Este de o mare importanţă, îmi răspunde necunoscutul. Pentru că eu, unul, am fost cel care i-a inspirat-o.

Înainte să mă pot opri, de pe buze îmi scapă un hohot de râs.

— Ei, nu zău! izbucnesc. *Tu* i-ai inspirat piesa lui Chirsley?

Îşi leagănă picioarele deasupra bârnei. Bag de seamă că nu poartă pantofi astăzi.

— Inchiziţia a interzis piesa pentru că, de fapt, în ea era vorba despre cum i-au fost furate reginei kenettrane bijuteriile coroanei.

Întâlnesc privirea sceptică a Violettei. Zvonurile pe care le-am auzit pe drum, despre cum i-ar fi furat Magiano coroana reginei Giulietta, îmi vin în minte.

— Tu ai fost sursa de inspiraţie pentru băiatul cel isteţ sau pentru cavalerul arogant? îl tachinez.

Acum, îi văd dinţii albi şi sclipitori în întuneric, pe care şi-i arată într-un zâmbet nonşalant, lipsit de griji.

— Mă jigneşti, amore mio, îmi răspunde.

Apoi caută ceva în buzunare şi îl aruncă spre noi. Obiectul cade, strălucind prin aer, apoi se cufundă, cu un pleoscăit, în cea mai puţin adâncă parte a bazinului.

— Ţi-ai… uitat inelul seara trecută! mă lămureşte.

Inelul? Mă grăbesc spre bazin, îngenunchez şi mă uit în apă.

Inelul de argint sclipeşte sub o rază de lumină, făcându-mi cu ochiul, parcă. Este inelul pe care îl purtam mereu pe deget. Îmi suflec mâneca, mă întind după el şi îl înşfac.

Nu avea cum să mi-l ia seara trecută! E cu neputinţă! Nici măcar nu-mi atinsese mâinile! Nici măcar nu coborâse de la balconul acela unde zdrăngănea la lăută!

Tânărul râde înainte să arunce altceva, de data asta în direcţia Violettei.

— Ia să vedem ce mai avem pe-aici…

Urmărind cum pluteşte, văd că este o panglică.

— O eşarfă de la rochia voastră, *mia*

signorina[10], îi spune Violettei, cu un salut batjocoritor din cap. Chiar de când aţi pătruns în clădirea băii publice.

Continuă să ne tot arunce diverse lucruşoare, printre care o agrafă de aur care fusese prinsă la turbanul meu tamouran şi trei nestemate de pe mânecile Violettei. Mă trec fiorii.

— Voi două sunteţi foarte uituce! ne ceartă şarlatanul.

Violetta se apleacă să-şi recupereze lucrurile şi îi aruncă o privire tare urâtă lui Magiano, în timp ce îşi prinde cu grijă nestematele înapoi pe mâneci.

— Ei, ca să vezi, Adelina! Bag de seamă c-am dat peste-un cetăţean cinstit! mormăie ea în direcţia mea.

— Chestia asta ar trebui să ne impresioneze sau ce? îi strig panglicarului. Această demonstraţie a faptului că stăpâneşti nişte şmecherii ieftine de pungaş care trăieşte pe străzi?

— Fată prostuţă ce eşti! răspunde el. Ştiu ce-mi ceri, de fapt. Sare pe bârna lui, astfel încât de acum e într-o parte bine luminată şi continuă: De fapt, vrei să afli cum am reuşit să vi le iau. N-ai habar, nu-i aşa?

Este acelaşi băiat pe care l-am întâlnit ieri! Cozi împletite, lungi, groase şi negre îi atârnă pe umeri şi poartă o tunică nespus de colorată pe care sunt cusute tot soiul de lucruri, de la petice de mătase până la frunze castanii, imense. Când privesc cu mai multă băgare de seamă, îmi dau seama că frunzele sunt, de fapt, din metal. Din

10 „Domnişoara mea” (it.) (n. red.).

aur!

Zâmbetul lui e aşa cum mi-l amintesc: feroce, sălbatic, într-un fel care îmi dă de ştire că el observă tot ce ţine de noi... Că ne studiază lucrurile... Ceva din ochii lui mă face să mă cutremur. E un fior tare plăcut.

Acesta este însuşi faimosul Magiano, fără îndoială!

— Recunosc că nu ştiu cum ne-ai luat lucrurile, spun, dând din cap. Te rog, lămureşte-ne!

Îşi scoate lăuta de la spate şi cântă câteva note.

— Aşadar, până la urmă, tot eşti impresionată! exclamă.

Privirea mea se opreşte asupra lăutei lui. Este diferită de aceea pe care a avut-o cu o zi în urmă. Instrumentul de azi este opulent, încrustat cu diamante şi smaralde sclipitoare, cu strune pictate în auriu şi cu cheile de acordare făcute din nestemate. Arată toată ca un talmeş-balmeş ţipător, de prost gust.

Magiano ridică lăuta să o putem admira, iar aceasta străluceşte orbitor în lumină.

— Nu-i aşa că-i minunată? ne întreabă. Este cea mai bună lăută pe care o poate cumpăra o noapte de pariuri.

Vasăzică, aşa îşi cheltuieşte câştigurile un hoţ faimos.

— De unde se cumpără aşa o monstruozitate? îmi scapă porumbelul de pe buze, înainte să mă pot abţine.

Magiano mă priveşte surprins, apoi se încruntă,

de-a dreptul jignit. Îmbrăţişează lăuta.

— Eu cred că este frumoasă! strigă el, supărat.

Schimb o privire cu Violetta.

— Care este puterea ta, de fapt? îl întreb pe şarlatan. Toate zvonurile pretind c-ai fi o Tânără Elită. Este adevărat sau eşti doar un băiat tare priceput la furtişaguri?

— Şi dacă n-aş fi o Elită? mă repede el, rânjind. Ai fi dezamăgită?

— Da, îi răspund.

Magiano se lasă pe spate pe bârnă, îşi îmbrăţişează lăuta şi mă priveşte aşa cum m-ar privi un animal sălbatic.

— Bine! încuviinţează el. Te voi lămuri, dacă asta vrei. Se scobeşte în dinţi şi adaugă: Tu însăţi eşti o ţesătoare de iluzii, o plăsmuitoare de fantasme, nu-i aşa?

Încuviinţez şi el face un semn cu mâna spre mine.

— Atunci, creează ceva pentru mine! mă îndeamnă. Orice... Haide! Înfrumuseţează locul acesta dărăpănat, căzut în ruine.

Mă provoacă!

O privesc pe Violetta şi ea ridică din umeri, de parcă mi-ar oferi permisiunea ei de a-i face o demonstraţie. Aşa că trag adânc aer în piept, mă întind după firele de întuneric dinăuntrul meu, le trag afară şi încep să ţes, să-mi plămădesc fantasmele.

Tot ce se află în jurul nostru, în interiorul clădirii băii publice se transformă într-o privelişte cu dealuri verzi, sub un cer cuprins de furtună.

Cascade abrupte încadrează peisajul dintr-o parte, iar balirele ridică nave din ocean spre vârful cascadelor, aşezându-le, în siguranţă, pe lacurile cu apă puţină, aflate la mare înălţime. Cascada lui Laertes! De lângă Dalia, oraşul meu natal. Continui să ţes. Un vânt călduţ ne atinge, în treacăt, iar aerul se umple de mirosul ploii care stă să înceapă.

Magiano priveşte iluzia schimbătoare cu ochii căscaţi de uimire. Bravada şi şmecheria i-au dispărut, iar el clipeşte de parcă nu i-ar veni să creadă ce vede. Când mă priveşte, în sfârşit, zâmbetul lui e plin de uimire. Trage adânc aer în piept.

— Înc-o dată! şopteşte el. Mai fă ceva! Altceva!

Admiraţia lui sinceră pentru puterile mele mă face să mă simt mândră, să prind aripi. Şterg iluzia Daliei, apoi ne arunc pe toţi în adâncurile crepusculare ale unui ocean peste care se lasă noaptea. Plutim în apa întunecată, luminată doar de slabe raze albastre. Oceanul se transformă apoi într-un miez de noapte în vârful unui deal de deasupra Estenziei de unde vedem bine cele trei luni care atârnă, uriaşe, la orizont.

În sfârşit, îndepărtez toate iluziile, făcând, din nou, loc ruinelor care ne înconjoară. Magiano clatină din cap spre mine, dar nu spune niciun cuvânt.

— E rândul tău! îl provoc, şi eu, încrucişându-mi braţele la piept.

Fiecare fibră a trupului meu îmi zbârnâie, parcă, din cauza durerii produse de folosirea energiei.

— Arată-ne ce poţi! îl îndemn din nou.

Magiano îşi pleacă fruntea.

— Prea bine! îmi răspunde.

Violetta mă ia de mână. În acelaşi timp, ceva nevăzut pare să se izbească de acel punct de sprijin de care mă ţin pentru a obţine controlul asupra energiei mele întunecate, iar lumea din jurul nostru dispare.

Ridic mâinile, să-mi feresc singurul meu ochi de lumina strălucitoare. Este orbitoare – oare aceasta este puterea lui?

Nu, *nu poate fi asta*! îmi răspund singură.

În timp ce lumina scade treptat, mă încumet să privesc în jur. Clădirea băii publice e încă aici, la locul ei dinainte. Încă ne înconjoară… dar, spre marea mea mirare, s-a transformat în ce a fost cândva, demult… Iedera şi muşchiul nu mai atârnă pe stâlpii năruiţi, iar acoperişul boltit nu mai are nicio spărtură prin care lumina să poată pătrunde pentru a trasa modele pe podea. În schimb, colonadele au pilaştri noi şi lustruiţi, iar apa bazinului, a cărei suprafaţă e înfrumuseţată de petale plutitoare, scoate vălătuci de abur. Statui ale zeilor încadrează marginile bazinului. Mă încrunt, apoi încerc să clipesc până dispare imaginea. Lângă mine, Violetta a rămas cu gura căscată. În cele din urmă, ea reuşeşte să bâiguie.

— Nimic nu este aievea, îmi şopteşte surioara mea.

Nimic nu este aievea! îmi repet în sinea mea. *Fireşte că nu este*!

Şi, când îmi spun aceste cuvinte, recunosc pe

dată energia pe care o emană acest loc, milioanele de fire care ţin totul laolaltă. Clădirea băii publice pe care a trezit-o la viaţă este doar *o iluzie!* Exact ca una dintre fantasmele pe care le-aş fi creat eu însămi. De fapt, chiar simt că firele energiei care au creat această imagine a clădirii perfecte sunt exact ca propriile fire!

Să fie el, oare, un alt făuritor de iluzii?

Nu pricep. Cum ar fi putut crea ceva cu o putere care ar trebui să-mi aparţină mie şi numai mie?

Şi chiar în clipa aceea, iluzia se rupe, fără vreun avertisment. Templul puternic luminat, apa aburindă şi statuile, toate dispar într-o clipită, cufundându-ne înapoi în locul întunecos unde s-a aflat cândva clădirea băii publice, cu structura ei dărăpănată. Puncte de lumină îmi plutesc încă prin faţa ochilor. Descopăr că trebuie să mă obişnuiesc din nou cu întunericul, de parcă aş fi fost orbită de ceva real.

De pe bârna lui, Magiano dă, alene, din picioare.

— O, câte lucruri aş fi putut să fac, dacă ne-am fi cunoscut mai devreme! meditează el, cu voce tare.

Îmi dreg glasul şi încerc să nu par prea surprinsă.

— Ai… aceleaşi puteri ca mine? îl întreb.

Izbucneşte în râs când aude şovăiala din vocea mea. Face o plecăciune nespus de pompoasă, doar pe jumătate însă, apoi sare în picioare şi se răsuceşte o dată pe bârnă, de parcă ar dansa, fără

niciun efort, parcă.

— Nu fi prostuţă! îmi răspunde el. Nu există două Tinere Elite cu *aceeaşi* putere.

— Atunci…

— Eu nu fac decât să imit, continuă el. De câte ori întâlnesc o altă Elită şi ea îşi foloseşte puterile, pot să-i întrezăresc ţesătura energiei în aer. Apoi, pur şi simplu, copiez ceea ce văd – chiar dacă numai pentru câteva clipe. Se opreşte şi îmi zâmbeşte atât de larg, încât faţa pare că i se rupe în două: Şi acesta a fost modul în care tu, una, mi-ai salvat viaţa, atunci, demult, în temniţa subpământeană, fără ca măcar să ai habar c-ai făcut-o. Când erai în celula de lângă a mea, te-am imitat. Am reuşit să evadez, pentru că i-am făcut pe temniceri să creadă că şi celula mea ar fi fost goală. Şi, atunci când au venit să cerceteze ce se întâmplase de era pustie, am ieşit fără probleme când au deschis uşa!

Încet, încep să îmi dau seama ce înseamnă asta.

— Tu chiar poţi să imiţi talentul oricărei Tinere Elite?

Ridică din umeri.

— Când m-am rătăcit, fără niciun sfanţ, prin Tărâmurile Soarelui, am imitat o Elită căreia i se spunea *Alchimistul*, şi am transformat o căruţă de mătăsuri în aur. Pe când fugeam de Inchiziţie, în Kenettra, am imitat talentul de tămăduire al inchizitorului general, pentru a mă apăra de săgeţile pe care le trăgeau oamenii lui asupra mea. Îşi deschide larg braţele şi e cât pe ce să scape

lăuta, dar o prinde iarăşi iute şi continuă: Sunt precum peştii aceia frumos coloraţi, care vor să pară veninoşi. Înţelegi?

Un imitator! Îmi privesc mâna şi îmi mişc degetele, privind felul în care inelul meu străluceşte în lumină. Privesc eşarfa pe care Violetta şi-a legat-o înapoi la rochie.

— Când ne-ai furat lucrurile, murmur, încetişor, ai folosit, de fapt, puterile mele împotriva noastră!

Magiano ciupeşte una dintre corzile lăutei.

— Păi, da! încuviinţează. Ţi-am înlocuit inelul cu iluzia sa şi l-am făcut să-ţi alunece de pe deget în timp ce te convingeam că nu făceam decât să lenevesc pe balcon.

De bună seamă! De bună seamă! Este ceea ce aş fi făcut eu însămi – este ceea ce, într-adevăr, am şi făcut! – în timp ce furam talanţi din pungile nobililor. Înghit, încercând să-mi dau seama de amploarea puterilor sale. Inima îmi bate mai repede.

Neîncrederea Violettei faţă de el s-a transformat de acum în fascinaţie.

— Asta-nseamnă că, lângă oamenii potriviţi, poţi face, de fapt, orice! exclamă surioara mea.

Magiano se preface că are şi el aceeaşi revelaţie, în clipa aceea abia, şi cască gura, doar că să-şi râdă de ea.

— Hai, nu zău! Chiar aşa-i! Să ştii c-ai dreptate! exclamă.

Îşi aruncă din nou lăuta pe umăr, ţopăie pe bârna pe care a stat până la un stâlp, apoi sare pe o grindă aflată mai jos, unde se ghemuieşte din

nou pe vine. Se află, dintr-odată, mai aproape de noi, îndeajuns de aproape, încât îi pot vedea colecţia bogată de coliere colorate pe care le poartă la gât.

Serios? Şi mai multe bijuterii?

Abia în clipa aceasta îmi dau seama ce m-a deranjat la ochii lui: pupilele lui par ciudat de ovale, ca ale unei pisici.

— Aşa… spune. Acum, că ne-am prezentat unul altuia cum se cuvine şi c-am scăpat de toate drăgălăşeniile politicoase, ia spuneţi-mi! Ce doriţi, de fapt, de la mine?

Trag adânc aer în piept.

— Sora mea şi cu mine fugim de inchizitori, îi răspund. Ne vom îndrepta încă şi mai spre miazăzi, cât mai departe de ei, până când vom izbuti să strângem în jurul nostru suficienţi aliaţi, încât să ne întoarcem în Kenettra şi să ripostăm.

— Ah! exclamă el. Vreţi să vă răzbunaţi pe Inchiziţie!

— Da.

— Voi şi noi toţi cei însemnaţi! pufneşte Magiano. De ce? Fiindcă te-au întemniţat? Fiindcă sunt dezgustători? Dac-aşa stau lucrurile, ai face mai bine să-i laşi în pace! Ai încredere în mine! Acum, sunteţi libere. De ce să vă-ntoarceţi?

— Ai auzit ultimele veşti din Estenzia? îl întreb. Despre regina Giulietta? Şi despre fratele ei, acela care…

Dar mă opresc pe neaşteptate, pentru că simt că mă sufoc atunci când pomenesc de moartea lui Enzo. Încă nu pot să rostesc cuvintele acelea.

Magiano încuviinţează.

— Da! spune el. Vestea s-a răspândit nespus de iute.

— Ai auzit şi că maestrul Teren Santoro, inchizitorul general, plănuieşte să îi nimicească pe toţi *malfetto* din Kenettra? El nu e decât copoiul reginei, iar ea, de bună seamă, îl va împuternici să facă întocmai.

Magiano se sprijină de bârnă. Dacă într-adevăr vestea îl supără, nu dă niciun semn că aşa ar fi. Îşi adună codiţele împletite şi le aruncă peste umăr.

— Vasăzică, ce-ncerci tu să-mi spui e că vrei să opreşti campania nemilostivă de nimicire a lui Teren şi că încerci să strângi un grup de Tinere Elite care să te ajute.

— Da, într-adevăr! încuviinţez şi simt că parcă speranţele mele prind aripi. Iar tu eşti Tânăra Elita despre care auzim vorbindu-se cel mai adesea.

Magiano se îndreaptă de spate, iar ochii îi sclipesc de încântare.

— Mă flatezi, *amore mio*! exclamă şi îmi zâmbeşte. Dar nu e de ajuns, mă tem. Eu, unul, lucrez doar pe cont propriu. Şi sunt nespus de mulţumit aici, unde mă aflu! N-am niciun pic de interes să mă alătur unei cauze nobile. Ţi-ai cam irosit timpul cu mine.

Speranţa mea dispare la fel de repede precum a apărut. Nu mă pot abţine să mă cocoşez aproape, atât sunt de dezamăgită.

Cu o reputaţie ca a lui, fireşte că o fi fost abordat, în trecut, şi de alte Tinere Elite. Ce m-o fi făcut, oare, să cred c-ar fi putut fi convins să ni se

alături?

— De ce lucrezi doar de unul singur? îl întreb.

— Fiindcă nu-mi place să-mi împart prada! îmi răspunde.

Ridic capul şi mă încrunt puţin.

Trebuie să ni se alăture! spun şoaptele din mintea mea.

Pumnalele ar fi făcut moarte de om ca să aibă o Elită cu asemenea puteri de partea lor. Ce ar fi spus, oare, Enzo sau Raffaele ca să-l convingă să se alăture Societăţii Pumnalului? Mă gândesc la felul în care m-a recrutat Enzo, la ce mi-a şoptit în ureche: *Vrei să îi pedepseşti pe aceia care te-au nedreptăţit*?

Lângă mine, Violetta mă strânge de mână, în întuneric. Mă priveşte cu coada ochiului.

— Găseşte-i slăbiciunea! îmi şopteşte. Află ce-şi doreşte!

Încerc o altă strategie.

— Dacă, într-adevăr, eşti cel mai cunoscut hoţ din lume şi eşti atât de priceput, atunci cum de-ai fost prins de Inchiziţie? îl întreb.

Magiano îşi propteşte bărbia în palmă şi cotul pe genunchi, în timp ce îşi bălăngăneşte picioarele. Îmi rânjeşte într-un mod tare ciudat… dar, în spatele rânjetului, întrezăresc ceea ce sperasem să generez: o scânteie de enervare.

— Au fost tare, tare norocoşi! îmi răspunde, dar tonul său nonşalant e ceva mai ridicat decât înainte.

— Sau poate c-ai fost tu neglijent? insist. Sau… poate că exagerezi când îţi descrii talentele?

Rânjetul lui Magiano se şterge, pe moment. Oftează şi îşi dă ochii peste cap.

— Dacă, într-adevăr, *trebuie* să ştii, mormăie el, eram în Dalia, numai şi numai pentru a fura un cufăr cu safire rare, care sosise din Dumor, ca dar pentru duce. Şi singurul motiv pentru care m-a prins Inchiziţia este fiindcă m-am întors pentru un safir în plus faţă de cele pe care ar fi trebuit să le iau. Îşi ridică mâinile, ca şi cum s-ar preda: În apărarea mea, se cuvine să adaug că era un safir *foarte* mare.

Nu se poate abţine! îmi dau seama.

Acesta este motivul pentru care cea mai celebră dintre toate Tinerele Elite încă mai organizează meschine păcăleli, joculeţe de pus rămăşag în plină stradă, pentru a face rost de bani. Acesta este motivul pentru care a cheltuit o pungă doldora de talanţi de aur pe-o lăută nefolositoare, încrustată cu nestemate. Acela pentru care are frunze de aur cusute pe haine.

Nu are niciodată suficienţi talanţi de aur în buzunare sau bijuterii pe degete – nu când ştie că ar mai fi şi altceva de dobândit.

Mă uit din nou la mătăsurile fine în care e înveşmântat. Pur şi simplu, banii îi curg şuvoi în căuşul palmelor, doar pentru a i se scurge apoi printre degete.

Din felul în care Violetta mă strânge de mână înţeleg că a ajuns şi ea la aceeaşi concluzie. Aceasta este şansa noastră.

— Vistieria regală a Kenettrei conţine de o mie de ori mai multe safire decât ai încercat să furi în

Dalia! Ştim amândoi prea bine asta. Doar ai mai izbutit să furi o dată bijuteriile coroanei! Acum, imaginează-ţi cum ar fi să pui mâna şi pe tot aurul care se ascunde în vistierii, în spatele coroanei aceleia.

Aşa cum m-am aşteptat, ochii lui Magiano dobândesc o sclipire atât de intensă, încât trebuie să fac un pas în spate. Îşi înclină capul spre mine, bănuitor.

— Îmi spui toate astea, de parcă nu m-aş fi gândit şi singur pân-acum să fur tot tezaurul Kenettrei, îmi spune.

— Şi atunci de ce n-ai făcut-o încă? îl iscodesc.

— Eşti atât de naivă! Clatină din cap, dezamăgit de răspunsul meu: Ai idee câţi străjeri veghează aurul acela? Prin câte locuri e împrăştiat? Pufneşte: Iar eu care-am crezut, pentr-o clipă, c-ai o idee despre cum să îl furi prin magie.

— Chiar am, îi răspund.

Magiano hohoteşte scurt, dar îmi dau seama că mă priveşte cu seriozitate.

— Atunci, te rog, Adelina, spune-mi! Chiar crezi că-ntreg tezaurul Kenettrei ar putea să-ţi aparţină ţie şi numai ţie?

— Să ne aparţină nouă! îl corectez. Dacă ni te vei alătura, nu va mai trebui niciodată să pui bănuţ pe bănuţ, cu ţârâita.

El izbucneşte din nou în râs.

— Acum chiar ştiu că mă minţi! exclamă. Se apleacă în faţă: Şi cum o să faci, vrei să te-nveşmânţi în iluzii şi să te strecori în vistierie, astfel încât să izbuteşti să scoţi de-acolo câte-o

mână de aur odată? Ştii de câte vieţi de om ai avea nevoie, chiar dac-ai face câteva zeci de drumuri în fiecare noapte? Şi, chiar dac-ai *putea* fura tot aurul acela, cum ai face să-l transporţi afară din ţară? Sau măcar în afara capitalei Estenzia?

Se ridică în picioare pe bârnă, sare cu uşurinţă într-un loc de unde poate ajunge la altă grindă aflată mai sus şi dă să plece.

— Cine-a spus ceva despre furat? strig în urma lui.

Se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Şi-atunci, cum plănuieşti să faci în aşa fel, încât să-l iei pe tot, *amore mio*?

Zâmbesc. O amintire îmi străpunge parcă mintea, asemenea unui fier înroşit în foc: o noapte rece şi ploioasă, tatăl meu discutând cu străinul la parter… eu, pe trepte, trăgând cu urechea, în timp ce pretind c-aş fi o regină care îşi priveşte supuşii de la un balcon… Clipesc. Forţa acelei dorinţe de demult mă străbate ca o pală sălbatică de vânt.

— Simplu! îi răspund fără şovăială. Le luăm tronul reginei Giulietta şi Inchiziţiei. Apoi, vistieria regală a Kenettrei ne va aparţine, de drept.

Magiano clipeşte, apoi începe să râdă. Hohotele sale devin tot mai puternice, până când ochii îi sclipesc din cauza lacrimilor. Până la urmă, se opreşte, să poată respira. Când îşi revine, îşi mijeşte ochii care îi strălucesc în întuneric. În tăcerea care se lasă, îmi duc gândul până la capăt.

— Dacă ni te vei alătura şi dacă vom izbuti să luăm tronul reginei din Kenettra, atunci *malfetto*

vor avea un conducător care va fi la fel ca ei. Aşadar, vom izbuti să-l oprim pe Teren Santoro cel însetat de sângele nostru. Iar tu vei avea mai mult aur decât ai visat vreodată. Vei avea o mie de lăute bătute cu diamante. Îţi vei putea cumpăra o insulă şi un castel, pe deasupra. Iar lumea te va pomeni ca pe-un adevărat rege.

— Nu vreau să fiu rege, îmi răspunde Magiano. Prea multe responsabilităţi.

Numai că răspunsul lui nu e deloc plin de entuziasm, şi el nu s-a clintit din loc.

Se gândeşte cu seriozitate la planul meu! îmi dau seama.

— Nu trebuie să fii răspunzător pentru absolut nimic, îl încredinţez. Ajută-mă doar să câştig coroana şi să salvez ţara, şi vei putea avea tot ce ţi-ai putut dori vreodată.

Urmează o nouă tăcere îndelungată. Privirea lui se opreşte asupra măştii mele.

— Dă-ţi-o jos! mormăie.

Nu m-am aşteptat la un asemenea răspuns. Are nevoie de timp să se gândească, şi mă distrage ca să-i permit să o facă. Clatin din cap. După tot acest timp, gândul de a-i arăta unui străin cea mai mare slăbiciune a mea, sluţenia mea, încă mă umple de teamă.

Expresia lui Magiano se schimbă uşor, şi o parte din ferocitate îi dispare din privire. De parcă m-ar cunoaşte.

— Scoate-ţi de tot masca! îmi şopteşte. Eu, unul, nici nu am obiceiul să judec însemnele unui *malfetto*, Adelina, şi nici nu lucrez cu cineva care-şi

ascunde faţa de mine.

Când Violetta încuviinţează, mă întind şi îmi desfac nodul de la ceafă. Masca se desprinde, apoi îmi atârnă în mână. Aerul rece îmi loveşte cicatricea. Mă silesc să îl privesc pe Magiano, pregătindu-mă pentru a face faţă reacţiei lui. Dacă am de gând să îmi formez propriul grup de Tinere Elite, trebuie ca acestea să poată avea încredere în mine.

Se apropie şi mă priveşte îndelung. Zăresc sclipirile de un auriu ca al mierii din ochii lui. Un zâmbet lent şi leneş i se strecoară pe chip. Nu mă întreabă nimic despre însemnul meu, ci îşi ridică un colţ al tunicii de mătase, dându-şi la iveală pielea.

Trag aer în piept pe neaşteptate, căci m-a speriat. O cicatrice hidoasă îi şerpuieşte pe piele, dispărându-i sub tunică. Ochii ni se întâlnesc pentru un moment. Ne înţelegem dincolo de cuvinte.

— Te rog! îi spun, coborându-mi glasul. Nu am habar ce ţi s-a întâmplat în trecut sau cum arată tot însemnul tău. Dar, dacă promisiunea aurului nu e de ajuns pentru a te convinge, atunci gândeşte-te la toate acele milioane de *malfetto* din Kenettra, la toţi aceia care vor muri în următoarele luni, dacă nu se va găsi nimeni care să îi salveze. Eşti hoţ, aşa că, poate, ai un cod al onoarei propriu. Există, oare, vreun locşor în inima ta în care ai jeli morţile tuturor acelora care sunt întocmai ca noi?

Ceva din cuvintele mele l-a impresionat, de bună seamă, pe Magiano, pentru că ochii lui

privesc acum în zare, meditativ. Se opreşte şi îşi drege glasul.

— E doar un zvon, să ştii, mă lămureşte, după o clipă. Povestea aceea cu bijuteriile coroanei…

— Bijuteriile coroanei? întreb, fiindcă nu pricep ce vrea să spună.

— Da. Mă priveşte în ochi, apoi adaugă: Bijuteriile coroanei reginei din Kenettra… nu le-am furat niciodată. Am încercat, ce-i drept, fără să izbutesc, însă.

Îl privesc cu atenţie. Simt că s-a produs o schimbare. În felul în care ne vorbim, în echilibrul puterilor dintre noi doi.

— Dar, cu toate acestea, încă mai râvneşti la ele, răspund.

— Ce pot să spun? E una dintre marile mele slăbiciuni!

— Prin urmare, ce-ai de gând să faci? Ni te vei alătura sau nu? îl iscodesc.

Ridică un deget subţire, acoperit cu inele de aur.

— De unde ştiu că-ţi vei ţine promisiunea, dacă te voi ajuta să dobândeşti ceea ce-ţi doreşti?

Ridic din umeri.

— Ai de gând să-ţi petreci restul vieţii furând câte-o mână de bijuterii ici şi colo şi ocupându-te de tarabe unde se pot pune rămăşaguri în Merroutas? îl întreb, la rândul meu, în loc de răspuns. Chiar tu mi-ai mărturisit că te-ntrebi ce-ai fi fost în stare să izbuteşti, dacă m-ai fi întâlnit mai repede. Iată, aceasta este şansa ta să afli!

Magiano îmi zâmbeşte, cu milă parcă.

— O, fetiţa care-ar vrea să devină regină! murmură el, gânditor. Ce să spun: zeii pot juca, uneori, nişte jocuri nespus de interesante!

— Acesta nu este, nici pe departe, un joc! îl reped.

În cele din urmă, îşi înalţă fruntea şi apoi ridică vocea.

— Îţi datorez viaţa mea! spune răspicat. Iar acesta e un lucru pe care eu, unul, nu-l tratez niciodată cu uşurinţă, ca şi cum ar fi cine ştie ce joc.

Mă uit la el în tăcere, gândindu-mă la seara dinainte, când s-a întâlnit cu noi pentru prima oară, pentru a ne transmite mulţumirile sale fiindcă i-am salvat tovarăşul *malfetto*.

El ridică o mână spre mine.

— Dacă vrei să te răzbuni pe Inchiziţie, vei avea nevoie de o întreagă oştire care să te urmeze. Şi, dacă vrei ca oamenii să te susţină, trebuie să-ţi creezi o reputaţie. Eu, unul, n-am de gând să urmez pe nimeni până când nu sunt convins că e demn de supunerea mea.

— Şi ce-am putea face să te convingem?

Magiano zâmbeşte.

— Învinge-mă într-o întrecere! îmi răspunde.

— Ce fel de-ntrecere?

— Un joc între noi doi, mă lămureşte. Îţi voi oferi chiar şi un mic avans. Zâmbetul lui devine viclean: Un bărbat numit Regele Nopţii conduce oraşul. Are mulţi soldaţi şi o armată secretă formată din *diedmila mercenari*[11] împrăştiaţi pe

11 „Zece mii de mercenari” (it.) (n. red.).

toată insula. Poate i-ai văzut oamenii patrulând pe străzi: au brodate pe mâneci blazoane care înfăţişează o lună şi o coroană.

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Da, i-am văzut, încuviinţez.

— Este cel mai temut bărbat din Merroutas. Se spune că, de fiecare dată când descoperă un trădător în rândurile oamenilor săi, îl jupoaie de viu şi pune să îi fie cusută pielea în haina sa.

Îmi imaginez scena şi mă furnică pielea… nu doar din cauza groazei, dar şi a fascinaţiei.

Un suflet-pereche! mă asigură şoaptele din mintea mea.

— Ce-are asta de-a face cu noi? întreb, ridicând vocea, să reduc şoaptele la tăcere.

— Mâine-dimineaţă, voi dobândi posibilitatea de a pătrunde în conacul lui, să-i fur acul bătut cu diamante, bijuteria pe care o poartă mereu. Dacă *tu* poţi să-l furi înaintea mea… atunci mă voi alătura vouă. Îmi face o plecăciune în batjocură, ceea ce mă face să mă-nroşesc: Eu nu lucrez decât cu aceia care merită. Şi vreau doar să mă asigur că-nţelegi riscurile misiunii.

Nici Violetta, nici eu nu suntem nişte hoaţe experimentate. Aş putea să plăsmuiesc nişte iluzii să ne deghizăm sau să devenim nevăzute, însă puterile mele nu sunt încă îndeajuns de dezvoltate şi nu deţin complet controlul asupra lor. Dacă suntem prinse? Îmi imaginez cum am sta amândouă legate de un stâlp şi cum am fi jupuite de vii.

Chiar nu merită!

Magiano zâmbeşte când vede expresia care mi s-a aşternut pe chip.

— Îţi este mult prea teamă! spune el.

Vocile din mintea mea prind să freamăte şi mă tot îmboldesc: *Regele Nopţii controlează zece mii de mercenari*! îmi spun. *Ce n-ai da să ai şi tu zece mii de oşteni sub comanda ta*?

Clatin din cap – şoaptele se sting, lăsându-mă să cântăresc oferta lui Magiano. De bună seamă, acesta nu este decât unul dintre jocurile sale. Unul din faimoasele sale şiretlicuri. Poate chiar o provocare pentru el însuşi.

Îl privesc cu atenţie, în căutarea răspunsului corect.

Aş putea ajunge, oare, la premiu înainte ca Magiano să-l înhaţe? Chiar nu am habar! Puterea şi viteza sunt două lucruri diferite.

— Îţi voi oferi o şansă şi numai una, îmi spune Magiano, voios nevoie mare. Şi asta numai şi numai pentru că m-ai ajutat să scap din Turnul Inchiziţiei atunci, demult!

— Câtă generozitate! comentez, sarcastică.

Magiano izbucneşte din nou în râs, iar hohotele lui sunt luminoase, precum clinchetele clopoţeilor. Apoi îmi întinde o mână excesiv de fastuos împodobită.

— Batem palma, atunci? Am căzut la învoială? mă-ntreabă.

Am nevoie de el. Am nevoie de mica mea oştire.

Până şi Violetta îmi atinge mâna şi îmi face semn spre el, îmboldindu-mă să accept.

Aşa că mai şovăi doar o clipită.

— Da, îi răspund, prinzându-i mâna într-a mea.

— Bine! încuviinţează Magiano. Atunci, şi eu îţi dau cuvântul meu de onoare că îmi voi ţine făgăduiala.

Teren Santoro

Periferia Estenziei, în zorii răcoroşi ai zilei… De-a lungul zidurilor care înconjoară oraşul sunt zeci şi zeci de adăposturi dărăpănate, încropite din lemn şi piatră, pe care ploaia din seara trecută le-a acoperit cu noroi şi printre care rătăcesc nenumăraţi *malfetto*.

Pâlcuri de corturi de un alb murdar sunt împrăştiate printre aceste adăposturi – posturile de strajă ale Inchiziţiei.

Teren Santoro este întins în cortul lui personal, pe un divan lung, privind-o pe Giulietta cum se îmbracă. Ochii lui rătăcesc pe spatele reginei care este superbă astăzi, la fel ca în fiecare zi: poartă o rochie de călărie de un albastru strălucitor, iar buclele sale întunecate sunt adunate în creştet, într-un coc înalt. O priveşte cum îşi prinde cu grijă şuviţele la loc. Cu doar câteva momente mai devreme, fuseseră libere, rostogolindu-i-se peste umeri, atingându-i obrajii, moi ca mătasea între degetele lui.

— Ai de gând să inspectezi în întregime taberele de *malfetto* în dimineaţa asta? îl întreabă ea.

Sunt primele cuvinte pe care i le adresează, de când a venit în cortul lui.

— Da, Maiestatea Voastră! încuviinţează Teren.

— Cum se descurcă?

— Foarte bine. De când i-am mutat în afara oraşului, oamenii mei i-au pus să muncească din

greu câmpurile şi le-au dat de lucru, punându-i să ţeasă. Au devenit nespus de folositori…

Giulietta se întoarce, astfel încât el să-i poată vedea profilul şi îi zâmbeşte.

— Nu, îl întrerupe ea. Vreau să ştiu *ce fac*.

Teren şovăie, căci nu înţelege.

— Ce vreţi să spuneţi?

— În timp ce călăream printre corturi, de dimineaţă, le-am văzut feţele. Sunt trase, cu ochii duşi în fundul capului. Oamenii tăi i-au şi hrănit pe măsura muncii la care i-au silit?

Inchizitorul general se încruntă, apoi se ridică în capul oaselor. Lumina dimineţii scoate în evidenţă labirintul de cicatrice decolorate de pe pieptul tânărului.

— Sunt hrăniţi îndeajuns, încât să poată munci, răspunde el. Şi nicio firimitură în plus. Aş prefera să nu irosesc mâncarea pe alde *malfetto*, dacă nu sunt nevoit s-o fac.

Giulietta se apleacă spre el. Mâna ei îi atinge stomacul, apoi îl mângâie de pe piept până la scobitura gâtului, lăsând o dâră de căldură pe pielea lui. Inima lui Teren începe să bată mai repede şi, pentru o clipă, uită despre ce vorbeau. Ea îşi atinge buzele de ale lui, iar el se lasă mistuit de sărut, prinzându-i ceafa cu o mână şi trăgând-o spre el.

Giulietta se îndepărtează însă. Teren se trezeşte privind în ochii ei profunzi, întunecaţi.

— Sclavii hămesiţi nu-s deloc sclavi buni, maestre Santoro, îi şopteşte regina, mângâindu-i părul. Nu-i hrăneşti îndeajuns!

Teren clipeşte. Dintre toate lucrurile care ar trebui să o preocupe acum, ea nu găseşte nimic mai bun de-ntrebat decât dacă sclavii o duc bine?

— Dar, începe el, ne permitem să-i pierdem, Giulietta!

— Chiar ne permitem?

Teren trage adânc aer în piept. De când prinţul Enzo şi-a pierdut viaţa în arenă şi de când Giulietta a preluat oficial tronul, ea s-a tot împotrivit planurilor sale originale, de parcă şi-ar fi pierdut interesul faţă de ceea ce el credea că fusese ura ei de nedomolit faţă de *malfetto*.

Dar astăzi chiar nu vrea să se certe cu regina lui.

— Ne purificăm oraşul, îl curăţăm de ei, spune inchizitorul general. Pentru fiecare *malfetto* care moare, putem aduce altul dintr-un alt oraş. Oamenii mei au început deja să strângă alţi *malfetto* din…

— Noi nu ne purificăm capitala, curăţând-o, scăpând-o de ei, îi răspunde regina. Noi nu facem decât să îi pedepsim pe toţi aceşti *malfetto* pentru monstruozitatea lor, pentru că au adus nenorocirile asupra noastră. Aceşti *malfetto* au încă familii între zidurile oraşului, iar unii dintre ei nu sunt deloc mulţumiţi de ce se petrece. Face un semn dispreţuitor spre intrarea în cort: Apa din troacele lor este murdară. N-o să treacă multă vreme, şi toată lumea din tabără se va îmbolnăvi. Vreau să devină supuşi prin muncă, Teren. Dar nu vreau o *revoltă*.

— Dar…

Privirea reginei devine dură, neîndurătoare.

— Hrăneşte-i şi dă-le apă curată, maestre Santoro! porunceşte ea.

Teren clatină din cap, ruşinat că se contrazice cu regina Kenettrei – cineva care e atât de pur, aşa cum el, unul, nu va fi nicicând. Îşi coboară privirea şi capul.

— Fireşte, Maiestatea Voastră! încuviinţează, supus. Aveţi absolută dreptate.

Giulietta îşi netezeşte cutele manşetelor.

— Bine!

— Ne vedem diseară? murmură tânărul, când ea se ridică de pe divan.

Giulietta îi aruncă o privire nonşalantă.

— Dac-o să vreau să te văd diseară, voi trimite pe cineva după tine.

Şi, zicând acestea, regina se răsuceşte pe călcâie şi iese din cort. Bucata de pânză de la intrare se închide în urma ei.

Teren îşi ţine capul plecat şi o lasă să plece.

Fireşte că o lasă să plece! Doar ea este regina însăşi!

Dar un sentiment neplăcut îi apasă inima.

Dac-o s-*o supăr şi-şi va găsi pe altcineva*? se întreabă, cuprins de îngrijorare.

Gândul îi provoacă o durere ascuţită în piept. Teren îndepărtează imaginea aceea neplăcută şi se ridică să-şi ia tunica.

Nu mai poate rămâne acolo, în cort, trebuie să se mişte, să ajungă undeva unde să se poată gândi.

Îşi pune, unul după altul, straturile armurii sale.

Apoi, iese din cort şi îi face un semn oşteanului care stă de strajă afară. Acesta îi răspunde, prefăcându-se că n-ar avea habar ce s-a întâmplat între Teren şi regina lui.

— Adună-i pe toţi căpitanii mei! îi porunceşte Teren. Voi fi la templu. Spune-le că ne vom întâlni în faţa acestuia, să discutăm inspecţiile de azi.

Străjerul face o plecăciune, de îndată, în semn că a înţeles. Teren îşi dă seama că îi e teamă să se uite prea mult în ochii de un albastru pal ai oşteanului.

— Pe dată, *messere*! spune.

Templele închinate zeilor sunt construite lângă zidurile oraşului, din kilometru în kilometru, iar intrările le sunt marcate de stâlpi de piatră, ale căror capiteluri sunt sculptate în formă de aripi care se sprijină de tavan. Teren se îndreaptă pe jos spre cel mai apropiat, la pas, nesocotind calul legat lângă cortul lui.

Noroiul îi stropeşte cizmele albe. Când ajunge la templu, îşi croieşte drum în sus, pe scări, şi înăuntrul clădirii răcoroase. Lăcaşul este pustiu în dimineaţa aceasta.

Înăuntru, cele douăsprezece statui ale zeilor şi îngerilor se înşiruie de ambele părţi ale unui culoar îngust de marmură. Platouri cu apă aromată cu iasomie se află la intrare. Teren îşi scoate cizmele, îşi înmoaie tălpile în apă şi păşeşte apoi pe cărăruia dintre statui. Îngenunchează în centrul templului, sub privirile zeilor. Singurele zgomote din lăcaş sunt clinchetele clopoţeilor atârnaţi la porţi.

— Îmi pare rău! murmură Teren, într-un târziu.

Ochii inchizitorului general rămân pironiţi asupra podelei, iar albastrul lor pal, decolorat aproape, pare să freamăte, supus. Cuvintele lui capătă ecou între statui şi stâlpi, până când se sting, devenind de neînţeles.

Şovăie, neştiind cum să continue.

— N-ar fi trebuit să-mi pun la îndoială regina, adaugă, după un moment. Aceasta este o insultă adusă zeilor.

Nimeni nu îi răspunde.

Teren se încruntă.

— Dar trebuie să mă ajutaţi, continuă el. Ştiu că nu sunt mai bun decât zdrenţele de *malfetto* de acolo, din tabere, şi că ar trebui s-o ascult pe Maiestatea Sa. Dar misiunea mea este să scap această ţară de toate aceste pocitanii. Regina… are prea multă dragoste în suflet. În fond, fratele ei a fost el însuşi un *malfetto*. Nu ştie cât de grabnic trebuie să îi distrugă. Să *ne* distrugă! spune şi oftează.

Statuile păstrează însă tăcerea.

În spatele inchizitorului general se aud paşii mărunţi ai ucenicilor preoţilor, care înlocuiesc platourile cu apă şi iasomie.

Teren nu se clinteşte. Gândurile îi rătăcesc de la Giulietta şi de la *malfetto* la dimineaţa aceea din arena Estenziei, când şi-a înfipt sabia în pieptul prinţului Enzo.

Arareori cugeta la aceia pe care îi ucisese în decursul vremii, însă Enzo… încă îşi aminteşte ce a simţit când tăişul sabiei sale a trecut prin carne şi

cum a sunat icnetul cumplit al prinţului. Îşi aminteşte cum Enzo i s-a prăbuşit la picioare şi cum picăturile de sânge de un roşu strălucitor i-au mânjit cizmele.

Teren clatină din cap, căci nici el singur nu are habar de ce continuă să se gândească la moartea lui Enzo.

O amintire din copilărie îi tot revine în minte, din zilele aurite de dinainte de febră... Teren şi Enzo, încă nişte băieţei, gonesc afară din bucătărie, să se caţăre într-un copac din afara zidurilor palatului.

Enzo e primul, fiindcă e mai înalt şi mai în vârstă decât tovarăşul său. Aşa că prinţul se întinde să-i dea o mână de ajutor lui Teren, trăgându-l în sus şi arătându-i cu mâna spre ocean, râzând.

De aici se văd batirele, spune prinţişorul.

Cei doi copii despăturesc bucăţelele de carne pe care le-au adus de la bucătărie şi le înfig în crengi. Apoi, se sprijină de trunchi şi privesc cu uimire o pereche de şoimi care se reped să înhaţe mâncarea.

În seara aceea, când tatăl său îl bate pe Teren, fiindcă acesta a întârziat la antrenamentul său de viitor inchizitor, Enzo se aşază între Teren şi inchizitorul general, care e cu mult mai înalt decât prinţul.

Îngăduiţi-mi să-mi disciplinez fiul, Alteţa Voastră, spune tatăl lui Teren. *Un soldat nu se cuvine să înveţe ce este lenea.*

Dar nu a făcut decât să-mi urmeze ordinele,

messere! răspunde Enzo, ridicând bărbia. *A fost vina mea, nicidecum a lui.*

În seara aceea, tatăl său l-a cruţat pe Teren.

Amintirea se stinge.

Inchizitorul general rămâne îngenuncheat încă multă vreme, până când metalul armurii îi taie genunchii, făcându-i să sângereze, chiar dacă rănile se închid imediat. Priveşte spre statuile zeilor, încercând să priceapă ceva din vârtejul de emoţii care-i acaparează mintea.

A fost, *oare*, *just*, se întreabă el în tăcere, *să îmi ucid prinţul moştenitor*?

Un băiat şi o fată, ucenicii preotului, intră în templu şi depun flori proaspete la picioarele statuilor. Teren îi priveşte, zâmbind. Când fetiţa îi remarcă uniforma de inchizitor general, roşeşte şi face iute o plecăciune.

— Îmi pare nespus de rău că vă întrerupem rugăciunea, *messere*! bâiguie ea.

Teren îi face semn că nu l-au tulburat deloc.

— Vino! o cheamă, iar ea se apropie.

Inchizitorul general ia una dintre florile din coşul copilei, o admiră şi i-o pune după ureche. Este o fetiţă perfectă, fără niciun defect, fără însemne, cu o claie de păr roşcat-auriu şi ochi mari, nevinovaţi.

— Îi slujeşti aşa cum se cuvine pe zei! îi spune Teren.

Fata îi zâmbeşte larg.

— Mulţumesc, *messere*!

Teren îi pune o mână pe cap cu blândeţe şi îi face semn să plece. O priveşte cum se grăbeşte să

i se alăture băiatului.

Aceasta este lumea pe care se străduieşte din răsputeri să o protejeze de monştrii precum el însuşi.

Ridică din nou privirea spre statui, căci de acum e sigur că fetiţa şi băiatul au reprezentat modul în care zeii au ales să-i transmită ce trebuie să facă.

A fost drept să fac tot ce am făcut. *Trebuie să fiu drept şi acum*! încearcă să se încredinţeze singur.

Nu îi mai rămâne decât să o convingă pe Giulietta că face asta de dragul tronului ei. Fiindcă o iubeşte.

Într-un târziu, Teren se ridică în picioare. Îşi îndreaptă pelerina şi armura, apoi porneşte spre intrare.

Deschide porţile. Lumina soarelui îl inundă, scăldându-i veşmintele albe şi armura în aur.

În faţa lui se află o mare de corturi şi adăposturi dărăpănate. Priveşte fără niciun interes cum doi inchizitori târăsc un *malfetto* mort, biciuit, prin noroi, şi cum îi aruncă apoi leşul pe o grămadă de lemne care ard.

Câţiva dintre căpitanii săi îl aşteaptă deja la picioarele scărilor. Cu toţii îşi îndreaptă spinările când îl zăresc.

— Înjumătăţiţi raţiile pentru *malfetto*! le cere Teren, potrivindu-şi mănuşile. Irisurile îi sclipesc în lumină. Doresc să înteţesc procesul de purificare. Nu care cumva să o informaţi pe regină!

Prezentul Document de Asigurare, executat în 11 toberie 1315, confirmă că *messere* Marzio al Daliei poate avea legături comerciale supravegheate cu Eminenţa Sa Regele Nopţii din Merroutas, înţelegându-se că, dacă nu îi va Furniza Eminenţei Sale optzeci de procente din valoarea dobândită, acest lucru va avea drept urmare arestarea şi executarea sa.

Document de Asigurare dintre messere *Marzio al Daliei şi Regele Nopţii din Merroutas*

Adelina Amouteru

La fel ca tot ceea ce are legătură cu Magiano, s-ar putea ca şi mica lui provocare să fie, de fapt, doar o înşelăciune.

— A spus că va acţiona mâine-dimineaţă, îmi spune Violetta în acea seară, când stăm amândouă pe podeaua unei camere dintr-o tavernă mititică de la periferia oraşului Merroutas.

Ne antrenăm, încercând să dobândim controlul asupra puterilor noastre, aşa cum facem în fiecare noapte.

— Va acţiona cu mult mai curând! o asigur, în timp ce ţes o panglică subţire de întuneric pe podea, pe care o las să danseze, pentru a forma un model. Şarlatanii nu spun niciodată adevărul.

— Şi-atunci, ce ne facem? N-avem prea mult timp la dispoziţie, dacă vrem să i-o luăm înainte.

Clatin din cap şi îmi îndrept toată atenţia asupra preschimbării panglicii din care plămădesc

o zână în miniatură care dănţuieşte. Mă străduiesc să modelez cât de multe detalii pot pe chipul ei.

— Aminteşte-ţi, îi spun, că scopul nostru nu este să furăm bijuteria cu diamante înainte să pună Magiano mâna pe ea. Adevăratul nostru ţel este să-l convingem că suntem demne a fi urmate.

Violetta priveşte cum modific fantasma zânişoarei dansatoare, încovoindu-i spatele şi înlocuindu-i părul preafrumos cu nişte ţepi hidoşi. O preschimb într-un monstru imens.

— Te gândeşti la ceea ce ne-a spus, nu-i aşa? mă întreabă, după o clipă. La faptul că acest Rege al Nopţii are zece mii de mercenari şi o întreagă oştire care l-ar urma oriunde. Ţi-ar plăcea şi ţie să ai genul acesta de sprijin la dispoziţie.

— De unde ştii?

Violetta îmi zâmbeşte, cu sfiiciune, înainte să-şi sprijine bărbia în palme şi să-mi admire fantasma.

— Te cunosc de o viaţă, *mi Adelinetta*[12]. Şi cred că Magiano ţi-a vorbit despre acei mercenari cu un motiv întemeiat.

— Şi care-ar fi acela? o întreb.

— Poate că vrea să-i câştigi de partea ta.

Se lasă o tăcere confortabilă, în timp ce mă joc cu iluzia pe care am ţesut-o. Monstrul se schimbă, uşor, într-o căprioară aurie, subţire, animalul preferat al Violettei. Zâmbetul surorii mele devine şi mai larg, când o vede, ceea ce mă încurajează să o fac şi mai frumoasă, de dragul ei.

— Magiano este trufaş, îi spun eu. Dacă vrem să-l câştigăm de partea noastră, nu putem să

12 „Adelinetta mea!” (it.) (n. red.).

furăm doar un ac cu diamante. O privesc din nou: Trebuie să-l surprindem, să-l impresionăm cu ceea ce putem face.

Violetta îşi întoarce privirea şi ridică o sprânceană, ca şi cum m-ar întreba, mirată, ce-am vrut să spun.

— Cum vrei să facem asta? mă întreabă. L-ai auzit doar pe Magiano şi ai văzut tu însăţi toţi soldaţii care patrulau în timpul serbărilor din miezul verii, ale Prăznuirii Creaţiei. Sunt cu toţii intimidaţi de acest Rege al Nopţii. Care pare să conducă numai şi numai prin intermediul fricii.

Nici nu termină ea bine de spus acestea, că am şi preschimbat spatele auriu al căprioarei, înnegrindu-l, şi i-am făcut ochii să îi sclipească, stacojii. Violetta se dă înapoi, îngrozită.

— Dar şi eu fac întocmai ca el, îi răspund.

Surioara mea îşi dă seama ce vreau să fac. Râde uşor, dar simt că admiraţia îi e amestecată cu stinghereală şi nelinişte, apoi clatină din cap.

— Tu ai fost întotdeauna mai bună decât mine la jucat tot soiul de jocuri, spune. Doar nu te-am putut învinge niciodată.

Nu sunt chiar atât de bună! mă gândesc, chiar dacă vorbele ei o fac să-mi fie încă şi mai dragă. *Doar m-am străduit din răsputeri să fac în aşa fel încât să-i întorc jocul lui Teren împotriva lui şi-am sfârşit prin a pierde totul*.

— Adelina, îmi şopteşte, iar, de data asta, e foarte serioasă. Eu nu vreau să ucid pe nimeni.

— Nu vei fi nevoită să faci una ca asta, îi spun, luând-o de mână. Vom arăta doar ce putem face.

Mercenarii pot fi convinşi să se întoarcă împotriva angajatorului lor. Dacă putem demonstra că suntem cu mult mai puternice decât Regele Nopţii, dacă-l putem face *să se teamă* el de noi şi dacă ne putem asigura că oamenii lui vor vedea asta... ei bine, atunci unii dintre ei s-ar putea lepăda de jurământul lor de credinţă şi ne-ar putea urma pe noi.

Violetta se uită la mine, căutându-mi privirea. În ochii ei se citeşte vinovăţia, pentru felul în care m-a lăsat cândva să mă descurc de una singură.

— Prea bine, încuviinţează.

Este felul ei de a-mi transmite că nu mă va mai trăda niciodată. O strâng de mână, apoi mă las pe spate.

— Haide! îi cer. Ia-mi puterile!

Se întinde şi trage de firele energiei mele. Iluzia plăsmuită de mine începe să se vălurească, să tremure cu frenezie. Când Violetta îşi foloseşte puterea, simt ca şi cum o mână nevăzută mi s-ar vârî pe gât şi mi-ar trage forţa afară din trup. Ţine de ea strâns, aşa că fantasma mea se topeşte, dispare. Încerc să-mi folosesc puterea, dar îmi e cu neputinţă de acum. Un sentiment de panică tot creşte înăuntrul meu, ca fierea: teama năprasnică şi familiară că nu voi mai izbuti niciodată să mă apăr singură şi că de acum voi fi expusă în faţa tuturor.

Nu te lăsa cuprinsă de panică! îmi poruncesc.

Îmi amintesc de promisiunea noastră şi mă străduiesc să mă liniştesc, să mă calmez.

— Ţine-le! îi murmur Violettei, printre dinţii

încleştaţi.

Trebuie s-o las să facă asta! Trebuie să-şi exerseze rezistenţa, forţa.

Clipitele se târăsc, în timp ce eu continui să mă căznesc să-mi înăbuş panica, încercând să mă obişnuiesc cu senzaţia. Există, negreşit, şi o oarecare uşurare. În această absenţă a beznei, a întunericului dinăuntru. În lipsa şoaptelor maliţioase în noapte. Dar, fără ele, mă simt şi nespus de neajutorată, şi mă prăbuşesc, în spirală, spre acea versiune a mea care tremura de spaima de tata. Iar şi iar, încerc să-mi ating energia. Iar şi iar, simt doar aer, pustietate, acolo unde fusese cândva un lac învolburat de întuneric. Mai multe minute trec astfel.

Când am senzaţia că nu mai pot suporta, în cele din urmă, exclam, pe un ton gâtuit, sufocându-mă aproape:

— Dă-mi-o înapoi!

Violetta expiră.

Puterea se revarsă înapoi asupra mea, iar eu mă ghemuiesc, uşurată, în timp ce energia curge din nou prin mine, umplându-mi fiecare nişă şi crevasă a trupului, a pieptului, cu patima, cu maladia, cu beteşugul ei.

Amândouă suntem extenuate. Îi zâmbesc Violettei.

— Cât a durat? întreabă sora mea, după ce reuşeşte să-şi recapete suflul.

Pare palidă şi fragilă, aşa cum e întotdeauna după ce-şi foloseşte talentul, iar obrajii îi sunt nefiresc de roşii.

— Mai mult decât ieri, îi răspund. A fost bine.

Ca să fiu sinceră, aş vrea să înveţe mai repede, să îl putem înfrunta din nou pe Teren Santoro cât mai curând. Dar trebuie să am grijă când mă antrenez cu ea, să nu i se facă rău.

Aşa că o luăm încet-încet, cu blândeţe, şi o încurajez încontinuu. Poate că procedez aşa şi pentru că îmi e teamă de ea, fiindcă puterea ei este una pe care nu o pot înfrânge. În fond, ea este, în parte, răspunzătoare pentru toate abuzurile cărora le-am fost victimă în copilărie, pentru că m-a tras înapoi fără ca măcar să-mi spună că făcea asta.

Dacă nu ar fi sora mea, dacă nu aş iubi-o, dacă ar avea o inimă mai dură…

— Aşadar, ce-o să facem? mă întreabă Violetta.

Mă întorc în direcţia curţii Regelui Nopţii. Îmi mijesc singurul meu ochi în lumina soarelui care apune. Şoaptele din mintea mea se deşteaptă, când simt ce gândesc, ce intenţionez să fac, şi apoi încep să tresară şi să ciripească, încântate, împingând şi trăgând de gândurile mele, până când se îngrămădesc în fiecare cotlon întunecat. De data asta, le dau ascultare.

Este şansa mea de a le trimite un semn tuturor inchizitorilor din lumea asta că o să vin după ei, că nu m-au zdrobit.

— Îl vom face pe Regele Nopţii să se târască la picioarele noastre, spun.

*

Este o seară fierbinte şi umedă, iar oraşul parcă ar sclipi în lumina soarelui care apune. Eu şi Violetta ne croim drum pe străzile pline de fum, până când ajungem pe un deal de pe care se vede o grădină luxuriantă, chiar în centrul oraşului. Aici, steaguri albastre cu argintiu, pe care se zăresc blazoanele cu luna şi coroana, atârnă de la fiecare balcon. Aceea este locuinţa principală a Regelui Nopţii.

Îmi dau seama de ce Magiano a ales o noapte ca aceasta pentru a-i fura acul cu diamante. Fiindcă e atât de cald, toată lumea mănâncă şi stă pe afară, şi probabil că un hoţ poate să se descurce mai bine dacă are parte de curţi şi alte locuri pline de lume. Într-adevăr, grădina de pe moşia Regelui Nopţii este plină de servitori, care pregătesc cu toţii masa de seară.

Eu şi Violetta ne ascundem în umbre, sub un şir de copaci. Ne uităm la străjerii postaţi de-a lungul zidurilor. Mai departe, în josul dealului, soldaţii patrulează în jurul intrării principale.

— N-avem cum să trecem peste ziduri, şoptesc. Nu fără să atragem atenţia.

Dac-ar fi fost Calcă-Vânt cu noi, ne-ar fi ridicat fără pic de efort peste ziduri… dar acum, că nu ne mai numărăm printre Pumnale, nu mă pot bizui decât pe propriile puteri.

— Uite, spune încet Violetta, atingându-mi braţul şi arătându-mi intrarea principală.

Acolo, câteva tinere dansatoare aşteaptă la porţi să fie lăsate înăuntru. Râd şi vorbesc cu străjerii.

— Hai să găsim o cale diferită! mormăi eu.

Într-adevăr, nu-mi place deloc ce văd. Cumva, părul lor răsucit în împletituri complicate şi mătăsurile colorate cu care sunt înveşmântate îmi amintesc prea mult de Curtea Fortunata – de consorţii şi de consoartele senzuale pe care le-am cunoscut cândva, care-şi puteau hipnotiza publicul cu o simplă fluturare galeşă a genelor.

— Vrei să-ţi iroseşti toată energia ţinându-ne invizibile ore întregi? mă-ntreabă Violetta. Ar fi cea mai simplă cale de a intra. Ai spus că Raffaele te-a pregătit în timp ce erai la…

— Ştiu, o întrerup, poate mai dur decât intenţionam.

Apoi, clatin din cap şi îmi îmblânzesc vocea. De fapt, are dreptate. Dacă vrem să intrăm, ar trebui s-o facem ca dansatoare şi să ne purtăm frumos cu străjerii.

— Dar să ştii că eu nu am putut niciodată să farmec clienţii aşa ca Raffaele, îi mărturisesc. Eram doar o novice care nu trebuia să vorbească niciodată.

— Nu e atât de dificil, sincer! mă încurajează.

Mă uit urât la ea.

— Poate nu pentru o *malfetto* fără însemne, aşa ca tine, o reped.

Violetta ridică bărbia şi îmi aruncă o privire de tachinare. E aceeaşi privire pe care i-o arunca tatei ori de câte ori dorea ceva.

— Eşti puternică, *mi Adelinetta*, spune ea, dar ai charisma unei budinci de cartofi arse.

— Da’ mie-mi *place* budinca de cartofi arsă.

Are gust de fum.

Violetta îşi dă ochii peste cap.

— Ce vreau să spun e că nu contează ce-ţi place ţie, ci ce le place *altora*. Tot ce trebuie *tu* să faci este să asculţi şi să descoperi ce o face fericită pe cealaltă persoană, iar apoi să hrăneşti acele emoţii.

Oftez. Violetta nu e în stare să mintă în legătură cu lucrurile importante, însă ştie cum să farmece pe oricine. Privirea mea se opreşte din nou asupra dansatoarelor de la porţi şi, cu un sentiment neplăcut, îmi imaginez că suntem acolo, lângă ele. Prea multe amintiri de la Curtea Fortunata. *Eu nu lucrez decât cu aceia care merită*, spusese Magiano. Dacă nu vom izbuti să supravieţuim în seara asta, atunci noi nu vom merita.

Poate că, de fapt, obţinerea loialităţii lui Magiano *nu* merită să trecem prin toate aceste încercări… Cu siguranţă, există multe alte Tinere Elite, mai puţin importante, care ni s-ar putea alătura fără să ne oblige să ne riscăm vieţile cu acest Rege al Nopţii. Magiano o fi el cel mai faimos dintre toţi, nimic de zis, însă ne sileşte să intrăm într-o adevărată groapă cu şerpi pentru a-l câştiga de partea noastră.

Apoi îmi aduc aminte de ochii decoloraţi, nebuneşti ai lui Teren Santoro. Mă gândesc iar la masacrul din arenă, la moartea lui Enzo şi la tachinările inchizitorului general. Cu puterea lui care-i permite să se schimbe şi să se adapteze cu atâta versatilitate, Magiano poate fi singurul în

stare să-l înfrunte pe Teren. Dacă mă voi întoarce în Kenettra, nu-mi pot permite să aduc cu mine doar câteva lepădături de Elite fără cine ştie ce puteri. Trebuie să le am de partea mea pe *cele mai bune dintre cele mai bune*. Ceea ce încercăm să facem e mai presus de Magiano. Pentru că are de-a face cu a-i lua puterea Regelui Nopţii şi a ne aduna *propriile* puteri.

Trebuie să ai curaj! *îmi* spun şoaptele.

Încep să ţes o iluzie mititică deasupra părţii cicatrizate, ciuntite, a feţei mele.

— Bine, mormăi. Te voi urma.

La intrare sunt şase străjeri, când ajungem. Îmi dau seama imediat că majoritatea sunt soldaţi încercaţi, prea experimentaţi pentru a fi tentaţi de feţele frumoase ale dansatoarelor. Inspir adânc şi îmi aranjez turbanul de mătase. Violetta face la fel. Când ne apropiem, oştenii inspectează fiecare dansatoare. Unul dintre ei o trage de păr pe una dintre fete. Aceasta icneşte.

— Fără *malfetto!* îi spune, cu o mână pe plăselele sabiei. Aşa sună poruncile Regelui Nopţii.

Ochii îi cad asupra Violettei. Sora mea nu imploră, la fel ca altele, ci îl priveşte pe soldat cu sfiiciune, cu o expresie inocentă, şi se apropie de el, cu şovăială.

Străjerul se opreşte să o privească.

— Ah, o fată nouă! spune el, iar privirea îi trece asupra mea, înainte să revină asupra surorii mele. Arată bine! exclamă şi îşi priveşte camaradul, căutând, parcă, aprobarea acestuia. Oricum era prea mult păr auriu în jurul Regelui Nopţii, în seara

asta. De asta ce zici?

Celălalt o studiază admirativ pe Violetta. Sora mea înghite cu greu, dar le zâmbeşte cu modestie. Am văzut-o câştigând inimile multor peţitori cu expresia asta.

În sfârşit, primul soldat încuviinţează.

— Treci înăuntru! strigă, făcându-i semn Violettei.

— Aceasta e sora mea, spune Violetta, arătând spre mine. Putem merge împreună, vă rog?

Soldatul îşi strămută toată atenţia asupra mea. Văd scânteia dorinţei aprinzându-i-se în ochi, când îmi recunoaşte frumuseţea, o versiune mai aspră, mai sinistră a Violettei. Fac un pas în faţă, menţinându-mi vocea fermă şi umerii cât mai drepţi.

— Nu puteţi s-o luaţi pe sora mea şi să mă lăsaţi aici, spun.

Îmi amintesc felul în care Raffaele îşi înclina capul, şi fac întocmai acum, oferindu-le, la rândul meu, un zâmbet. Numai că al meu este diferit de al Violettei – mai întunecat, mai puţin inocent, promiţând alte lucruri.

— Noi ştim să... amuzăm cel mai bine împreună, adaug, strecurându-mi braţul pe sub acela al Violettei. Credeţi-mă: Regele Nopţii nu va fi dezamăgit.

Ceilalţi soldaţi râd, în timp ce primul mă priveşte, gânditor.

— Sunteţi o pereche interesantă, voi două, mormăie el. Prea bine! Nu mă îndoiesc că Regele Nopţii se va distra de minune.

Răsuflu încetişor şi ne alăturăm dansatoarelor care au fost deja acceptate. Când străjerii deschid porţile şi ne îngăduie să trecem, bag de seamă că ochii soldatului sunt aţintiţi asupra noastră şi că invidia sa faţă de Regele Nopţii îi este întipărită pe chip. Îmi plec capul şi încerc să-mi ascund gândurile.

Înăuntru, grădina este luminată de felinare. Licuricii dansează în întuneric, sclipind în sunetele râsetelor scăzute şi în zgomotul înfundat al mişcărilor. Când ne apropiem de centru, soldaţii care ne-au supravegheat mergând în spatele nostru se opresc, rămân în urmă. În sfârşit, primul, acela cu care am vorbit, se răzgândeşte şi se întoarce spre noi.

— Cunoaşteţi regulile, nu? spune el. Apoi, îşi aminteşte de mine şi de Violetta, care suntem nou-venite şi adaugă: Mergeţi unde sunteţi invitate, nicăieri altundeva! Rămâneţi în curte! Nu vă atingeţi de vin sau de mâncare, dacă nu vi le oferă un musafir. Nu voi ezita să escortez afară pe oricine va provoca o scenă.

Şi, după ce ne spune toate acestea, ne face un semn care arată că avem permisiunea lui să intrăm în grădină.

— Cum crezi că va pătrunde Magiano aici? îmi şopteşte Violetta.

— Sunt convinsă că este deja aici, murmur.

Câţiva oaspeţi trec pe lângă noi, iar privirile li se opresc asupra noastră. Violetta le zâmbeşte dulce, iar expresiile li se relaxează. O privesc cu atenţie, încercând să îi urmez exemplul.

Şi dă roade! Atragem cantitatea corectă de atenţie pentru o pereche de dansatoare angajate. Bărbaţii se apropie cam mult de noi, astfel că mătasea mânecilor lor ne atinge braţele dezgolite. Atragem şi atenţia celorlalţi soldaţi ai Regelui Nopţii, care sunt împrăştiaţi peste tot, iar unul dintre ei se opreşte îndeajuns, încât să-mi atingă umărul. Mă încordez când îi simt atingerea.

— Au dat drumul înăuntru unor dansatoare splendide-n seara asta, murmură el, salutându-ne pe mine şi pe Violetta.

Surioara mea se înroşeşte nespus de frumos, iar oşteanul îi zâmbeşte larg, înainte să îşi reia patrularea. Sunt prea surprinsă pentru a-i surâde, la rândul meu. Ultima dată când m-a atins un soldat, a făcut-o doar ca să-mi brăzdeze pieptul cu sabia lui şi să-mi lase o cicatrice cât toate zilele.

Văzându-mi expresia, Violetta îşi strecoară braţul pe sub al meu şi se apleacă mai aproape de urechea mea.

— Trebuie să te relaxezi, *mi Adelinetta*! îmi şopteşte. Mai ales în preajma soldaţilor.

Are dreptate, fireşte. Îmi amintesc că nimeni nu poate vedea partea reală şi cicatrizată, ciuntită, a feţei mele. Tot ce văd ei este iluzia frumuseţii.

Mulţimea îşi îngroaşă rândurile, pe măsură ce seara înaintează. Treptat, mă relaxez, în timp ce îl căutăm pe Regele Nopţii. Violetta arată spre o pereche de nobili chipeşi, iar, când ei ne remarcă, chicoteşte şi priveşte în altă parte. Râd împreună cu ea, lăsând-o să ne călăuzească, în timp ce întrebările mi se tot adună în minte. Sunt oare pe-

aici şi mercenarii secreţi al Regelui Nopţii?

Străbatem toată grădina, înainte să dăm peste cei din suita Regelui Nopţii.

Un cerc de nobili îmbrăcaţi în mătăsuri vorbesc şi râd într-un colţ liniştit al grădinii, unde pe iarbă sunt întinse pernuţe colorate, în timp ce un foc vesel arde într-o groapă făcută în centru. Un porc întreg se învârte deasupra flăcărilor. Platouri mari cu orez condimentat, curmale şi pepene umplut îl înconjoară.

Câteva dansatoare s-au aciuat pe aici, încântându-şi publicul cu bătăi în tobe şi mătăsuri care se tot rotesc. Altele stau şi râd cu clienţii lor.

Îmi dau seama imediat care dintre ei este Regele Nopţii.

Fiindcă este cel mai împopoţonat din cerc! Are degetele pline de inele groase, de aur, şi ochii întunecaţi machiaţi cu pudră neagră. O coroană subţire îi stă pe cap. Un nobil aflat în dreapta lui îi şopteşte ceva la ureche. La stânga lui îi stă unul dintre soldaţi, sorbind ultimele picături dintr-o cupă cu vin. Alţi oşteni stau de pază în apropiere, cu mâinile înmănuşate sprijinite pe plăselele săbiilor. Privirea mea se opreşte asupra gulerului tunicii de mătase a ocârmuitorului.

Un preafrumos ac încrustat cu diamante este înfipt acolo. Nu e de mirare că Magiano îşi doreşte acel lucru monstruos, căci izbutesc să-i remarc strălucirea din cealaltă parte a curţii. Privesc în jur. Magiano nu a acţionat încă.

Eu şi Violetta ne apropiem de cerc. Când câţiva nobili privesc spre noi, îmi îndrept spatele şi le ofer

cel mai fermecător surâs de care sunt în stare. Spre mulţumirea mea, ochii li se măresc ca şi cum ar fi încântaţi şi îmi zâmbesc, la rândul lor, drept răspuns.

Regele Nopţii râde în timp ce ne apropiem. Apoi, face semn spre un spaţiu mic, presărat cu perne, de lângă el.

— Aceasta-i, negreşit, o noapte cu cele mai frumoase dansatoare din Merroutas, spune el, când ne aşezăm, cu picioarele sub noi. Prăznuirea Creaţiei din miezul verii e darnică tare cu noi.

Ochii lui, fardaţi cu negru, se opresc asupra Violettei şi apoi asupra mea. Aceasta e mereu ordinea în care suntem cercetate!

— Cum vă numiţi, preafrumoasele mele?

Violetta îi oferă un zâmbet timid, iar eu îmi permit să roşesc. Dac-ar şti că suntem amândouă *malfetto!*

— Nici picior de *malfetto* nu-ţi întinează proprietatea! spune bărbatul de lângă Regele Nopţii. Devine tot mai greu, *messere!* Aţi auzit veştile sosite din Kenettra?

Regele Nopţii îi zâmbeşte.

— Ce face noul cap încoronat acolo?

— Inchizitorul general din Kenettra a emis un decret, *messere*, îi răspunde, respectuos, bărbatul. Toţi *malfetto* au fost deja scoşi din capitală şi duşi în adăposturi aflate în afara zidurilor.

— Şi ce se va întâmpla cu ei?

Regele Nopţii nu a încetat să ne tot admire, în timp ce vorbea. Se apleacă spre noi şi ne oferă un platou plin de curmale.

— Moartea, sunt sigur! exclamă nobilul. În ultima vreme am tot întors din drum nave ticsite cu fugari *malfetto*.

— Inchizitorul general… se gândeşte cu voce tare Regele Nopţii. Ocârmuitoarea Kenettrei chiar pare să-i acorde multă putere, nu?

Bărbatul încuviinţează. Ochii îi sclipesc din cauza vinului băut.

— Ei bine, se cuvine să aflaţi, *messire*, că e mereu în patul ei. S-a îndrăgostit de ea de când era doar un băietan.

Regele Nopţii râde, în timp ce noi zâmbim.

— Păi, spune el, felicitări pentru cucerirea sa… regală!

Aşadar, lui Teren îi pasă totuşi de cineva – el nu este doar soldatul credincios al Giuliettei, e şi îndrăgostit de ea. O fi, oare, cu putinţă? Îmi silesc chipul să îngheţe într-un zâmbet şi pun bine informaţia, întrebându-mă cum o voi putea folosi mai încolo.

Nobilul care vorbea cu Regele Nopţii se întoarce spre mine. Îmi ia o clipă să-l recunosc. Nu ştiu cum de nu l-am văzut mai devreme!

Este Magiano şi mă priveşte cu un zâmbet leneş. În seara asta, ochii lui nu arată ca ai unei pisici, căci pupilele îi sunt rotunde şi negre, iar vârtejul de codiţe împletite îi este legat frumos, într-un coc în creştet. Poartă mătăsuri scumpe. Nu am idee cum şi-a vrăjit drumul spre Regele Nopţii, dar nu zăresc niciun semn al părţii sale feroce, sălbatice.

Este la fel de charismatic ca orice aristocrat

avut, iar înfăţişarea sa este atât de diferită, încât nici nu mi-am dat seama că e aceeaşi persoană.

Aproape că îi pot citi gândurile.

Ah! Iată-te, în sfârşit, amore mio! pare să-mi transmită.

— Această dansatoare este nouă în oraş, prietene, îi spune Magiano Regelui Nopţii, înconjurându-i cu braţul umerii, plin de bunăvoinţă şi bună dispoziţie. Am mai văzut-o! E tare pricepută... se spune c-ar fi fost pregătită la o curte dintr-acelea...

Îmi ascund furia şi continui să roşesc. Mă tachinează, aruncându-mi mici obstacole în cale. Prea bine! Îi zâmbesc, la rândul meu, întrebându-mă cum aş putea să-l ademenesc pe Regele Nopţii pentru a-l scoate din cercul apropiaţilor lui.

— Aşa să fie, oare? întreabă Regele Nopţii, bătând, încântat, din palme. Poate că ne-ai putea arăta şi nouă ce ştii? mă întreabă.

Îi arunc, iute, o privire Violettei şi mă ridic în picioare. Mai privesc o dată la acul sclipitor de la gulerul ocârmuitorului. Apoi, stau în faţa focului şi încep să mă răsucesc în ritmul rapid al tobelor.

Mă folosesc de tot ce am învăţat la Curtea Fortunata. Spre surprinderea mea, trupul meu încă îşi aminteşte tot, aşa că mă las purtată de un dans popular din Kenettra şi mă rotesc, cu mişcări elegante, în jurul gropii cu jăratic din centru. Toţi ceilalţi nobili se opresc să mă privească.

În minte îmi răsare, nechemată, o amintire cu Raffaele, de pe vremea când mă învăţa cum să merg ca o consoartă, cum să flirtez şi cum să

dansez. Mă distrage şi, dintr-odată, parcă el ar fi, aievea, acolo, cu mine: iluzia mâinii lui, apăsându-mi talia uşor, mătasea părului său căzându-i pe umeri ca un râu de safire întunecate. Îi aud parcă şi râsetul, când mă ghidează într-un cerc.

Răbdare, mi Adelinetta! spune vocea lui atât de dulce.

Îl zăresc pe Enzo intrând, în timp ce Raffaele mă pregăteşte pentru o noapte petrecută la curtea plăcerilor, şi îmi amintesc ochii adânci, stacojii, ai tânărului prinţ, şi felul în care mi-a admirat masca sclipitoare.

Violetta trage de energia mea, în semn de avertizare.

O privesc cu recunoştinţă şi îmi ascund emoţiile.

Fantasma lui Raffaele se clatină şi dispare. Nimeni altcineva nu pare să fi remarcat ce plăsmuisem – poate că, de fapt, nici nu am creat nimic.

Trag adânc aer în piept. Raffaele nu e aici! Nu va fi niciodată aici, aşa că este absurd să-mi doresc asta!

Alung gândul la Pumnale din mintea mea şi îmi încordez toată atenţia asupra nobililor. Violetta se apropie de Regele Nopţii, murmură ceva în urechea lui şi râde. Încearcă să mă ajute să îi abat atenţia.

Magiano se lasă pe spate şi mă priveşte cum dansez. Expresia aşternută pe chipul lui e nespus de interesantă! Dacă n-aş şti mai bine, aş crede chiar că îi place felul în care mă mişc.

— Cu adevărat instruită la o curte a plăcerilor, murmură el, şi, de data asta, vorbeşte prea încet să poată fi auzit de Regele Nopţii.

Nu are habar că Violetta îi sustrage uşor puterea, făcându-l vulnerabil la iluziile ţesute de mine.

Mă mişc în jurul cercului. Ţes încet un fals ac bătut cu diamante la gulerul Regelui Nopţii. Apoi, îl ascund pe cel real, făcându-l invizibil. Când fac prima tură în jurul gropii centrale, Magiano îi şopteşte ceva Regelui Nopţii. Apoi îl văd cum aplaudă. Zâmbesc. Magiano i-a furat bijuteria falsă!

Regele Nopţii se uită lung la mine. Mă gândesc la felul în care Raffaele le-ar răspunde clienţilor captivaţi de farmecele lui. Îmi plec, galeş, genele şi îmi înclin capul, cu sfiiciune.

Regele Nopţii aplaudă.

— Magnific! exclamă el, când mă aşez iar. Unde locuieşti în oraş, preafrumoasa mea? Tare-aş vrea să te revăd.

Vocea lui îmi face pielea de găină, de scârbă, dar mă căznesc să râd.

— Suntem foarte noi, *signore*, îi răspund, schimbând subiectul. Şi ştim foarte puţine despre Maiestatea Voastră.

Vorbele mele par să-l amuze. Se întinde să-mi prindă mâna într-a lui şi mă trage spre el.

— Şi ce-ai pofti să afli? murmură el. Sunt unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Nu-i aşa, prietene? întreabă şi se opreşte să-l privească pe Magiano.

Pungaşul rămâne însă cu privirea pironită asupra mea, în timp ce un zâmbet viclean îi înfloreşte pe buze.

— Regele Nopţii nu este un nobil oarecare, *amore mio!* mă informează, plin de bunăvoinţă. Vorbele lui au un iz de provocare: Alteţa Sa şade pe-un morman de bogăţie şi putere pentru care oricine ar fi în stare să facă moarte de om!

Regele Nopţii rânjeşte când aude complimentul lui Magiano.

— Kenettrei îi place să facă negoţ cu noi. Ne bucurăm de prăzile de acolo mai mult decât oricine. Ai habar cum am câştigat acest soi de încredere în puterea mea? Mă înconjoară cu braţul şi le face semn oştenilor cu blazoane pe mâneci: Îţi voi spune pe dată cum. Cei mai periculoşi, cei mai ucigători mercenari ai lumii îl vor alege întotdeauna pe cel mai puternic, iar ei m-au ales *pe mine*. Mişună prin tot oraşul meu. Prin urmare, dacă vrei să mă vezi vreodată, draga mea, şopteşte-mi numele în urechea oricăruia dintre oştenii care patrulează pe străzi. Vestea va ajunge pe dată la urechile mele, iar eu voi trimite negreşit după tine.

De ce devin bărbaţii puternici atât de vulnerabili în preajma unui chip frumos? Încetişor, pe nesimţite, prind să ţes o iluzie de jur-împrejurul întregului cerc. Este una delicată, o fantasmă plăsmuită din lumina înceţoşată a felinarelor şi din urale dezmăţate, iluzia unor oameni chercheliţi de alcool. Regele Nopţii se freacă la ochi, înainte să-mi zâmbească.

— Ah, preafrumoasa mea! spune el. Se pare c-am băut cam prea multişor în astă seară!

Cei mai periculoşi, cei mai ucigători mercenari ai lumii te-or fi ales pe tine, dar asta numai şi numai fiindcă încă nu m-au întâlnit pe mine, spun şoaptele din mintea mea.

Mă aplec să îl sărut pe obraz pe ocârmuitor. Când fac asta, îi ating gulerul şi desprind acul bătut cu diamante – pe cel adevărat – pe care îl pun apoi în buzunarul bine ascuns în mătăsurile mele.

— Poate c-aveţi nevoie de odihnă, *signore!* îi răspund, ridicându-mă.

Mâna lui ţâşneşte, fără niciun avertisment, şi mă prinde de încheietură.

Înlemnesc – la fel ca toţi ceilalţi din jurul lui. Chiar şi Magiano se opreşte, surprins de viteza bărbatului.

Regele Nopţii se luptă cu aburii beţiei şi îşi preschimbă zâmbetul, pentru a-l face să-i transmită toată duritatea.

— Nu pleci nicăieri până nu-ţi dau eu voie! se răsteşte la mine. Trag nădejde că oştenii mei ţi-au spus care-s regulile ce domnesc la curtea mea!

Toţi cei aflaţi în jurul focului îşi aruncă unii altora priviri pline de nelinişte. Întâlnesc căutătura Violettei. Îmi remarcă gestul, se apleacă spre el şi îi şopteşte ceva în ureche. Regele Nopţii o ascultă, încruntându-se – apoi izbucneşte în râs.

Văd cum umerii tuturor celor din jur se relaxează şi cum ceilalţi nobili prezenţi i se alătură şi hohotesc. Regele Nopţii îşi înmoaie strânsoarea din jurul încheieturii mele, apoi se ridică în

picioare.

— Aşadar, spune el, trecându-şi braţul în jurul taliei mele şi trăgând-o pe Violetta lângă el. O pereche de surori aventuroase. De unde spuneaţi că veniţi?

Şi preaputernicul mă urmează când îl călăuzesc pe el şi pe surioara mea afară din cerc, în curte.

În spatele nostru, câţiva dintre oştenii săi ne privesc, apoi ne urmează. Privirea lui Magiano rămâne pironită asupra noastră şi, pentru o clipă, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Pare mirat şi curios.

Mă uit pe furiş de jur-împrejurul curţii, întrebându-mă unde ar putea fi mercenarii Regelui Nopţii. Dacă sunt chiar atât de periculoşi precum pretinde lumea, atunci sunt sigură că ne urmăresc cu mare atenţie. Când arunc, nonşalantă, o ultimă privire peste umăr, văd că Magiano a dispărut din cerc.

Menţin iluzia ceţoasă, care seamănă cu starea dată de vin, în jurul Regelui Nopţii, cât timp străbatem curtea şi intrăm printr-un portic deschis. Aici, înăuntru, umbrele arcadelor ne acoperă şi suntem înghiţiţi de întuneric. Soldaţii care-l urmează pe Regele Nopţii păstrează o distanţă între noi, acordându-i intimitate, dar ţinându-ne totuşi sub observaţie.

Regele Nopţii mă trage mai aproape şi mă lipeşte de unul dintre stâlpii porticului. În acelaşi timp, îmi ating energia şi trag firele aproape. Încep să ţes.

Unul după altul, felinarele înşirate de-a lungul

porticului se sting. Soldaţii tresar, uimiţi. Privesc felinarele stinse, nepricepând ce se întâmplă. Apoi, unul dintre ei ne priveşte şi strigă când arunc o pătură de invizibilitate deasupra mea şi a Violettei. Ne îndepărtăm de Regele Nopţii, scăpându-i din gheare.

Ocârmuitorului Merroutasului deschide ochii, observă că am dispărut şi se clatină în spate.

Îi aduc mulţumiri pe muteşte nopţii pentru că ascunde imperfecţiunile invizibilităţii ţesute de mine. Continui.

— Străjeri! urlă Regele Nopţii, făcându-le semn oamenilor săi.

Aceştia se grăbesc să ajungă lângă el.

Spre surprinderea mea, câteva siluete se materializează din umbrele porticului. Bărbaţii aceştia sunt îmbrăcaţi diferit de gărzile obişnuite – arată ca nişte nobili oarecare, doar că fiecare are câte un pumnal în mână.

Aceştia trebuie să fie mercenarii aceia care îi aparţin lui şi numai ai lui, îmi spun.

— Unde-au fugit? şuieră unul dintre nou-veniţi, privind în jur, drept prin noi.

Eu şi Violetta rămânem neclintite, lipite cât mai aproape de stâlpi.

— Cum de nu le-aţi observat? se răsteşte Regele Nopţii la ei, încercând să îşi revină din propria stânjeneală. Găsiţi-le de-ndată!

Zâmbesc, pentru că mă amuză nespus soldaţii zăpăciţi. Îmi încleştez dinţii şi mă întind după aşa-zisul rege.

Ocârmuitorul icneşte pe neaşteptate. Priveşte

în jos. Apoi, scoate un strigăt, cade şi se trage câţiva paşi înapoi, până când se lipeşte de zid.

O mulţime de răni roşii, dezgustătoare, au apărut pe picioarele lui, arzându-l prin haine, de parcă o găleată plină ochi cu otravă tocmai ar fi fost aruncată deasupra. Urlă cât îl ţine gura. Iar şi iar.

De jur-împrejurul lui, oştenii şi mercenarii săi îl privesc oripilaţi. Un val de energie întunecată pluteşte pe deasupra tuturor, iar eu îl sorb, însetată, lăsându-le teama să mă umple şi să-mi sporească puterile. Şoaptele din mintea mea izbucnesc într-o babilonie cu neputinţă de înţeles.

Strigătele Regelui Nopţii răsună pe coridor. Alţi şi alţi spectatori se înghesuie de acum în jurul lui.

Surprind frânturi ale chipurilor şocate ale nouveniţilor: niciunuia nu-i vine să-şi creadă ochilor când îl văd pe conducătorul atotputernic din Merroutas, ghemuit lângă un zid şi paralizat de groază. Prea bine! Lasă-i să vadă.

Şi-apoi, mă împiedic. Unul dintre soldaţi s-a împleticit din greşeală în spatele meu, lovindu-mă şi împingându-mă. Mişcarea neaşteptată mă distrage din strădania mea de a fauri iluzia invizibilităţii şi, pentru o clipă, Violetta şi cu mine suntem expuse.

O duzină de perechi de ochi se opresc asupra noastră.

De pe jos, de unde zace, Regele Nopţii ne vede, iar buzele îi formează un mârâit.

— *Voi!* scuipă el, privindu-mă, mai întâi, pe mine şi apoi pe sora mea.

Ridic bărbia şi eliberez fantasma. Inima îmi bate cu putere, mai-mai să-mi spargă pieptul.

— Demonilor! *Malfetto* spurcate! şuieră el. Hoaţelor! Târfelor!

Vocea lui a devenit ameninţătoare, urâtă. Ochii i se opresc asupra Violettei şi citesc setea de sânge din ei. Sora mea face un pas în spate şi toată atenţia lui se îndreaptă de-acum asupra mea.

— O să pun să vă taie bucăţi-bucăţele şi-o să vă ard pe rug în *piazza principale*!

Privesc în jur, spre toţi ceilalţi, lăsându-mi privirea să coboare asupra mercenarilor. Când am ajuns prima dată aici, am crezut că aveam să îl fac pe Regele Nopţii să fie cuprins de groază în faţa oamenilor şi mercenarilor săi, pentru ca aceştia să-şi dea seama cât de puternică eram şi să aleagă să mă slujească pe mine, nu pe el. *Nici nu mi-a trecut prin gând să ucid pe cineva*!

Dar acum mă uit la ocârmuitor, îi ascult ameninţările la adresa surorii mele şi a mea. Simt lovitura puternică a urii în inimă. Dacă ţelul meu este, cu adevărat, să îi câştig de partea mea pe mercenarii nemilostivi, să devin o ameninţare reală pentru regina Giulietta şi pentru Inchiziţie, atunci poate că ar trebui să fac mai mult decât să-l sperii.

— Prindeţi-o! strigă el către unul dintre străjeri.

Îi privesc urât pe toţi. Nu sunt sigură ce văd ei, dar ceva din privirea mea îi face să ezite. Săbiile le rămân scoase din teci, în aer, fără să se clintească.

— Cum o să mă prindeţi, dacă nu mă puteţi vedea? îi întreb, calmă.

În cele din urmă, unul dintre oşteni se

încumetă să mă atace. Dispar. Şoaptele din mintea mea devin haotice. Violetta îmi strigă să continui, însă un vălmăşag de gânduri trece prin mine, cu viteza vântului care urlă. Strâng din dinţi şi îmi adun puterile. Mă întind, căutând bezna care sălăşluieşte în toţi cei din jurul nostru, în furia Regelui Nopţii, în frica soldaţilor. Las toate aceste simţăminte, tot acest întuneric să mă hrănească, să mă întărească. Arunc o iluzie de jur-împrejurul celui mai apropiat soldat, lovindu-l aşa cum ar face-o un bici.

El urlă şi se împleticeşte, căci, dintr-odată, se simte de parcă s-ar afla pe buza unei prăpăstii.

Mă întind spre Regele Nopţii şi îl prind şi pe el în mrejele unei fantasme.

— Ce faci? îmi strigă Violetta. Asta nu face parte din…

Ocârmuitorului Merroutasului îşi scoate sabia din teacă, o îndreaptă spre Violetta şi atacă. Tăişul cântă şuierător prin aer, îndreptându-se spre beregata surorii mele.

Prea târziu, îşi dă seama că lama lui nu mai este decât o iluzie. Una pe care o fac să dispară într-un nor de fum. În acelaşi timp, apuc sabia reală, care îi e prinsă la cingătoare. Mâinile mi se mişcă de la sine, parcă, iar eu apar şi dispar cât ai clipi din ochi.

Şoaptele din mintea mea ţâşnesc din cuştile lor, răcnind, umplându-mă cu şuierăturile lor. Ridic arma în faţa lui, chiar când se aruncă spre mine.

Greutatea lui mă împinge înapoi. Simt lama pătrunzând prin carnea moale. Lasă să-i scape un

strigăt bolborosit, când propria sabie îl străpunge.

Aşa-zisul rege se holbează la mine, neîncrezător, apoi scoate un ţipăt gâtuit, aşa cum, probabil, a scos şi porcul acela înfipt în ţepuşă, în ultimele sale clipe. Sângele i se revarsă pe mătăsurile lui fine. Dau imediat drumul armei, iar el se împleticeşte în spate câţiva paşi, strângând, cu ambele mâini, plăselele sabiei şi încercând în zadar să o scoată. Mă priveşte nedumerit, de parcă nu i-ar veni să creadă că-şi găseşte sfârşitul de mâna unei fete. Încearcă să bâiguie ceva, dar e prea slăbit. Cade în faţă, ţeapăn, şi se izbeşte de pământ. Sângele i se revarsă de jur-împrejurul leşului.

Pentru o clipă, toată lumea – Violetta şi cu mine, soldaţii, mercenarii – poate doar să privească.

Păstrează-ţi furia pentru ceva mai important! îmi spusese surioara mea când mă răzbunasem pe bătăuşi.

Când eram mică, voiam să cred că tata m-ar iubi dacă aş face lucrul potrivit. Am încercat, iar şi iar, dar lui nu i-a păsat niciodată. Apoi, după ce a murit, Axa Inchiziţiei a venit să mă aresteze. Am încercat să le explic că eram nevinovată, dar m-au prins în lanţuri şi m-au târât, să mă ardă pe rug.

Când m-am alăturat Societăţii Pumnalului, căutând Tinere Elite asemenea mie, am făcut tot ce mi-a stat în puteri să devin una dintre Pumnale, să le fac pe plac şi să mă acomodez. Am încercat să mă eliberez din capcana pe care Teren Santoro mi-o întinsese, silindu-mă să-mi trădez prietenii

abia descoperiţi.

Am făcut greşeli. Am avut încredere prea puţin şi prea mult, totodată. Dar, pe toţi zeii, chiar m-am străduit! Din răsputeri! Am dat tot ce aveam.

Am făcut mereu tot ce m-am priceput şi totuşi, cumva, niciodată nu a fost îndeajuns. Nimănui nu i-a păsat vreodată. Mereu mi-au întors spatele cu toţii.

De ce n-aş izbuti să fiu şi eu aşa?

De ce n-aş izbuti *eu* să fiu tatăl care se leapădă de iubirea fiicei sale?

De ce n-aş izbuti *eu* să fiu inchizitorul general care se bucură să le vadă cum ard pe rug pe victimele care-l imploră?

De ce n-aş izbuti *eu* să fiu aceea care se împrieteneşte cu o fată singuratică şi pierdută, doar pentru ca apoi să o arunce afară?

De ce n-aş izbuti *eu* să fiu cea care loveşte prima, care loveşte atât de tare şi cu atâta furie, încât duşmanii săi se sperie şi nici nu mi îndrăznesc să se gândească vreodată să riposteze?

Ce e atât de grozav în a fi bun?

Unul dintre mercenari îmi întâlneşte privirea.

— Lupul cel Alb! îngaimă el, abia-abia fiind în stare să rostească vorbele.

Mă uit în ochii lui îngroziţi. Faptul că-mi recunoaşte puterea şi că-mi ştie numele de Tânără Elită m-ar fi speriat, cândva: unii vor şti că am fost acolo, iar mulţi mă vor urmări.

Dar de-acum nu îmi mai este teamă, chiar deloc. Lasă-i să afle cine a făcut asta şi să răspândească ştirea până-n Kenettra!

— Pot să vă ofer mai multe decât v-a oferit el vreodată! strig spre ei toţi, făcând un semn spre leşul Regelui Nopţii.

Deasupra noastră se aude un fluierat. Îmi ridic capul şi îl zăresc pe Magiano pe zid. Se strâmbă, apoi aruncă o frânghie spre noi. Abia dacă reuşesc să-mi apăr faţa cu braţele, înainte ca frânghia să mă lovească.

— Ne-ajuţi? strigă Violetta spre el, de unde se află, de lângă zid.

Magiano sprijină ceva de margine, apoi strânge frânghia deasupra lui.

— *Ajutor* este un cuvânt prea puternic pentru ceea ce fac! strigă el, înainte să dispară.

Unii dintre mercenari şi-au revenit din transă. Îşi scot săbiile şi ne atacă. Reacţionez în singurul fel pe care-l cunosc: arunc un văl de invizibilitate asupra noastră şi apuc frânghia. Violetta se prinde şi ea. În clipa în care facem asta, frânghia ne ridică în aer. Când mercenarii se opresc chiar sub noi, zburăm peste zid. Violetta îşi regăseşte prima echilibrul şi mă ajută să mă aburc de partea cealaltă. Sărim, rostogolindu-ne de câteva ori înainte să ne împleticim din nou pe picioare.

Afară, mai mulţi soldaţi se reped spre noi. Simt povara neaşteptată a energiei pierdute, iar perdeaua iluzorie care ne ascundea vederii celorlalţi de deasupra noastră pâlpâie şi dispare apoi cu totul, lăsându-ne expuse. O săgeată îmi şuieră pe la ureche, ciupindu-mi veşmântul. Ne grăbim spre umbrele celei mai apropiate alei, însă soldaţii ne urmăresc. Au de gând să ne taie calea,

să ne împiedice să ne retragem.

Dintr-odată, o iluzie proaspătă se ridică în spatele nostru: un zid de cărămidă, care pare la fel de solid ca unul real. Soldaţii scot strigăte uimite. Violetta priveşte înapoi, speriată, şi apoi se uită în jos, la ea însăşi. Suntem invizibile de-acum! Deasupra noastră, Magiano fluieră din nou spre noi.

Mă imită, îmi dau seama. *Şi ne protejează*.

Fugim printr-un labirint de alei înguste, iar Magiano continuă să creeze iluzii rapide în spatele nostru, încetinindu-i pe soldaţi până când aceştia par să fi rămas mult în urmă. Ţâşnim prin perdele de fum şi printre saci burduşiţi cu mirodenii, ascultând chemările negustorilor, care se adună într-o singură notă prelungită, în jurul nostru. Oamenii scot strigăte uluite când siluetele noastre nevăzute se ciocnesc de ei. Fugim aşa vreme îndelungată, până când dăm un colţ şi, în sfârşit, în locul pieţelor înguste, ne aflăm pe o străduţă liniştită, unde nu se văd decât rufe puse la uscat pe sforile de deasupra noastră.

Magiano nu e de găsit pe nicăieri.

Mă sprijin de primul zid peste care dau şi mă las să alunec, ghemuindu-mă cu genunchii la bărbie. Îmi prind capul în mâini.

Violetta face la fel. Sudoarea ne acoperă frunţile, iar respiraţia noastră este iute, sacadată. Nu mă pot opri din tremurat.

Teroarea care probabil că îl cuprinde pe un muribund este una dintre cele mai puternice surse de energie pe care le pot simţi şi acum mă simt ca

şi cum moartea Regelui Nopţii m-ar fi ajuns din urmă. Vreau să mă eliberez, să atac ceva, orice, însă acum mă abţin şi încerc să mă calmez.

Linişteşte-te! îmi poruncesc.

Tot ce pot face este să-mi amintesc expresia şocată a Regelui Nopţii, balta de sânge care se aduna în jurul leşului său. Scena îmi joacă în minte, iar şi iar. Gândurile mi se amestecă.

Mâna Violettei îmi atinge umărul. Trage, şovăind, de puterea mea, cerându-mi permisiunea de a o lua, dacă doresc. Clatin din cap. Nu, trebuie să mă obişnuiesc cu asta.

— Ai promis, îmi spune.

Ridic privirea spre ea, surprinsă. Şi-a mijit ochii şi simt un val de mânie ridicându-se în interiorul ei.

— Nu mi-am încălcat promisiunea, îi răspund.

Violetta îşi ia mâna de pe umărul meu şi îşi încleştează maxilarul, atât de tare, încât cred că i se va rupe.

— Ai spus că nu vei mai ucide pe nimeni. Că vrei doar să-i sperii şi să faci paradă de puterile tale.

— Am spus că *tu* nu vei ucide pe nimeni! mă răstesc, ştergându-mi fruntea de sudoare.

— Nu trebuia s-o faci! Vocea Violettei devine ascuţită: Acum vom fi vânate prin întregul Merroutas. Vor fereca porturile, sunt convinsă. Cum vom pleca de-aici? De ce-ai făcut asta?

— Crezi că nu ne-ar fi vânat dacă n-am fi făcut decât să-l intimidăm pe Regele Nopţii şi să-i furăm acul bătut cu diamante? N-ai văzut felul în care m-au privit mercenarii lui, când am terminat?

Violetta pare bolnăvicios de palidă.

— Ne vor găsi şi ne vor ucide pentru asta.

— Nu toţi. Unii vor fi impresionaţi de ce am făcut şi ni se vor alătura.

— Ai fi putut face lucrurile cu totul şi cu totul diferit.

Mă uit urât la ea.

— Bine. Data viitoare, îi poţi ruga frumos. Nu te îngrijora. Tot nu va trebui să-ţi murdăreşti *tu* mâinile cu sânge.

Conversaţia noastră se opreşte dintr-odată, când o siluetă apare pe alee, cu lumina dinspre *piazza* încadrându-i spatele. Când se apropie, recunosc ochii de pisică privindu-ne din spatele unul văl. Are un coc din codiţe împletite prins în creştet.

— Te-ai întors, şoptesc eu.

Magiano se apropie.

— Bine, începe el. Vălul îi camuflează vocea: *De ce ai făcut asta*?

— Fiindcă ne-a atacat cu o sabie.

— Dar… se îneacă Magiano. Te descurcai perfect! Aţi fi putut fugi amândouă. Exista o altă opţiune în afară de crimă. Ar trebui să te gândeşti uneori la asta, fiindcă funcţionează de minune.

— Te-ai asigurat c-ai luat acul cu diamante? întreb.

Înainte să ne poată oferi un zâmbet arogant, vârându-şi mâna în buzunar, îi fac un semn Violettei, care scoate bijuteria adevărată dintre mătăsurile ei.

Magiano clipeşte. Se încruntă. Apoi, cotrobăie

prin buzunar după falsul ac cu diamante, pe care credea că îl pusese bine, la păstrare. După cum mă aşteptam, nu găseşte nimic. Trece o clipă de tăcere.

— Noi am câştigat, spun eu, scoţând bijuteria.

Mâna îmi tremură încă, dar sper să nu bage de seamă.

— Nu mi-ai destăinuit care sunt toate puterile voastre, spune el.

O priveşte din nou pe Violetta şi îmi imaginez că încearcă să se întindă şi să-i imite puterile. Ochii i se măresc, când ea trage de energia lui, împiedicându-l să mai facă… orice.

Nu poate! îmi dau seama.

— Mi-aţi luat puterile, şopteşte. Ochii i se îndreaptă spre mine: Nu-i de mirare că nu ţi-am putut simţi iluziile în timpul dansului. M-aţi păcălit!

— Doar pentru o clipă, recunoaşte Violetta. Nu pot să le reţin multă vreme.

Mă aştept ca Magiano să fie furios sau măcar indignat. În schimb, pupilele i se rotunjesc, şi un rânjet i se iţeşte sub materialul vălului.

— M-aţi păcălit, repetă el.

Rămân tăcută. Totul mi se păruse atât de limpede în mijlocul acţiunii. Acum, că suntem aici, iar trupul îmi e slăbit, îmi e tare greu să-mi aduc aminte tot ce s-a întâmplat.

Simt aceeaşi ameţeală care m-a cuprins după ce au murit Dante şi Enzo. Îmi închid singurul ochi şi mă sprijin de zid, încercând să nu mă gândesc la sângele Regelui Nopţii care se împrăştia pe pământ. Dacă nu am grijă, îi voi chema iluzia chiar

aici, cu chipul care încă mai urlă şi e încă îndreptat spre mine.

După o vreme, Magiano îşi încrucişează braţele la piept.

— Regele Nopţii a condus oraşul timp de decenii. Nu cred că înţelegi importanţa adevărată a ceea ce ai făcut. Se opreşte şi ridică vălul, să ne privească mai bine: Sau poate că-nţelegi. Până dimineaţă, fiecare om din Merroutas îţi va cunoaşte numele. Se vor minuna şi vor şuşoti tot soiul de zvonuri despre Lupul cel Alb. Se vor teme de tine. Clatină din nou din cap, şi, de data asta, este admirativ: Tocmai ţi-ai câştigat *un exercito di mercenari*![13]

Inima începe să-mi bată cu putere. Nicio privire dezgustată din partea lui Magiano, pentru ce am făcut. Nicio privire plină de milă, nicio expresie îndurerată.

E cuprins de admiraţie! *Fiindc-am ucis un om*! înţeleg.

Nu ştiu cum să mă simt. Să mă las copleşită de oroare sau de mândrie?

Violetta îi dă acul cu diamante.

— Ia bijuteria asta! îi spune. Doar tu ţi-ai dorit-o!

Magiano întoarce giuvaierul în mâini, cu o privire plină de respect.

— De ce te-ai întors să ne ajuţi? îl întreb. Asta-nseamnă că… Nu mă pot hotărî să o spun cu voce tare, fără să o aud întâi de la el.

Magiano se sprijină de zid şi îşi scoate vălul. Ne

13 „O armată de mercenari” (it.) (n. red.).

aruncă o privire ciudată.

— Ştii cât de celebru aş fi putut deveni, dacă mi-ai fi fost îndeajuns de aproape ca să-ţi pot imita puterile? Ştii ce aş fi putut face, dacă noi doi am fi călătorit împreună? Sau împreună cu sora ta, care are abilitatea de a lua puterile unei Tinere Elite? O priveşte curios, iar ea tuşeşte sub privirea lui, simţindu-se prost: Foarte interesant! murmură el. Într-adevăr, foarte interesant!

Rămân pe loc şi ascult, încă pierdută ca într-o ceaţă.

Mă trezesc întrebându-mă la ce reacţionează el, de ce simţăminte e atras. De ambiţie? De lăcomie? Cu siguranţă, de ceva nespus de malefic, probabil, întocmai ca mine.

Din nou, mă trezesc întrebându-mă ce-i trece prin minte. *Dacă ai fost în stare să ucizi un rege*, *atunci poate că vei izbuti să te răzbuni şi pe Inchiziţie*.

— Ai de gând să ni te alături? îl întreb fără ocolişuri, îmi cercetează chipul.

Apoi, îmi întinde mâna să batem palma.

Raffaele Laurent Bessette

Raffaele intră călare pe porţile Estenziei, în spatele reginei Maeve. Cu ei se află trei dintre fraţii ocârmuitoarei. Doi dintre aceştia, Augustine şi Kester, călăresc chiar în spatele ei. Kester este o Tânără Elită, deşi Raffaele nu i-a văzut încă puterile în acţiune. Al treilea frate este mezinul, prinţul Tristan, a cărui energie e atât de stranie! Tigrul alb al lui Maeve păşeşte în faţa calului acesteia.

Raffaele îşi ţine fruntea sus şi privirea înainte. O pelerină lungă, albastră, flutură în urma lui, acoperind coapsele armăsarului. În jurul încheieturilor, consortul are brăţări de aur, iar la gât, un colan. Inchizitorii au deschis o cale printre oameni, pentru Maeve şi însoţitorii ei. Oamenii au venit, buluc, s-o vadă pe stăpâna Beldainului. Cu toţii îşi pleacă, respectuoşi, capetele, însă, cu inchizitorii păzind calea, pare să le fie prea teamă să o întâmpine cu urale pe regina *malfetto*. Când îndrăznesc să îşi ridice ochii din pământ, aleg să se holbeze, uimiţi, la felina enormă şi albă.

Raffaele se uită fix la spatele lui Tristan. În cele două săptămâni în care s-au aflat pe mare, cel mai tânăr prinţ nu a rostit nici măcar un cuvânt. Chiar şi acum, ori de câte ori Maeve se apleacă să îi murmure ceva, rămâne tăcut. Energia lui pulsează într-un model ciudat, întunecat, iar asta îi abate atenţia lui Raffaele. Clatină din cap, încercând să şi-l limpezească puţin.

Prinţul trăieşte, îşi aminteşte el. Energia lui ciudată nu reprezintă, deloc, un motiv de îngrijorare. Enzo va izbuti să trăiască din nou, şi el.

Nu asta îmi doresc? se întreabă Mesagerul.

Procesiunea ajunge, în sfârşit, în *piazza principale* din Estenzia, chiar în faţa palatului. Astăzi, *piazza* este împodobită de corturi albe, ale căror pânze flutură în vânt, şi deasupra cărora flutură, îngemănate, steagurile Kenettrei şi Beldainului. Sub cel mai mare dintre ele, regina Giulietta şade pe un tron sculptat cu modele complexe, delicate. Cortul aflat în faţa ei are un al doilea tron, gol. Rezervat pentru Maeve, fără îndoială. Între ele se află o întindere lată de pavaj, păzită de două şiruri de inchizitori, pe post de străjeri între cele două regine.

Ochii lui Raffaele cad asupra inchizitorului general, aflat lângă Giulietta. Teren Santoro. Acesta îl priveşte, la rândul lui, iar Raffaele ştie că l-a recunoscut.

Oaspeţii îşi croiesc drum pe alee, până când ajung la corturi. Teren se apropie. Ochii lui spălăciţi se îndreaptă spre Raffaele, rămânând pironiţi asupra acestuia pentru o clipă.

Raffaele se sileşte să privească înapoi. Inchizitorul general pare surprins să îl vadă. Ar prefera, probabil, să-l ucidă pe consort, şi, dacă regina Beldainului n-ar fi de faţă, negreşit, ar face-o.

În schimb, Teren se opreşte în faţa calului lui Maeve. Ridică o mână. Lângă el, tigrul alb mârâie, arătându-şi colţii, dar se ţine la distanţă.

— Maiestatea Voastră! spune el. Vă pot fi de ajutor?

Maeve îl priveşte cu răceală. Cosiţele ei negre, înspicate cu auriu, sunt împletite astfel încât arată ca o lamă care i-ar trece drept prin mijlocul capului, revărsându-i-se apoi pe spate. Chipul îi este, şi el, vârstat cu auriu. Sare cu o mişcare uşoară şi trece pe lângă Teren, îndreptându-se spre cortul Giuliettei, în timp ce Raffaele descalecă, împreună cu ceilalţi.

— Maiestatea Voastră! strigă Maeve către Giulietta.

Când spune acest salut, mâna i se odihneşte pe plăselele sabiei de la şold. Şi nu îşi pleacă fruntea.

Piazza e cufundată în linişte. Apoi, Giulietta zâmbeşte şi îşi desface braţele.

— Maiestatea Voastră, îi răspunde Giulietta. Bine aţi venit în Kenettra! Vă rog să vă simţiţi în largul dumneavoastră, rogu-vă!

Mulţimea izbucneşte în urale, în sfârşit. Raffaele vede că mulţi dintre ei agită steaguri kenettrane.

Zâmbetul Giuliettei rămâne, însă, rece. Raffaele îi studiază faţa şi şi-l imaginează pe Enzo lângă ea. Se cutremură la cât de mult seamănă cu fratele său, a cărui versiune mai delicată pare. Şi amândoi sunt mânaţi de o ambiţie feroce.

Maeve îşi înclină capul, acceptând salutul Giuliettei, apoi se întoarce şi se aşază pe propriul tron. Fraţii ei se aşază cât mai comod pe jilţurile aflate lângă tronul reginei Beldainului, iar Raffaele

rămâne în picioare, în spatele ei, încrucişându-şi braţele, iar brăţările de aur îi zăngănesc când se izbesc una de cealaltă.

— A trecut multă vreme de când am primit în mijlocul nostru un membru al familiei regale din Beldain! strigă Giulietta.

Raffaele observă că tinerele ocârmuitoare se află la o distanţă îndeajuns de mare una de cealaltă, încât să se simtă în deplină siguranţă.

— O *regină* din Beldain, o corectează Maeve, cu un zâmbet răutăcios. Iar *eu* am venit să vă felicit, adaugă şi pleacă fruntea.

— Mulţumesc, răspunde Giulietta. Îi face un semn din cap lui Teren, care fluieră spre oamenii lui: Vom da o petrecere imensă în onoarea voastră. Am şi un cadou pentru Maiestatea Voastră.

Teren le face semn inchizitorilor săi. Raffaele îi vede ducând ceva în spaţiul dintre corturile celor două regine. E un armăsar frumos, înalt şi musculos, cu o piele neagră, lucioasă, şi o coamă albă. Părul negru, moale, îi acoperă şi partea din spate a picioarelor. Calul se zbate când inchizitorii îl conduc în faţă.

Teren îi aruncă lui Maeve un zâmbet strălucitor, în timp ce îi prezintă calul.

— Este un armăsar magnific, din Tărâmurile Soarelui, anunţă el. Doar un exemplu de frumuseţe din naţiunea noastră, oferit cu generozitate Maiestăţii Voastre, de către regina noastră.

— Era favoritul soţului meu, adaugă Giulietta.

Raffaele ascultă cu atenţie. Este o insultă camuflată: un dar la mâna a doua de la un rege

mort, despre care Maeve ştie, probabil, că a fost ucis din porunca Giuliettei.

Aflaţi de o parte şi de alta a lui Maeve, Augustine şi Kester schimbă priviri întunecate. Dar Maeve îşi ţine ochii aţintiţi asupra calului.

— Un bidiviu tare frumos! răspunde ea. Mulţumesc!

Apoi îi face semn lui Raffaele să păşească în faţă.

Nu-ţi fie teamă! îşi spune Raffaele.

Consortul coboară încet treptele din faţa cortului, până când ajunge în centru, în spaţiul dintre cele două regine. Teren îşi scoate sabia. Alţi inchizitori procedează la fel.

— Şi noi v-am adus un dar, Maiestate, anunţă Maeve.

Tăcere. Nu se aude nimic. Raffaele îşi pironeşte privirea asupra Giuliettei, cu genele lui întunecate mângâindu-i obrajii, şi îngenunchează graţios. Robele sale albastre se adună în jurul lui, într-un cerc. Îşi coboară fruntea şi îşi dă părul strălucitor peste un umăr, ca Giulietta să vadă colanul de aur care-i străluceşte la gât.

— Îl cunosc pe acest *malfetto*, spune Giulietta, cu o voce îngheţată. A fost cândva una dintre Elitele strânse în Societatea Pumnalului, fiind bun prieten cu fratele meu cel trădător.

— A fost, cândva, cel mai grozav consort al naţiunii tale, răspunde Maeve. A fost găsit ascunzându-se în surghiun în ţara mea.

Giulietta o priveşte lung, cu bănuiala întipărită pe chip. Raffaele aşteaptă, în tăcere.

— Sper că nu doriţi să începeţi prima noastră întrevedere cu minciuni, spune ea. Cei din Beldain îi iubesc pe *malfetto*, iar noi, nu. De ce mi-aţi oferi unul înapoi, ca prizonier?

— Credeţi că mint? spune Maeve, cu o voce limpede.

— Cred că doriţi să mă trageţi pe sfoară, da.

— Noi, cei din Beldain, credem că toţi *malfetto*, aşa cum îi numiţi voi, sunt copiii zeilor, însemnaţi de mâinile acestora şi binecuvântaţi cu puteri ca ale lor. Dar ştiu că aţi vânat Pumnalele, îi spune Maeve. Când le-am găsit conducătorul în mijlocul nostru, am vrut să vi-l aducem înapoi. Aşadar, recunoaşteţi sacrificiul pe care l-am făcut, jertfindu-ne obiceiurile de dragul tradiţiilor voastre, de dragul păcii şi al prosperităţii noastre comune.

Raffaele aşteaptă, mirându-se de calmul lui Maeve.

— Nu are nicio putere care să vă facă rău, continuă Maeve. Este conducătorul unei societăţi pe care o dispreţuiţi şi este absolut singur aici. Vă este teamă de un băiat lipsit apărare, Giulietta, doar fiindcă este însemnat?

Mulţimea murmură. Raffaele îşi ţine fruntea plecată, dar, cu coada ochiului, vede gura lui Teren schimonosindu-se ca pentru a mârâi. Giulietta nu pare să reacţioneze la cuvintele lui Maeve. Când Raffaele îşi întoarce capul să o privească, vede că îl priveşte şi ea. Îi admiră chipul, iar consortul simte micile unde de atracţie care vin dinspre ea.

Maeve scoate un oftat exagerat.

— Nu am venit aici ca duşman, Maiestatea

Voastră! îi strigă ea Giuliettei. Mama mea a murit, iar eu am dobândit tronul, cu inima îndurerată. Amândouă suntem ocârmuitoare de puţină vreme. Ştiu că naţiunile noastre s-au luptat timp de sute de ani, însă m-am cam săturat de război. Am câştigat prea puţin de pe urma lui. Iar febra sângelui a rănit adânc Kenettra. Maeve se apleacă în faţă: Am bătut tot drumul până aici pentru că vreau să punem bazele unei relaţii noi, din care să obţinem amândouă beneficii. Giulietta, haideţi să discutăm despre cum ne putem deschide naţiunile una faţă de cealaltă. Despre cum putem prospera din nou. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru darul frumos pe care mi l-aţi adus. Face semn spre armăsar: Şi sper să înţelegeţi, Maiestate, că darul meu pentru voi nu v-a fost oferit cu nicio urmă de intenţie ascunsă, ci doar ca un gest de bună-credinţă. Face semn spre Raffaele: În schimb, vă cer preaplecată să îi oferiți acestui *malfetto* un proces, dacă veţi alege să îl judecaţi, şi o pedeapsă dreaptă. Sau, Maiestate, poate că veţi binevoi să îl iertaţi…

Şi mai multe şoapte se aud din mulţime. Raffaele este uimit de calitatea excelentă a minciunilor din declaraţia lui Maeve în faţa celor despre care ştie că trebuie să fie familii care suferă în urma pierderii propriilor rude *malfetto*.

Teren mârâie spre Maeve:

— Nu-i puteţi cere reginei noastre să arate respect pentru un câine spurcat şi-un demon!

Lângă Maeve, Kester îşi duce o mână la plăselele sabiei. Energia sa de Tânără Elită

freamătă deja. Atenţia lui Raffaele se îndreaptă spre el, apoi spre Tristan, care se mişcă abia văzut, încet de tot. Este pentru prima dată când consortul îl vede pe cel mai mic dintre prinţi încruntându-se şi ceva din expresia lui îl face să îngheţe până în măduva oaselor. Maeve spusese că aducerea lui Tristan înapoi din lumea celor morţi îi sporise acestuia puterile înzecit. Pentru prima dată, Raffaele dă crezare declaraţiei reginei. Maeve îşi mişcă mâna, abia văzut, iar Tristan se linişteşte.

Teren arată de parcă ar vrea să continue, dar Giulietta clatină din cap o dată, oprindu-l. Raffaele înregistrează gestul – un scurt moment de neînţelegere între cei doi. Păstrează imaginea în memorie.

Într-un târziu, Giulietta i se adresează lui Maeve:

— Nu vă pot promite nimic, dar voi lua în considerare solicitarea.

O mişcare neaşteptată îl distrage pe Raffaele. Este Teren, care se îndepărtează de regina lui, îndreptându-se spre el. Un nod de energie întunecată, frustrată, se adună în pieptul inchizitorului general, iar consortul se încordează. În spatele lui Teren, Giulietta îl priveşte cu ochi împietriţi.

Nu i-a spus să se mişte, se gândeşte Raffaele. *Îşi permite să acţioneze fără permisiunea ei*?

Inchizitorul general se opreşte la câţiva paşi în faţa lui Raffaele. Îi zâmbeşte lui Maeve.

— Maiestatea Voastră, spuneţi că Beldainul îi consideră sacri pe aceşti supravieţuitori însemnaţi

de febra sângelui. Se întoarce, astfel încât toată mulţimea să îl poată auzi: Ne simţim cu totul privilegiaţi să o avem pe regina din Beldain printre noi şi suntem nespus de încântaţi să îi onorăm şederea aici. Dar, în Kenettra, avem obiceiuri cu totul şi cu totul diferite.

— Maestre Santoro! spune Giulietta.

Vocea ei nu e prea puternică, dar Raffaele îi simte avertismentul din ton.

Nu doreşte să strige, *fiindcă nu vrea să pară că nu deţine controlul asupra Axei Inchiziţiei*, îşi dă seama consortul.

Teren o ignoră, însă.

— În Kenettra, continuă Teren, şi mai tare, un *malfetto*, fie el dar al zeilor, fie… cu totul altceva, nu poate păşi în interiorul capitalei Estenzia.

Prea bine, se gândeşte Raffaele.

Au ales să îl dăruiască pe Raffaele tocmai pentru *a-l înfuria* pe Teren.

Este mânios pentru că nu m-a prins el primul sau pentru că regina lui mă priveşte pe mine, *nu pe el*? se întreabă consortul.

— În Kenettra, îşi ţine mai departe discursul inchizitorul general, un *malfetto* care a comis un act de trădare împotriva coroanei trebuie executat. Inchiziţia mea vă este recunoscătoare, Maiestatea Voastră, pentru că aţi readus acest criminal printre noi, astfel încât să putem să-l pedepsim aşa cum se cuvine.

— *Maestre Santoro*!

De data aceasta, vocea Giuliettei a avut o şfichiuire de furie. Teren se întoarce, în sfârşit, să o

privească, iar ea îşi mijeşte ochii spre el. Buzele reginei sunt atât de strânse, încât par doar o dungă fină.

— Încetează! îi porunceşte regina inchizitorului său.

Când mulţimea începe să se agite, ea îşi ridică braţele, cerând să se facă linişte.

— Am vărsat destul de mult sânge în trecut, spune Giulietta. Hai să facem din ziua de azi una diferită!

Teren deschide gura şi o închide repede la loc. Îşi pleacă fruntea în faţa reginei sale, îi aruncă lui Raffaele o ultimă privire urâtă şi se îndepărtează înapoi spre cortul Giuliettei care nu catadicseşte să-i arunce nici măcar o privire. În timp ce inchizitorii îl prind pe Raffaele de braţe, Giulietta se apropie.

— Îi permiteţi întotdeauna inchizitorului vostru general să vorbească în numele Maiestăţii Voastre, regină a Kenettrei? întreabă Maeve, cu voce scăzută.

— Aţi fi intervenit să vă salvaţi darul, regină a Beldainului? îi răspunde cu aceeaşi monedă Giulietta, în timp ce un zâmbet mititel îi joacă în colţul buzelor.

În voce îi persistă însă răceala, provocarea şi, dintr-odată, pare că vorbele politicoase de mai devreme nu mai au nicio valoare.

Apoi, Giulietta clatină din cap.

— Iertaţi-l, rogu-vă, pe inchizitorul meu general, adaugă, într-un târziu, cu o voce limpede şi puternică. Îşi apără cu ferocitate ţara, *atât şi*

nimic mai mult.

Raffaele o priveşte pe Maeve cum se ridică, înclinându-se în semn de rămas-bun către cealaltă regină şi luând frâiele noului ei cal. Conduce armăsarul pe alee, spre palatul din Estenzia, iar mulţimea o petrece din ochi.

Giulietta îl studiază pe Raffaele o vreme. Lângă ea, Teren remarcă felul în care ea îi admiră trăsăturile lui Raffaele şi se încruntă.

Gândurile consortului prind să se învârtejească. Nu a mai auzit niciodată despre un asemenea conflict între regină şi Teren. Mai mult, atitudinea Giuliettei faţă de *malfetto* pare să se fi schimbat de pe vremea când îl voia mort pe Enzo.

Oare acum, că şi-a dobândit tronul, a renunţat la pretinsul război cu *malfetto*? Să fi fost totul doar o parte din planul ei de a-şi asigura susţinerea lui Teren şi de a scăpa, în acelaşi timp, de fratele ei?

Raffaele îi studiază energia, tot întrebându-se ce şi cum.

Îl va pedepsi Giulietta, *oare*, *pe Teren fiindcă a sfidat-o*? *îşi spune consortul*.

Într-un târziu, regina se ridică. Inchizitorii se adună să o escorteze. Ea coboară treptele, se opreşte în faţa lui Raffaele şi îi dă ocol o dată. Îngenunchează apoi, să ajungă la nivelul ochilor lui.

— Ridică-te, consortule! murmură ea, înălţându-i bărbia. Atingerea sa e fermă, chiar dură. Raffaele tremură şi face cum i s-a spus.

— Haide! îi porunceşte ea.

Apoi se întoarce pe călcâie şi porneşte spre

palat.

Unchiul Whitham! Săriţi repejor!
Unchiul Whitham v-a prins de picior.
Repede, sub scări sau altundeva.
Căci unchiul Whitham moartea v-o vrea!
„Unchiul Whitham şi fantoma din Darby”,
poezie pentru copii

Adelina Amouteru

În dimineaţa următoare, mă trezesc în Micile Băi ale Betesdei, simţindu-mă ciudat.

Rămân nemişcată, pentru o clipă. Nu este tocmai *durere*. În schimb, în aerul din jurul meu simt o uşoară tensiune, care înceţoşează totul.

Îmi închid singurul ochi şi aştept. Poate că sunt doar ameţită. Am dormit prost, bântuită de coşmaruri cu regi însângeraţi, iar acum sunt extenuată.

Sau poate că de vină e umezeala din aer – când ridic privirea spre crăpăturile din tavan, cerul pare încărcat, iar norii sunt de un cenuşiu-închis. Şoaptele din capul meu se agită din nou, active ca de obicei după o noapte de vise foarte vii. Încerc să înţeleg ce spun, dar astăzi sunt de neînţeles.

Când îmi deschid iar ochiul, senzaţia a dispărut. Şoaptele se liniştesc, iar eu mă ridic în capul oaselor. Lângă mine, Violetta încă doarme, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând într-un ritm susţinut.

Magiano nu e de găsit.

Stau aşezată o vreme, savurând tăcerea şi

împrejurimile răcoroase ale ruinelor.

Câteva clipe mai târziu, frunzele de deasupra noastră foşnesc şi o siluetă apare printr-o spărtură din tavan, blocând o parte din lumină.

— Trebuie să vă scot din Merroutas! strigă Magiano, sărind lângă noi.

Violetta se foieşte, apoi se ridică în coate. Îl privesc, admirând cu câtă agilitate sare din bârnă în bârnă, până când aterizează pe podeaua de marmură, într-un nor de praf. Părul şi faţa lui simt ascunse de un şal, udat de ploaie.

— Ştii ce-ai făcut în oraşul ăsta? mă chestionează.

Nu pare foarte supărat însă.

— Ce se petrece? întreb.

Rânjeşte şi îşi scutură părul ud.

— Într-o *minune*, aşa să ştii, îmi spune. Numele Lupului Alb e pe toate buzele şi zvonurile despre cele întâmplate la curtea Regelui Nopţii s-au răspândit iute ca focul. Toată lumea vrea să ştie cine a reuşit să îl ucidă. Aici, Magiano ezită, pentru o clipită: N-ai început-o rău, amore mio deşi, luând în considerare că eşti cea mai căutată persoană de pe insulă, s-ar putea să vrei s-o cam rupi la fugă. Scamatoriile tale au forţat oraşul să-şi închidă portul. După cum vezi, s-ar putea să avem probleme în a părăsi locul acesta.

Violetta mă priveşte şi o privesc şi eu, fără să reacţionez.

— Ai auzit ceva despre foştii mercenari ai Regelui Nopţii?

Magiano îşi desface vălul care-i acoperea

chipul.

— Sunt convins că ţi-ai făcut mulţi duşmani seara trecută. Dar ai atras şi nişte admiratori. Uite! îmi zice şi-mi aruncă ceva.

E un pergament micuţ.

— De unde-l ai?

— Nu crezi c-am şi eu nişte legături în oraş?

Magiano se uită indignat la mine, dar, când mă mulţumesc să aştept, în continuare, un răspuns, îşi dă ochii peste cap.

— Un prieten de-ai mei lucrează în port, mă lămureşte. Mi l-a dat azi dimineaţă.

Şi, zicând acestea, îmi face semn să deschid odată mesajul.

Desfac pergamentul.

LA,
Am o navă.

Inima mi-o ia razna. Întorc hârtia pe faţă şi pe dos, în timp ce Violetta se uită la Magiano.

— Dar n-are niciun sens, spune ea. Ce navă? Unde şi când?

Magiano ia mesajul şi freacă apoi hârtia între degete.

— Nu este deloc inutil, o corectează el. Ţine-l la lumină numai!

Violetta face întocmai, mişcând pergamentul până când se află direct sub o rază de soare. Mă dau mai aproape, să văd mai bine. Îmi ia un moment să pricep despre ce vorbeşte Magiano – în lumină, apare un blazon şters. Seamănă cu acela

al Regelui Nopţii, doar că lama care trece prin semilună este lată, cu un canal de sânge adânc trecând prin centrul ei.

— *Sabia cu două tăişuri*, mă lămureşte Magiano. Aşa se numeşte nava. Este un diavol subţire de caravelă – chiar *arată* ca o sabie, dacă te uiţi cum trebuie la ea. Face parte din flota personală a Regelui Nopţii.

Face parte din flota personală a Regelui Nopţii! îmi repet. *Asta înseamnă că oricine conduce nava trebuie să fi decis să îi întoarcă spatele Regelui Nopţii, în clipa în care a auzit de moartea sa. Sau…*

— Ar putea fi o capcană, spune Violetta, ducându-mi până la capăt gândul nerostit. De unde ştim că nu plănuiesc să o urce pe Adelina la bord doar ca să o ucidă sau să o târască în faţa celor încă loiali Regelui Nopţii?

— Nu ştim, răspunde Magiano şi ne aruncă o bocceluţă de haine. Dar nu prea avem de ales. Trebuie că vă daţi seama amândouă că *i suoi fedeli mercenari*[14] patrulează oraşul chiar acum. Merroutas este doar o insuliţă. Vă vor găsi, dacă nu fugiţi imediat.

E doar o chestiune de timp până când soldaţii vor începe să caute printre ruine ca acestea. Mă ridic în picioare, iau mesajul de la Violetta şi îl vâr în turban.

— Dacă plecăm acum, atunci cum ne vor găsi mercenarii care vor dori să ni se alăture? Cum îmi voi putea aduna oamenii?

— Vei găsi tu o soluţie. Trimiţi un porumbel pe

14 „Mercenarii săi loiali” (it.) (n. red.).

mare sau mai ştiu eu ce, spune Magiano, încrucişându-şi braţele. Acum, pregăteşte-te! Gândiţi şi mişcaţi-vă, deopotrivă, iubitele mele! Nu am ales să vă însoţesc doar ca să fiu prins. Ne poţi măcar acoperi cu invizibilitate în timp ce ne îndreptăm spre docuri?

— Nu, răspund eu.

Sunt foarte ostenită. Invizibilitatea, deja dificilă, e cel mai greu de atins în mijlocul unei mulţimi haotice. E mult de imitat, şi, fiindcă imaginile se modifică mereu, am arăta ca nişte valuri mişcătoare. Ne-am lovi de alţii, ceea ce ar atrage atenţia. Chiar şi cu ajutorul lui Magiano, ne-ar fi mai bine să ne păstrăm forţele pentru când vom avea nevoie de ele mai mult.

— Fie! încuviinţează el. Orice-ai putea face va fi de folos. Chiar şi-un cântec sau un dans ar fi mai bune decât nimic. Magiano se opreşte să îmi rânjească: Şi doar te-am văzut dansând, iubirea mea!

Mă înroşesc şi privesc în altă parte. Ieri-seară a fost prima dată când am dansat pentru altcineva decât pentru Raffaele, în timpul antrenamentelor noastre.

— Deghizări delicate, sugerez, încercând să-mi alung remarca lui din minte. Voi ţese trăsături diferite pe chipurile noastre.

Râde de roşeaţa din obrajii mei, dar pare hotărât să nu continue să mă tachineze şi ne face semn să ne grăbim.

Când suntem gata şi ne îndreptăm spre oraş, soarele a gonit deja pâcla cenuşie, iar cerul este de

un albastru intens.

Călăresc cu Violetta pe acelaşi cal. S-a strâns aproape de mine, iar trupul ei cald şi delicat tremură uşor. Atenţia ei se îndreaptă de la străzile aglomerate la acoperişurile clădirilor, unde se aliniază soldaţi cu săbiile scoase. Steagurile albastre cu argintiu ale Regelui Nopţii încă atârnă la balcoane, dar străzile sunt pline de oameni nelămuriţi şi de pâlcuri de *malfetto*. Este o privelişte familiară: oameni care se bucură de puterea Tinerelor Elite, ciocnindu-se cu cei care strigă cât sunt de periculoase. *Malfetto* care se ascund prin cotloane.

Îl privesc pe Magiano. Călăreşte cu fruntea sus. Ochii lui cercetează încontinuu mulţimea. Lăuta îi şade în poală, de parcă s-ar pregăti să cânte. Ne face semn spre steagurile Regelui Nopţii de la balcoane, apoi se apleacă spre mine în şa.

— Nu ştiu ce să zic despre culorile acelea, murmură el. Îţi sunt pe plac?

— Ce vrei să spui? îl iscodesc.

— Lasă-ţi semnul, Adelina! mă îndeamnă el, încetişor.

Îmi ia o clipă să înţeleg. Privesc din nou steagurile. Sub unghii încă mai sunt mânjită cu sângele Regelui Nopţii. În mintea mea, văd aceleaşi steaguri întinse pe zidurile conacului său, în noaptea care a trecut. Dacă mercenarii Regelui Nopţii au vreun dubiu cu privire la identitatea aceleia care le-a ucis patronul, le voi împrospăta memoria. Nu doar lor, ci tuturor celor din oraş. Îmi adun energia şi încep să ţes.

Oamenii din mulţime tresar. Feţele lor se îndreaptă spre balcoane şi îşi ridică mâinile în aer, arătând în sus. Deasupra lor, părţile de sus ale flamurilor încep să se albească, de parcă steaguri noi ar fi desfăşurate deasupra lor. Iluzia se rostogoleşte în jos, deasupra fiecărui stindard, unul după altul, până când se întinde pretutindeni, până în josul străzii, acoperind blazoanele Regelui Nopţii, acelea cu luna şi coroana, şi înlocuindu-le cu steaguri de un alb compact. Las iluzia materialului să sclipească în lumină, astfel încât, atunci când steagurile se încreţesc în vânt, să îşi schimbe culoarea de la alb la argintiu şi înapoi. Energia din interiorul meu pulsează, iar şoaptele din mintea mea îşi gânguresc acordul.

— Ah, Adelina! spune Violetta, din spatele meu.

Chiar şi ea pare uimită.

— Sunt atât de frumoase! exclamă ea.

Iar eu zâmbesc, întrebându-mă dacă-şi aminteşte cum participam la festivităţi, copile fiind, şi cum admiram steagurile regelui pe clădiri. Acestea sunt steagurile *mele*.

Magiano nu spune nimic. Un rânjet îi joacă în colţurile buzelor. Priveşte reacţia mulţimii, murmurele neliniştite, şoaptele care trec acelaşi nume din gură în gură.

— Lupul cel Alb!

— Este Lupul cel Alb!

Într-un târziu, suntem siliţi să ne oprim. În faţa noastră se află un grup de soldaţi care blochează întreaga lăţime a străzii, forţând oamenii să se

întoarcă şi să aleagă altă cale. Unul dintre ei mă vede şi ridică din umeri, ca şi cum şi-ar cere scuze.

— Îmi pare rău, *signorina*! spune el, făcând o mişcare circulară cu mâna. Trebuie să faceţi cale întoarsă. Pe aici chiar nu puteţi trece.

— Ce se petrece? îi strigă Magiano, făcând semn spre steagurile albe.

Soldatul clatină din cap.

— Mă tem că doar atât vă pot spune, răspunde el. Vă rog să vă întoarceţi. Îşi ridică vocea spre restul mulţimii: Cale-ntoarsă, rogu-vă!

Magiano se preface a murmura puternic în barbă, dar pune o mână pe umărul Violettei şi ne întoarce.

— *Există întotdeauna o altă poartă*, spune el, citând din *Poveştile unei hoaţe de stele*.

Ne croim drum pe stradă până când ajungem la un canal mic. Aici, Magiano dă câteva monede unui barcagiu şi ne grăbim să ne urcăm în ambarcaţiunea lui de marfă. Plutim pe canal, ascultând zgomotul de deasupra noastră, ascunşi de umbre.

Senzaţia ciudată de mai devreme revine. Mă încrunt, clătinând din cap. Lumea se schimbă, iar şoaptele din mintea mea sar în faţă, simţind şansa neaşteptată de a fi libere.

Violetta se întoarce spre mine.

— Te simţi bine? îmi şopteşte.

— Da, îi răspund.

Dar nu mă simt deloc aşa.

De data asta, când îmi închid singurul ochi şi îl redeschid, senzaţia nu dispare. Lumea capătă o

nuanţă gălbuie tare ciudată, iar sunetele din jurul meu se domolesc, de parcă nimic nu ar fi real.

Plăsmuiesc, oare, o iluzie?

Mă uit spre Magiano, bănuitoare. Îmi imită el puterea?

Asta e! se aud şoaptele, dornice să acuze. *Este doar un şiretlic! Dacă te va trăda, maimuţărindu-ţi iluziile ca să te dea pe mâna oamenilor Regelui Nopţii? Sau a inchizitorilor? Poate c-ăsta a fost planul lui de la bun început.*

Dar Magiano nu pare să-şi folosească puterile totuşi. Nici măcar nu mă bagă în seamă. Toată atenţia lui este aţintită doar asupra canalului şi s-a încruntat rău de tot. Violetta nu pare nici ea să simtă că el ar face ceva. De fapt, se uită la mine cu o expresie îngrijorată. Mă ia de mână.

Mi-o simt amorţită şi îndepărtată.

— Adelina, îmi şopteşte Violetta în ureche, energia ta e ciudată. Eşti…?

Restul cuvintelor sale se sting şi nu o mai pot înţelege. Altceva mi-a atras atenţia. La următorul cot al canalului şade un bărbat cu picioarele atârnând peste margine, deasupra apei. Se întoarce când ne apropiem.

Este tata!

Are zâmbetul acela întunecat, de care-mi amintesc prea bine. Dintr-odată, teroarea îmi încleştează gâtlejul şi mă sugrumă, încât abia dacă mai pot respira.

E aici! Şi-ar trebui să fie mort! îmi spun.

— Nu cumva te-ndrepţi în direcţia greşită, Adelina? mă întreabă.

Alunecăm pe lângă el, şi-l văd cum se ridică în picioare şi începe să meargă pe marginea canalului, odată cu noi.

— Pleacă! îi şoptesc.

Nu-mi dă niciun răspuns. Cotim, iar el ne urmează. Şi, cu toate că ar trebui să ne mişcăm mai repede decât ar fi el în stare să meargă, reuşeşte să rămână chiar în spatele nostru. Scrâşnesc din dinţi şi mă întorc. Lângă mine, Violetta pare alarmată. Strigă ceva – numele meu, poate – însă nu mi se pare important să îi răspund. Tot ce pot face este să mă uit la silueta tatei, care ne urmăreşte.

— *Dispari!* sâsâi printre dinţi.

De data asta, o spun îndeajuns de tare, încât atât Violetta, cât şi Magiano, să se întoarcă spre mine.

— Poftim? îl aud pe şarlatan spunând.

Îl ignor. Mă întorc dinspre silueta tatei şi încerc să-mi revin, îmi închid iar ochiul. Lumea mă apasă cu prea multă forţă.

— Este doar o iluzie! Este doar o iluzie! îmi tot repet, încercând să nu mă las cuprinsă de panică.

O iluzie, *ca întotdeauna*!

Dar teama mea o alimentează şi o face mai puternică. Iar contururile realităţii încep să se înceţoşeze.

Nu, *nu este deloc o iluzie*!

Tata s-*a întors din morţi*. *Când mă va prinde*, *mă va ucide*. Tremur din tot trupul.

Când privesc în urmă, a dispărut.

În locul lui, a apărut Enzo.

Distrugătorul!

Gluga mantiei lui întunecate şi masca argintie îi acoperă chipul, dar ştiu că este el.

Îmi dau seama după silueta lui înaltă, subţire, mortală, după graţia de animal de pradă a mersului.

Are câte un pumnal în fiecare mână, ambele lame strălucind, albe de fierbinţeală. Pentru o clipă, simt că inima îmi bubuie în piept şi că mi se pune un nod în gât. Marginile viziunii mele se înroşesc şi îmi amintesc felul în care ne antrenam, cum îmi atingea mâna şi îmi corija modul în care strângeam plăselele pumnalelor, să îmi corecteze postura. Vreau să fug cu el. Vreau să îi dau jos masca şi să îl iau în braţe. Vreau să îi spun că-mi pare rău. Dar nu o fac. Are mersul unui ucigaş.

Mă vânează!

Distrugătorul îşi roteşte încheieturile.

Şuvoaie de foc îi explodează din mâini şi se îndreaptă peste canal spre noi. Deasupra, malurile se aprind. Tumultul şi căldura îneacă totul, iar pielea mea se înnegreşte. Flăcările cuprind tot ce e în jur. Ling clădirile, urcând tot mai sus, până când consumă acoperişurile. Îmi îngrop capul în mâini şi ţip. Undeva, sora mea îmi strigă numele, dar nu-mi pasă.

M-am întors la locul arderii mele pe rug, sunt înlănţuită de stâlpul de fier. Teren aruncă o torţă aprinsă pe lemnele de la picioarele mele.

Am nevoie de apă!

Mă apropii de marginea bărcii. Magiano se aruncă după mine, însă eu mă mişc prea repede. În

clipa următoare, simt stropii de apă rece, iar focul care-mi prăjeşte pielea se stinge. Sunt înconjurată de întuneric. În adâncuri alunecă forme. O voce fantomatică mă strigă pe nume, mă cheamă în adâncuri. În apa stranie din jurul meu îşi fac apariţia gheare.

O mână osoasă mă apucă de braţ. Deschid gura să ţip, dar în loc de asta, pe gură îmi ies doar bule de aer, în şuvoi. Ceva încearcă să mă tragă dedesubt.

Adelina!

Sunt în lumea de dincolo. Îngerul fricii mă cheamă.

— Adelina!

Şoaptele lui Formidite se transformă în vocea surorii mele, iar mâna osoasă de pe braţul meu devine mâna unui băiat. Magiano mă trage la suprafaţă. Trag aer în piept. Cineva mă ridică înapoi în barcă, puţin câte puţin – cred că sunt eforturile barcagiului şi ale surorii mele. Mă ghemuiesc într-o parte. Hainele mi se lipesc grele de piele, încercând parcă, încă, să mă tragă sub apă şi să mă arunce în lumea de dincolo. Privesc în jur, cu disperare.

Nuanţa gălbuie a lumii s-a stins, iar presiunea din aer s-a domolit. Enzo nu se zăreşte nicăieri. Nici tata. Îi văd doar pe Magiano, pe Violetta şi pe barcagiu, care mă privesc cu toţii uimiţi, în timp ce câţiva spectatori s-au adunat la marginea canalului. Unii sunt soldaţi.

Magiano acţionează. Se întoarce spre ei şi strigă:

— Se simte bine! Se teme de libelule. Ştiu, şi eu îmi fac griji pentru ea.

Câteva mormăieli neîncrezătoare vin dinspre mulţime, dar explicaţiile lui au rezultatul aşteptat, aşa că oamenii încep să se împrăştie, aţintindu-şi din nou atenţia asupra haosului din oraş.

— Trebuie să plecăm, spune Violetta, apropiindu-se de mine.

Îmi pune o mână pe faţă. Durează o clipă să-mi dau seama că viziunile s-au oprit doar fiindcă mi-a luat puterile. Deja simt cum mi le redă, lent. În spatele ei, Magiano îmi aruncă o privire furioasă şi se îndreaptă spre barcagiu.

— Nu ai văzut nimic? mormăi, bâlbâindu-mă, spre Violetta. Focul de pe străzi? Pe tata, privindu-ne de pe pod?

Violetta se încruntă.

— Nu. Dar am cauzat o întreagă *scenă*.

Mă prăbuşesc pe spate, în barcă, şi îmi acopăr faţa cu mâinile.

O iluzie!

Totul a fost doar o iluzie pe care am creat-o chiar eu. Dar nu înţeleg de ce nimeni nu a mai văzut ce vedeam eu.

O halucinaţie!

Dar cum e posibil? Mă gândesc la detaliile precise ale steagurilor albe pe care le-am ţesut peste cele ale Regelui Nopţii. Am crezut că îmi întăresc puterile. De ce nu le-am putut controla?

O clipă mai târziu, îmi dau seama că, fiindcă Violetta a trebuit să-mi smulgă abilităţile, am fost nevoită să desfac şi iluziile de pe chipurile noastre.

Mă ridic repede.

E prea târziu. Magiano are o discuţie în contradictoriu cu barcagiul, care arată cu vâsla spre mine, furios. Nu ne mai vrea la bord. Mă ridic în picioare. Mai devreme, mi se păruse totul atât de fierbinte! Acum, aerul îmi muşcă hainele ude, îngheţându-mă.

Barcagiul trage într-un doc micuţ de pe canal şi ne împinge afară, cu un şir de imprecaţii. Magiano sare primul, urându-i la revedere cu voioşie. Când barca se îndepărtează, se întoarce spre mine şi ridică o pungă furată de la bărbat.

— Dac-are de gând să fie nepoliticos, spune Magiano, să plătească.

Sunt pe cale să răspund, când recunosc un soldat pe stradă. Este acelaşi tânăr care ne-a oprit mai devreme şi ne-a întors din drum. Acum, se apleacă peste marginea canalului, ascultând cu atenţie cuvintele barcagiului. Acesta arată în direcţia noastră, iar oşteanul se întoarce spre noi.

Magiano o prinde pe Violetta de mână şi face un semn din cap.

— Urmaţi-mă! ne cere.

O luăm la goană. În spatele nostru, soldaţii strigă ceva şi încep să-şi croiască drum prin mulţime, în direcţia noastră.

Magiano coteşte scurt pe o străduţă lăturalnică, apoi ţâşneşte spre o *piazza* imensă. O recunosc mediat drept aceea unde se află conacul Regelui Nopţii.

Ne mişcăm prin mulţimea adunată acolo. Unii jelesc, deşi nu-mi dau seama cât sunt de sinceri.

Alţii se bucură. Nu am timp să studiez scena mai bine. În spatele nostru, auzim paşii grăbiţi ai soldaţilor.

Magiano se încruntă.

— Ne-ar fi de mare folos o iluzie acum! îmi spune.

Încerc, dar puterea mi se împrăştie de îndată. Sunt prea extenuată de halucinaţia mea stranie să pot arunca fie şi numai o umbră asupra pământului. Clatin din cap, iar el înjură în barbă.

— Şi eu, care credeam că eşti puternică! se răsteşte el.

Pentru o clipă, cred că ne va lăsa în urmă, să ne descurcăm singure, în timp ce el va dispărea în mulţime.

Dar el trage de firele mele de energie.

Va încerca să mă imite! pricep.

Simt atingerea vagă a puterii lui de a mea. Ochii lui se mişcă într-o parte şi, în mulţime, îl văd evocând formele în mişcare ale unor versiuni identice cu ale noastre, care aleargă într-o direcţie diferită, prin *piazza*. În acelaşi timp, ne trage într-un pâlc dens de oameni.

— Acolo! strigă unul dintre soldaţii din spatele nostru.

Mă întorc şi îi văd printre trupurile amestecate din mulţime.

Urmăresc deja fantasmele-diversiuni.

Magiano renunţă la iluzie. Probabil, este tot ce poate, fiindcă sunt atât de slăbită. Ajungem la capătul pieţei. De acolo, vedem portul printre clădiri. Fug mai repede, iar lângă mine Violetta

respiră icnit.

— Continuaţi să înaintaţi în linie dreaptă! strigă Magiano peste umăr. Până când ajungeţi la docuri şi ascundeţi-vă acolo! Vă voi găsi! mai spune şi coteşte pe neaşteptate la stânga noastră.

— Rămâi cu noi! îi strig. Mi-e teamă, dintr-odată, că va fi prins: Nu trebuie să fii nobil…

— Nu te flata! îmi strigă el peste umăr. Aţi face bine să m-aşteptaţi!

Apoi, dispare în mulţime, înainte să mă pot gândi măcar la ce să îi răspund. Câteva clipe mai târziu, reapare într-un colţ al pieţei, unde sare pe balustrada de piatră de deasupra canalului şi îşi scoate lăuta. Strigă ceva spre *piazza*. Pare o tachinare.

În spatele nostru, jumătate dintre soldaţi îşi schimbă ruta, îndreptându-se spre el. Însă ceilalţi continuă să ne urmărească.

Încerc din nou să îmi folosesc energia. Dau iar greş. Pentru moment, simt că e prima dată când îmi cunosc puterea, căutând şi atingând, fără să fiu în stare să prind firele de energie care plutesc în interiorul meu şi peste tot în jurul nostru. Ce se petrece cu mine?

Violetta mă strânge mai tare de mână. Arată spre locul în care nişte marinari aruncă frânghii pe unul dintre docuri şi mă trage după ea.

O săgeată şuieră pe lângă noi, trimisă dinspre acoperişuri. Şi e cât pe ce să o lovească în braţ pe Violetta. Câteva strigăte se ridică dinspre oamenii pe lângă care trecem. Alţii se dau la o parte imediat ce îşi dau seama că pe noi ne urmăresc

soldaţii. Teama se ridică dinspre toţi cei care ne înconjoară şi mă hrăneşte. Simt cum îmi cresc puterile din clipă-n clipă.

Haide! mă îndemn.

Încerc din nou să îmi ating energia.

În sfârşit! Mintea mea se închide în jurul forţei regăsite. Însăilez o pătură de invizibilitate peste noi, acoperindu-ne cu cărămida şi marmura zidurilor din jur, cu dalele şi noroiul străzilor, cu oamenii buluciţi în mulţime. Este un scut imperfect, în halul de osteneală în care mă aflu şi la câţi târgoveţi sunt în preajmă, însă e de ajuns să îi îndrume greşit pe urmăritorii noştri.

O altă săgeată se-ndreaptă spre noi de deasupra, însă, de data aceasta, ne ratează de la distanţă. Scrâşnesc din dinţi şi menţin iluzia, mişcându-mă cât de repede pot. O altă săgeată aterizează undeva, în spatele nostru.

Ajungem la docuri. Aici, îmbulzeala norodului se preschimbă în munca de pregătire a navelor încărcate şi reuşim să găsim un loc în care să ne ascundem, în spatele unui grup de butoaie. Invizibilitatea noastră se solidifică, acum, că nu ne mai mişcăm, aşa că dispărem cu totul vederii. Respir cu greu şi îmi tremură mâinile violent. Pe fruntea Violettei apar picături de sudoare. Pare nefiresc de palidă şi ochii ei privesc, nelinişţiţi, spre stradă.

— Cum ne va găsi Magiano? mă întreabă ea.

Privesc navele înşirate de-a lungul docului, căutând una cu o carenă care să semene cu o sabie cu două tăişuri. Apa portului se agită,

înspumată de balirele neliniştite, care sunt încă prinse de navele lor şi aşteaptă, în timp ce marinarii lor se ceartă cu soldaţii care refuză să le permită să ancoreze.

O frânghie lungă, tot atât de groasă pe cât sunt eu de înaltă, atârnă peste apă în spatele navelor ancorate, nepermiţând nimănui să intre sau să iasă.

Atenţia mea se îndreaptă din nou asupra navelor. Minutele trec. Din nou, mă trezesc dorindu-mi să fi fost Calcă-Vânt cu noi, ştiind cât de uşor ar fi fost să ajungem pe orice navă, cu ajutorul ei.

Cum îl vom găsi pe Magiano în haosul ăsta? Şi dacă nu ne aşteaptă nicio navă?

Apoi, o umbră se lasă peste noi. Ridicăm privirea spre doi soldaţi.

Mâinile lor se închid în jurul braţelor mele. Ne apucă înainte să putem obiecta. Blazoanele Regelui Nopţii li se reliefează pe mâneci, iar chipurile lor sunt în parte acoperite de văluri.

Violetta îmi aruncă o privire îngrozită: *Fă ceva*! pare să-mi spună.

Dau să îmi ating energia, încercând cu disperare să o apuc.

Soldatul mă împinge cu răutate, înainte să îşi apropie chipul de al meu.

— Nu face una ca asta! îmi spune el, încetişor.

Înlemnesc. Ceva din vocea lui mă opreşte – un avertisment, un semnal că nu ne arestează, aşa cum credeam. Mă uit la Violetta, care mă priveşte în tăcere.

Alţi doi soldaţi se apropie de noi. Unul îşi scoate sabia şi face un semn spre soldatul care mă ţine.

— Ele sunt? întreabă.

— Cred că da, răspunde el. Mergi şi anunţă-l pe căpitan! *Acum!*

O spune cu atâta forţă, încât ceilalţi doi soldaţi se întorc imediat şi încep să alerge, să dea alarma. Soldaţii noştri grăbesc pasul.

— Mişcă! îmi porunceşte cel care mă ţine, pe sub văl.

În faţa noastră văd ceea ce căutam – o pasarelă care duce spre o navă care seamănă cu o sabie cu două tăişuri.

Împreună, ne deplasăm de-a lungul pasarelei, trecând cu atenţie pe lângă alţi oameni care trec iute în susul şi-n josul său. Un picior, apoi celălalt. Podeţul scârţâie sub greutatea noastră.

Ajungem pe punte chiar când un alt pâlc de soldaţi trece în grabă. Oştenii se opresc pe ţărm. Îmi ţin respiraţia, şi o strâng atât de tare pe Violetta de mână, încât articulaţiile degetelor mi se albesc. Sora mea tresare. Pânzele de deasupra capetelor noastre se desfăşoară şi doi membri ai echipajului deznoadă nişte frânghii groase, care legau nava de ţărm.

În sfârşit, soldaţii de pe chei ne observă.

— Hei! strigă unul dintre ei, spre cel mai apropiat matelot. Ar trebui să o legaţi! Coborâţi catargul, portul este închis!

Nimeni de la bord nu îi dă ascultare, însă.

— Am spus că portul este închis! urlă soldatul,

din nou, şi, de data asta, ceilalţi oşteni se îndreaptă spre noi. Coborâţi velatura!

Cineva din echipaj strigă, iar ceilalţi tovarăşi ai lui îi răspund. Eu şi Violetta ne clătinăm puţin, când nava se desprinde de chei, apoi se întoarce lent, îndreptându-şi prova spre deschiderea golfului. Soldaţii de pe mal se opresc, iar comandantul lor le face semne disperate să dea alarma. Unul dintre ei îndreaptă o arbaletă în direcţia navei pe care ne aflăm.

Marinarii aflaţi în apropierea parapetului se ghemuiesc pe vine.

Soldaţii noştri ne împing.

— La pământ! latră unul dintre ei.

Asta şi facem, chiar când nava se cutremură şi ne clătinăm cu toţii. Dinspre oceanul de sub noi vin strigătele stăruitoare ale balirelor. Scrâşnesc din dinţi. Chiar dacă oamenii aceştia sunt aici să ne ajute, cum ne vor scoate din port dacă s-a dat alarma? Ar trebui să trecem de bariera din frânghie, şi, chiar dacă am reuşi, vor trimite nave după noi…

— Adelina! spune o voce din spatele nostru.

Mă întorc şi văd un tânăr, ghemuit în apropierea noastră. Soldaţii noştri îl salută cu respect, iar el le răspunde. Ochii i se opresc asupra mea şi mă încordez. Îmi remarcă expresia şi ridică mâinile.

— Uşurel! adaugă. Nu am trecut prin toată nebunia asta doar ca să îţi facem rău. Se uită la Violetta: Ea e sora ta? adaugă.

— Da, răspunde Violetta, chiar când nava se

cutremură din nou.

Cădem într-o parte, dar cel care vorbea cu noi sare în picioare, fără efort, şi se grăbeşte spre cârmă. De unde stăm noi, zăresc petice de apă, şi desluşesc limpede că frânghia care fusese atârnată deasupra intrării în port este acum tăiată şi pluteşte, nefolositoare. Dinspre chei se aud strigăte, în timp ce ne îndepărtăm.

Magiano sare peste bord. Este murat cu totul, şi, când tânărul se apropie de el, îşi scutură apa din păr ca un câine. Cei doi schimbă câteva cuvinte. Îi privesc cu atenţie, cu mâna încă încleştată într-a Violettei.

Câteva secunde mai târziu, Magiano şi *il mercenario*[15] se grăbesc înapoi spre noi. Magiano se apleacă, ne ajută să ne ridicăm şi apoi rămâne cu braţele încrucişate la piept. Nu pare deloc îngrijorat. Ca răspuns la întrebarea mea nerostită şi la expresia mea bănuitoare, ridică doar din umeri.

— Relaxează-te, *amore mio*! spune el. Dac-aş fi vrut să fac rost de bani repede şi să te vând cuiva, nu m-aş fi înconjurat de oameni care nu ţi-ar putea opune rezistenţă. Mercenarul îi aruncă o privire furioasă, jignită, iar Magiano ridică ambele mâini, în semn că se dă bătut: Adică, sunteţi cu toţii *mercenari fantastici*. Doar că nu sunteţi… ei bine, acestea sunt cele două despre care v-am povestit. Credeţi-mă, vă interesează fiindcă sunt nespus de primejdioase!

— Ne-ai adus o sumedenie de necazuri,

15 „Mercenarul” (it.) (n. red.).

răspunde mercenarul. Am crezut c-ai de gând să le strecori în port, nu să asmuţi o întreagă armată asupra noastră.

— Planurile astea… sunt atât de fragile! Magiano şovăie, apoi continuă: Eşti un mercenar al Regelui Nopţii, nu? Ştii cum să ne scoţi de aici, da? Suntem pe nava care trebuie? Fiindcă…

Mercenarul îl ignoră, apoi strigă ceva spre cel mai apropiat marinar şi se îndreaptă spre centrul navei. Toţi mateloţii ţâşnesc la treburile lor. Culoarea cerului îmi abate atenţia. Ridic privirea. A căpătat, dintr-odată, o nuanţă bolnăvicioasă de verzui-plumburiu. Picături grele de ploaie încep să cadă. Mă încrunt spre Violetta. Nu fuseseră ziua senină şi cerul albastru acum câteva clipe?

Dar ochii Violettei rămân fixaţi pe spatele mercenarului. Sunt foarte miraţi.

— O Tânără Elită! îmi şopteşte.

Magiano sare pe parapetul navei, ca să privească iar spre port. Acolo, câteva *caravelas*[16] subţiri care arborează pavilionul Regelui Nopţii par gata să pornească spre noi. Mă pregătesc de vânătoare.

Dar nu au ocazia să ne urmeze, fiindcă, dintr-odată, văzduhul parcă se despică, sfârtecat.

Bura de rău prevestitoare se transformă, pe neaşteptate, într-un torent de ploaie. Care cade ca o pătură care biciuieşte puntea, lovindu-mă cu bucăţi de gheaţă. Mă apăr cu braţele, iar, lângă mine, Violetta face la fel. Valuri enorme leagănă vasul. De undeva, *il mercenario* îi strigă lui

16 „Mercenari grozavi” (it.) (n. red).

Magiano să ne ducă la adăpost.

— Cu plăcere! mormăie şarlatanul.

Şi ne conduce spre pupa, unde ne înghesuim sub o pânză întinsă peste lăzi. După ce ne aşezăm, Magiano ţâşneşte iar lângă mercenar. Privim cum echipajul se grăbeşte să se asigure ca frânghiile care ne ţin legaţi de balire sunt bine fixate.

Il mercenario priveşte cerul, care devine tot mai întunecat, până când portul pare să fie înghiţit de noapte. Vasele soldaţilor par să şovăie, lângă docuri. Fără îndoială, dacă ar încerca să pornească în larg pe o asemenea furtună, oceanul ar face ambarcaţiunile bucăţi-bucăţele. Totuşi, una se avântă. Eu şi Violetta ne agăţăm de frânghiile prelatei.

Dar *il mercenario* nu pare deloc îngrijorat! Îşi aţinteşte toată atenţia asupra navei care se apropie, apoi priveşte cerul, căutând parcă un lucru. Ploaia îi biciuieşte faţa.

Un fulger loveşte nava care ne urmăreşte. Se aude un zgomot cumplit când catargul acesteia se rupe în două, aruncând aşchii peste tot. Strigăte şi urlete vin dinspre bordul ei, purtate spre noi de vânt, chiar de la o distanţă atât de mare. Apoi, perdelele de ploaie acoperă din nou peisajul marin, blocându-ne vederea spre vasul distrus. Clipesc să-mi scot apa din ochi, şocată.

Il mercenario zâmbeşte sfios şi oftează uşurat.

Privindu-l, îmi revine în minte un episod din prima zi în care Raffaele m-a supus la probe, când mi-a spus povestea unei Tinere Elite care nu reuşise să se dovedească demnă să fie primită în

Societatea Pumnalului…

Urgia continuă, până când eu şi sora mea ne vedem silite să ne întindem pe burtă, pe punte, încă ţinându-ne de părţile ude ale pânzei. Îmi amintesc episodul acela iar şi iar. Am crezut că Pumnalele o uciseseră pe Elita despre care-mi povestise Raffaele, fiindcă nu fusese în stare să-şi controleze puterile. Şi poate că am încă dreptate. Poate că băiatul nu este cine cred eu. Dar acum, când navigăm departe de Merroutas şi portul din spatele nostru se pierde în mijlocul furtunii, mă întreb dacă povestea lui Raffaele fusese despre acest tânăr mercenar.

Despre băiatul care putea controla ploaia.

Îmi spun c-ai fi plâns în somn. Nu vărsa lacrimi din cauza despărţirii noastre, iubirea mea, fiindcă vom fi reuniţi la fel de repede.

Scrisoare către logodnica unui prizonier condamnat pentru trădare

Adelina Amouteru

Partea urâtă a furtunii se stinge de îndată ce ajungem în larg. Dar ploaia continuă şi cade, şi tot cade, până când încep să mă întreb dacă norii vor dispărea vreodată. Eu şi Violetta rămânem sub punte, într-o cabină mică, însă intimă, pe care ne-o oferă căpitanul, şi ne uscăm cu prosoape curate.

Suntem amândouă tăcute. Singurele zgomote pe care le auzim simt acelea ale valurilor care se sparg de hublou şi ale strigătelor îndepărtate ale echipajului. Într-un colţ al cabinei se află o oglindă, pe o comodă, iar eu îmi surprind trăsăturile neîngrijite: fără mască, fără turban, cu şuviţele scurte, argintii, dezvelite.

Imediat după moartea lui Enzo, îmi tăiasem părul cu un cuţit – Violetta mă ajutase să uniformizez şuviţele cât se pricepuse, însă coama mea va rămâne scurtă multă vreme. Încă nu m-am obişnuit să o văd aşa.

Un tunet năprasnic scutură nava. Cu coada ochiului, o văd pe Violetta cum tresare, doar pentru a se linişti apoi, stânjenită. Ochii ei rămân aţintiţi asupra mării furtunoase care se vede prin hublou. Îşi frânge mâinile, inconştient, în poală,

încercând parcă să se oprească din tremurat.

Mă surprinde privind-o.

— Mă simt bine, spune ea, dar vocea îi tremură.

Îmi dau seama cât de extenuate suntem amândouă. Încotro ne îndreptăm? Mercenarii şi acest echipaj chiar încearcă să ne ajute?

Când Violetta şi cu mine eram mici, o linişteam pe timp de furtună strângând-o în braţe şi fredonându-i. Fac asta şi acum, şezând lângă ea, luând-o în braţe şi alegând o melodie pe care ştiu că o cânta mama, încă dinainte să se nască sora mea.

Violetta nu spune nimic. Treptat, se calmează, deşi nu cu totul. Se lipeşte de mine şi rămânem una lângă alta în tăcere.

— Adelina, spune Violetta, într-un târziu. Vocea ei mă face să tresar: Ce ţi s-a întâmplat acolo, în oraş? Când ne aflam pe canal?

Clatin din cap. Amintirea mi se pare acum înceţoşată. Am fost mereu chinuită de iluzii ale fantomei tatălui meu, dar ce s-a întâmplat astăzi a fost nou şi înfricoşător. L-am văzut atât de clar, încât am crezut că era prezent. L-am văzut pe Enzo, aruncând străzile în flăcări.

Tonul Violettei devine ferm.

— Spune-mi! mă îndeamnă. Ştiu că vei ţine totul în tine, dacă nu-mi spui, şi asta se poate dovedi periculos pentru noi toţi.

Trag adânc aer în piept.

— Cred că am creat o iluzie fără să vreau, răspund. Una de necontrolat. M-am trezit

dimineaţă cu o tensiune ciudată apăsându-mi tâmplele, iar când am ajuns la canal, am... Mă încrunt: Nu ştiu. Nici măcar nu-mi amintesc să fi creat iluzia. Dar am crezut că tot ceea ce vedeam era real.

Violetta îşi întinde mâna spre a mea.

— Poţi să creezi ceva acum? Ceva micuţ?

Încuviinţez. Trag încet de un fir de energie şi o panglică de întuneric îşi croieşte drum din centrul palmei mele.

Violetta se încruntă, privindu-mă. Într-un târziu, îmi dă drumul mâinii. Las panglica să dispară.

— Ai dreptate, îmi spune ea. Energia ta are ceva straniu acum, dar nu-mi dau seama ce. Crezi că are de-a face cu ce s-a petrecut aseară pe moşia Regelui Nopţii?

Simt că inima începe să îmi bată mai tare, când aud asta.

— Crezi că este reacţia mea la uciderea Regelui Nopţii, îi răspund, ridicându-mă de pe pat.

Violetta îşi încrucişează braţele.

— Da, aşa cred. Energia ta iese de sub control când atingi nişte extreme.

Îmi încleştez maxilarul, refuzând să mă gândesc la moartea lui Dante sau la a lui Enzo.

— Nu se va mai întâmpla! o asigur. Mi-am controlat puterile cât timp am fost alături de Pumnale.

— Probabil nu îndeajuns, mă contrazice Violetta. Aproape că ne-ai ucis pe toţi! Cum îţi vei da seama care este realitatea şi care fantezia,

dacă nici măcar nu ştii că îţi foloseşti puterile? De unde ai habar că nu vei mai simţi tensiunea aceea ciudată în minte, din nou?

— Nu se va mai repeta! strig.

Pe chipul Violettei se citeşte neliniştea.

— Dacă va fi şi mai rău data viitoare? îmi şopteşte.

Îmi trec o mână prin părul scurt. Şuviţele îmi alunecă printre degete. Dacă are dreptate? Dacă faptul că-mi las furia să se dezlănţuie, că îmi sucesc iluziile atât de în forţă, încât ajung să ucidă, dacă toate acestea îmi hrănesc, de fapt, energia atât de puternic, încât devine de necontrolat?

Îmi las mintea să rătăcească, rememorând. După ce l-am ucis pe Dante şi am cutreierat oraşul, într-o buimăceală continuă, abia dacă mi-am amintit ce făcusem. După moartea lui Enzo, mi-am îndreptat furia asupra întregii arene din Estenzia. După aceea, am simţit că-mi pierdeam cunoştinţa. Şi, de data asta, odată cu moartea Regelui Nopţii…

Oftez şi îi întorc spatele Violettei, apoi încerc să îmi abat singură atenţia încercând să-mi coafez părul în faţa oglinzii. Cu coada ochiului, întrezăresc o frântură din stafia tatei. Pare să îmi zâmbească, în timp ce străbate cabina, îndreptându-se spre mine. Ochii lui sunt înconjuraţi de umbre, iar pieptul îi este sfâşiat, aşa cum mi-l amintesc din noaptea în care a murit. Privesc fantasma, dar dispare înainte să îmi pot îndrepta atenţia asupra sa.

Nu este aievea! îmi spun.

Apoi îmi înhaţ energia cât pot de tare.

— Nu se va mai întâmpla! îi repet, încercând să înlătur toată îngrijorarea surioarei mele cu o simplă fluturare din mână. Mai ales că acum ştiu cum stau lucrurile.

Violetta îmi aruncă o privire plină de suferinţă – aceeaşi expresie pe care mi-a aruncat-o când, copile fiind, am refuzat să o ajut să salveze fluturele cu o singură aripă.

— Nu deţii chiar atât de mult controlul asupra puterilor tale precum crezi! mă avertizează. Energia ta se modifică haotic, fără sens, mai iute şi mai năprasnic decât am simţit-o preschimbându-se vreodată până acum.

Aproape că fierb de mânie. Mă răsucesc spre ea.

— Poate că, dacă nu m-ar fi obligat cineva să sufăr de una singură în copilărie, nu aş fi aşa!

Violetta se înroşeşte. Încearcă să răspundă, dar se bâlbâie.

— Încerc doar să te ajut, reuşeşte să spună într-un târziu.

— Da, întotdeauna încerci doar să fii de ajutor, nu? mârâi, nespus de furioasă.

O văd cum se cocoşează, cu umerii lăsaţi. Simt o urmă de vină fiindcă m-am răstit la ea, dar, înainte să pot spune ceva, se aude o bătaie uşoară în uşă.

— Intră! spune Violetta, îndreptându-şi spatele.

Uşa se întredeschide şi văd ochii aurii ai lui Magiano.

— Vă întrerup? întreabă el. Păreaţi uşor… încordate.

— Nu, totul e bine, îi răspund, cu ceva mai multă ferocitate decât intenţionasem.

Magiano îmi aruncă o privire, să îmi transmită că nu mă crede. Deschide uşa mai larg şi intră. Cozile sale împletite sunt turtite din cauza furtunii, iar pe piele încă îi strălucesc dâre de apă. Aduce cu sine mirosurile de ploaie şi de ocean. Cerceii auriţi îi strălucesc în lumină.

Durează o clipă să-mi dau seama că *il mercenario* l-a urmat înăuntru. Închide uşa în spatele lui. Se întoarce apoi spre noi şi ne salută iute, cu o aplecare din cap. Este înalt, are umerii laţi şi tenul palid, poate din cauza extenuării cauzate de faptul că şi-a folosit puterile.

— Aproape c-a fost un efort prea mare, pentru cât valoraţi, ne spune. Porturile sunt cuprinse de haos astăzi. Se spune că noua regină a Beldainului ar fi sosit azi în Kenettra. Toate transporturile pe apă, toate navele sunt deviate încoace, spre Merroutas. Aşa că vă mulţumesc c-aţi mai adăugat şi voi un strop de nebunie.

Noua regină a Beldainului?

Îmi amintesc de felul în care o pomenea Lucent, uneori, pe prinţesa beldainăă, de cât de mult ţinea Calcă-Vânt la ea. Dacă Maeve fusese o susţinătoare a Pumnalelor? Şi, dacă aşa fusese, iar ea se află acum în Kenettra, oare ce pun foştii mei tovarăşi la cale?

— E posibil să fim siliţi să dăm nişte explicaţii când vom ajungem iar într-un port, continuă *il mercenario*. Vă garantez că, până atunci, vestea despre moartea Regelui Nopţii se va fi răspândit

până în Kenettra, iar inchizitorii vor verifica fiecare navă care intră în port.

Sub gulerul tunicii, bag de seamă că are urma unui însemn cenuşiu.

— Îmi pare rău pentru toate necazurile pe care vi le provocăm, hotărăsc să îi răspund. Îţi mulţumim pentru ajutor.

— *Non dire mai grazie a un mercenario*![17] îmi răspunde. Se uită la Magiano, care îşi stoarce apa din codiţele împletite, apoi adaugă, drept explicaţie: Am fost plătit cum se cuvine.

— Doar nu credeai că m-am oprit la curtea Regelui Nopţii doar ca să fur un amărât de ac bătut cu diamante, nu? mă întreabă şarlatanul, făcându-mi cu ochiul. Am avut grijă să mai… eliberez şi nişte saci burduşiţi cu talanţi de aur în drum spre ieşire.

Mercenarul îşi încrucişează braţele şi se prezintă:

— Eu sunt Sergio.

— Adelina, îi răspund.

Violetta zâmbeşte, când el o priveşte.

— Violetta, spune ea. Sora…

Reuşeşte să îi smulgă un zâmbet, chiar un hohot de râs.

— Nu e nevoie să fiţi sfioasă, răspunde el. Magiano v-a pomenit puterile.

Când aude aceste vorbe, Violetta se înroşeşte atât de tare, încât devine trandafirie toată. Magiano face un semn din cap spre tânăr.

---

17 „Să nu îi spui niciodată «mulţumesc» unui mercenar!” (it.) (n. red.).

— Iar tu probabil că eşti unul dintre foştii soldaţi ai Regelui Nopţii, nu?

Acum remarc numărul mare de pumnale care îi atârnă la brâu lui Sergio, precum şi pe acela vârât în carâmbul uneia din cizmele sale. Şi cicatricele dobândite în luptă de pe braţele lui.

— Da, confirmă Sergio, am fost unul dintre mercenarii lui năimiţi. Aţi auzit poveştile, îmi imaginez. Zece mii, aşa se spune, deşi suntem mai degrabă cinci sute. Zâmbeşte iar: Doar că reuşim să dăm impresia că numărul nostru e cu mult mai mare.

— De ce ne ajuţi? îl întreb de-a dreptul.

— N-are niciun rost să slujim un bărbat mort, nu? Sunt convins că mai mulţi dintre foştii lui gealaţi se luptă acum pentru a-i lua locul, deşi eu, unul, nu sunt deloc interesat să conduc o insuliţă. Îşi înclină capul în direcţia lui Magiano: Ne-a spus c-ai fi Lupul cel Alb şi că ai fi în căutare de aliaţi. Este adevărat că l-ai trecut pe Regele Nopţii prin propria lui sabie?

Şi că ţi-a plăcut la nebunie? adaugă şoaptele din mintea mea, fără avertisment, cu nişte voci pline de încântare.

Înghit în sec, cu mare greutate, silindu-le să tacă. Chiar dacă puterile mele sunt încă slăbite, răspund creând o iluzie a unei umbre în faţa noastră şi transformând-o într-o imitaţie a lui Sergio. Remarc privirea uimită de pe chipul lui, înainte să o retrag.

— Da, îi răspund.

Il mercenario mă priveşte cu un interes sporit.

— Nu sunt singurul mercenar de la bord, mă informează el. O duzină dintre noi se află în echipaj. Unii cred că tu ai conduce Merroutasul, acum. Se opreşte şi remarc o schimbare uşoară: Regele Nopţii ne-a plătit bine, să ştii. Tu cât ne poţi da?

Magiano îl priveşte, cu un zâmbet ambiguu.

— De zece ori mai mult, afirm, înălţându-mă cât pot. Ai văzut de ce sunt în stare. Cred că poţi ghici cât de puternici îmi pot face aliaţii să devină şi cât îi voi răsplăti pentru loialitatea lor.

Sergio scoate un fluierat nu foarte tare, în batjocură, apoi îi aruncă o privire lui Magiano.

— Nu mi-ai spus că e atât de bogată! îl mustră, în glumă.

— Am uitat, îi răspunde panglicarul, ridicând din umeri.

— Şi te încrezi în vorbele ei? vrea să afle *il mercenario*.

— Doar eu, unul, chiar o urmez, nu? adaugă şarlatanul.

Sergio abia se poate abţine să nu zâmbească, apoi conchide:

— Asta cam aşa-i!

Lângă mine, Violetta îşi îndreaptă toată atenţia asupra lui Sergio într-un fel care nu poate însemna că doar îi cercetează energia.

— Eşti şi tu o Tânără Elită, nu? îl întreb.

— Poate, îmi răspunde el, încuviinţând scurt.

— Creezi furtuni…

Se înalţă uşor.

— Da, încuviinţează. Se opreşte să privească

prin hublou, afară, unde ploaia continuă să cadă: S-a dovedit îndeajuns de folositor pentru Regele Nopţii, când fura încărcăturile vaselor abătute din calea lor de urgie sau când îi distrugea pe piraţii care încercau să îl jefuiască ei pe el. Totuşi, furtunile au nevoie de timp ca să înceapă şi să se încheie. Vom avea parte de o mare agitată la noapte.

Băiatul care poate controla ploaia! *El trebuie să fie*! îmi repet.

Raffaele nu îmi spusese niciodată, limpede, ce se întâmplase cu el, ci doar că Pumnalele refuzaseră să îl lase să rămână în mijlocul lor. Crezusem că îl omorâseră, dar iată-l, viu şi nevătămat.

— Am auzit multe despre tine, îl informez.

— Mă îndoiesc, pufneşte el.

— Şi eu am luptat pentru Pumnale…

Se încordează imediat când pomenesc de ei. Inima îmi face un mic salt.

Aşadar, *am avut dreptate*! mă felicit.

— Eşti băiatul care nu putea controla ploaia, insist.

Sergio face un pas în spate şi mă priveşte bănuitor.

— Raffaele ţi-a vorbit despre mine? vrea să afle.

— Da, o singură dată.

— De ce? mă iscodeşte.

Întreaga purtare a lui Sergio s-a schimbat. Orice urmă de amuzament i s-a şters de pe chipul pe care nu se mai ghicesc decât răceala şi

ostilitatea.

— A pomenit de tine ca un avertisment pentru mine însămi, un îndemn să-mi ţin puterile sub control, îi răspund. Am crezut că te-au ucis.

Maxilarul lui Sergio se încleştează şi el se întoarce să privească furtuna. Nu îmi dă niciun răspuns. Urmează o tăcere lungă, lungă, înainte să mă privească iar şi să ridice din umeri, în semn că nu îi mai pasă de acele poveşti din trecut.

— Păi, acum sunt aici, spune el, cu multă răceală în glas. Aşa că, în mod limpede, te-ai înşelat. Nu m-au omorât.

Simt un junghi ascuţit în inimă. Probabil că Raffaele i-a cerut lui Enzo să procedeze la fel şi cu mine. Cum poate cineva atât de blând să fie atât de rece? Oare Mesagerul a avut dreptate, cel puţin în privinţa mea? Enzo refuzase să îmi facă rău, iar această hotărâre a lui îl distrusese, în cele din urmă.

— Raffaele a dorit să mă ucidă şi pe mine, aşa să ştii, îi răspund, după o vreme. Chiar de la bun început. Iar apoi m-a alungat după… moartea lui Enzo. Am venit aici, în Merroutas, să găsesc alte Tinere Elite şi să îmi formez propria ceată, propria societate secretă. Vreau să lupt împotriva Inchiziţiei, să mă răzbun pentru toate cele pe care le-am îndurat din cauza oamenilor ei. Am putea fi un grup care să le întreacă pe Pumnale în toate cele şi fără putinţă de tăgadă. Şi, împreună, putem reuşi.

— Vrei să spui că şi tu doreşti să iei tronul? mă întreabă Sergio, uimit.

Ţes o iluzie mititică în jurul meu, încercând să-mi accentuez înălţimea şi statura, făcându-mă să par cât de regală pot. Dacă voi recruta mai multe Elite, trebuie să încep să arăt ca o conducătoare.

— Ţi-am spus că pot plăti de zece ori cât v-a plătit Regele Nopţii. Aceasta este propunerea mea. Vistieria coroanei Kenettrei ar face-o să pălească pe aceea a fostului ocârmuitor al insuliţei Merroutas.

Sergio mă priveşte cu neîncredere.

— Coroana Kenettrei este păzită de oamenii Axei Inchiziţiei! spune.

— Iar eu, una, l-am ucis pe Regele Nopţii cu propria lui sabie, îi răspund.

Sergio se gândeşte la ceea ce tocmai i-am spus.

Tăcerea se scurge, punctată doar de zgomotul ploii şi de urletele vântului.

Ar fi lucrat tare bine alături de Calcă-Vânt! mă trezesc gândind.

Mă întreb dacă pe Lucent a întristat-o absenţa acestui tânăr.

Mă întreb dacă toate celelalte Pumnale au măcar habar că Sergio e încă în viaţă.

Mă întreb cum trebuie să fi fost trecutul lui împreună cu aceiaşi oameni pe care i-am cunoscut şi eu cândva.

— Mă voi gândi la asta, îmi răspunde el, în cele din urmă.

Încuviinţez, dar îi cunosc deja răspunsul.

I-l pot citi limpede în sclipirea din ochi.

— Aţi trimis după mine, Maiestatea Voastră?

— Da, maestre Santoro.

Regina Giulietta şade pe tron şi îl priveşte cu mult calm pe inchizitorul ei general care îi soarbe din ochi frumuseţea. Astăzi, tânăra poartă o rochie largă, de culoarea safirului, cu o trenă atât de lungă, încât se desfăşoară până la trepte. Părul ei este strâns sus, în creştet, dezvelindu-i gâtul subţire, iar ochii săi sunt mari şi foarte, foarte întunecaţi, încadraţi de gene lungi. Coroana îi reflectă lumina dimineţii, care se strecoară prin ferestre, creând curcubeie mărunte pe podeaua sălii tronului.

Dar ea nu mai spune nimic. E furioasă.

Teren hotărăşte să vorbească primul.

— Îmi cer, preaplecat, scuze, Maiestatea Voastră! bâiguie el.

Giulietta îl priveşte, cu bărbia în palmă.

— De ce? îl iscodeşte.

— Fiindcă am făcut-o de râs în public pe regina Beldainului.

Tânăra nu îi răspunde. În schimb, se ridică în picioare. Îşi duce o mână la spate şi, cu cealaltă, îi face un semn unuia dintre inchizitorii care aşteaptă lângă ziduri.

— Aşadar, nu ţi-a fost pe plac darul reginei Maeve pentru mine, spune ea, mişcându-se.

Raffaele!

Teren îşi reprimă un fior de furie, când îşi

aduce aminte că acel prostituat *malfetto* se află de acum în palat.

— Este o ameninţare pentru Maiestatea Voastră! răspunde inchizitorul general.

Giulietta ridică din umeri. Când ajunge în dreptul lui, priveşte în jos spre silueta lui plecată.

— Chiar este? întreabă ea. Credeam că tu şi Inchiziţia ta l-aţi pus cum trebuie în lanţuri.

Teren se înroşeşte.

— Aşa este. Nu va scăpa.

— Atunci, nu este tocmai o ameninţare pentru mine, nu? Giulietta zâmbeşte: Ai aflat unde se află restul Pumnalelor?

Întreg corpul lui Teren se încordează. Pumnalele continuau să îi stea ca un ghimpe în coaste. Le distrusese averile şi, prin urmare, puterea de a-i mai finanţa multora dintre foştii lor… binefăcători. Îi torturase pe toţi acei *malfetto* care avuseseră, cât de cât, o legătură cu Pumnalele şi pe care îi putuse prinde. Le redusese posibilele ascunzători la vreo câteva orăşele amărâte din apropierea capitalei. Pe toţi zeii, le ştia numele! Tuturor!

Dar nu reuşise încă să îi captureze. Se împrăştiaseră în cele patru vânturi. Dispăruseră fără urmă. Asta până ieri. Teren înghite cu greu, dar se pleacă mai adânc.

— Am trimis patrule suplimentare să îi vâneze…

Giulietta ridică o mână, oprindu-l.

— Am primit o porumbiţă în dimineaţa asta. Ai fost înştiinţat?

Teren fusese prea ocupat în dimineaţa aceea cu taberele de sclavi *malfetto* ca să primească veşti.

— Încă nu, Maiestatea Voastră, spune el, şovăitor.

— Regele Nopţii din Merroutas este mort, răspunde Giulietta. Ucis de o Tânără Elită numită Lupul cel Alb. Zvonurile despre ea s-au răspândit peste tot. Îl fixează pe Teren cu privirea: Este Adelina Amouteru, nu-i aşa? Fata pe care încă nu ai reuşit să o ucizi.

Teren fixează cu privirea o vinişoară de pe podeaua de marmură.

— Da, Maiestatea Voastră!

Teren îl aude pe unul dintre inchizitori întorcându-se, apoi sunetul pintenilor de metal care se târăsc pe jos.

— Regele Nopţii a fost aliatul nostru în Merroutas, spune Giulietta. Acum, acolo domneşte haosul. Sfetnicii mei îmi spun că oraşul este nesigur, cuprins de haos, iar noi suntem vulnerabili în faţa unui atac tamouran.

Adelina!

Teren scrâşneşte din dinţi atât de tare, încât simte că-şi va frânge maxilarul. Prin urmare, Adelina este în Merroutas, dincolo de Marea Sacchi… şi l-a ucis pe conducătorul oraşului-stat. Chiar dacă îl umple de furie faptul că ea devine o ameninţare reală, ceva din ferocitatea tinerei îl atrage.

Foarte impresionant, *lupuşorele*! îşi spune.

— Vă jur, Maiestate… începe el. Voi trimite

imediat o expediţie acolo…

Giulietta îşi drege glasul, iar Teren tace. Ridică privirea şi îl vede pe celălalt inchizitor apropiindu-se de regină. Ţine un bici cu nouă cozi, fiecare terminată într-o lamă grea, ascuţită. Este biciul obişnuit al lui Teren. Oftează uşurat şi, în acelaşi timp, tresare.

Merită asta.

Giulietta îşi duce mâinile la spate şi face câţiva paşi, depărtându-se de el.

— Mi s-a spus c-ai fi înjumătăţit raţiile prizonierilor *malfetto*, împotriva voinţei mele, spune regina.

Teren nu întreabă de unde ştie. Nu contează.

— Maestre Santoro, pot fi o regină nemilostivă. Dar nu doresc să fiu una plină de cruzime. Ferocitatea e bună doar pentru a împărţi pedepse nedrepte. Eu nu voi fi nedreaptă.

El îşi ţine capul plecat.

— Da, Maiestatea Voastră!

— Am vrut ca taberele să fie o pedeapsă vizibilă pentru ceilalţi cetăţeni, dar nu am poftit să am sute de leşuri în putrefacţie lângă zidurile cetăţii mele de scaun. Doresc nespus ca oamenii să fie supuşi, nu revoltaţi. Iar tu ameninţi să distrugi acest echilibru.

Teren îşi muşcă limba, să nu ridice glasul.

— Scoate-ţi armura, maestre Santoro! îi porunceşte Giulietta, peste umăr.

Teren face cum i se spune. Armura lui zăngăneşte puternic, când se izbeşte de podea. Îşi trage tunica peste cap. Aerul îi loveşte pielea

dezvelită, cicatrizată de nenumăratele reprize de pedeapsă. Ochii de un albastru spălăcit ai lui Teren strălucesc în lumina camerei. O priveşte pe Giulietta.

Regina îi face un semn inchizitorului care ţine biciul cu lame.

Acesta îl loveşte pe Teren cu arma. Cele nouă lame îl plesnesc, smulgându-i pielea. Teren îşi înăbuşă un strigăt, în timp ce durerea cunoscută îi explodează în trup. Viziunea i se colorează în stacojiu. Carnea i se deschide şi începe să i se vindece imediat. Dar inchizitorul nu aşteaptă, ci loveşte cu biciul iar, în timp ce pielea lui Teren se căzneşte să se prindă la loc.

— Nu te pedepsesc fiindcă nu ai fost respectuos cu regina Beldainului! strigă Giulietta, peste sunetul îngrozitor al lamelor care îi sfâşie carnea lui Teren. Te pedepsesc fiindcă mi-ai nesocotit ordinele în public. Pentru că ai creat o scenă. Fiindcă ai insultat-o pe ocârmuitoarea unui popor cu care nu ne putem permite să ne luptăm iar. Înţelegi?

— Da, Maiestate, se îneacă Teren, în timp ce sângele i se scurge pe spate.

— Nu îţi este îngăduit să iei tu decizii pentru mine, Teren Santoro!

— Nu, Maiestatea Voastră!

— Nu îţi este îngăduit să îmi ignori vreodată ordinele!

— Nu, Maiestatea Voastră!

— Nu îţi este îngăduit să mă faci de ruşine în faţa unui popor duşman.

Lamele sapă adânc. Teren clipeşte, luptându-se să nu-şi piardă cunoştinţa. Braţele îi tremură pe podeaua de marmură.

— Nu, Maiestatea Voastră, spune el, răguşit.

— Ridică-te! îi porunceşte Giulietta.

Teren se căzneşte să facă întocmai, chiar dacă mişcarea îl sileşte să strige. Inchizitorul îl biciuieşte cu lamele peste piept şi stomac, iar ochii lui se deschid fulgerător când e tăiat adânc. Această izbitură l-ar fi ucis pe loc, dacă ar fi fost un bărbat obişnuit. Dar, pe el, nu face decât să-l readucă în patru labe pe podea.

Flagelarea continuă până când podeaua este udă de sângele lui. Petele stacojii de pe marmură formează modele circulare, punctate de amprentele lui Teren. Îşi îndreaptă toată atenţia asupra lor. Undeva, la mare înălţime, ştie că îi aude pe zei murmurând. Pedeapsa a venit oare de la regină sau de la zei?

Într-un târziu, Giulietta ridică o mână şi inchizitorul se opreşte.

Teren tremură. Simte magia demonică a trupului său lipindu-i la loc carnea. Aceste răni vor lăsa, cu siguranţă, urme – tăieturile făcute prea repede peste pielea nevindecată, iar şi iar.

Coada lui de păr blond îi atârnă peste gât, în şuviţe transpirate. Trupul îl arde şi îl doare.

— Ridică-te! îi cere din nou regina.

Teren o ascultă. Picioarele îi sunt slăbite, dar scrâşneşte din dinţi şi se căzneşte să se ţină pe ele. A meritat fiecare lovitură. Când se ridică, o priveşte pe Giulietta în ochi.

— Îmi pare rău, mormăie el, de data asta încet.

Sunt scuzele unui tânăr faţă de iubita lui, nu ale unui inchizitor general faţă de regină.

Giulietta îi atinge obrazul cu degetele sale reci. El se întinde, să îi soarbă, parcă atingerea blândă, savurând-o, chiar dacă tremură.

— Nu sunt crudă, repetă ea. Dar ţine minte, maestre Santoro! Cer doar ascultare. Dacă este prea dificil, pot ajuta. Este mai uşor să asculţi dacă nu ai limbă, şi mai uşor să îngenunchezi dacă nu ai picioare.

Teren priveşte în ochii ei adânci, întunecaţi. Asta iubeşte, această parte a ei care ştie mereu ce e de făcut. Dar de ce nu a ordonat imediat ca Raffaele să fie pedepsit? Ar fi trebuit executat.

Nu a făcut-o, se gândeşte Teren, cu o tresărire dureroasă de gelozie, *fiindcă vrea altceva de la el*.

Giulietta zâmbeşte. Se apleacă mai aproape şi îi atinge obrazul cu buzele.

Teren tresare la atingerea şi la avertizarea ei.

— Te iubesc, şopteşte ea. Şi nu voi mai tolera să nu îmi dai ascultare încă o dată.

Se spune că Stâncile lui Sapientus s-au format când zeul înţelepciunii a separat lumea celor vii de tărâmul celor morţi, închizându-şi pentru totdeauna sora, pe Montas. Marginile zimţate arată maiestuos la apus, când lumina aurie le loveşte şi aşterne umbre lungi peste pământ

An Dao, Ghidul călătorului prin Domacca

Adelina Amouteru

Enzo mă vizitează într-un coşmar.

Este seară, iar felinarele de pe coridoarele Curţii Fortunata s-au aprins deja. Dinspre peştera subpământeană unde se antrenează Pumnalele se aud râsete, însă eu şi prinţul ne croim drum pe scări, către curte. Acolo, noaptea este tăcută.

Este noaptea de după Lunile de Primăvară, îmi amintesc, prin ceaţa visului. *După ce am atacat portul Estenziei*.

Enzo şi cu mine ne sărutăm în curte, nepăsători la ploaia uşoară care cade peste noi. Mă conduce înapoi în camera mea. Dar, în visul meu, nu îmi urează noapte bună şi pleacă. În visul meu, intră cu mine.

Nu ştiu dacă puterea mea lucrează… dar *simt* buclele lui de păr întunecat pe obrajii mei, *simt* valurile de căldură trimise de atingerea lui prin trupul meu. Buzele lui îmi sărută urechea, apoi îmi ating maxilarul şi gâtul, coborând. Mă aşez pe pat şi îl trag mai aproape, până când devenim un amalgam de membre.

Aici ne-am întâlnit, în fond, când a venit să stea lângă mine şi mi-a oferit ocazia de a mă alătura Pumnalelor.

Acum, are chipul îngropat în pielea mea. Şuvoaie de căldură mă străbat, până când cred că voi arde de vie. Tunica lui alunecă într-o parte, dezvelindu-i umărul. Este într-adevăr aici? Mă aflu într-adevăr la Curtea Fortunata, în toată splendoarea sa pierdută? Degetul meu îi urmăreşte conturul claviculei. El inspiră când trag de tunica lui şi îi mângâi pieptul cu mâinile. Se împinge în mine.

Este aievea! *Trebuie să fie*.

Este ce s-ar fi putut întâmpla în acea noapte.

— Te iubesc, îmi şopteşte în ureche.

Iar eu sunt atât de prinsă în vis, atât de pierdută în şirul lui de sărutări, că, pentru o clipă, îl cred.

Enzo se opreşte. Tuşeşte. Întorc capul cât să-i văd conturul feţei în întuneric.

— Te simţi bine? întreb, zâmbind. Braţele mele se ridică să-i cuprindă gâtul şi să-l tragă mai aproape.

Enzo devine ţeapăn, apoi tuşeşte iar. Sprâncenele i se răsucesc şi el se încruntă. Se îndepărtează de mine şi se ghemuieşte pe pat. Tusea lui se agravează, şi nu pare să se poată opri. Pete de sânge acoperă aşternuturile.

— Enzo! strig eu.

Mă apropii de el şi îi pun o mână pe umăr. Mă îndepărtează şi clatină din cap, dar tuşeşte atât de tare, că nu poate vorbi. Pe buze are sânge, care

sclipeşte în noapte. Chipul i se contorsionează de durere.

Îşi prinde pieptul cu mâna şi, când mă uit mai bine, remarc, îngrozită, că o rană adâncă, stacojie, se măreşte chiar în mijlocul pieptului său, chiar deasupra inimii.

Are nevoie de ajutor! înţeleg.

Sar din pat, fug la uşă şi o deschid cu toată forţa. Toate membrele mi le simt de parcă le-aş târî prin întuneric, luptându-mă cu un curent invizibil. În spatele meu, respiraţia lui Enzo devine precipitată. Privesc cu disperare pe coridor.

— Ajutor! strig din nou.

De ce toate felinarele aruncă o lumină mai pală? Abia dacă întrezăresc ceva prin umbrele de pe coridor. Picioarele mele lovesc tăcute podeaua. Simt răceala marmurei.

— Ajutor! ţip iar. Prinţul… e rănit!

Coridorul continuă la nesfârşit. Raffaele va şti ce e de făcut. De ce nu găsesc drumul înapoi spre peştera subpământeană?

Continui să fug, până când îmi amintesc că Raffaele nu este în peşteră, cu ceilalţi. Nu se va întoarce în noaptea asta, fiindcă a fost capturat de Inchiziţie! Coridorul nu se mai termină. Fugind, văd tablourile care decorează pereţii Curţii Fortunata cum dispar, arse, cenuşii, cu colţurile distruse de fum. Nu mai există uşi sau ferestre. De undeva, din depărtare, aud sunetul ploii care cade.

Mă opresc să-mi trag sufletul. Mă ard membrele. Când mă uit în urmă, nu îmi mai văd camera.

Coridorul se întinde mai departe, în ambele direcţii. Înaintez mai departe, la pas de acum, cu inima bătându-mi atât de tare, încât e mai-mai să-mi spargă pieptul.

Noi tablouri încep să apară pe pereţi. Poate că au fost acolo mereu şi nu le remarc decât acum. Dar niciunul nu are sens. Unul înfăţişează o fată cu ochi mari, întunecaţi, şi o gură trandafirie, care stă în mijlocul unei grădini şi ţine în mâini un fluture mort. Al doilea reprezintă un băiat îmbrăcat în armură albă de inchizitor, cu gura întinsă de la o ureche la cealaltă şi cu dinţii stacojii. Se ghemuieşte într-o cutie de lemn. Al treilea tablou este înalt cât camera. Este chipul unei fete, iar jumătate din el este acoperit de cicatrice cumplite. Nu zâmbeşte. E încruntată, iar ochii îi sunt închişi, de parcă s-ar putea deschide din clipă în clipă.

Teama începe să-mi roadă stomacul. Se aud şoapte, şoaptele cunoscute, care mă necăjesc. Încep din nou să fug. Coridorul devine mai îngust, închizându-se în jurul meu din toate părţile. Mult în faţă, ajunge la un capăt, în sfârşit.

Ajutor! strig iar, dar ţipătul sună bizar şi îndepărtat, ca un strigăt sub apă.

Acum, paşii mei scot nişte sunete ca un pleoscăit. Mă opresc, împiedicându-mi. Pe coridor curge apă, neagră şi rece. Încerc să mă dau înapoi, însă curentul mă ia pe sus, iar valurile mă înghit cu totul. Nu pot gândi, nu pot auzi, nu pot vedea nimic, decât întunericul ameţitor din jur. Frigul mă amorţeşte. Deschid gura să strig, dar nu iese niciun sunet. Caut lumina de la suprafaţă, dar

acelaşi întuneric se cască peste tot în jurul meu.

Lumea de dincolo!

Forme negre înoată în adâncuri. Văd, în cele din urmă, nişte scări, despre care ştiu, instinctiv, că duc înapoi la coridor. Înapoi la lumea celor vii. Încerc să înot spre ele, dar nu par să se apropie.

— *Adelina*!

Când privesc peste umăr, o formă apare din întuneric. Este monstruoasă, cu degetele lungi, osoase, şi ochi lăptoşi, nevăzători. Gura îi e deschisă într-un mârâit. Teama din sufletul meu se transformă în teroare.

Caldora! Îngerul furiei!

Mă zbat să ajung la scări, fără folos. Urechile mi se umplu de un sâsâit. Când privesc din nou în spate, mâinile Caldorei se îndreaptă spre mine, cu degetele curbate ca nişte gheare.

*

Mă trezesc dintr-odată, în sunetul rău prevestitor al unui corn, care se aude dinspre puntea navei.

Prin hubloul nostru pătrunde lumina soarelui. Furtuna a trecut, deşi apele sunt încă agitate. Îmi trec picioarele peste marginea patului şi încerc să îmi calmez inima care bate cu putere.

Şoaptele se zvârcolesc, parcă, însă vocile lor sunt scăzute, şi, după câteva clipite, pier. Degetele mele tremură, trecând peste materialul pernei mele. Pare real. Sper să fie.

O parte din mine îşi doreşte să se întoarcă la

Curtea Fortunata, să îşi arunce braţele de gâtul lui Enzo şi să-l readucă la viaţă.

Dar o altă parte se teme şi să clipească, pentru a nu se întoarce în apele lumii de dincolo. Până şi privitul pe hublou mă face să mă cutremur de teamă: apa este de un albastru-întunecat, opac, şi pare dornică să ne înghită nava.

Privesc spre patul Violettei. Surioara mea nu e acolo.

— Violetta?

Sar în picioare şi mă grăbesc spre uşă. Trec prin pasajul întunecos şi strâmt din burta navei.

Sora mea! A dispărut!

Coşmarul meu revine – coridorul ars, nesfârşit – şi, dintr-odată, sunt îngrozită şi încă pierdută în interiorul său. Dar apoi ajung la scara care duce la punte şi urc pe ea, recunoscătoare.

Când arunc o privire peste capătul scării, o văd pe Violetta la pupa, sprijinindu-se de frânghii şi vorbind cu voce scăzută cu Sergio. Membrele mi se înmoaie de extenuare. Inspir adânc, mă liniştesc şi ies pe punte. Alţi câţiva membri ai echipajului îmi aruncă priviri când trec. Mă întreb care dintre ei sunt tot mercenari şi dacă Sergio i-a spus vreunuia despre conversaţia noastră de ieri.

Când mă apropii, Sergio pune o mână pe braţul Violettei. Râde la ceva spus de ea. Un sentiment de gelozie mă străbate. Nu e ca şi cum aş vrea atenţia lui Sergio – e pentru că i-o atrage pe a Violettei.

Este sora mea şi numai a mea!

— De ce a sunat cornul? întreb.

Mă interpun între ei, silindu-l pe Sergio să-şi ia mâna de pe sora mea şi să se aşeze mai la distanţă.

Violetta îmi aruncă o privire posomorâtă. Clipesc nevinovată spre ea.

Sergio arată spre linia orizontului, unde o fâşie de pământ se întrezăreşte slab prin ceaţa zorilor.

— Ne apropiem de oraşul Campagnia. Ai mai fost acolo? Când clatin din cap, continuă: Este cel mai apropiat oraş-port de Estenzia. Presupunerea mea e că nu vom fi primiţi cu braţele deschise în capitală. Ne-ar fi imposibil să ancorăm.

Violetta încuviinţează.

— Iluziile plăsmuite de Adelina sunt bune, spune ea, dar nu ne pot proteja pe toţi, întotdeauna, de inchizitorii din oraşul acela.

Estenzia!

Cumva, simt că am părăsit capitala cu o viaţă în urmă.

Sergio se mulţumeşte să ridice doar din umeri în timp ce privim contururile oraşului care încep să se zărească, treptat, pe ţărm.

— Vom arunca în curând ancora în Campagnia, ne asigură el. Nu au emis niciun mandat de arestare în afara capitalei de care să ştiu. Ar fi mai sigur.

Încuviinţez. Sergio revine la conversaţia lui cu Violetta. În timp ce ei vorbesc, eu mă uit de jur-împrejur pe punte.

— Unde e Magiano? întreb.

Ochii lui Sergio se îndreaptă spre cer.

— În cuibul-corbului, răspunde el, arătând în

sus. Îşi pariază câştigul de o viaţă.

Parcă la un semnal, răsună o imitaţie perfectă a unui croncănit de cioară. Privim cu toţii în sus şi îl vedem pe Magiano, aplecându-se atât de tare, încât mă tem că va cădea. Strigă ceva către celălalt matelot din cuib.

— Atunci, hai să fie douăzeci de talanţi! ţipă el, dându-se înapoi în cuib şi dispărând din câmpul nostru vizual.

— Câştigă? întreabă Violetta, privind curioasă spre cer.

Ne uităm cu toţii mai departe cum Magiano mormăie pentru sine un şir de cuvinte. Un hoţ pe jumătate nebun şi un Pumnal respins – am început bine alcătuirea societăţii mele de Tinere Elite!

Sergio ridică din umeri.

— Parcă mai contează? Dacă va pierde, îi va fura, oricum, câştigurile nenorocitului.

Dintr-odată, matelotul cu care joacă Magiano sare în picioare. Arată spre apă. Magiano îşi iţeşte gâtul spre ţărm, apoi îi strigă ceva ce nu înţeleg lui Sergio.

Acesta îşi muşcă buzele. Îl privesc, remarcând scânteile de teamă care vin dinspre el. Mă căznesc să disting ceva prin ceaţă. Pentru o clipă lungă, nimeni nu vede nimic. Doar când soarele dimineţii mai arde o parte din pâclă, remarc conturul slab al unor pânze aurii, carena curbată a unei nave care iese din portul Campagnia. Sunetele cornilor plutesc spre noi, din nou. De data asta, sunt asurzitoare.

Deasupra noastră, Magiano apucă frânghia

ataşată de cuibul-corbului şi alunecă în josul catargului. Aterizează cu un zgomot înfundat. Părul îi stă în neorânduială, iar mirosul sărat al oceanului îi răzbate din haine. Ne aruncă o privire.

— Un vas al Inchiziţiei, spune el, când îmi vede expresia întrebătoare. Se pare că se îndreaptă direct spre noi.

— Ai văzut steagul Inchiziţiei arborat? Îmi încrucişez braţele la piept şi încerc să îmi înghit teama care îmi pune un nod în gât, apoi adaug: Doar suntem o navă cu aspect cu totul şi cu totul obişnuit!

— Suntem şi singurul vas care trece prin golf acum, răspunde Magiano. Se încruntă spre apă: De ce le-ar păsa dacă o navă cu marfă şi-ar croi drum spre portul Campagniei?

Nava Inchiziţiei se apropie. Vederea blazonului familiar trezeşte şoaptele din minte, iar ele îşi agită ghearele, neliniştite. Teama care mi-a încleştat gâtlejul lasă loc altui simţământ: unui curaj nebunesc, acelaşi pe care l-am simţit când l-am înfruntat pe Regele Nopţii.

O şansă de răzbunare, repetă şoaptele, iar şi iar. *Adelina*, *asta este şansa ta să te răzbuni*!

— Poate că Teren Santoro îşi extinde operaţiunile în celelalte oraşe ale Kenettrei, spune Violetta, aruncându-mi o privire.

Te simţi bine? mă întreabă, fără de cuvinte, îngrijorarea zugrăvită pe chipul ei.

Îmi strâng buzele şi alung şoaptele departe.

— Crezi că vor încerca să ne abordeze? îl întreb pe Magiano.

Şarlatanul arată spre felul în care micuţa navă se poziţionează acum în spatele nostru.

— E un echipaj mic, dar ne vor mâna spre port, răspunde el. Şi vor inspecta fiecare nişă şi crăpătură de pe vasul ăsta. Expresia lui se întunecă şi se întoarce spre mine: Dac-aş fi ştiut că aveai să ne pricinuieşti atât de multe necazuri încă din primele trei zile de la mica noastră înţelegere, te lăsam la mila Regelui Nopţii fără să privesc înapoi.

— Bine! îi strig înapoi. Îmi voi aminti de asta data viitoare când vei fi în pericol.

Răspunsul meu îl face pe Magiano să râdă, surprins.

— Eşti fermecătoare! mă asigură şi mă apucă de încheietură înainte să-l pot opri, apoi îi face semn Violettei să îl urmeze. Se pare că suntem nevoiţi să rămânem împreună, nu-i aşa? întreabă el. Aş recomanda să ne ascundem.

Ne grăbim înapoi sub punte, unde un membru al echipajului, agitat şi transpirat, sâsâie către Magiano să ne ducă în pântecul corabiei. Paşii noştri răsună de-a lungul podelelor de lemn înguste.

Ne croim drum în jos pe trei scări, înainte să ajungem la o debara unde simt stivuite lăzi, alandala, de la podea până în tavan. Aici, ne îndeamnă spre capătul întunecat. Spaţiul e aproape negru ca noaptea, cu excepţia unui grilaj dens aflat mult deasupra, care permite unor fâşii subţiri de lumină să intre.

Magiano îmi aruncă o privire.

— Rămâi calmă! îmi şopteşte. Se uită la Violetta: Pune capac puterii surorii tale! Ar fi în interesul vostru să nu scape de sub control, aşa, ca în Merroutas.

— Va fi bine, răspunde Violetta, cu o notă de furie în voce. Ştie să se controleze.

Pare neîncrezător, însă încuviinţează. Apoi dispare, închizând uşa în spatele lui şi lăsându-ne în întuneric.

Simt că Violetta tremură uşor. Nu se conformează sugestiei lui Magiano şi nu îmi ia puterile, dar nu pare nici să se simtă în regulă în prezenţa mea.

— Te simţi bine, da? îmi şopteşte.

— Da, îi răspund.

Aşteptăm fără să scoatem vreun cuvânt. Pentru o vreme, singurul lucru pe care-l auzim este zgomotul familiar al valurilor din afara navei. Apoi, auzim voci necunoscute şi paşi.

— Să nu îţi pierzi iar controlul! şopteşte Violetta.

După o tăcere atât de lungă, murmurele ei par asurzitoare. Nici măcar nu mă priveşte, ci ochii ei rămân fixaţi pe grilajul de deasupra noastră.

Mă întorc să mă uit şi eu. Continui să aştept ca acea tensiune ciudată să mă lovească iar, aşa ca în Merroutas – dar, de data asta, puterea mea rămâne la locul său, iar eu sunt cu ochii pe ea.

— Nu se va întâmpla asta, îi răspund.

Vocile sunt foarte slabe. Prin două straturi de podele de lemn, îmi dau seama doar că sunt zgomote omeneşti înfundate şi vibraţiile uşoare ale

cizmelor pe podea. Simt o neliniște generală în energia echipajului. Capul Violettei se întoarce, când vocile călătoresc de la un capăt al punții la celălalt.

— Vor coborî dedesubt, șoptește ea, după o vreme.

Și, într-adevăr, nici nu termină bine de rostit aceste vorbe, că și auzim trosnetele cizmelor pe scara care duce în jos. Vocile devin, pe neașteptate, mai puternice.

Acum, îi aud pe soldați vorbind între ei. Teama mea crește, când ei se apropie tot mai mult.

În amestecul de voci, aceea lui Magiano se distinge dintr-odată, însuflețită.

— Ultima dată când am fost în Campagnia, m-am îndrăgostit de vinurile voastre. Știți că n-am fost niciodată mai beat? Eu…

Un inchizitor îi curmă șuvoiul de vorbe, cu un oftat exasperat.

— Când ați plecat din Merroutas?

— Acum o săptămână.

— Asta-i o minciună, băiete! Niciunei nave nu îi ia o săptămână să ajungă pe țărmurile noastre din Merroutas.

Vocea mai rezonabilă a lui Sergio se face auzită și ea.

— Mai întâi, am ancorat în Dumor, să lăsăm niște marfă, explică *il mercenario*.

— Nu văd nicio ștampilă din Dumor pe vasul vostru. Pun rămășag că ați părăsit Merroutas de curând. Ei bine, aici, în Campagnia, avem niște legi noi. Inchiziția consideră că toate navele care

sosesc trebuie cercetate. *Malfetto* din alte ţări nu mai au permisiunea de a intra în oraş.

Se opreşte pentru o clipă, să-l privească mai îndeaproape pe Magiano. Probabil că ochii lui nu sunt de felină, fiindcă soldatul bate iar în retragere.

— Aşa că, dac-aveţi *malfetto* în echipaj, vă recomand să ne spuneţi de pe-acum, adaugă inchizitorul.

— N-avem niciunul, din câte ştiu, *signore*.

— Şi nici nu adăpostiţi pasageri clandestini?

— Sunteţi bine-venit să căutaţi, intervine Magiano. *Malfetto* ăştia nu-s decât o grămadă de necazuri, nu-i aşa? Încă ne considerăm norocoşi că părăsiserăm deja Merroutas când s-au întâmplat necazurile de pe cheiurile lor. Aţi auzit deja despre asta, nu?

O privesc pe Violetta prin întuneric. Ea mă priveşte, la rândul ei. Gura ei formează un cuvânt.

Gata?

Încet, ţes un văl de invizibilitate peste noi, schimbându-ne trupurile în simple dâre de lumină de pe o podea goală, în nişele întunecate din pereţii unei debarale neocupate. Vocile şi paşii se apropie, până când par să se afle chiar deasupra noastră. Privesc grilajul prin întuneric.

Talpa unei cizme apare deodată deasupra lui, apoi alta. Acum, sunt chiar deasupra noastră. Îmi ţin răsuflarea.

— Se mai află cineva la bordul navei? întreabă inchizitorul. Se întoarce spre Sergio, presupun, apoi continuă: Tot echipajul este prezent?

— Toţi cei despre care ştim, răspunde Sergio.

Proviziile se află toate în cală.

Se aud alte mormăieli printre soldaţi. Înţepenesc când paşii par să se îndepărteze de puntea noastră. Câteva clipe mai târziu, uşa de la debaraua întunecoasă se deschide şi cineva se apropie de noi. Întăresc iluzia de invizibilitate. Uşa se deschide.

Un inchizitor priveşte drept la noi. *Prin* noi. Pare plictisit. Loveşte, neliniştit, plăselele sabiei. Mâna Violettei tremură mai tare, dar nu scoate un sunet.

Priveşte prin noi şi în jurul debaralei, pentru o clipă, înainte să lase uşa întredeschisă şi să se plimbe prin restul încăperii. Mantia îi flutură în spate. Continui să-mi ţin respiraţia. Dacă încearcă să intre în debara, după ce îşi încheie căutarea, şi se ciocneşte de trupurile noastre, va trebui să îl ucid.

Deasupra noastră, se aude iar vocea lui Magiano.

— Cauţi pe nava greşită, spune el.

Tonul lui s-a modificat de la inocenţa voioasă la ceva rău prevestitor. Cum de ştiu asta? Scotoceşte în buzunar pentru o clipă, înainte de a scoate ceva şi a-l ţine în lumină. Chiar şi de aici, de jos, văd obiectul care sclipeşte. Este bijuteria furată de la Regele Nopţii.

— Vezi blazonul gravat pe latura acestei frumuseţi de bijuterie? Aparţine Regelui Nopţii însuşi. Suntem un echipaj care face parte din flota sa protejată din Merroutas, şi nimeni nu este mai îndurerat decât noi din cauza veştilor despre

moartea sa. Dar, chiar şi în moarte, este mai bogat şi mai puternic decât aţi putea spera voi să deveniţi vreodată. Dacă îndrăzniţi să ucideţi vreun om din echipajul lui, cu speranţa deşartă de a găsi un fugar care îşi croieşte drum cât mai departe de Kenettra, vă garantez că veţi răspunde în faţa inchizitorului vostru general şi a reginei.

Apoi, o notă de batjocură pătrunde în vocea lui Magiano.

— În fond, gândiţi-vă o clipă, dacă mintea voastră e în stare de asta! De ce s-ar ascunde un fugar din Kenettra la bordul unei nave care încearcă acum să ajungă iar în Kenettra?

Şi, zicând acestea, îşi ridică braţele, dând din umeri în mod exagerat.

Nu mă pot împiedica să nu simt recunoştinţă faţă de Magiano, fiindcă ne apără aşa. Ne-ar fi putut trăda, pentru un preţ bun. Clatin din cap.

Nu o face pentru tine! mă asigură şoaptele mele neîncrezătoare. *O face pentru bani şi pentru supravieţuire*. *Nu pentru tine*.

Pentru o clipă, mă gândesc că inchizitorii vor accepta cuvintele lui Magiano. Privirea mea rămâne pironită asupra aceluia care ne cercetează ascunzătoarea.

Apoi, cizmele lui Sergio se târăsc pe grilaj. Ridic ochii, sperând ca iluzia ţesută de mine să ţină. Unul dintre ceilalţi soldaţi l-a apucat pe Sergio de gât şi îi apasă un pumnal în talie. Într-o clipă, Sergio îi alunecă din strânsoare şi îşi scoate propriul stilet. De aici, de jos, văd lama sclipind în lumină. Ceilalţi inchizitori îşi scot armele. Magiano

icneşte şi blestemă incoerent, scoţând şi el un pumnal şi, împreună, îi înfruntă pe inchizitori.

— O poveste grozavă, credibilă, spune comandantul soldaţilor. Se apropie de Sergio, cu arma îndreptată spre el: Dar avem deja o descriere a navei pe care soldaţii Regelui Nopţii cred că au fugit cei căutaţi. Fără îndoială, este vorba despre a voastră. Felicitări! Soldatul îşi ridică glasul: Arată-te la faţă, făuritoare de iluzii, sau unii de aici, de sus, îşi vor pierde capetele cât ai zice *peşte!*

Violetta se uită la mine. Ochii ei întunecaţi sclipesc. Dacă am fi rămas pe punte, cu ceilalţi, ne-aş fi putut deghiza feţele şi aş fi putut ataca soldaţii înainte ca măcar să abordeze nava. Dar acum, un inchizitor se află chiar în faţa noastră, uşa este încă întredeschisă, iar el priveşte direct spre noi, de parcă ne-ar putea vedea din clipă-n clipă.

Inchizitorul care se află în faţa noastră ridică privirea şi îşi scoate sabia. Făcând asta, se loveşte tare de Violetta. Ea se dă înapoi, icnind – este tot ce îi trebuie oşteanului pentru a privi spre noi. Îşi mijeşte ochii, apoi ridică sabia şi începe să lovească în aer, haotic, spre *noi*.

Gândurile îmi trec prin minte ca fulgerele. Aş putea opri inchizitorul acesta, salvându-ne pe mine şi pe Violetta. Dacă fugim de pe navă fără un sunet, putem să-i lăsăm pe Sergio, pe echipajul său şi pe Magiano să se ocupe de Inchiziţie. Când vom ancora, vom putea să ne strecurăm, pur şi simplu, de pe nava Inchiziţiei şi să ne croim drum în oraş, neobservate. Să uităm de noile mele

Tinere Elite şi să ne apărăm.

În loc de asta, strâng din dinţi. Sergio este acum unul dintre ai mei. Şi, dacă am aliaţi, trebuie să îi protejez.

Violetta îmi aruncă o privire speriată, când sabia inchizitorului zboară spre noi. Este încurajarea de care am nevoie pentru a-mi dezlănţui energia.

Inchizitorul îşi opreşte fulgerător atacul. Ochii îi ies din orbite. Tremură, apoi deschide gura într-un strigăt mut, când ţes în jurul lui iluzia a o mie de iţe de durere. Sabia îi cade, zăngănind, pe podea, iar el se prăbuşeşte în genunchi. Ne îndepărtez invizibilitatea şi absorb, cu nesaţ, şocul din privirea lui când apărem dintr-odată, ca din pământ.

Violetta se lasă în jos şi îi ia sabia. În timp ce o îndreaptă spre el, cu mâini tremurătoare, îmi aţintesc atenţia spre ce se petrece deasupra noastră. Energia mea se aruncă asupra inchizitorilor de acolo. Firele îi înconjoară, pictând iluzia unor cârlige care li se înfig adânc în piele, trăgându-i pe punte şi apoi mai jos.

Toţi strigă într-un glas. Sergio pare uimit, pentru o clipă, dar apoi îşi revine imediat. Sare peste trupurile care se zbat şi îl atacă pe cel mai apropiat inchizitor, care s-a îndreptat prin pasaj spre el. Răsună zăngănitul armelor care se lovesc. Magiano se ghemuieşte lângă inchizitorii căzuţi şi începe să le lege mâinile cât de repede poate.

— Să mergem! spun, printre dinţi.

Ieşim din ascunzătoare. Inchizitorul căzut face o încercare vagă de a o prinde pe Violetta de

glezne, dar ea se fereşte şi răsuceşte sabia în mâini, lovindu-l cu plăselele pe soldat, în falcă. Acesta se înmoaie.

— Frumos lucrat! comentez, aruncându-i surorii mele un zâmbet subţire.

Cu un an în urmă, n-aş fi crezut-o îndeajuns de îndrăzneaţă pentru asta. Violetta inspiră adânc şi îmi aruncă o privire neliniştită.

Ne grăbim afară din cabină şi pe coridorul întunecos, apoi în sus, pe scările care duc la următorul nivel. Când ajungem, în sfârşit, la ceilalţi, mă opresc dintr-odată. Câţiva membri ai echipajului îi cercetează pe inchizitorii legaţi la pământ, în timp ce Sergio şi un alt bărbat îl leagă pe un altul. Ridică privirea spre noi. În ochi îi citesc necazul, când mă vede.

— N-am fost martor la ce i-ai făcut Regelui Nopţii, spune Sergio, dar am văzut privirile acestor inchizitori când i-ai atacat. *Tu* ai fost, nu-i aşa? Ce le-ai făcut?

Înghit, apoi explic ce iluzie am invocat asupra lor. Vocea mea este calmă şi egală.

Celălalt membru al echipajului care l-a ajutat pe Sergio mă priveşte.

— Eram uşor neîncrezători în ceea ce te priveşte, când ai venit la bord. Dar nu am mai văzut o asemenea teamă pe chipurile bărbaţilor în toată firea.

Trebuie să fie unul dintre mercenari, unul dintre tovarăşii lui Sergio. Încuviinţez, privindu-l, la rândul meu, neştiind cu siguranţă ce înseamnă vorbele lui. Acum, bag de seamă că unii dintre

ceilalţi marinari mă privesc şi ei lung, de parcă m-ar vedea pentru prima oară.

Mă uit de jur-împrejur, cercetându-le expresiile, apoi mă întorc spre inchizitorii care gem la pământ. Dacă nu m-au recunoscut mai devreme, acum par cu toţii să ştie cine sunt. Privirea mea trece de la unul la altul, până când, în cele din urmă, se opreşte asupra celui aflat mai aproape de mine, un tânăr soldat care mai păstrează o urmă de inocenţă uimită în ochi. Energia mea se hrăneşte cu teama lor, întărindu-se şi înteţindu-se.

Dacă Inchiziţia cercetează astfel Campagnia, trebuie să-şi fi extins eforturile dinspre Estenzia. Asta înseamnă că Teren va fi şi el prezent, căutându-ne? Asta înseamnă că începe să îi adune şi pe toţi *malfetto* de aici?

— Unde este Magiano? întreb, într-un târziu.

Sergio îmi face un semn spre scară. Ne indică să îl urmăm. Ne îndreptăm spre trepte şi pe puntea corabiei, unde ne aşteaptă Magiano. Portul Campagniei se apropie, în timp ce, în spatele nostru, nava Inchiziţiei rămâne pe loc, tăcută.

Magiano are mâinile vârâte în buzunare. Când ne aude venind, se apleacă spre mine şi face un semn din cap spre ţărm.

— Vom continua să navigăm spre port, spune el, şi vom lăsa nava Inchiziţiei să plutească în derivă. Până să îşi dea cineva seama că s-a petrecut ceva, ne vom fi răspândit de mult prin oraş.

— Dar inchizitorii care sunt legaţi dedesubt? se interesează Violetta.

Magiano schimbă o privire cu Sergio, apoi se uită la mine. Privirea lui este serioasă, pentru o clipă.

— Da, ce să facem cu ei? întreabă el. Indiferent ce s-ar întâmpla, vom provoca, fără îndoială, mânia Inchiziţiei. Care ne va vâna fără milă.

Cuvintele lui îmi răsună în minte, cu ecouri greşite, care trezesc iar şoaptele. Le simt ghearele zgâriindu-mi conştiinţa, nerăbdătoare să-mi audă răspunsul. De sub punte, aud nişte inchizitori gemând şi zbătându-se. Par să fie gata să implore pentru vieţile lor. Fără să-i răspund lui Magiano, mă îndrept spre scara care coboară şi privesc umbrele.

La început, mă gândesc să îi cruţ.

Dar apoi încep şoaptele: *De ce să-ţi faci griji pentru mânia inchizitorilor? Te-ai întors aici să te răzbuni pe ei. Nu ar trebui să te mai temi. Ei ar trebui să se teamă de tine.*

Urmează un moment de tăcere grea.

Magiano mă priveşte cu o expresie de nepătruns. Îmi amintesc chipurile inchizitorilor. Unii se depărtaseră de mine, iar alţii aveau lacrimi în ochi. Uniformele lor albe se amestecă, în mintea mea. Tot ce văd sunt acei oameni care m-au legat cândva de un stâlp de fier, pe un rug, şi au dat foc lemnelor de la picioarele mele.

Câţi au ucis?

Câţi vor mai ucide?

Loveşte tu prima!

Şi nici nu îmi spun bine aceste vorbe, că o pâclă neagră începe să mă umple din nou pe

dinăuntru, iar inima mi se împietreşte. Mă uit la Magiano.

— Nu mă tem de Inchiziţie, îi declar. Apoi îi fac un semn lui Sergio: Spune-le oamenilor tăi să îi ucidă. Pe toţi. Repede şi curat.

Violetta îmi aruncă o privire severă. Aştept, sfidătoare aproape, să mă contrazică… dar nu o face. Se mulţumeşte să înghită în sec şi să îşi coboare ochii în pământ. După un timp, încuviinţează, totuşi.

Chiar şi în timp ce vorbesc, aud şoaptele care-mi îngână cuvintele, până formăm un cor. Vocile lor îmi amintesc de glasul tatei.

— Să îl lăsaţi însă în viaţă pe cel mai tânăr, închei. Când îl va găsi Axa Inchiziţiei, le poate spune tovarăşilor lui cine a făcut asta şi cum s-au simţit cu toţii…

Magiano îşi mijeşte puţin ochii. În privirea lui se citeşte o admiraţie care se amestecă însă cu ceva… neclar. Nu-mi dau seama ce transmite expresia lui. Apoi priveşte iar spre cel mai apropiat port. Lasă să-i scape un suspin, apoi ne părăseşte şi se îndreaptă spre provă.

Sergio încă zâmbeşte.

— În cazul acesta, am face bine să avem grijă în Campagnia. Tocmai ţi-ai făcut un adversar dificil.

— Oamenii tăi, condotierule, au de gând să ne ajute să învingem acest adversar?

Este întrebarea care pluteşte între noi de când am pus piciorul pe navă. Sergio mă priveşte, apoi îşi priveşte echipajul aflat pe punte. Într-un târziu, se apleacă spre mine.

— Ca mercenari, îl vom ajuta întotdeauna pe cel care ne va da mai mult aur, indiferent cine ar fi el, îmi şopteşte. Şi acum, *tu* eşti aceea, nu?

Vrea să îmi spună că da, mi se va alătura! îmi zic, triumfătoare.

Pieptul mi se umflă. Nu vreau să întreb ce se va petrece dacă nu reuşim să luăm tronul şi să desfiinţăm Axa Inchiziţiei. Hotărăsc că e mai înţelept să mă bucur de cuvintele lui, pentru moment.

Îi întorc spatele, iar Sergio se îndreaptă spre scară şi strigă un ordin către ceilalţi mercenari. Inchizitorii de jos scot icnete înăbuşite din spatele căluşelor. Teama lor se ridică spre punte, într-un nor gros. Mă face să tremur.

Apoi, aud zgomotul tăişurilor pe piele şi sângele care ţâşneşte.

Şoaptele ovaţionează, fericite, în mintea mea.

Rămân cu gândul la rugul aprins, la toţi acei *malfetto* pe care i-am văzut suferind în faţa inchizitorilor care îi priveau, plictisiţi, la sticla spartă a geamurilor şi la oamenii care strigau.

Ar trebui să simt măcar o urmă de dezgust, de oroare la gândul carnagiului de sub punte. Dar nu, nu simt absolut nimic pentru inchizitori.

De acum înainte, voi lovi eu prima.

Privim în tăcere cum ne apropiem de port, până când carena noastră se izbeşte uşor de chei, iar un lucrător de pe ţărm ne leagă parâma de un cabestan, ajutându-ne să ancorăm. Apoi aruncă o privire spre nava tăcută a Inchiziţiei din spatele nostru, însă nu are nicio reacţie. Echipajul nostru

pregăteşte pasarela şi ne adunăm lângă parapet. Pe strada principală a portului, pâlcuri de inchizitori îşi croiesc drum prin mulţime. Mă întreb cât va dura până să investigheze nava care pluteşte în derivă.

În timp ce echipajul duce tot soiul de lăzi şi cufere pe pasarelă şi aruncă frânghii groase pentru ridicarea încărcăturii mai grele, îi urmăm pe Magiano şi pe Sergio la ţărm.

— Tocmai de asta am părăsit ţara asta nenorocită, mormăie Magiano, pe drum. Încă pare să fie într-o dispoziţie stranie: La naiba cu Inchiziţia, mereu îşi vâră coada! Haideţi, şi nu uitaţi să vă ascundeţi feţele.

Îmi îndrept turbanul şi îl verific pe al Violettei, apoi întăresc iluzia de pe propriul chip. Nu este dificil să ne pierdem în mulţimea din port. Păstrez iluzia pe chip, iar părul îmi rămâne ascuns sub acoperământ. În spatele nostru, câţiva membri ai echipajului îşi croiesc şi ei drum pe ţărm şi se răspândesc printre oameni. Îi privesc plecând. Acum, le recunosc chipurile: sunt bărbaţii pe care i-am văzut legându-i pe inchizitori pe navă. Îl mai zăresc şi pe bărbatul care mi-a vorbit la bord. Cu toţii sunt mercenari, loiali mie. Deocamdată.

Bărbaţi morţi sub punte, *ochi nevăzători*, *piepturi însângerate*…

Şoaptele îmi amintesc, încântate, de cele petrecute de curând.

Bărbaţi morţi, *bărbaţi morţi*… se bucură ele.

Violetta scoate un sunet de nedesluşit, întrerupându-mi gândurile. Când o privesc, e

încruntată. Începe să îşi târască picioarele, de parcă ar fi, dintr-odată, interesată de ceva. Mă încrunt şi eu şi privesc iscoditor mulţimea.

— Ce este? o întreb.

Violetta îmi face semn spre oameni.

Îmi mai ia doar o clipită să-mi dau seama ce a văzut. Nu departe de noi, mergând pe marginea străzii, zăresc o fată pe care o recunosc. Pare să se grăbească. Dar, chiar şi aşa, în grabă, se opreşte să zâmbească şi să mângâie un câine rătăcit care o urmează apoi, credincios.

— Gemma? îmi spun.

Pumnalele sunt toate aici, în acest oraş! înţeleg pe dată.

Şi astfel s-au înghesuit laolaltă, aşteptând, nădăjduind într-un salvator care nu avea să vină însă niciodată.

Constanze de Witte, Nestatornicia unui război purtat în miezul iernii

Adelina Amouteru

Deja încep să o pierd din ochi pe Gemma pe strada aglomerată. Gluga unei pelerine de călătorie îi ascunde partea de sus a feţei, iar silueta sa aproape că se pierde de acum printre cai şi căruţe.

— Ia uită-te la fata aceea! îi şoptesc lui Magiano şi fac un semn din cap în direcţia Gemmei. Este una dintre Pumnale. Ştiu asta.

— Eşti sigură? mă întreabă şarlatanul, privindu-mă fără pic de încredere.

— Adelina are dreptate, ne întrerupe Sergio, în timp ce o urmăreşte şi el cu privirea pe Gemma în susul străzii.

O privim cum se opreşte să vorbească cu unul dintre mateloţii unei nave ancorate.

— Fata aceea este nimeni alta decât Hoaţa-de-Stele! continuă el.

Mă pun în mişcare.

— Dacă Pumnalele sunt aici, în acest oraş, vreau să ştiu ce pun la cale. O voi urmări. Nu care cumva să o lăsaţi să îşi dea seama că suntem aici cu toţii!

În faţa noastră, Gemma ajunge la capătul

cheiului şi se întoarce pe o străduţă şerpuită. Sergio se apropie de noi, cu ochii aţintiţi asupra ei, de parcă ar putea dispărea în orice clipă.

— O vom urmări, îmi spune cu voce scăzută. Aş vrea şi eu să ştiu ce pun la cale Pumnalele acelea!

Mai-mai că mă aşteptam să înceapă să îşi croiască drum prin mulţime, fără să aştepte măcar să audă ce am şi eu de zis, dar, spre surprinderea mea, mă priveşte, răbdător.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că el aşteaptă, de fapt, aprobarea mea.

— Da, da! mă bâlbâi.

E tot ce are nevoie să audă. Schimbă o privire cu câţiva membri ai echipajului, cei care sunt, probabil, mercenari, tovarăşii lui.

— Să ştii că şi eu sunt plin de curiozitate! mormăie Magiano, apoi îmi face un semn din cap şi dispare, la rândul lui, în mulţime.

Violetta se apleacă spre mine.

— Uite! mă îndeamnă ea, făcând un semn discret spre direcţia în care se îndreaptă Gemma. Matelotul cu care tocmai a stat de vorbă se îndreaptă şi el tot într-acolo! îmi atrage atenţia.

Sora mea are dreptate! Îi văd ceafa printre oameni. Zâmbeşte şi apoi râde când vede cum vreo câţiva copii îi taie calea, dar nu e nicio îndoială că şi el o urmăreşte pe Gemma.

Îi ating braţul Violettei.

— Nu sta prea aproape! îi spun şi încep să merg.

Ţes o iluzie subtilă peste chipul ei,

modificându-i trăsăturile, cât să nu poată fi recunoscută, dacă Gemma şi-ar întoarce, cumva, privirea.

Aflat mult în faţă, în mulţime, Magiano apare şi dispare vederii noastre. Când privesc spre dreapta mea, pot distinge părul lui Sergio în puhoiul de lume. Ne mişcăm la unison, ca şi cum ne-am fi coordonat, deşi nu ne-am organizat în niciun fel înaintarea. Îmi amintesc de prima dată când le-am văzut pe Pumnale în misiune şi un fior de încântare îmi străbate parcă spinarea acum.

Ne îndreptăm spre strada pe care a intrat Gemma. O văd întorcându-se să îl privească pe câinele care o urmează, credincios. Zâmbeşte, se apleacă şi îl scarpină după urechi. Deşi îi cunosc puterea, sunt, totuşi, surprinsă când văd câinele făcând cale întoarsă, ascultător, parcă purtat de o mână invizibilă, şi îndepărtându-se de ea fără să mai arunce vreo privire înapoi. Mă strecor printre două pâlcuri de oameni şi mă holbez mai departe, uimită. Există ceva subtil şi plin de căldură în această legătură nesemnificativă, fugară, dintre fată şi câine. Cum o fi să simţi bucurie şi iubire, în loc de teamă şi ură? Ce fel de lumină aruncă, oare, aceste emoţii?

O pierd de câteva ori prin mulţime. Îşi croieşte drum afară din partea aglomerată a portului, apoi se îndreaptă spre o colină, unde se înalţă o tavernă micuţă, la capătul unei străzi. Mă uit în urmă, întrebându-mă unde or fi Sergio şi Magiano. Violetta e la câţiva paşi în urma mea, oprindu-se, când şi când, să-şi facă loc printre pâlcurile de

oameni.

În sfârşit, în faţa noastră, Gemma se întoarce spre intrarea principală în tavernă. Nu încearcă să intre prin faţă, ci o apucă pe o străduţă lăturalnică şi dispare. Mă grăbesc, încercând să rămân în umbră, lângă clădiri. Nu sunt însă prea mulţi oameni prin preajmă. Nici picior de inchizitor! Aştept până când sunt singură pe stradă şi apoi mă înfăşor în fire de energie. Mă amestec cu umbrele, devin umbrele însele, până când nimeni nu îmi mai poate observa silueta nevăzută îndreptându-se spre tavernă.

O iau pe strada unde am văzut-o pe Gemma ultima oară, apoi mă opresc la cotitură şi privesc.

Se află la intrarea din spate a tavernei, cu alţi câţiva, într-un spaţiu atât de îngust şi de întunecos, încât nimeni nu s-ar gândi să vină aici. O recunosc imediat pe Lucent: e încruntată, iar buclele ei arămii sunt prinse la spate, într-o coadă groasă.

Michele e şi el prezent, dar nu şi Raffaele. Un băiat pleşuv, pe care nu-l cunosc, discută cu Gemma cu voce scăzută. Matelotul pe care l-am văzut la docuri e şi el acolo, împreună cu alţi câţiva. Să fie aceştia, oare, cei mai recenţi recruţi ai Pumnalelor? Se pare că s-au adunat cu toţii să o aştepte pe Gemma. Mă asigur că invizibilitatea mea este intactă şi fac vreo câţiva paşi în faţă. Continui, până când vocile lor ajung la mine şi pot înţelege ce-şi spun.

Vocea Gemmei e prima pe care izbutesc s-o desluşesc. Se ceartă cu Lucent.

— Măcar Raffaele e în siguranţă acolo! spune

ea.

Lucent ridică o sprânceană, neîncrezătoare, şi clatină apoi din cap, de parcă ar fi prima dată când aude vestea.

— O, şi va izbuti el, cumva, să facă în aşa fel, încât să fie ucis, îi răspunde Lucent. Încă din prima clipă în care va rămâne singur-singurel cu Teren. De ce n-am putut să îi cerem direct o audienţă reginei?

Îmi ţin respiraţia.

Raffaele s-a întors la palatul din Estenzia? De bunăvoie? Ce mai pun, oare, la cale Pumnalele acum? mă întreb.

— Giulietta nu ne-ar primi niciodată în audienţă, pentru că, astfel, şi-ar pune viaţa în pericol, răspunde Gemma. Ai încredere în regina ta, Lucent, fiindcă Maeve ştie ce face! Giulietta va fi obligată să ia cina cu ea şi să-i sărbătorească sosirea, ceea ce-i va oferi lui Raffaele timpul trebuitor pentru a-i spune tot ce doreşte să-i spună.

Maeve...! *Regină*...?

La început, nu pricep, dar, după o vreme, îmi aduc aminte că Lucent este de fel din Beldain. Dacă Maeve este *regina ei*, atunci Maeve trebuie să fie regina Beldainului.

Prin urmare, îndepărtatul regat de la miazănoapte Beldain colaborează cu Pumnalele!

— Maeve va acţiona peste trei nopţi, spune Gemma. Atunci se vor încheia festivităţile, cu o noapte de spectacole dezmăţate. Asta ne va ajuta să camuflăm ceea ce nădăjduim să facem.

— Regina îşi va croi drum spre arenă la miezul nopţii, le aduce Lucent la cunoştinţă celorlalţi, pe care nu-i recunosc. Trebuie să se afle fix în locul în care a murit el. În timpul procesului, va fi complet lipsită de apărare. Trebuie să ne asigurăm că va fi în deplină siguranţă şi că nimeni nu o va tulbura.

Cuvintele lui Lucent îmi trimit un fior pe şira spinării.

Locul precis în care a murit…

Despre ce o vorbi, *oare*? mă întreb.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă, îi răspund bărbaţii.

Mă întreb dacă aceştia or fi soldaţii reginei Maeve, deghizaţi.

— Şi Raffaele trebuie să fie acolo, nu-i aşa? întreabă altul.

Gemma încuviinţează.

— Da. Morţii nu pot exista în această lume pe cont propriu. Enzo trebuie să fie… legat de cineva, pentru a dobândi puterea de a trăi din nou. Iar Maeve l-a legat deja de ea însăşi pe fratele său. Prin urmare, îl va cetlui pe Enzo de Raffaele.

Enzo!

Dintr-odată, nu mai par a fi în stare să respir. Lumea se preschimbă în jurul meu, iar invizibilitatea mea e pusă în pericol. Mă căznesc să o menţin, apoi mă clatin în spate până când mă lovesc de peretele tavernei.

Probabil că nu am auzit corect numele rostit de Gemma – trebuie să fie vorba de o neînţelegere, iar ea a şoptit un cu totul alt nume.

Nu poate fi vorba despre prinţul Enzo.

Despre Enzo al meu.

Băiatul cel pleşuv clatină din cap şi îi aruncă Gemmei o privire de parcă şi-ar cere scuze pentru că are s-o deranjeze.

— Nu-nţeleg! spune el. Raffaele nu mi-a pomenit nimic despre una ca asta. De ce îl aducem înapoi?

Lucent îi aruncă o privire plină de furie, însă Gemma îl bate prieteneşte pe spate.

— Eşti unul dintre Pumnalele cele noi, îi răspunde Hoaţa-de-Stele. În curând, vei fi şi tu pus iute la curent cu planurile noastre. Când a pierit prinţul Enzo, omorât de inchizitorul general, Kenettra şi-a pierdut viitorul conducător pe care Maeve se bizuise că avea să readucă bunăstarea celor două ţări, prin redeschiderea rutelor comerciale dintre ele. În plus, atunci când regina şi-a adus frăţiorul înapoi din morţi, acesta s-a întors având o putere nemaiîntâlnită până atunci printre muritori. Dacă îl poate reîntoarce printre cei vii şi pe Enzo, o Tânără Elită, el ar putea reveni cu puteri înzecite, unele care s-ar putea manifesta în moduri pe care nici nu suntem în stare să ni le închipuim. Îl poate repune pe tron, acolo unde este locul său de drept, în calitate de reprezentant al ei în Kenettra.

Închid ochiul. În urechi îmi clocoteşte sângele.

Morţii nu pot exista în această lume pe cont propriu!

Nu cred că am auzit bine.

Fiindcă, dacă este aşa, asta înseamnă că Pumnalele plănuiesc să îl readucă la viaţă pe Enzo.

Simt că mi se învârte capul. *Maeve*... *Maeve*... *îl va lega pe Enzo de Raffaele*.

Nu pomenise, oare, cândva Raffaele despre nişte zvonuri cu privire la o Tânără Elită care putea readuce morţii la viaţă?

Pentru asta au venit Pumnalele în Kenettra!

Înţelegerea acestui adevăr îmi tulbură fantasma invizibilităţii şi, pentru o clipă, sunt expusă.

Rezolv problema imediat, făcând în aşa fel, încât să mă contopesc din nou cu peisajul care ne înconjoară. Ochii Gemmei ţâşnesc în direcţia mea şi pare nedumerită pentru o clipă, dar apoi ridică din umeri, convinsă că i s-a părut doar, şi se întoarce la conversaţia pe care o poartă. Înghit cu greu şi încerc să-mi ignor bătăile inimii.

Băiatul cel pleşuv o priveşte bănuitor.

— Dar... l-am văzut pe fratele reginei! declară. Nu face parte dintre cei vii. Prinţul Enzo nu va fi, oare, la fel?

Gemma oftează adânc.

— Nu avem habar! mărturiseşte ea. Poate că da... Poate că nu, dacă ţinem cont de faptul că el a fost o Tânără Elită. Regina nu a mai readus din tărâmul celor morţi pe altcineva în afară de fratele ei. Dar ocârmuitorul nostru îndrituit va face din nou parte din această lume, cu Raffaele alături, te asigur...

Lucent i se adresează băiatului pleşuv:

— Leo, datoria noastră este să-l scoatem pe Enzo din oraş când va reveni! îi spune ea. Nu avem habar cum va fi... Nici măcar Maeve nu ştie. S-ar

putea să nu mai aibă deloc puteri sau, dimpotrivă, să fie întocmai cum era. Oricum ar fi, sosirea lui va crea tulburări. Maeve a spus că învierea fratelui ei a produs un vârtej în lacul în care…

Şi ea se opreşte pentru un moment, iar eu ghicesc o brumă de vinovăţie în tonul său atunci când îşi reia explicaţiile:

— În lacul în care se înecase… A petrecut o săptămână zăcând în pat. Crezi că îţi cunoşti îndeajuns de bine puterea, încât, cu ajutorul său, să fii în stare să le abaţi atenţia inchizitorilor de la una dintre porţile arenei?

Băiatul numit Leo pare să devină, dintr-odată, neliniştit, dar îşi ridică bărbia cu semeţie.

— Aşa cred, răspunde el. Otrava mea este trecătoare, însă efectul său va dura îndeajuns, încât să îi slăbească.

— Maeve va fi, şi ea, istovită, adaugă Gemma, îndreptându-şi atenţia spre ceilalţi bărbaţi de lângă Leo. Trebuie să o duceţi undeva unde să fie în siguranţă cât mai repede posibil.

Unul dintre oameni face un pas în faţă. Ridică o mână şi o scânteie de lumină i se aprinde în palmă.

Altă Tânără Elită! îmi dau seama.

— Suntem Elite şi gărzile personale ale reginei, spune el sfidător, de parcă tocmai ar fi fost insultat. Ştim cum s-o protejăm! Voi ocupaţi-vă de prinţul ăla al vostru doar!

— Şi flota beldainăă…? întreabă Lucent.

— Navele noastre vor ajunge în curând! îi răspunde el. Ţine minte cuvintele mele: va avea loc un asediu uriaş.

Apoi ei îşi strâng mâinile şi mai schimbă vreo câteva cuvinte, dar nu îi mai ascult, încercând să mă concentrez pentru a înţelege tot ceea ce am auzit deja.

Vasăzică, Raffaele lucrează cu regina Maeve pentru a-l aduce înapoi în lumea celor vii pe Enzo! Între timp, flota beldainã se îndreaptă încoace. De fapt, oşteni din Beldain (care sunt şi Tinere Elite, pe deasupra!) se află deja aici, ascunzându-se, probabil, acolo unde nimeni nici nu s-ar gândi să-i caute: în văzul tuturor.

Toate piesele acestui joc de şah s-au pus în mişcare pentru a o obliga pe Giulietta să renunţe la tron.

Enzo…

Enzo!

Mă sprijin cu mâna de peretele tavernei şi dau colţul. Găsesc un loc întunecos pe următoarea străduţă. Acolo, renunţ la vălul de invizibilitate şi mă ghemuiesc la pământ, apoi îmi prind capul în mâini. Firele de energie dinăuntrul meu încep să se ridice spre suprafaţă, iar eu îmi pierd controlul.

Peisajul se schimbă: strada abruptă din Campagnia devine un coridor întunecos al Curţii Fortunata. Iar eu sunt ghemuită într-un cotlon al său, ascunzându-mă, să nu mă vadă celelalte Pumnale, şi trag cu urechea la ceea ce îi spune Dante lui Enzo. Aud, fără putinţă de tăgadă, cât de puţină încredere au Pumnalele în mine… Cum până şi Enzo şovăie să-mi ia apărarea atunci când Dante vorbeşte despre lipsa mea de loialitate.

Apoi coridorul dispare, la rândul său, şi e

înlocuit de un pat lângă care stă Raffaele, ţinându-mi mâna într-ale sale şi declarându-mi că, începând din clipa aceea, eu nu mai sunt una dintre Pumnale. Una dintre ei…

Adelina!

Ridic privirea şi zăresc spectrul lui Enzo. Faţa lui e la fel de frumoasă cum mi-o amintesc, ochii lui, stacojii şi pătrunzători, iar părul lui roşcat-închis îi e prins la spate într-o coadă dezordonată. Se apleacă, iar degetele lui fantomatice îmi mângâie obrazul. Vreau să mă întind să îl ating, dar ştiu că e prea departe.

Ar trebui să fiu bucuroasă, auzind toate astea. Doar asta vreau să fac – să o văd pe Giulietta învinsă şi pe *malfetto* în siguranţă, sub conducerea adevăratului prinţ al Kenettrei. Atunci de ce sunt atât de nefericită? Doar îl vreau pe Enzo înapoi, nu? Şi totuşi, revine amintirea din copilărie, clipele când şedeam în capul scărilor, visând cu ochii deschişi la cum ar fi să am o coroană de nestemate pe cap.

Ştiu precis de ce sunt nefericită. Pumnalele s-au vândut, s-au pus în slujba altei ţări! L-au dat pe Enzo, cu tot cu tronul Kenettrei, în mâinile unui popor străin. Gândul îmi întoarce stomacul pe dos într-un mod nespus de violent.

Este o greşeală!

De bună seamă, Enzo n-ar fi vrut una ca asta, n-ar fi dorit să dea Kenettra pe mâna Beldainului! Cum de-au putut foştii mei tovarăşi din Societatea Pumnalului să cadă de acord şi să devină, cu toţii, slugoii lui Maeve? Beldainul, e drept, îi tratează

tare bine pe *malfetto*, însă locuitorii săi nu sunt, nici pe departe, aliaţii noştri. Ei au fost dintotdeauna rivalii Kenettrei.

N-ar trebui să îndrăznească să urce pe tronul tău! se răstesc şoaptele din mintea mea care, trezite dintr-odată la viaţă, se învolburează într-un vârtej neliniştit, furios. *De aceea eşti supărată*, *fiindcă Pumnalele nu merită să conducă*, *nu după tot ce ţi-au făcut*! *Nu care cumva să-i laşi să dobândească tot ce îţi aparţine ţie şi numai ţie*! *Nu care cumva să-i laşi să-ţi răpească răzbunarea*!

— Răzbunarea mea este împotriva Axei Inchiziţiei, şoptesc, cu o voce atât de stinsă, încât nici măcar eu nu o pot auzi cum se cade.

Ar trebui să fie şi împotriva Pumnalelor, fiindcă te-au aruncat pe drumuri. Pentru că şi-au dat propriul prinţ pe mâna reginei Beldainului.

Şoaptele repetă cuvintele până când nu le mai pot înţelege şi totuşi, uşor-uşor, se sting.

Spectrul lui Enzo dispare, şi el, iar eu revin la realitate, pe străduţa lăturalnică.

Zgomotul unor paşi mă face să mă dezmeticesc de tot. Capul îmi zvâcneşte în sus.

Să fie Violetta, *oare*? mă întreb.

Probabil că surioara mea se află prin apropiere, ascultând conversaţia dintre Pumnale şi oştenii beldaini din alt loc.

Dar ceva din felul în care răsună acei paşi pe caldarâm mi se pare cu totul şi cu totul altfel decât ar trebui, cu totul nefiresc. Între aceia care se cunosc de o viaţă există o anumită familiaritate, iar eu, una, aş fi în stare să recunosc sunetul paşilor

Violettei apropiindu-se oriunde şi oricând. Iar în clipa aceea înţeleg că nu ea este persoana care vine spre mine.

Prin urmare, chiar dacă sunt deja istovită din cauza iluziei invizibilităţii pe care am menţinut-o, trag aer în piept şi ţes din nou mreaja în jurul meu, ascunzându-mă. Apoi, mă îndepărtez de capătul străduţei lăturalnice, să evit ca persoana care se apropie să se ciocnească accidental de mine.

La început, întrezăresc doar umbra cuiva. Care se întinde peste capătul aleii care dă în drumul mare, şovăie şi apoi se mişcă mai departe. Este o fată!

Gemma! îmi dau seama.

Iar ea se opreşte la intrarea în străduţa unde mă aflu şi priveşte în jur. Este uşor încruntată. Rămân complet încremenită, fără să îndrăznesc să mă mişc sau să respir măcar. Doar, de fapt, ea a izbutit să bage de seama când iluzia mea de mai devreme şi-a pierdut efectul!

Gemma nu îi strigă totuşi pe ceilalţi, ci păşeşte, încet, cu prudenţă, pe străduţă. Acum, îi văd limpede faţa: însemnul violet de pe obraz îi este ascuns de un strat de pudră de înfrumuseţare, iar buclele sale negre sunt împletite într-o coadă care-i atârnă pe umăr. Gluga pelerinei sale de călătorie îi umbreşte faţa. Pare, totuşi, bănuitoare, şi se mişcă încet-încetişor, apropiindu-se de locul în care mă aflu.

Se opreşte la nicio jumătate de pas de mine. Aproape că o aud cum respiră.

Gemma clatină din cap. Zâmbeşte puţin, ca

pentru sine, şi se freacă la ochi. Îmi amintesc când a călărit la cursele de calificare pentru Turnirul Furtunilor. Cum am hotărât să o salvez…

Pe neaşteptate, mă trezesc cuprinsă de dorinţa de a-mi ridica vălul de invizibilitate. Mă imaginez sărind drept în picioare şi strigând-o pe nume. Poate că s-ar uita la mine, speriată, şi apoi mi-ar zâmbi.

Adelina! ar spune. *Eşti în siguranţă*! *Ce faci aici*?

Mi-o imaginez grăbindu-se să îmi ia mâna, să mă ridice în picioare.

Vino înapoi la noi! *Ne-ar prinde atât de bine ajutorul tău*!

Gândul îmi încălzeşte inima şi mă umple de optimism! Mă gândesc la prietenia care a existat cândva.

Ce fantezie! Dacă mi-aş arăta chipul, s-ar trage înapoi. Expresia ei de nedumerire s-ar preschimba într-una de teamă. Ar da fuga la ceilalţi şi apoi m-ar vâna cu toţii. Nu mai sunt prietena ei, tovarăşa ei! Adevărul acesta face ca un şuvoi de întuneric să mi se umfle în pântec, ca nişte şoapte să prindă să îmi strige s-o lovesc. Aş putea să o ucid pe loc, dacă aş vrea. Nu am poruncit, oare, cu atâta uşurinţă ca acei inchizitori de pe navă să fie ucişi? Nu am habar ce o fi în mintea unui lup care vânează o căprioară, dar îmi imaginez că aşa trebuie să se simtă: cuprins de entuziasmul bolnăvicios de a-i vedea pe cei slabi şi răniţi, neputincioşi, cum se tem de el, căci ştiu prea bine că, în clipa aceea, deţine puterea de a le pune

capăt vieţii sau de a le arăta milă.

În clipa aceasta eu, Adelina Amouteru, sunt o zeiţă.

Aşa că rămân chiar acolo unde mă aflu, privind, în timp ce Gemma se mai suceşte o dată pe străduţă, şi îmi ţin răsuflarea, dorindu-mi să pot vorbi cu ea, dar, totodată, şi să o rănesc… Atârn acolo, suspendată între lumină şi întuneric.

Clipa trece, iar un semnal de avertizare al unui corn se aude peste port, făcându-ne pe amândouă să tresărim. Gemma aproape că face un salt, apoi se întoarce, pe neaşteptate, în direcţia docurilor.

— Ce-o fi fost asta? mormăie ea pentru sine.

Cornul izbucneşte iar. Este un avertisment al Axei Inchiziţiei. Oştenii lui Teren au descoperit trupurile inchizitorilor la bordul navei noastre ancorate la chei şi s-au dus să îşi investigheze propria navă, care pluteşte în derivă…

Ei ştiu că sunt aici!

Cumva, gândul mă face să zâmbesc.

Când cornul sună a treia oară, Gemma se întoarce şi se grăbeşte să părăsească aleea, apoi îşi croieşte drum înapoi pe strada de unde a venit. Nu fac nicio mişcare vreme de câteva clipe după ce a plecat. Doar când Magiano se lasă să cadă de pe marginea unui balcon, aterizând în apropierea mea, îmi destram, lent, iluzia. La celălalt capăt al străduţei înguste, Violetta şi Sergio se îndreaptă spre noi.

— Sper c-aţi auzit şi voi tot ce am auzit eu, şopteşte Magiano, ajutându-mă să mă ridic.

Timpul îndelungat în care am fost silită să-mi

menţin iluzia de invizibilitate m-a stors de puteri şi mă simt de parc-aş putea dormi zile întregi. Mă clatin pe picioare.

— Să ştii că sunt aici, murmură şarlatanul.

Are respiraţia fierbinte. Îl priveşte pe Sergio.

— Se pare că vânătoarea Lupului Alb a început deja, nu? Să nu le uşurăm prea mult sarcina inchizitorilor, ce ziceţi?

Mă trezesc că mă agăţ de tunica lui, de parcă mi-ar fi teamă să nu cad.

Cu coada ochiului, încă mai pot întrezări umbra Gemmei, apărând şi dispărând, îndeajuns de străvezie, încât să văd că există, de parcă umbra sa încă nu ar fi ajuns-o din urmă.

Tot soiul de idei mi se învârtejesc prin minte, limpezindu-se şi înlănţuindu-se, în cele din urmă.

— Trebuie s-ajungem în Estenzia! şoptesc. Înainte ca Pumnalele să apuce să acţioneze aşa cum plănuiesc.

Loialitate. Dragoste. Cunoaştere. Insistenţă.
Sacrificiu. Pietate.
Autor necunoscut, Cei şase pilaştri ai Tamourei

Adelina Amouteru

După ce mi-am menţinut invizibilitatea atâta vreme, mă simt de-a dreptul extenuată. Sunt, mai degrabă, cărată de ceilalţi spre periferia Campagniei, în timp ce inchizitorii se revarsă pe străzile oraşului, cotropindu-le.

Ne stabilim tabăra, într-un târziu, în codrul de lângă Campagnia, la o distanţă considerabilă de lizieră. Aici, Violetta ne desface pelerinele şi le rulează, să le putem folosi drept perne, apoi înmoaie nişte cârpe în pârâul din apropiere şi mi le pune, cu grijă, pe frunte. Rămân tăcută, mulţumindu-mă să o las să se agite în jurul meu.

Sergio preia însărcinarea de a ne păzi, şi se duce la marginea taberei. Magiano ne socoteşte galbenii, aşezându-i, cu meticulozitate, în grămăjoare pe pământ. Chiar dacă lăuta lui rămâne neatinsă acolo unde şi-o ţine prinsă cu o curea pe spate, el tot bate darabana cu degetele în pământ, de parcă ar fi în mijlocul unui cântec.

Îl privesc deloc atentă, căci toată atenţia îmi e abătută de propriile gânduri. Până la căderea nopţii, pe fiecare zid din oraş, la fiecare colţ de stradă, vor apărea afişe pe care vor fi scrise numele şi descrierea mea. Vestea sosirii mele va ajunge şi în capitală, în scurtă vreme. Parcă mi-l şi

închipui pe Teren, mototolind un pergament în mână, apoi trimiţând încă şi mai mulţi soldaţi să mă găsească. Mi-l imaginez pe Raffaele primind vestea prezenţei mele în Kenettra şi complotând împreună cu celelalte Pumnale pentru a se încredinţa de prăbuşirea mea.

Pe măsură ce trece timpul, alţi câţiva membri ai echipajului ne dau de urmă. Vin tiptil, într-o linişte deplină, şi nu fac nimic mai mult decât să schimbe priviri tăcute cu Sergio, pe muteşte, înainte să dea vreun semn că m-au recunoscut.

Sergio vorbeşte cu voce scăzută cu câţiva dintre ei. Niciunul nu mai pretinde că ar fi doar un matelot oarecare. Surprind sclipirile tăişurilor pumnalelor pe care şi le ţin atârnate la centuri sau vârâte în carâmbii cizmelor şi bag de seamă felul în care se mişcă.

Nu aleg cu toţii să rămână cu noi. Până la urmă, se răspândesc înapoi în pădure, la fel de tiptil cum au şi apărut.

Aş vrea să le vorbesc, dar ceva din modul în care discută cu Sergio îmi transmite că ar fi mai bine pentru mine dacă l-aş lăsa pe condotier să îi conducă, mai degrabă decât să încerc să le dau eu însămi ordine.

— Mai există şi alţii în Merroutas care doresc să ţi se alăture, mă înştiinţează Sergio, după o vreme. Unii au răzbit deja până în ţinuturile din jurul Estenziei. Şi să mai ştii că întregul Merroutas e cuprins de mari tulburări în prezent, fiindcă nimeni nu are habar cine îl va înlocui pe Regele Nopţii. Zâmbeşte, apoi adaugă: Unii cred deja că tu

eşti aceea care ocârmuieşte, chiar dacă nu te pot vedea.

— N-ai cum să conduci ceva pe lumea asta cu atât de puţin aur, mormăie Magiano, de acolo de unde continuă să ne tot socotească talanţii. Eu, unul, abia aştept să mă scald în bogăţiile din vistieria regală a Kenettrei.

— Se pare că regina Beldainului este o binefăcătoare a Pumnalelor, spune Sergio, aşezându-se lângă mine.

— Beldainul i-a preţuit dintotdeauna pe *malfetto*, intervine Violetta. Adelina şi cu mine ne-am gândit chiar o vreme să fugim acolo.

Magiano loveşte pământul, dus pe gânduri.

— Nu care cumva să faci greşeala de a considera că beldainii au sosit aici pentru a-i ajuta pe toţi *malfetto* numai şi numai din bunătatea inimii lor. Maeve este o regină nouă, tânără. Arde de nerăbdare să cucerească şi probabil că şi-a pus ochii pe Kenettra de multă vreme. Ai să vezi c-aşa-i! Dacă o vor ucide pe Giulietta şi-l vor readuce la viaţă pe Enzo, acesta se va transforma în regele ei marionetă. Iar Pumnalele vor deveni doar un alt corp al armatei beldaine. Îmi face cu ochiul: Iar asta nu-nseamnă decât că tu îţi vei pierde coroana, *amore mio*! Ceea ce-ar fi un mare păcat pentru noi toţi, dacă e să mă-ntrebi pe mine, cel puţin.

Atunci când le pomeneşte pe Pumnale, chipurile foştilor mei camarazi îmi revin din nou în minte. Şovăi un pic, apoi privesc spre Sergio.

— De câtă vreme le cunoşti pe Pumnale? îl întreb. Cum i-ai părăsit?

Sergio scoate un stilet şi începe să-l ascută. Mă ignoră, o vreme.

— Pe atunci, ei nu îi recrutaseră decât pe Gemma şi pe Dante, îmi răspunde el, într-un târziu. Eu am fost cel de-al treilea. Raffaele m-a găsit muncind pe un vas, după ce s-a întors dintr-o vizită făcută unei ducese din Kenettra de Miazăzi. L-am refuzat, la început.

Ridic sprâncenele, căci nu-mi vine să cred.

— L-ai refuzat? îl întreb. De ce?

— Fiindcă nu i-am putut da crezare, îmi răspunde *il mercenario*.

Îşi termină de ascuţit tăişul stiletului cu care şi-a tot făcut de lucru şi trece la următoarea armă.

— Pe vremea aceea, aveam doar vreo optsprezece ani şi încă nu îmi cunoşteam pe deplin puterile, continuă el. Credeam că existenţa şi aventurile Tinerelor Elite nu erau decât nişte zvonuri, nişte legende.

Se opreşte să zâmbească puţin. Îşi înclină capul spre Violetta, întrebător.

— Pentru că, nu-i aşa, e absolut ridicol ce suntem noi toţi în stare să facem? ne iscodeşte.

În clipa asta, a mai rămas doar o umbră de mercenar în el şi pare doar un băiat cu suflet bun. O frântură din cel care a fost, poate. Îşi ascute încă şi mai repede tăişul.

— A fost nevoie ca Raffaele să mă invite la cină pentru a izbuti să-mi schimbe părerea, îşi continuă Sergio povestea. După aceea, Enzo şi-a demonstrat abilităţile de a manipula focul. Şi mi-au dat o pungă cu galbeni al naibii de grea! Bănuiesc

că, astfel, am devenit *il mercenario* cu ajutorul lor, pentru prima dată, nu?

Violetta se joacă, alene, cu o bucată de pâine uscată.

— Aşa că li te-ai alăturat, încearcă să îl convingă ea să continue.

Sergio ridică din umeri, nedorind să repete lucruri evidente.

— Am aflat că sunt atras de cer, de elementele care creează furtuni. De la Enzo şi de la Dante am învăţat să lupt. Dar au trecut şase luni şi încă nu puteam să îmi invoc puterile.

Se opreşte fulgerător din ascuţirea lamei şi îşi înfige arma în pământ. Violetta tresare.

— Antrenamentele mele cu ei au devenit poruncitoare, insistente, iar felul în care îmi vorbeau s-a schimbat, adaugă Sergio. După încă un an, mi-am dat seama că Raffaele discuta în particular cu Enzo despre ce să facă în privinţa mea. Gemma şi Dante îşi manifestaseră puterile atât de repede, încât se aşteptau la acelaşi lucru din partea mea!

Sergio oftează. Ia o înghiţitură de apă din plosca sa şi mă priveşte cu ochii lui cenuşii.

— Nu am habar ce ţi-o fi spus Raffaele, îmi zice mercenarul. Nici măcar eu însumi nu cunosc toate amănuntele celor spuse de ei. Tot ce ştiu este că, într-o seară, Enzo m-a luat deoparte, să ne pregătim, şi m-a tăiat cu o lamă otrăvită. M-am trezit în cala unei corăbii care se îndrepta spre miazăzi, departe de Kenettra. Îmi lăsaseră un bilet în tunică, unul nespus de scurt, ca să nu spun mai

multe.

În tăcerea care urmează după ce îşi încheie povestea, Magiano se lasă pe spate şi admiră grămăjoarele de bani pe care le-a făcut, înainte să le strângă pe toate la un loc.

— Prin urmare… ceea ce spui tu e că nu te bucură prea tare ideea că Pumnalele ar putea ajunge la conducerea Kenettrei, murmur.

Mă uit în gol, undeva, deasupra creştetului lui Magiano. Mă gândesc la Enzo şi la felul în care s-a purtat cu mine. La privirea necruţătoare din ochii lui, în timp ce mă pregătea, şi la vulnerabilitatea pe care am întrezărit-o în el de fiecare dată când eram singuri.

Nu trebuie să insist pe lângă Sergio ca să ştiu că Raffaele i-a cerut lui Enzo să-l ucidă, exact aşa cum făcuse şi în cazul meu. Enzo ne-a cruţat însă pe amândoi. Fusese un conducător atât de puternic, un prinţ moştenitor înnăscut! Ar fi devenit un rege admirabil. Dar, dacă va reveni la viaţă, va fi legat de Raffaele. Şi, dacă e să judec în funcţie de puţinele lucruri pe care le-am aflat de la Gemma, Raffaele ar putea să-l controleze. Iar Pumnalele le vor permite celor din Beldain să îl folosească drept rege-marionetă pentru Maeve, să devină doar o umbră a conducătorului care ar fi putut fi. Gândul îmi implântă, parcă, un sloi de gheaţă în piept şi mă face să mă cutremur, trezind, totodată, din nou, la viaţă şoaptele.

Nu, *nu voi îngădui să se întâmple una ca asta*! îmi spun cu tărie.

Magiano îmi aruncă o privire piezişă.

— Iar te gândeşti la el! remarcă pezevenghiul. Ceva îi sclipeşte în ochi, făcându-i pupilele să se îngusteze: Te gândeşti tare mult la el, n-am ce zice! Şi nu doar din motive care au de-a face cu intrigile tale politice, *amore mio*...

Privirea mea ţâşneşte spre el, dând uitării pădurea.

— La prinţ mă refer, continuă Magiano, când nu catadicsesc să îi răspund. Apoi îşi ia lăuta de la spate şi cântă câteva note, murmurând: En-zooo!

— El nu reprezintă nimic de soiul ăsta pentru mine, îl întrerup.

Întunecimea din mine parcă ia foc. Violetta îmi atinge mâna, încercând să mă domolească. I-o strâng, din instinct.

Magiano se opreşte din cântat şi îşi ridică mâinile, ca şi cum ar vrea să se apere.

— Sunt doar interesat, atâta tot, amore mio, spune el. Nu ştiu prea multe despre trecutul tău.

— Păi, te cunosc doar de vreo săptămână şi-atât! mă răstesc la el. Pe bună dreptate nu ştii absolut nimic despre mine!

Magiano pare gata-gata să-mi dea o replică usturătoare, dar se răzgândeşte. Indiferent care-or fi fost vorbele tăioase pe care le-o fi avut pentru mine, le înghite repejor. Zâmbeşte un pic şi revine la zdrăngănitul la lăută. Buzele i s-au strâmbat uşor, într-o grimasă care lasă să se citească faptul că e cuprins de o oarecare nefericire. Mă uit la el o vreme, încercând să-mi dau seama despre ce ar putea fi vorba, însă expresia îi dispare pe neaşteptate.

Violetta îşi pune mâna pe umărul meu.

— Să ai grijă! murmură ea, încruntându-se în timp ce mă cercetează, iscoditor.

— Păi, el chiar nu reprezintă aşa ceva pentru mine, spun din nou, mai blând, de data asta.

Violetta îmi ignoră răspunsul, dar, făcând asta, îmi dau seama că a remarcat ceva ce mie mi-a scăpat. Dar nu spune nimic.

Sergio începe din nou să vorbească şi, de data asta, vocea lui este gravă.

— Dacă reuşesc să-l aducă înapoi la viaţă pe Enzo, spune el, nu va fi la fel. Asta au spus Pumnalele în conversaţia lor, nu? Asta i s-a întâmplat fratelui lui Maeve, cred. Cine ştie ce fel de monstru poate să ajungă şi cu ce fel de putere?

Un monstru, *un monstru*! îmi spun şoaptele din mintea mea, imitându-l pe condotier.

Şi, dintr-odată, ştiu ce am de făcut.

— Ei chiar *vor reuşi* să-l aducă înapoi! afirm, cu toată convingerea. El, poate, se va întoarce schimbat pentru totdeauna, într-un… monstru, cu puteri îngrozitoare. Mă opresc, pentru a-i privi, pe rând, pe fiecare în parte: Dar, ca să poată trăi, Enzo trebuie să fie legat de Raffaele.

Ochii Violettei se cască şi mai tare, parcă, atunci când înţelege ce pun la cale. Începe să zâmbească.

— Dar, oare, cum îşi va da seama Maeve care este adevăratul Raffaele şi care este cel fals, cel plăsmuit de mine?

Magiano lasă să-i scape un hohot de râs, în timp ce Sergio rânjeşte îndeajuns de larg, cât să-şi

arate dinţii.

— Excelent! exclamă Magiano, bătând din palme. Se apleacă apoi spre mine: Dacă am putea să ne aflăm şi noi în arenă în acelaşi timp cu ei, te-ai putea deghiza tu însăţi în Raffaele!

Sergio clatină din cap, cu admiraţie.

— Iar, în felul acesta, Maeve îl va lega pe Enzo de tine! exclamă mercenarul. Şi noi vom avea de partea noastră un prinţ renăscut. Este un plan tare bun, Adelina! Nespus de bun!

Zâmbesc când văd cât de entuziasmaţi sunt. Dar, în adâncul sufletului, ceva îmi apasă conştiinţa, încă. Amintirile apar şi dispar, de-a valma cu gândurile mele. Sunt Lupul cel Alb, nu un Pumnal, iar foştii mei tovarăşi nu îmi mai sunt deloc prieteni! Dar, în ciuda tuturor acestora, a fost de ajuns s-o văd pe Gemma, pentru ca vechea mea atracţie faţă de ei să se redeştepte, să revină. Nu o mai simţisem de când îi părăsisem. Indiferent de felul în care mă trădaseră, la sfârşit, încă îmi mai amintesc cum mi-a oferit Gemma colanul ei, în semn de prietenie. Tot aşa cum, indiferent cât de frecvent mă maltratase tata, încă îmi mai aduc aminte de ziua în care m-a luat în port să-mi arate navele. Indiferent dacă Violetta m-a abandonat în copilărie, încă o mai ocrotesc. Nu ştiu de ce.

Eşti atât de proastă, *Adelina*! se răţoiesc la mine vocile, cu dispreţ, iar eu tare mi-aş mai dori să fiu de acord cu ele.

— Încă le mai eşti loială Pumnalelor! murmură Magiano, în timp ce mă cercetează. Bucuria i s-a stins de tot din glas când adaugă: Ţi-e dor de

vremurile de demult, de cum erau lucrurile! Eziţi să îi dezbini în felul ăsta.

Îmi încleştez dinţii, în timp ce mă uit la el. Şovăi. Nu încape nicio îndoială: chiar îmi doresc să mă răzbun pe Axa Inchiziţiei. Şoaptele febrile revin, cu şuiere ascuţite, dezaprobatoare.

Râvneşti la coroană! îmi amintesc ele. *Dobândirea acesteia va constitui răzbunarea absolută. De aceea te urmează noile tale Elite şi nu poţi să le dezamăgeşti! De ce continui să le protejezi pe Pumnale, Adelina? Chiar crezi că te vor accepta din nou, că îţi vor permite să-ţi dobândeşti tronul? Nu pricepi că foştii tăi camarazi sunt dispuşi chiar să îl folosească şi să îl maltrateze până şi pe fostul lor conducător?*

Enzo îşi poate lua locul de drept, pe tronul Kenettrei, aşa cum se cuvine, lângă tine. Puteţi conduce împreună.

Violetta îndrăzneşte să vorbească, la rândul ei:

— *Malfetto* din această ţară continuă să moară în fiecare zi, adaugă ea, încetişor. Noi îi putem salva.

În tăcerea care se pogoară apoi, Sergio se apleacă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Nu am habar prin ce ai trecut cât timp ai făcut parte din Societatea Pumnalului, spune el. Ezită, de parcă nu ar fi sigur dacă să ne împărtăşească sau nu ceea ce urmează: Dar eu, unul, i-am considerat prietenii mei devotaţi, până în clipa când au încetat să mai fie.

Până în clipa când au încetat să mai fie!

— Şi noi, cu ce suntem diferiţi de Pumnale? îl

întreb, privindu-l drept în ochi. Tu nu eşti decât un condotier, un comandant de mercenari. Îmi aţintesc apoi privirea asupra lui Magiano: Ce se va întâmpla cu alianţa noastră dacă nu vom reuşi să dobândim tronul? îl întreb.

Sergio îmi zâmbeşte cu amărăciune.

— Te gândeşti prea departe, îmi răspunde. Nu e nimic personal. Dar măcar noi nu ne prefacem că îţi suntem aliaţi. Şi tu, şi eu ştim amândoi prea bine ce facem şi de ce. Eu adun *i mercenari* pentru tine, iar tu ne pui la treabă. Apoi ne vei răsplăti aşa cum ne-ai promis. Nu am niciun motiv să te trădez. Ridică din umeri: Şi n-am niciun chef să colaborez cu Pumnalele. Îmi face mare plăcere să ştiu că le vom sufla prinţul de sub nas.

— Şi unde vor fi mercenarii ăştia ai tăi când vom avea nevoie de ei?

Sergio îmi aruncă o privire şi ia o gură de apă.

— Ne vor aştepta în Estenzia. O să te încredinţezi când vom ajunge acolo.

Îmi plec capul şi îmi închid singurul ochi. De ce nu aş avea şi eu, una, dreptul să conduc Kenettra în aceeaşi măsură cu Giulietta, Enzo sau Maeve şi poporul ei beldain? Raffaele o fi având un suflet bun, nimic de zis, dar până şi el îşi are bruma lui de întunecime, câteodată. Poate fi la fel de trădător ca mine şi nici în el nu se poate avea încredere. De ce s-ar cuveni să fie el acela care îl va controla pe Enzo? Vechea mea afecţiune pentru Raffaele începe să se clatine, şubrezindu-se din cauza poveştii lui Sergio şi din cauza propriilor amintiri, şi se tot contorsionează şi se schimonoseşte,

preschimbându-se în amărăciune. În ambiţie. În patimă.

Mă gândesc la cum va fi Enzo, când se va întoarce în lumea celor vii. La cum ar fi să îl revăd. Să ocârmuim împreună, unul lângă altul. Gândul la un asemenea viitor îmi face inima să tresară de dor. Aşa este drept: noi doi la un loc. Simt asta.

Mă ridic în capul oaselor. Privirea mea se opreşte, mai întâi, asupra Violettei, apoi, asupra lui Magiano şi a lui Sergio.

— Pumnalele au dat greş fiindcă eu, una, nu am avut încredere în camarazii mei, spun. Dar trebuie să am încredere deplină în voi. Trebuie să avem încredere unii în ceilalţi.

Sergio încuviinţează. Urmează o scurtă tăcere.

— Atunci, poate că avem nevoie de ceva care să ne întărească planurile. Suntem o forţă pe potriva Pumnalelor.

— Avem nevoie de un nume, spune Magiano. Denumirea îi conferă unei idei greutate, creează senzaţia că e reală. Sergio, prietene, cum îţi spuneau Pumnalele când făceai parte din societatea lor?

Sergio se încruntă puţin, nedorind să îşi amintească, dar, în cele din urmă, hotărăşte să îi răspundă:

— Mă numeau Aduce-Ploaie.

— Ah, Aduce-Ploaie! Magiano cântă o notă, în loc de altă replică. Bănuiesc că e un nume bun.

Aduce-Ploaie!

De fapt, e un nume frumos, care mă face să zâmbesc chiar. Magiano are dreptate. Faptul că

acum ştim care era numele de Pumnal al lui Sergio îl face, cumva, să devină o adevărată Tânără Elită, o forţă de care trebuie să se ţină seamă. Tânăra *mea* Elită!

— Un nume bun, încuviinţez. Şi tu, Magiano? îl iscodesc. Ţie cum ţi se spune?

Ridică din umeri, cântând alte câteva note, înainte să pună lăuta jos. Privirea lui o întâlneşte pe a mea şi, din nou, citesc în ea un amestec de admiraţie şi de teamă.

— Magiano este deja numele meu de Elită, îmi răspunde, după o vreme. Nu cred că vreunul dintre noi se îndoieşte de efectul pe care îl are asupra oamenilor.

Apoi, ne zâmbeşte în felul acela plin de sălbăticie, care îi e caracteristic, şi nu mai spune nimic. O fi crezând el că ştie prea puţine despre trecutul meu, dar eu, una, ştiu încă şi mai puţine despre al lui. Vreau să îi pun mai multe întrebări despre meleagurile sale natale şi despre numele său adevărat, dar el îşi fereşte privirea, uitându-se în altă parte, aşa că mă las păgubaşă.

— Şi tu? o iscodeşte Sergio pe Violetta, care roşeşte toată când vede expresia aşternută pe chipul lui. Ţie nu ţi-a dat nimeni încă un nume de Tânără Elită, nu-i aşa?

— Nu… nu am fost niciodată pregătită de nimeni în niciuna dintre modalităţi de controlare a puterilor, îi răspunde Violetta.

Şi, zicând acestea, ea îşi pleacă ochii, într-un fel pe care-l cunosc doar eu, cu o privire menită să topească toate inimile.

— Eşti ca un maestru păpuşar, îi spun. Fiindcă poţi lua viaţa cuiva, dar i-o poţi şi înapoia, după vrere.

Pentru că ştii cum să câştigi afecţiunea celorlalţi şi cum să o foloseşti.

— Maestra-Păpuşar! repetă Magiano, chicotind. Îmi place, dulcea noastră stăpână a tuturor sforilor! Zâmbetul lui se stinge şi expresia îi redevine serioasă: Şi lupuşorul nostru, care ne va conduce spre glorie! Spune-mi, Adelina, cum pofteşti să-ţi jurăm credinţă! Ai dreptate! Trebuie să putem avea încredere unii în ceilalţi. Aşadar, haideţi să facem chiar asta! Acum!

Clipesc, cu privirea pironită asupra lui. Dintre noi toţi, m-am aşteptat cel mai puţin ca Magiano să fie cel dintâi care să jure credinţă cauzei mele. De ce ne-a urmat până aici, încă nu sunt sigură. Probabil că vede ceva în mine… în tot ce ni se întâmplă. Când îmi remarcă expresia, se apleacă în faţă şi îmi atinge bărbia cu degetele, ridicând-o.

— De ce eşti atât de surprins, Lup Alb? murmură el, zâmbind.

Felul în care îmi pronunţă numele de Elită are o dulceaţă aparte.

De ce eşti atât de surprinsă de faptul că te dovedeşti a fi demnă?

Ridic mâna şi îmi deschid palma. O tulpină neagră se ţese în ea, scoţând spini întunecaţi şi frunze ascuţite. Creşte şi înfloreşte într-un trandafir roşu-întunecat. Care pluteşte în mijlocul nostru, nefiind tocmai un obiect solid şi încă strălucind de noutatea creaţiei.

— Un jurământ, spun, privindu-i pe toţi pe rând.

Privirea mea se opreşte asupra Violettei. Ea se uită în tăcere la mine, drept prin trandafir, în sufletul meu, de parcă ar vedea lucruri numai de ea ştiute. Vocea îmi devine neîndurătoare.

— Un jurământ, repet. Unul care să le strecoare spaima în suflete şi să-i facă să tremure pe toţi aceia care ne vor înfrunta.

Violetta şovăie – doar pentru moment.

— Şi care să ne aducă laolaltă!

— Jur credinţă Societăţii Trandafirului, încep. Până la sfârşitul zilelor mele…

Unul câte unul, ceilalţi declară acelaşi lucru, la început prin şoapte, care se transformă însă în cuvinte ferme.

— Jur să-mi folosesc ochii ca să văd tot ce se petrece, spune Sergio.

— Limba, ca să-i conving pe alţii să ni se alăture, spune Magiano, cu zâmbetul lui sălbatic.

— Urechile, ca să aud fiecare taină, continuă Violetta.

— Mâinile, ca să-mi strivesc duşmanii, închei eu. Voi face tot ce îmi stă în putere pentru a-i distruge pe toţi aceia care îmi vor sta în cale.

Tot ce-mi doresc acum este tronul… Puterea lui Enzo… O răzbunare perfectă…

Şi nici măcar toţi inchizitorii, toate reginele şi toate Pumnalele din lume nu vor fi în stare să mă oprească.

Raffaele Laurent Bessette

Prima dată când Raffaele a pus piciorul în interiorul palatului regal al Estenziei a fost pe când avea optsprezece ani. Palatul îi tocmise pe cei de la Curtea Fortunata pentru un bal mascat care avea să se desfăşoare în grădini, cu ocazia serbărilor dedicate Lunilor de Primăvară.

Iar Mesagerul încă îşi mai aducea aminte de grădina scăldată în lumina amurgului şi de licurici, de invitaţii care râdeau, de măşti, de şoaptele pe care le stârnea peste tot pe unde se ducea şi de tot potopul de solicitări venite din partea clienţilor care sosiseră mai apoi…

Dar Raffaele nu intrase, de fapt, niciodată în palat. Nu până acum.

În primele trei nopţi petrecute în temniţă, Raffaele stă singur, sprijinit de un zid rece şi umed. Tremură şi aşteaptă venirea Axei Inchiziţiei. Cătuşele i se lovesc una de cealaltă. Abia dacă le mai simte pe mâinile care i-au amorţit.

În a patra noapte de prizonierat, regina trimite, în sfârşit, după el.

Merge, bine ferecat în lanţurile care îi zăngănesc la fiecare pas, fiindcă îşi ţine mâinile în faţă. Inchizitorii îl ţin de braţe şi păşesc alături de el. Raffaele îşi cunoaşte limitele puterii, dar Inchiziţia nu i le ştie, iar consortul simte o uşoară satisfacţie pentru că prezenţa lui le provoacă atâta nelinişte.

Îşi croiesc cu toţii drum afară din bezna

temniţei, de pe coridoarele mucede ale acesteia, spre holurile frumos decorate ale încăperilor băii unde servitorii îl îmbăiază până când miroase numai a trandafiri şi a miere, iar părul îi redevine un râu moale şi lucios, negru şi albăstrui ca safirul.

Amintiri din viaţa dusă de el la Curtea Fortunata îl asaltează pe Raffaele. Sunt imagini fulgerătoare, cu nopţi şi dimineţi pline de aromele săpunurilor cu mirosuri puternice. Deşi dispreţuia să fie doar un consort neajutorat, încă se mai trezeşte gândindu-se cu nostalgie la curte şi fiindu-i dor de după-amiezile aurii şi de parfumul moscat al crinilor noptateci.

În sfârşit, servitorii îl îmbracă într-o robă de catifea. Inchizitorii îl însoţesc. Coridoarele devin tot mai sinuoase, pe măsură ce înaintează, până când ajung la o uşă dublă, în faţa căreia străjuiesc gărzile şi ale cărei canaturi sunt pictate cu imagini ale lui Pulchritas, ieşind din apă în toate splendoarea ei imaculată. Raffaele tremură când străjerii, îndemnându-l să intre în dormitorul regal, deschid uşa, doar pentru a o închide apoi în urma lui, cu hotărâre, de parc-ar pecetlui un sicriu.

Tavanul încăperii înalte e decorat cu basoreliefuri complicate. Raffaele vede un pat cu baldachin, cu aşternuturi de mătase. Lumânările scaldă totul în lumina flăcăruilor. Inchizitori stau aliniaţi, umăr la umăr, de-a lungul pereţilor, iar mantiile albe li se ating, contopindu-se, parcă. Toţi au săbii care le atârnă în tecile de la centuri şi arbalete aţintite spre consort.

Când păşeşte lent în cameră, vârfurile săgeţilor

îi urmăresc fiecare mişcare. Privirea i se opreşte asupra inchizitorului care se află înaintea tuturor, cel mai aproape de patul cu baldachin. Este Teren, al cărui chip se schimonoseşte când îi întâlneşte privirea. Raffaele îşi coboară genele, dar remarcă energia lui Teren, care clocoteşte de furie, în timp ce mâna acestuia strânge plăselele sabiei atât de tare, încât încheieturile degetelor i s-au albit de tot.

Raffaele simte cum un fior neplăcut îi alunecă pe şira spinării. Oare aceşti soldaţi vor rămâne pironiţi aici întreaga noapte? Oare Teren va fi mereu de strajă, păzindu-şi regina?

— Arăţi bine!

Vocea Giuliettei vine dinspre locul în care stă regina, în spatele unui *secretaire*. Se ridică şi se apropie de el. Materialul din care îi sunt croite veşmintele pare să alunece în urma ei, în diafane şi moi trene de mătase.

Este mai palidă decât era Enzo, se gândeşte Raffaele.

Tânăra îl priveşte din cap până-n picioare, apoi îi face semn cu degetul să se rotească.

— Întoarce-te! îi porunceşte ea consortului. Lasă-mă să te văd mai bine!

Raffaele îngăduie ca o uşoară îmbujorare să îi aprindă obrajii şi face aşa cum i s-a ordonat. Roba sa de catifea mătură podeaua, iar strălucirea blândă a lumânărilor dă la iveală vârtejurile şi fulgerele aurii care sunt brodate pe veşmânt. Părul îi pluteşte peste un umăr, drept, lucios, legat cu un lanţ de aur subţire. Câteva dintre şuviţele lui de

culoarea safirului strălucesc în lumina domoală. Consortul o priveşte cu ochii lui fardaţi în mod desăvârşit cu negru şi cu o pudră argintie, sclipitoare.

Raffaele simte cum energia reginei prinde să se învolbureze, aşa că apucă şi trage blând de firele inimii ei, observând cu atenţie felul în care i se modifică emoţiile. Simte că nu are încredere în el, că este bănuitoare... dar, dincolo de acestea, mai simte ceva. Un pic de pragmatism. Şi, dincolo de acesta, o brumă de dorinţă suavă, neobişnuită.

— Maiestatea Voastră este mulţumită de mine? întreabă Raffaele, când se reîntoarce cu faţa spre regină, deşi are grijă să îşi ţină în continuare privirea în pământ.

Giulietta zâmbeşte. Ochii ei rătăcesc pe trupul consortului. Îi atinge bărbia cu o mână rece.

— Greu de spus! îi răspunde. Încă nu ai făcut nimic.

El îşi ţine respiraţia, folosindu-şi capacitatea de a nu lăsa ca avansurile nedorite ale unui client să îl influenţeze, să îi pătrundă în inimă, talentul de a se dedubla, de parcă şi-ar părăsi propriul trup, talent fără de care nu şi-ar fi putut niciodată duce la îndeplinire îndatoririle de consort pe care le poate realiza doar dacă se poartă ca şi cum ar fi altcineva. Îşi amorţeşte, pur şi simplu, mintea şi îi zâmbeşte, la rândul său, Giuliettei, oferindu-i surâsul său bine exersat, aplecându-se spre ea, ca pentru a-i prelungi mângâierea, de parcă ar tânji după aceasta şi de parcă şi-ar dori mai mult. Iar, în tot acest timp, trage uşor de energia tinerei, până

când pupilele ei se dilată. Îşi joacă atât de bine rolul, încât mai-mai că s-ar putea păcăli până şi pe el însuşi.

De acolo de unde stă în picioare lângă pat, Teren îşi fereşte privirea de la această scenă, privind în altă parte.

— Erai unul dintre cei mai cunoscuţi de la Curtea Fortunata, spune Giulietta, retrăgându-şi iute mâna şi îndepărtându-se din nou. Îi aruncă o privire curioasă, apoi continuă: Acum îmi dau seama de ce. Se spune că fratele meu te vizita adesea, când era în viaţă. Se ataşase de tine, nu-i aşa?

Îl întinde o cursă, jucându-se cu emoţiile lui.

Fii atent! îşi spune Raffaele, ţinându-şi genele plecate şi strunindu-şi bine durerea.

— Se desfăta cu cântecele şi glumele mele, răspunde consortul cu o voce calmă şi umilă.

— *Cu cântecele şi glumele tale*, îl îngână regina, cu un zâmbet. Aşa i se spune, mai nou, la curţile de plăceri, ştii tu cui? Urmează o scurtă pauză, înainte să continue: Am auzit despre puterea ta, Mesagerule! Ştiu că poţi descoperi alte Tinere Elite, alţi *malfetto* ca tine. Este adevărat?

— Da, Maiestatea Voastră!

— Ce altceva mai poţi face? îl iscodeşte ea mai departe.

Se teme de mine! înţelege consortul şi îşi pleacă ochii, coborându-şi vocea.

— Pot aduce calmul şi alinarea, răspunde el, simplu. Pot să liniştesc pe oricine.

— Atunci, oferă-i şi minţii mele puţină pace,

Mesagerule, şi răspunde-mi la o singură întrebare. Ochii ei devin duri: Unde sunt celelalte Pumnale?

Raffaele nu şovăie nicio clipă:

— În Beldain.

La auzul acestor cuvinte, o scânteie de plăcere se aprinde în Giulietta, care zâmbeşte şi scoate un sunet gutural în semn de compasiune.

— Aţi dat bir cu fugiţii după moartea prinţului vostru, nu-i aşa? Dacă ţi-aş cruţa viaţa, ţi-ai trăda Pumnalele şi i-ai atrage pe toţi *malfetto* aici?

Raffaele îşi ţine ochii în pământ şi nu îi dă niciun răspuns.

Giulietta zâmbeşte cu răceală.

— Nici nu am crezut altceva, murmură ea.

Şi, zicând acestea, regina le face un semn inchizitorilor, care-şi ridică şi mai sus decât înainte arbaletele. Raffaele rămâne neclintit, având grijă să nu facă vreo mişcare neaşteptată care să îl sperie pe vreun inchizitor şi să-l facă să tragă, din instinct. Inima îi bubuie consortului cu putere în piept.

Regina îşi înclină capul spre el şi îl întreabă:

— Îţi este teamă de moarte, Mesagerule?

Raffaele aude sunetele scoase de corzile arbaletelor în timp ce se freacă de lemnul acestora, în semn că inchizitorii îşi strâng mai cu putere armele în mâini, gata-gata să tragă.

— De bună seamă, Maiestatea Voastră, îi răspunde, cu o voce gâtuită.

— Atunci, spune-mi ce motiv aş putea avea să nu te execut pe dată, chiar aici? Ce urmăreşti, Mesagerule? Sau chiar ai devenit atât de

nepriceput, de neputincios, încât să te laşi prins în halul acesta? De ce te-a adus aici regina Beldainului?

Raffaele rămâne tăcut, pentru o clipă.

— Ce-i drept, am îngăduit să fiu prins, răspunde tânărul, în cele din urmă. Dar asta numai şi numai fiindcă ştiam că Maiestatea Voastră nu mi-aţi fi acordat vreodată o audienţă, altfel. Sunteţi o regină prea isteaţă ca să îngăduiţi să vă întâlniţi cu vreuna dintre Tinerele Elite în public. Aceasta reprezenta singura cale de a discuta cu Luminăţia Voastră şi de a vă face, totodată, să vă simţiţi în siguranţă în prezenţa mea.

Giulietta ridică o sprânceană, pentru a-şi arăta uimirea.

— Vai, vai, câtă amabilitate din partea ta! exclamă ea, cu ironie. Şi ce trebuie neapărat să îmi spui, încât să merite să-ţi rişti viaţa?

— Am venit să vă solicit clemenţa pentru toţi nefericiţii de *malfetto* din Kenettra.

La auzul acestei cereri, Teren se încordează. Raffaele simte cum se umflă şuvoiul furiei inchizitorului general.

O, acesta reprezintă un experiment grozav! îşi spune consortul.

Oare cum va reacţiona Giulietta la solicitarea lui? Ce va face Teren?

Regina îi zâmbeşte, amuzată, lui Raffaele.

— Toţi *malfetto* au trădat coroana, m-au trădat pe mine! îi strigă. Au încercat să-l pună pe fratele meu pe tron!

— Dar acum, fratele vostru este mort,

răspunde Raffaele.

Şi, zicând acestea, consortul se apropie de Giulietta şi se apleacă spre ea, lăsându-şi buzele să-i atingă obrazul. Ochii lui se opresc un pic asupra lui Teren.

— Şi, de fapt, însuşi conducătorul Axei Inchiziţiei voastre este un monstru, o pocitanie, nu-i aşa? o întreabă în şoaptă. Sunteţi o regină nespus de pragmatică, Maiestatea Voastră, nicidecum una radicală. Asta pot vedea limpede.

Giulietta îi priveşte chipul, căutând dovezi că Raffaele este, cu adevărat, cuprins de durere atunci când vorbeşte despre moartea lui Enzo. Nu le găseşte, însă.

— Pumnalele au luptat mereu numai şi numai pentru obţinerea siguranţei, continuă el. Pentru dobândirea garanţiei că vor supravieţui. Adică exact pentru aceleaşi lucruri pentru care luptaţi şi Maiestatea Voastră. Pentru o clipă, privirea consortului devine necruţătoare, nemilostivă: Soţul vostru a fost acela pe care voiau Pumnalele să-l facă să dispară. Era un nătărău, cu toţii ştiam asta. Dacă veţi arăta clemenţă faţă de toţi *malfetto* din regatul vostru, atunci noi ce motiv am mai putea avea să vă înfruntăm, Luminăţia Voastră?

— *Clemenţă*, rosteşte Giulietta şi cade pe gânduri. Ştii ce le fac tuturor acelora care mă trădează?

— Ei bine, da, am văzut cu ochii mei! îi răspunde tânărul.

— Vasăzică, pe tine ce te face să crezi că le voi oferi Pumnalelor tale sau altor *malfetto* vreun pic

de clemenţă? îl iscodeşte regina în continuare.

— Maiestatea Voastră, mă bizui pe faptul că Societatea Pumnului este un grup de Tinere Elite nespus de puternice: putem controla vântul, dar şi animalele, putem crea şi putem distruge! îi mărturiseşte tânărul, fără să-şi dezlipească ochii de la ea. Nu aţi vrea să puteţi stăpâni toate aceste puteri nemăsurate?

Giulietta râde scurt.

— Şi de ce m-aş bizui că îmi veţi pune la dispoziţie puterile voastre? îl întreabă regina.

— Fiindcă numai Maiestatea Voastră ne poate oferi singurul lucru pe care-l dorim, pentru care ne-am luptat întotdeauna, răspunde Raffaele. Cruţaţi-i pe alde *malfetto!* Lăsaţi-i să trăiască în pace, şi veţi putea dobândi o societate de Tinere Elite care o să vă stea la dispoziţie numai şi numai Domniei Voastre.

De acum, Giulietta pare serioasă. Îl cercetează pe Raffaele, încercând parcă să-şi dea seama dacă el o minte sau nu. Se lasă o tăcere lungă. În spatele lor, consortul simte cum energia lui Teren se tot adună, doar pentru a se lăsa apoi ca un văl întunecat peste întreaga încăpere. Inchizitorul general îl priveşte pe Raffaele cu ochi plini de ură.

— Cocota asta masculină îndrugă numai şi numai minciuni! rosteşte Teren încetişor. El şi ai lui se vor întoarce împotriva ta chiar din clipa-n care…

Giulietta ridică, lent, mâna, să îl oprească.

— Mi-ai spus c-o vei găsi pe Tânăra Elită căreia i se spune *Lupul cel Alb* şi că îmi vei aduce capul ei, i-o retează ea, vorbindu-i peste umăr. Dar, cu

toate acestea, chiar în dimineaţa asta am primit vestea că, în largul portului din Campagnia, Adelina Amouteru a învins de una singură o ditamai nava ticsită cu inchizitorii mei. Pe care i-a ucis. Se mai spune şi că şi-ar fi adunat o întreagă ceată de susţinători, şi că ne-ar fi trimis, astfel, mesajul c-ar fi din ce în ce mai aproape de noi. Prin urmare, toate acestea nu înseamnă că şi tu eşti un mincinos, maestre Santoro?

Teren se face stacojiu, în timp ce Raffaele se încruntă. Pentru o clipă, masca desăvârşită a consortului se crapă.

— Adelina este aici? şopteşte el.

Giulietta îl priveşte.

— Ce ştii despre Lupul cel Alb? îl întreabă regina.

Sute de amintiri prind să rătăcească de acum prin mintea lui Raffaele: Adelina, speriată şi furioasă, pe rugul care a început deja să ardă. Tot ea, nesigură, şovăitoare, în timpul primei probe la care a supus-o… sau timidă şi dulce, în timpul antrenamentelor lor de după-amiază… ori rece şi plină de ură, în momentul în care şi-au luat rămas-bun.

Ce caută, oare, înapoi în Kenettra? Ce vrea, de fapt? se întreabă.

— Ştiu doar că i-a trădat pe destul de mulţi dintre ai noştri, îi răspunde el.

Raffaele îşi ascunde vinovăţia din suflet.

Şi că, totodată, am trădat-o şi eu cândva! adaugă în gând.

Teren îşi pleacă fruntea în faţa Giuliettei.

— O căutăm fără de încetare, Maiestatea Voastră! bâiguie inchizitorul general. Eu, unul, nu voi avea liniște până când nu o voi şti moartă.

Vasăzică, Teren este acela care răspândeşte ura faţă de malfetto! îşi dă seama Raffaele. *El este călăul, iar ea, politicianul. Giulietta nu are niciun motiv să îi anihileze pe cei asemenea nouă, acum, că e regină! Iar acesta este dezacordul dintre ei, acela care poate fi folosit pentru a-i putea dezbina.*

În cele din urmă, Giulietta clatină din cap. Şi se apropie de Raffaele.

— Eu, una, nu ofer clemenţă atât de uşor, şopteşte ea, admirându-i consortului ochii cu sclipiri de nestemate.

Raffaele aude din nou scrâşnetele arbaletelor din încăpere. E de ajuns o mişcare greşită şi poate fi mort. Giulietta îl mai priveşte o clipă, apoi se întoarce şi face un semn cu mâna.

— Duceţi-l înapoi în temniţă! porunceşte regina.

Inchizitorii îl prind de braţe. În timp ce părăseşte camera, Raffaele îşi întinde din nou forţa după energia Giuliettei. Ea este, în continuare, bănuitoare, tot nu are încredere în el. Dar, totodată, cuvintele lui au trezit o nouă emoţie înăuntrul reginei, ceva ce Raffaele nu a simţit mai devreme, la începutul conversaţiei lor.

Curiozitate.

Numai tânăra şi frumoasa Compasia a îndrăznit să îl sfideze pe Sfântul Amare. Şi, chiar în timp ce acesta îneca omenirea cu potopul său, Compasia s-a întins în jos din ceruri, spre iubitul ei muritor, şi l-a preschimbat în lebădă. Iar el a zburat sus, sus de tot, pe deasupra apelor umflate, pe deasupra lunilor, şi chiar mai sus, până când penele i s-au preschimbat în praf de stele.

Compasia şi Eratostene, *poveste populară din Kenettra*

Adelina Amouteru

Pentru a ajunge în Estenzia trebuie să călătorim pe uscat.

Nu ne putem permite să mai fim supuşi încă unei verificări, la care am fi constrânşi dacă ne-am urca pe o navă, şi, din câte am înţeles, portul din capitală geme de inchizitori şi de lucrători, care pregătesc, cu toţii, sărbătorile ce se vor desfăşura în onoarea sosirii lui Maeve.

În dimineaţa următoare, devreme, pornim călare pe drumul care duce din Campagnia în Estenzia.

Vom ajunge peste două zile, aşa ne-a spus Magiano.

El cântă la lăută tot drumul, fredonând. Până la căderea nopţii, a compus deja trei melodii. Creează cu o intensitate pe care nu am mai văzut-o, de când l-am întâlnit. Pare îngrijorat, dar, când îl întreb la ce se gândeşte, se mulţumeşte să

zâmbească doar şi îmi cântă vreo câteva frânturi. Până la urmă, renunţ să-l mai întreb ceva.

În prima seară, Sergio se aşază cât mai departe de noi. Îl privesc cum admiră cerul nopţii. Studiază vălul de stele, apoi închide ochii. Numai Violetta rămâne lângă el, copleşindu-l cu atenţiile sale. Din când în când, îi mai pune câte o întrebare, iar el îi răspunde pe un ton scăzut, cu tot trupul întors spre ea, într-un fel de care, pare-se, noi nu suntem demni să beneficiem.

După o vreme, Violetta se ridică şi se apropie de noi.

— El se străduieşte să cheme ploaia, ne informează ea.

Zicând acestea, surioara mea se aşază şi se lipeşte de mine.

Mă sprijin, la rândul meu, de ea. Făcea asta când eram mici, îmi amintesc, când stăteam împreună la umbra copacilor.

— E ca şi cum ar... ţese-o, ai putea spune, continuă ea încetişor.

— Poţi imita şi talentul ăsta? îl întreb pe Magiano, cu privirea încă pironită asupra lui Sergio.

— Nu prea bine, dar îl pot întări pe al lui, îmi răspunde Tânăra Elită.

Apoi, pişicherul priveşte peste umăr, în direcţia lui Sergio, apoi în sus, spre cer. Arată cu degetul o constelaţie scânteietoare.

— Vezi forma ca a unui gât de lebădă de acolo? mă întreabă.

Urmăresc linia curbă pe care par să o formeze stelele.

— Aceea nu este aşa-numita *Lebădă a Compasiei?* Există zeci de poveşti despre constelaţia aceea. Preferata mamei era aceea care spunea că Amare, zeul dragostei, a adus o ploaie nesfârşită asupra pământului, după ce omenirea îi arsese pădurile, iar Compasia, îngerul compătimirii, îşi salvase iubitul uman de la înec preschimbându-l într-o lebădă şi aşezându-l pe cer.

— Ba da, aceea este, îmi răspunde Magiano. Se aliniază cu cele trei luni, ceea ce, presupun, îl ajută să ştie din ce direcţie să atragă norii.

Atenţia Violettei rămâne aţintită asupra lui Sergio, în tot timpul în care acesta lucrează, iar privirea ei e pironită asupra siluetei lui neclintite.

— E fascinant! murmură surioara mea, fără a se adresa însă cuiva anume. De fapt, el adună fire de umezeală răzleţe din aer, ceaţă de deasupra oceanului şi cristale de gheaţă aflate sus, sus, pe cer… Are nevoie de foarte multă concentrare.

Zâmbesc, privind-o pe Violetta. În ultima vreme, a devenit tot mai sensibilă la energiile celorlalţi, într-o asemenea măsură, încât Raffaele ar fi de-a dreptul mândru de ea acum. Ceea ce înseamnă că va fi o armă nespus de puternică împotriva Pumnalelor, când îi vom reîntâlni.

Tocmai vreau să îi cer să îmi explice cum a ajuns să îşi dea seama de atât de multe taine în legătură cu puterile lui Sergio, însă acesta se mişcă pe neaşteptate, iar asta o face pe Violetta să se ridice şi să se grăbească spre el. Îl întreabă ceva ce nu pot auzi, iar el râde uşurel.

Îmi trebuie o clipă pentru a băga de seamă că

Magiano mă priveşte. Se sprijină în coate, apoi îşi înclină capul, curios, spre mine.

— Cum ţi-ai dobândit însemnele? mă întreabă el.

Scuturi atât de familiare mie se ridică şi-mi împlătoşează inima.

— Febra sângelui mi-a infectat ochiul, îi răspund.

Asta e tot ce vreau să îi mărturisesc. Apoi privirea mea se îndreaptă spre pupilele lui, care, în clipa asta, sunt mari şi rotunde, normale, în întunericul care ne înconjoară.

— Tu, unul, vezi diferit când ochii îţi devin ca aceia ai unei feline? îl iscodesc, la rândul meu.

— O, da, mult, mult mai bine, îmi spune Magiano.

Şi, nici nu i-au ieşit bine cuvintele acelea din gură, că el îşi şi contractă pupilele, dându-le aspectul acela care le face să semene cu ale unei pisici. Şovăie un pic înainte să adauge:

— Dar nu acesta este însemnul meu principal.

Mă întorc să-l privesc în faţă.

— Atunci, care?

Magiano mă cercetează, apoi se apleacă şi începe să-şi tragă tunica. Sub pânza de in albă, grosolană, se zăreşte o piele netedă, măslinie, şi liniile subţiri ale muşchilor abdomenului şi spatelui. Mă îmbujorez toată. Tunica îi alunecă şi mai sus, iar el îşi dezveleşte tot spatele. Tresar.

Iată-l! O masă de carne roşiatică şi albă, cicatrizată şi ieşită în afară, care-i acoperă aproape întreaga spinare. Însemnul este conturat de

margini întărite. Mă holbez, cu gura căscată. Arată ca o rană care ar fi trebuit să îi fi fost fatală, una care nu s-a vindecat niciodată corect.

— Era un însemn mare, roşu şi plat, spune Magiano. Preoţii au încercat să-l îndepărteze, jupuindu-mi pielea. Dar, firește, nu a fost de niciun folos. Zâmbeşte cu amărăciune, apoi adaugă: Nu au făcut decât să înlocuiască un însemn cu altul.

Preoţii?

Oare Magiano fusese ucenicul vreunui templu, în copilărie? Mă cutremur, dezgustată şi îngrozită, de gândul la halul în care ei i-au tăiat în carne vie, în care i-au jupuit pielea. În acelaşi timp, şoaptele prind să se învolbureze, atrase de o imagine extrem de dureroasă.

— Mă bucur nespus că s-a vindecat! reuşesc să bâigui.

Magiano îşi trage tunica în jos şi revine în poziţia în care stătuse mai devreme, sprijinit în coate.

— Nu se va vindeca niciodată, îmi răspunde el simplu. Din când în când, pur şi simplu, se redeschide.

Scuturile din jurul inimii mele încep să coboare. Când privesc iar spre el, îmi întoarce privirea.

— Ce te-a convins să începi viaţa asta? îl întreb. Când ai devenit… Magiano?

El îşi îndreaptă privirea spre stele. Ridică din umeri.

— Tu, una, de ce-ai devenit Lupul cel Alb? mi-o întoarce, apoi, oftează. Cei din popoarele din Tărâmurile Soarelui îi consideră pe toţi *malfetto*

nişte adevărate legături cu zeii. Asta nu înseamnă nicidecum că am fi veneraţi acolo, ci doar că templele preferă să îi îngrijească pe *malfetto* orfani, căci preoţii socotesc că prezenţa acestora îi va ajuta să comunice cu zeii. Îşi coboară vocea: Tot lor le mai plăcea şi să ne ţină hămesiţi, din acelaşi motiv pentru care un nobil îşi hrăneşte tigrii doar cu foarte puţină mâncare, înţelegi? Dacă ne era foame, eram mai atenţi, iar dacă eram mai atenţi, puteam crea o legătură mai puternică, ştii, cu zeii… Cât timp am stat în templul acela, amore mio am scotocit întruna după mâncare. Într-o bună zi, preoţii m-au prins furând bucatele care fuseseră aduse drept ofrandă zeilor. Aşa că m-au pedepsit. Poţi să-ţi dai seama că am fugit, după aceea. Face un semn spre spatele lui, apoi rânjeşte: Trag nădejde că zeii m-au iertat.

Povestea lui îmi e atât de cunoscută, încât clatin din cap, aprobator.

— Ar fi trebuit să arzi templul din temelii, îi spun.

Magiano îmi aruncă o privire surprinsă, apoi ridică iar din umeri.

— La ce bun? Cui i-ar fi fost de folos una ca asta? mă întreabă.

Nu caut să-i demonstrez că n-are dreptate, ci mă mulţumesc să mă gândesc doar, în tăcere, la foloasele unei astfel de fapte.

Le-ar fi dat tuturor o lecţie despre ce se poate întâmpla atunci când îţi permiţi să îi sfidezi pe copiii zeilor! îmi spun.

Apoi mă mişc, desenând o linie în praf, lângă

cizmele mele.

— Probabil că avem ataşamente diferite, că suntem atraşi de sentimente cu totul şi cu totul deosebite, dacă gândim astfel, în moduri complet opuse, mormăi.

Magiano îşi mai înclină o dată capul, ca pentru a confirma.

— *Ataşamente*? se miră, repetând, nedumerit, cuvântul.

Îmi mişc mâna în praf, să şterg linia pe care am desenat-o mai devreme.

— Ah, asta-i doar unul dintre lucrurile despre care vorbea Raffaele, îi răspund, şi simt că mă cuprinde neliniştea, fiindcă mă gândesc din nou la Pumnale. Acest Pumnal studiază energia fiecărei Tinere Elite care îi iese în cale. Şi e încredinţat că noi toţi suntem în acord, că ne ataşăm, că suntem atraşi de anumite nestemate în stare brută şi de anumiţi zei, şi că aceste atracţii sau ataşamente au o mare influenţă asupra puterilor noastre şi asupra felului în care ni le folosim. Trag adânc aer în piept: Eu, spre exemplu, se pare că sunt ataşată, atrasă, de teamă şi de furie. De patimă şi furie. Şi de putere, de ambiţie.

Magiano încuviinţează.

— Da, văd prea bine asta. Zâmbeşte, apoi adaugă: Şi eu, unul, de ce sunt ataşat, atras?

— Îmi ceri, cumva, să ghicesc? îl întreb privindu-l fix.

Zâmbetul i se lăţeşte, devenind de-a dreptul jucăuş, pentru o clipă.

— Da, presupun că asta îţi cer, încuviinţează.

Sunt curios ce crezi că ştii despre mine.

— Prea bine! aprob.

Mă îndrept de spate şi mă trag un pic înapoi, cercetându-i cu luare-aminte chipul. Pâlpâirea focului îi conferă pielii lui o strălucire aurie. Mă prefac a miji ochii.

— Hm! murmur. Cuarţ de calcedonie verde.

— Poftim? sare el, neîncrezător.

— Cuarţ de calcedonie verde, repet. Pentru Denarius, îngerul lăcomiei, adaug.

Magiano îşi dă capul pe spate şi izbucneşte în râs.

— Corect! exclamă. Altceva?

Râsul său îmi încălzeşte puţin inima şi îmi dau seama că mă bucur de această senzaţie. Îi zâmbesc, la rândul meu.

— Cunzit[18]. Nestemata vindecătoare. Pentru zeul timpului.

— Sfântul Aevietes? zice Magiano, ridicând o sprânceană şi privindu-mă cu viclenie.

— Da, încuviinţez. Un hoţ sau un panglicar, un şarlatan, dacă vor să fie buni, trebuie să aibă răbdare şi, totodată, să fie plini şi de nerăbdare, de iuţeală. Trebuie să fie în stare să îşi sincronizeze cu desăvârşire acţiunile, nu-i aşa?

— Un argument tare solid, n-am ce zice! îmi spune Magiano şi se apropie, aruncându-mi o privire şugubeaţă, ca şi cum ar vrea să mă

18 Mineral numit şi „kunzit” (kunzite, engl.), în onoarea mineralogului german George Frederick Kunz (1856-1932) care l-a descoperit şi descris în 1902, pe când lucra ca bijutier-şef pentru compania americană Tiffany (n. red.).

tachineze. Mâna lui o atinge în treacăt pe a mea, apoi mă îndeamnă: Continuă, rogu-te!

— Diamant, continui, fără să mă pot abţine din zâmbit. Pentru zeiţa prosperităţii.

El se trage mai aproape. În ochi nu mai are nicio urmă de sălbăticie, de ferocitate. Genele lui sclipesc în lumină, apoi şi le coboară. Dintr-odată, îi simt răsuflarea şi îmi dau seama că îmi încălzeşte obrajii.

— Şi mai ce? murmură el.

— Şi… safir. Vocea mea a devenit doar o şoaptă: Pentru îngerul bucuriei.

— *Bucurie*? repetă Magiano şi îmi zâmbeşte, de această dată cu blândeţe însă.

— Da! Încuviinţez şi îmi plec privirea, căci sunt copleşită de o tristeţe subită. Fiindcă văd atât de multă în tine!

O mână caldă îmi ridică din nou bărbia. Mă trezesc privind în ochii aurii ai lui Magiano. El nu răspunde, dar se apleacă spre mine. Nu mai aud decât trosnetul lemnelor care ard în foc.

Buzele lui îmi ating obrazul. Este o atingere blândă, atentă, care face să mi se pună un nod în gât. Gura lui se lipeşte de a mea. Apoi, sărutul lui devine mai profund, iar corzile inimii mele se întind. Mâna lui se mută de pe bărbia mea şi îmi cuprinde faţa, trăgând-o spre el. Mă las de bunăvoie. Unul din braţele sale îmi cuprinde talia. Sărutul continuă, de parcă ar căuta ceva din interior, şi devine mai ferm, până când sunt obligată să mă sprijin de pământ, nu cumva să mă facă să mă prăbuşesc. Un sunet grav, însă dulce, îi

iese din gâtlej. Îi cuprind ceafa cu mâna. În afară de căldura adâncă a pasiunii, energia mea rămâne foarte, foarte calmă, şi, pentru prima dată, nu îi duc lipsa.

Buzele lui se despart, într-un târziu, de ale mele. Îmi mai sărută o dată obrazul, apoi linia maxilarului, şi, într-un târziu, se îndepărtează. Pentru o clipă, tot ce pot să fac este să respir. Inima îmi bate cu putere. Calmul, liniştea deplină, a energiei mele este ceva ce nu am mai simţit. Sunt plină de lumină! Şi profund nedumerită. Un amestec straniu de vină şi de mirare mă copleşeşte.

Mă încântă nespus gândul de a conduce Kenettra cu Enzo alături! Cu Enzo, acela care m-a salvat de la o moarte sigură, care mi-a scos puterile la iveală cu o simplă atingere a mâinii sale pe spatele meu, al cărui foc mi-a trezit ambiţia… Prin urmare, de ce mă aflu aici, atât de aproape de acest băiat care nu este, nici pe departe, prinţul meu? De ce reacţionez astfel la atingerile lui?

De partea cealaltă a focului, ochii Violettei se îndepărtează pentru o clipă de Sergio şi se opresc asupra mea. Îmi surprinde privirea, apoi îşi înclină capul în direcţia lui Magiano, înainte să îmi facă, strengăreşte, cu ochiul. Zâmbeşte puţin. Dintr-odată, îmi dau seama de ce m-a lăsat singură cu şarlatanul! Nu mă pot abţine şi îi zâmbesc, la rândul meu. Când a devenit, oare, surioara mea atât de vicleană? Va trebui să o întreb, mai târziu, de unde a ştiut că Magiano avea să profite astfel de momentul nostru de intimitate. Ascunzându-mi

un hohot, mă întorc spre cântăreţul la lăută.

El îmi priveşte jumătatea pocită a chipului.

O pală de vânt rece mă izbeşte, iar eu clipesc, dintr-odată, pentru a îndepărta pâcla căldurii, a desfătării şi a veseliei care mă cuprinsese, cu doar câteva clipe mai devreme. Îmi ridic din nou scuturile, armura. Mă îndepărtez de el şi vocea îmi redevine tăioasă.

— De ce mă priveşti aşa? mormăi.

Aproape că mă aştept să mă tachineze, să-mi trântească una dintre remarcile lui sarcastice care îi sunt caracteristice. Dar el nu mai zâmbeşte deloc.

— Suntem, cu toţii, atraşi de poveşti, îmi spune, cu o voce blândă. Şi fiecare cicatrice spune una.

Apoi îşi ridică mâna şi îmi atinge, cu multă blândeţe, partea ciuntită a feţei, acoperindu-mi cicatricea cu palma lui.

Îmi plec privirea, nespus de stânjenită. Din instinct, îmi ridic mâna să îmi dau la o parte părul de pe faţă, amintindu-mi abia după aceea că nu mai am părul lung.

— Dacă o ascunzi, eşti mai frumoasă, îmi spune Magiano. Apoi, îşi dă mâna la o parte, expunându-mi din nou cicatricea. Dar, dacă o arăţi, abia atunci devii tu însăţi. Aşa că poart-o cu mândrie!

Nu ştiu ce să îi răspund.

— Avem cu toţii poveştile noastre, bâigui, după un moment.

— Eşti prima persoană care îmi iese în cale şi

care e dispusă să se răzbune pe Axa Inchiziţiei, continuă el. Am auzit multe ameninţări deşarte la adresa soldaţilor acesteia şi am rostit eu însumi multe. Dar tu chiar vorbeai serios când le-ai spus, când mi-ai mărturisit că doreşti să te răzbuni pe ei toţi.

Pentru o clipă, zăresc o iluzie a sângelui care îmi picură de pe mâini, întinând pământul. Este sângele lui Enzo şi este de un stacojiu aprins.

— Presupun că m-am săturat ca ei să fie mereu aceia care ne privesc de sus, în timp ce noi îi implorăm, în zadar, să ne cruţe vieţile…

Magiano îmi oferă un zâmbet care pare dulce şi… trist.

— Acum, tu îi poţi face să îţi implore îndurarea.

— Îţi este teamă de mine? îl întreb, încetişor.

Pare să se gândească la asta. După o vreme, se întinde pe spate şi priveşte cerul.

— Habar n-am! îmi răspunde. Tot ce ştiu e că-i posibil să nu mai întâlnesc niciodată pe cineva asemenea ţie.

Expresia lui îmi aminteşte de Enzo şi, dintr-odată, îl văd în faţa mea numai şi numai pe el, pe prinţul meu, care-şi plângea iubirea pierdută. Iar fantasma lui este îndeajuns de aproape, încât să-i pot zări până şi nuanţele irisurilor.

El nu este Enzo, îmi amintesc singură.

Dar nici nu vreau să fie! Cu Enzo, energia mea tânjea după puterea şi ambiţia lui, bucuroasă să îi permită să mă conducă spre întuneric. Dar, cu Magiano… pot zâmbi, pot râde chiar. Pot să nu fac nimic altceva decât să stau aici, întinsă pe spate, şi

să trăncănesc despre constelaţii.

Magiano mă priveşte iar, de parcă şi-ar da seama ce e în mintea mea. Buzele i se strâmbă din nou într-o notă de nemulţumire, care îi întinează bucuria, distrugându-i-o. Era acolo şi-apoi a dispărut…

Aş vrea să îi pot spune ceva, dar nu ştiu ce. El zâmbeşte, iar eu îmi înghit nodul din gât şi îl imit.

După o vreme, ne întoarcem amândoi la contemplarea stelelor, încercând să ignorăm sărutul care adastă încă în aerul dintre noi.

Tată drag, ai primit darul meu? Rogu-te, îngăduie-mi să mă întorc acasă! Nu mai recunosc acest loc, iar prietenii mi-au devenit duşmani.

Prinţesa Lediana, Scrisoare către regele din Amadera

Adelina Amouteru

În ziua următoare, norii încep să se adune în pături joase, la orizont. Şi se tot îndesesc, pe măsură ce ziua trece. Când după-amiaza începe să se transforme în amurg, iar ţărâna şi ierburile rurale ale Kenettrei fac loc primelor râuri din împrejurimile Estenziei, cerul e deja acoperit de un văl cenuşiu tare gros, care face amurgul să pară miez de noapte. Scânteierea unui fulger brăzdează aerul, scurt şi ascuţit, promiţând furtună. Tensiunea creşte, pe măsură ce ne apropiem de oraş, până când, într-un sfârşit, cerul se deschide şi o ploaie rece şi grea începe să înece pământul.

Îmi trag gluga pelerinei mai jos pe cap. Vântul îmi biciuieşte spatele.

— Cât va dura furtuna? strigă Violetta spre Sergio, prin ploaie.

Sergio se apropie călare de noi.

— Cel puţin o zi. Nu pot să ştiu niciodată. După ce pun norii în mişcare, capătă o viaţă proprie, pe care nici măcar eu nu o mai pot opri din cursul ei.

Ne oprim cu toţii când ajungem la primul sătuc din afara zidurilor Estenziei. Şansele noastre de a da peste inchizitori sporesc. Mă dau jos de pe cal, îl

mângâi pe gât şi îl conduc spre clădiri. În spatele mele, ceilalţi fac aşijderea. Este timpul să renunţăm la animale şi să ne continuăm drumul pe jos.

Sau, mai precis, să folosim canalul.

Ne lăsăm bidiviii legaţi în faţa unei taverne şi ne continuăm drumul. Primul sat se termină şi îi face loc altuia, al cărui pâlc de care e mai mare, şi, în curând, zidurile care înconjoară Estenzia se întrezăresc prin ploaie, ca nişte siluete negre pe cerul cenuşiu. În satele pe care le-am lăsat de acum în urmă, opaiţele încep să clipească, trezindu-se la viaţă. Cizmele mele tocite plescăie pe pământul îmbibat de apă. Pelerina mea cu glugă a devenit deja nefolositoare împotriva ploii, şi o ţin doar pentru a-mi ascunde trăsăturile. Aş prefera să-mi păstrez energia pentru când ne vom afla îndeajuns de aproape de oraş.

Aici, pământul începe să se separe în fragmente, în insule diferite, adunate laolaltă şi conectate prin canale. Deja, furtuna a început să inunde unele dintre canale, trimiţând gondolele la ţărm. Magiano ne opreşte acolo unde câteva gondole s-au adunat, unele peste altele parcă, la capătul unul canal. O pânză neagră le acoperă, iar vâslele lor lovesc în faţă şi în spate, la întâmplare, căci sunt purtate uşor de curent, în absenţa gondolierilor.

— În ultima vreme, Estenzia şi-a ţinut canalele blocate, să controleze trecerea mărfurilor, spune el, pe un ton scăzut. Dar o furtună atât de cumplită va inunda prea repede canalele din oraş, dacă nu

îşi ridică o parte dintre porţi. Trebuie să ajute apa să se scurgă! ne explică, arătându-ne gondolele stivuite.

Aceasta e şansa noastră de a pătrunde în oraş.

Băieţii întorc prima gondolă, iar Sergio o ajută pe Violetta să urce, în timp ce eu privesc zidurile cetăţii a căror imagine e estompată de ploaie, astfel încât par clădite dintr-o pâclă cenuşie – dar, chiar şi prin tot acest potop, pot să zăresc şirurile dese de adăposturi dărăpănate înghesuite sub îngrădituri.

— Ce-s acelea? îl întreb pe Magiano, făcând semn spre adăposturi.

Îşi şterge apa din ochi.

— Tabere de sclavi *malfetto*, fireşte.

Îmi stă inima.

Tabere de sclavi malfetto? repet, nedumerită, în gând.

Adăposturile se întind de jur-împrejurul cetăţii, lângă zidurile sale, dispărând doar când acestea se curbează dincolo de câmpul vederii noastre.

Aşadar, cu asta şi-a ocupat Teren timpul! Mă întreb ce fel de muncă de sclavi i-a forţat pe *malfetto* să facă, şi câtă vreme le va mai îngădui să trăiască. Nu încape nicio îndoială că e doar o chestiune de timp. O umbră neagră mi se formează în stomac, iar buzele mi se schimonosesc din cauza furiei.

Voi găsi o soluţie pentru această problemă, de îndată ce voi ajunge pe tronul Kenettrei.

— Haide! mă îndeamnă Magiano, întrerupându-mi meditaţia.

Îmi face un semn, chemându-mă în partea din spate a gondolei, alături de Violetta. Când îi accept mâna întinsă, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei şi îmi reţin privirea, pentru o clipă, nesiguri. Mâna lui mă prinde mai bine. Mă agăţ de el, iar căldura mi se urcă în obraji. Sărutul care plutise între noi aseară încă este prezent, şi chiar nu am habar ce să cred în legătură cu el.

Magiano se apleacă, de parc-ar fi gata-gata să mă sărute din nou, dar se opreşte la doar un fir de păr distanţă de buzele mele. Privirea lui coboară asupra mea, devenind nespus de blândă.

— Ai grijă unde calci! mă sfătuieşte, conducându-mă în barcă.

Răspunsul meu este doar un murmur fără rost sau şir. Mă las în jos, cu băgare de seamă.

Barca se scufundă uşor în apă, când mă târăsc sub tenda neagră şi mă întind în pântecul ambarcaţiunii. Gondola se umple deja repede cu apă, dar pot să mă menţin îndeajuns de sus, încât să pot respira. Cizmele Violettei sunt la nici jumătate de pas de ale mele, aşa încât capetele noastre sunt îndreptate spre extremităţile gondolei.

— Când ne vom fi apropiat îndeajuns, voi arunca asupra noastră un văl care să ne facă nevăzuţi, îi spun lui Magiano. Rămâi cât mai aproape şi fii atent şi pentru noi.

Magiano încuviinţează, apoi el şi Sergio împing gondola noastră şi aceasta tresare, luându-mă cu ea.

Furtuna creşte în intensitate pe măsură ce ne

apropiem de Estenzia. Rămân întinsă în barcă, dar cu capul afară din apă. Abia dacă izbutesc să zăresc ceva, în afară de pietrele care mărginesc canalele, însă, din când în când, mai întrezăresc câte o frântură din zidurile care se tot apropie.

În faţa noastră încep taberele. Acum, suntem îndeajuns de aproape, încât să putem zări punctele albe împrăştiate printre şirurile de corturi – inchizitorii, ale căror mantii atârnă, grele de apă, din cauza furtunii. Cu toţii par să se zorească de colo-colo, în sus şi-n jos pe aleile prăfoase dintre corturi. Mă încumet să arunc o privire în spate. Între gondola noastră şi aceea din spatele ei este o distanţă mare.

Dacă totul a mers bine, Magiano şi Sergio ar trebui să ne urmeze. Îmi întind energia şi încep să caut, cu ajutorul ei, inimile care bat mai iute din cauza încântării, a aşteptărilor şi a spaimei.

Le găsesc. Şi trag.

O plasă de invizibilitate se ţese, mai întâi, asupra mea, ştergându-mă din gondolă şi contopindu-mi imaginea cu aceea a lemnului ud, a apei care se adună în burta bărcii şi a tendei întunecate. Fac la fel cu Violetta, iar apoi îmi încleştez dinţii şi mă îndrept spre tovarăşii noştri din spate. Este o iluzie imperfectă, fiindcă nu ştiu exact cum arată interiorul gondolei lor, aşa că pot doar să bănuiesc, să aproximez. Dacă inchizitorii le vor privi cu prea multă atenţie gondola, vor zări siluetele celor două Tinere Elite care se ascund acolo, sub vălul pe care l-am aruncat şi care ar trebui să imite imaginea fundului bărcii.

Este tot ce pot să fac.

Când ne apropiem de tabere, ies la iveală inchizitorii care stau de strajă de-a lungul ţărmurilor canalului. Unul dintre ei bagă de seamă gondolele noastre, care plutesc duse de curent spre ziduri.

— *Signore!* strigă el, către unul dintre camarazi. Mai multe bărci rătăcite plutesc pe ape. Să le tragem la mal?

Un alt inchizitor se uită, mai întâi, la gondola în care mă aflu. Mă încordez, amintindu-mi să ţin strâns iluziile.

— Sunt goale, spune al doilea. Face un gest cu mâna şi dă să se întoarcă, indiferent: Lasă-le să plutească şi hai încoace să mă ajuţi cu *malfetto* ăştia! Gondolierii îşi vor găsi şi singuri bărcile grămadă, undeva, pe canale, când se va termina furtuna.

Nu pot să mă mişc prea mult fără să fiu observată, dar, când inchizitorii se întorc, îmi ridic capul îndeajuns de sus, încât să pot zări o cale printre adăposturi. La capătul îndepărtat, întrezăresc nişte *malfetto* speriaţi, jigăriţi, care-şi pleacă, supuşi, frunţile când oştenii trec printre ei. Vederea lor îmi face stomacul să tresară. Pentru o clipă, îmi doresc să pot face şi eu tot ce poate Raffaele.

Continuăm să ne mişcăm. Zidurile se tot apropie, din ce în ce mai ameninţătoare, până când pot zări pietrele înnegrite de ploaie din care au fost construite. Deja s-a lăsat complet noaptea. În afara celor câtorva torţe risipite ici şi colo care

se încăpăţânează să îi mai facă încă faţă ploii, abia dacă mai văd ceva. În faţa mea, Violetta se mişcă sub scutul nostru de invizibilitate.

— Poarta e ridicată, mă înştiinţează surioara mea.

Privesc înainte. Într-adevăr, poarta este ridicată, permiţând apelor canalului să se umfle şi să iasă, iar, dincolo de ea, pot întrezări primele sclipiri ale luminilor Estenziei, cu străzile sale pavate şi frumos arcuitele arcade ale clădirilor. Festivităţile au fost domolite de ploaie, şi peste tot se zăresc lampioane de hârtie ferfeniţite. Steaguri viu colorate atârnă, ude leoarcă, de la balcoane.

Doi inchizitori se plimbă acolo unde canalul întâlneşte poarta, cu ochii aţintiţi asupra apei, dar, în afară lor, suntem singuri.

Cu aceştia doi nu avem la fel de mult noroc cât am avut cu primii. Unul din ei se apleacă peste marginea canalului, când trecem. Cizma lui ne opreşte gondola, cu o smucitură. Îmi muşc limba de frustrare. În întuneric şi ploaie, nu poate vedea că gondola pare goală. Îi face semn tovarăşului său. În spatele nostru, gondola care îi poartă pe Magiano şi pe Sergio se opreşte şi ea.

— Verific-o tu pe aceea! îi cere primul oştean camaradului său.

Zicând acestea, el se întoarce spre noi, îşi scoate sabia şi o îndreaptă spre barca noastră – chiar spre corpul ghemuit al Violettei. Ridică arma. Surioara mea încearcă să se ferească, dar asta va fi zadarnic dacă el va lovi în jos, până pe fundul ambarcaţiunii.

În spate, al doilea inchizitor îşi ridică şi el sabia spre cealaltă gondolă.

Arunc cât colo vălul nostru de invizibilitate. Devenim dintr-odată cât se poate de uşor de văzut.

Oşteanul se opreşte, pentru o clipă, când ne zăreşte ochii care clipesc spre el de acolo de unde, cu doar câteva clipe în urmă, nu se afla nimic.

— Pentru numele… începe el.

Mijesc singurul meu ochi şi îl atac. Firele de energie îi înconjoară trupul, iar iluzia i se înfige în piele şi începe să tragă, în acelaşi timp, Violetta sare din barcă şi îi izbeşte inchizitorului sabia, aruncându-i-o cât colo din mână. Arma cade cu un zăngănit. Bărbatul încearcă să scoată un strigăt, dar izbuteşte doar pe jumătate, căci eu îl întrerup când strâng şi mai tare firele mele în jurul lui. Energia din mine e tot mai încântată, căci nedumerirea i se transformă, încet-încet, în teroare. Ochii îi ies din orbite, căci simte tot mai multă durere.

În spatele nostru, Magiano sare din barca lui, să-l atace pe celălalt inchizitor.

Primul oştean se ţine deja de piept şi cade în genunchi, întinzându-se după sabia lui care-i acum pe jos, însă eu ajung prima la armă. Când mă mişc, o văd pe Violetta. E posomorâtă şi strânge atât de tare din buze, încât acestea par doar o linie subţire. Aproape că mă aştept să se ascundă în întuneric sau să se întindă cu puterile ei pentru a mă opri, dar, în loc de asta, se apleacă şi îl apucă pe inchizitor de mantie. Trage apoi de aceasta, silindu-l să se împleticească şi să dea înapoi. Omul

icneşte de durere.

Lumea din jurul meu pare să se strângă toată, să se condenseze, şi, pentru o clipă, tot ce mai zăresc sunt doar bezna miezului nopţii şi victima mea. Scrâşnesc din dinţi, ridic sabia şi i-o împlânt în piept.

Bărbatul tremură, cu arma înfiptă în carne. Sângele îi ţâşneşte pe gură. Privesc într-o parte şi îl zăresc pe Sergio, cu mâna încleştată în beregata celui de-al doilea inchizitor. Strânsoarea lui sporeşte. Braţele adversarului său dau să îl apuce, însă Sergio, posomorât, nu şovăie, ci strânge tot mai tare. Trag adânc în piept, odată cu aerul, şi teroarea omului care se zvârcoleşte.

Inchizitorul pe care l-am înjunghiat eu însămi nu mai tremură de acum. Îmi închid singurul ochi, îmi înalţ capul şi inspir adânc. Mirosul metalic al sângelui umple văzduhul, amestecându-se cu acela de umezeală.

Totul îmi e atât de familiar!

Când îmi deschid din nou ochiul şi privesc în jos, nu mai zăresc leşul oşteanului ucis, ci trupul zdrobit al tatei, cu coastele lui strivite de copitele calului, cu sângele lui care mânjeşte caldarâmul…

Şi nu sunt nicidecum îngrozită sau scârbită! Mă mulţumesc să privesc, bucurându-mă de întunericul din jurul meu, de bezna care mă hrăneşte şi îmi sporeşte puterile. Îmi dau seama că mă bucur că l-am omorât. Sunt, cu adevărat, bucuroasă!

O mână îmi atinge umărul. Îmi rotesc fulgerător capul, să văd cine e, iar energia mea se

revarsă, pregătită să lovească din nou.

Violetta face un salt în spate.

— Eu sunt, şuieră iute şi îşi ridică palma, de parcă astfel m-ar putea opri.

Puterea ei o atinge pe a mea, iar eu simt cum o împinge înapoi, şovăitor, ameninţând să mă lase fără nimic.

— Eu sunt, eu… repetă.

Mârâitul îmi dispare, puţin câte puţin. Mă uit iar în jos, la leşul din faţa mea. Acum, nu mai pare a fi tata, ci este iarăşi doar inchizitorul pe care l-am ucis.

Magiano şi Sergio se grăbesc să ajungă lângă mine, lăsându-l pe oşteanul cu care s-au luptat să zacă fără viaţă, ascuns în umbre.

Violetta priveşte lung cele două cadavre, cu o expresie amorţită.

Clipa în care setea de sânge a clocotit în mine a pierit de acum, însă întunecimea pe care a atras-o mai adastă încă şi hrăneşte micile şoapte din mintea mea, care devin, pe neaşteptate, de-a dreptul asurzitoare.

Linişte! le sâsâi o poruncă, şi tot aştept să tacă, asta până când îmi dau seama că am rostit cuvântul cu voce tare.

— Am face bine să ne mişcăm! Chiar acum! ne aruncă Magiano peste umăr, cu fermitate, sărind apoi peste leşul inchizitorului, să privească într-o parte şi într-alta a canalului. Nu vom rămâne singuri multă vreme pe aici, adaugă el, prevăzător.

Mă ridic în picioare. Îmi spăl mâinile de sânge în apele canalului, care se tot umflă, apoi mă

zoresc în urma tovarăşilor mei.

Sus, în văzduhul din care ploaia se cerne fără contenire, un strigăt cumplit răsună, cu ecou, peste întregul oraş, fiind urmat, la scurtă vreme, de un altul. Două halire brăzdează cerul, deşi, în noapte, le pot doar ghici contururile şi aripile lor uriaşe, translucide, care par să ascundă tot cerul.

Dacă Gemma ar fi aici, cu noi, ne-ar putea ajuta să ne aburcam pe spinările lor. Am putea zbura pe deasupra oraşului şi am izbuti să găsim un locşor unde să coborâm. Aş fi putut să fac astfel încât să nu îi ucid pe cei doi bărbaţi. Oricum, nu mi-am dorit moartea lor. Numai că nu am avut nicio altă cale!

Îmi repet asta, iar şi iar.

Oare a fost tot atât de uşor pentru mine să-i curm viaţa lui Dante? Să îl ucid pe Regele Nopţii? Să îl privesc pe Enzo cum îşi dădea duhul? Să încuviinţez ca Sergio să îi execute pe inchizitorii de pe vas?

Nu! De bună seamă că nu!

Dar, *de data asta*, *a fost nespus de lesne*! mă văd silită să recunosc.

Îmi privesc Trandafirii, Elitele mele, apoi fac un pas în faţă, să le deschid drumul. Încep să ţes din nou un văl de invizibilitatea deasupra noastră. Cu balirele drept însoţitoare, deasupra noastră, pe cer, îmi conduc tovarăşii în direcţia palatului din Estenzia.

Gândurile îmi sunt abătute de la morţile celor doi inchizitori, căci nu mai pot cugeta decât la misiunea noastră.

Dacă regina din Beldain va acţiona în această seară, trebuie să-l găsesc pe Raffaele înaintea ei!

Am început deja să uit cum arăta chipul bărbatului pe care l-am ucis.

Raffaele Laurent Bessette

E rece aproape o săptămână până când regina Giulietta trimite din nou după consort. De data aceasta, când îi vizitează dormitorul, Teren şi vreo câţiva dintre oştenii lui stau de strajă în faţa uşii cu două canaturi, iar nu înăuntrul încăperii, ca prima oară. Raffaele îl priveşte iute, în trecere. Energia care se adună în Teren este întunecată din cauza furiei şi a geloziei, iar emoţiile acestea mai-mai că-l fac pe Raffaele să ameţească. Îşi pleacă privirea, dar încă simte că asupra lui e aţintită căutătura urâtă a inchizitorului general, arzându-i spatele în timp ce uşa dormitorului se deschide şi se închide în urma sa.

În interior, de-a lungul pereţilor, încă mai stau aliniaţi inchizitori. Regina Giulietta şade pe marginea patului, iar părul i se revarsă liber pe spate, căzând în bucle ondulate, lungi şi negre. Ea îşi ţine mâinile aşezate, cuminţi, în poală. Draperiile care atârnă de o parte şi de alta a patului său cu baldachin sunt, şi ele, pe jumătate trase, lăsate, de parc-ar aştepta-o să-şi înceapă somnul.

Regina îl priveşte pe consort, în timp ce soldaţii îl conduc spre centrul camerei, apoi îl lasă acolo, singur. Tânărul şovăie, apoi se apropie şi îngenunchează în faţa ei.

Pentru o clipă, niciunul nu spune nimic.

Emoţiile reginei sunt diferite în această seară, se gândeşte Raffaele. *Este mai calmă, mai puţin*

bănuitoare, mai calculată. De bună seamă, vrea ceva de la mine.

— Se spune c-ai fi fost cel mai grozav consort care a bucurat vreodată curţile plăcerilor din Kenettra, spune Giulietta. Ai dobândit un preţ al virginităţii care le-a făcut pe curtezane să vorbească săptămâni în şir.

Zicând acestea, tânăra se sprijină în coate, lăsându-se pe spate, şi îl priveşte, gânditoare.

— Totodată, am mai auzit şi că ai fi un fel de învăţat, de cărturar, şi că, adesea, clienţii tăi îţi dăruiau cărţi şi pene de scris.

Raffaele încuviinţează:

— Aşa este, Maiestatea Voastră!

Buzele Giuliettei se arcuiesc într-un zâmbet. Când consortul ridică privirea spre ea, regina îi face semn să se ridice.

— Negreşit, arăţi şi vorbeşti pe cât de frumos se spune c-ai face-o! mărturiseşte tânăra.

Apoi, pe neaşteptate, Giulietta se ridică şi se apropie de el. Mesagerul rămâne nemişcat. Degetele ei ating lanţul de aur de la gulerul veşmintelor lui, desfăcându-l şi dând la iveală o fâşie de piele.

Ochii Mesagerului se îndreaptă spre inchizitorii înşiraţi lângă pereţi, care-şi ţin arbaletele aţintite încă asupra lui. Când Giulietta se aşază din nou pe marginea patului şi îi face semn spre locul de lângă ea, consortul se apropie.

— V-am declarat deja ce îmi doresc, Maiestatea Voastră, spune Raffaele, cu o voce blândă. Spuneţi-mi ce doriţi, Maria Voastră! Ce aş

putea face pentru voi?

Giulietta zâmbeşte din nou şi îşi pune capul pe pernă.

— Pretinzi că, dacă făgăduiesc că voi arăta clemenţă tuturor acelor *malfetto* din Kenettra, tu şi Pumnalele tale îmi veţi face mereu pe plac, devenind parte a armatei mele. Am hotărât că îţi voi oferi acest târg, câtă vreme voi fi pe deplin mulţumită de ceea ce puteţi face. Mâine, le voi porunci inchizitorilor mei să înceapă să îi readucă pe *malfetto* în oraş. În schimb, aş vrea să-ţi chemi Pumnalele şi să duci la îndeplinire partea ta de înţelegere. Privirea ei devine, pentru o clipă, necruţătoare, neînduplecată: Şi nu care cumva să dai uitării faptul că mă pot răzbuna oricând pe toţi *malfetto* din acest oraş, dacă nu îţi vei respecta cuvântul dat.

Zâmbetul i se reîntoarce lui Raffaele pe buze. Prin urmare, totul este chiar aşa cum a bănuit. Aşa-zisa ură a Giuliettei faţă de *malfetto* nu este întocmai ca a lui Teren. Inchizitorul general îi dispreţuieşte pe toţi cei care deţin puteri fiindcă îi consideră demoni. Malefici, blestemaţi, pociţi… Dar Giulietta…

Regina îi dispreţuieşte pe *malfetto* doar când îi stau în cale. Îi va folosi pe cât îi va fi posibil.

Prea bine! aprobă el, plecându-şi fruntea, într-un gest care imită cu desăvârşire supunerea.

— Atunci, vă stăm la dispoziţie, Maiestatea Voastră! spune el cu glas tare.

Giulietta încuviinţează cu un gest din cap. Se întinde pe pat şi îl priveşte de sub o aureolă de

bucle întunecate. Este tot atât de frumoasă pe cât era Enzo de chipeş! Raffaele vede, pentru moment, ce trebuie să-l fi atras pe Teren la ea. Este nespus de dificil de crezut că, în spatele genelor negre şi al gurii micuţe, dulci şi rozalii, se află o prinţesă care a încercat cândva, copilă fiind, să îşi otrăvească fratele.

— Ei bine, consortul meu! murmură ea. Fă bine şi dovedeşte-mi de ce ai aşa o reputaţie grozavă!

*

Înainte să se crape bine de ziuă, Raffaele părăseşte dormitorul reginei şi pătrunde în umbrele lungi de pe coridor.

Inchizitorii stau încă de strajă de fiecare parte a canaturilor uşii, iar doi dintre ei pleacă, să îl escorteze.

— Regina a dat poruncă să fii mutat într-o zonă mai confortabilă, spune unul dintre ei, în timp ce merg.

Raffaele încuviinţează, dar ochii lui rămân aţintiţi asupra umbrelor de pe coridor. Teren e încă acolo, la pândă! Doar îi simte prea bine energia de Tânără Elită! Aşteaptă, învăluit în beznă. Mesagerul merge mai încetişor. Deşi întunericul acoperă aproape totul, simte că Teren se află la nici câţiva paşi distanţă.

Mă va ataca! îşi dă seama consortul.

Instinctele lui Raffaele reacţionează pe dată. Ştiuse doar că asta avea să se întâmple! Aşa că se răsuceşte pe călcâie, în direcţia dormitorului

reginei şi strigă tare:

— Maiestatea Voastră!

Asta e tot ce izbuteşte să îngaime, înainte ca un vârtej alb să se materializeze din umbră şi să-l înşface de guler. Raffaele simte că este ridicat de la pământ, iar spinarea îi este lovită atât de tare de perete, încât izbitura îi scoate, parcă, tot aerul afară din plămâni. Vede doar stele verzi de durere. De undeva, se aude vâjâitul unei arme prin aer şi, doar o clipă mai târziu, metalul rece al unei spade îi apasă gâtul, iar o mână, gura.

Chipul lui Teren apare în faţa lui, iar ochii decoloraţi ai inchizitorului general par să scânteieze în beznă.

— Păunaş chipeş! mârâie Teren, în timp ce Raffaele se chinuie din răsputeri să tragă aer în piept.

Inchizitorul general face un semn spre cei doi oşteni care l-au condus până în clipa aceea pe consort, cerându-le, pe muteşte, să îl ţină pe acesta lipit de perete.

— Ce minciuni i-ai mai îndrugat reginei, de data asta? Ce vrăji diavoleşti mai urzeşti? întreabă, pe un ton răstit, inchizitorul general.

Raffaele îl priveşte, neabătut, în ochi pe Teren, cu aceeaşi lipsă de milă sau îndurare.

— Nu sunt mai demonic decât eşti tu însuţi! îi strigă duşmanului său.

Privirea lui Teren devine încă şi mai necruţătoare.

— Hai să vedem cât de des te va mai chema regina în iatacul ei, după ce-o să-ţi scrijelesc faţa.

Raffaele zâmbeşte. E un zâmbet tăios, o lamă de mătase şi graţie.

— Aşadar, tu te temi de mine cu mult mai mult decât mă tem eu de tine! exclamă consortul.

Ochii lui Teren aruncă scântei. Le face semn inchizitorilor să-l ţină bine pe tânăr şi îşi ridică pumnalul mai sus. Zâmbetul lui îl face pe Raffaele să se cutremure.

— Opreşte-te!

Porunca reginei răsună dintr-odată pe coridor, iar Teren înlemneşte. Raffaele se întoarce şi o vede pe Giulietta, care tocmai iese din dormitorul său, urmată de oşteni. Pe chipul ei e aşternută o expresie glacială, distantă. Se uită la Teren, încruntându-se. Imediat, cei doi oşteni care-l ţin pe Raffaele lipit de perete îi dau drumul şi toată lumea îngenunchează în grabă. Consortul înghite în sec, căci durerea îi săgetează în continuare tot spatele.

— Soluţia ta pentru orice, maestre Santoro, este să te repezi să muşti! strigă regina, când ajunge lângă ei.

Inchizitorul general deschide gura, dar, înainte să poată spune ceva, Giulietta atinge broşa de aur cu care îi este prinsă pe umăr mantia de inchizitor general, îi desface închizătoarea, apoi trage cu răutate de mantie. Aceasta îi cade lui Teren de pe umeri, la picioare, într-o grămăjoară.

Tocmai a fost retrogradat!

Şocat, Teren cască ochii mari.

— Maiestatea Voastră… începe el.

Giulietta îi aruncă o privire de gheaţă.

— Te-am avertizat doar ce are să se întâmple

dacă îmi mai nesocoteşti vreodată poruncile! se răsteşte regina.

— Dar… bâiguie fostul inchizitor general.

— Am poruncit ca Raffaele să fie dus în noua sa încăpere. De ce nu m-ai ascultat?

Teren lasă capul în jos, părând ruşinat.

— Maiestatea Voastră! îngaimă el. Îmi cer iertare. Eu…

— Am auzit destule scuze de-ale tale! îl întrerupe Giulietta, încrucişându-şi braţele la piept. La ivirea zorilor, vei lua o patrulă şi te vei prezenta de îndată în oraşele de miazăzi.

— Dar… spune Teren, însă rămâne fără cuvinte, când îşi dă seama ce se petrece. Mă trimiteţi departe de aici? Mă surghiuniţi din Estenzia?

Giulietta ridică o sprânceană, uluită.

— Prin urmare, îmi ceri să îmi repet poruncile, mai nou? îl întreabă ea.

— Maiestatea Voastră, vă rog! imploră Teren, făcând un pas spre ea. Tot ce fac… tot ce am făcut vreodată… a fost numai şi numai pentru a vă proteja coroana. Sunteţi singura regină adevărată. Există momente când, poate, mă port cu nechibzuinţă şi merit să fiu pedepsit, dar fac asta numai şi numai în numele coroanei.

— Mă aştept să îţi eliberezi camera şi să îţi predai armura până mâine! spune Giulietta, privindu-l cu dezinteres.

Căutătura asta a ei, de bună seamă, îl va face pe Teren să bată în retragere! se gândeşte Raffaele.

— Vei pleca, împreună cu câteva patrule, până mâine-seară, să te asiguri că îmi sunt respectate poruncile pe meleagurile de la miazăzi, continuă, neabătută, regina. Dacă îţi pasă de mine cu adevărat, vei da ascultare acestor ordine. Ai priceput?

Vocea lui Teren devine neînduplecată.

— Maiestatea Voastră! începe fostul inchizitor general. Sunt cel mai bun luptător al vostru. Sunt campionul vostru!

— Eşti doar cu totul şi cu totul nefolositor, dacă-mi nesocoteşti ordinele! Şi, din clipa aceasta, nu mai eşti inchizitorul meu general! îl repede Giulietta.

Teren o prinde de mâini. Îşi coboară vocea şi îi spune pe un ton plin de tandreţe:

— Giulietta! murmură el.

Raffaele priveşte fascinat.

Teren îşi permite să i se adreseze reginei pe nume? se miră consortul.

Ce-i drept, a auzit multe zvonuri despre aventura celor doi, însă e pentru prima oară când vede totul limpede ca lumina zilei. Teren se apleacă spre regină, până când ajunge îndeajuns de aproape, încât buzele lui să îi atingă obrazul.

— Mă ucizi, dacă mă trimiţi de aici, şopteşte fostul inchizitor general.

Giulietta îşi întoarce faţa şi se trage într-o parte, despărţindu-se de el. Îşi ridică bărbia. Ochii ei sunt reci ca gheaţa. Raffaele vede cum expresia de pe chipul lui Teren se schimbă. Tânărul inchizitor îşi dă seama, pentru prima dată, că nu

poate să schimbe hotărârea reginei, aşa că se uită la Raffaele, apoi se întoarce, cu disperare, spre Giulietta.

— Te iubesc! spune el, dintr-odată, cu o voce plină de nelinişte. Te-am iubit de când eram doar un băietan. Aş ucide o mie de oameni pentru tine.

— Nu am nevoie să ucizi o mie de oameni, maestre Santoro, îi dă replica, sec, Giulietta. Trebuie doar să mă asculţi. Îi aruncă o privire care pare să fie plină de milă: Dar ai fost mereu o pocitanie, un monstru de *malfetto!* Şi ai ştiut întotdeauna, maestre Santoro, că relaţia noastră nu putea să dureze.

— El e de vină, nu-i aşa? se răsteşte Teren, arătând spre Raffaele. Te-a hipnotizat! Asta-i puterea lui, nu-nţelegi?

Ochii Giuliettei devin necruţători:

— Îţi permiţi să mă insulţi?

Teren înghite, dar continuă:

— Este cu totul adevărat că nu sunt demn de Maiestatea Voastră! Dar mi-aţi iertat pocirea, drept răsplată a loialităţii mele, iar eu voi duce această loialitate cu mine în mormânt. Te rog, Giulietta…

Regina ridică o mână, iar inchizitorii din spatele ei îşi strâng mai bine arbaletele. Teren rămâne în picioare, cu umerii plecaţi.

— Ai timp doar până mâine-seară să părăseşti Estenzia! se răsteşte regina. Acesta este un ordin. O vei face, Teren, dacă mă iubeşti cu adevărat.

Ochii lui Teren se umplu de lacrimi. Raffaele tresare, simţind energia întunecată a inchizitorului răsucindu-se, în acel sentiment atât de familiar

consortului: durerea pricinuită de o inimă frântă.

— Giulietta… mai izbuteşte să şoptească Teren, însă, de data aceasta, este resemnat.

Îşi pleacă fruntea, într-un târziu. Cade în genunchi, în faţa ei.

— Prea bine, Maiestatea Voastră! spune el.

Rămâne îngenuncheat până când Giulietta îi face semn să plece, apoi se năpusteşte afară. Mantia îi rămâne pe podea.

Giulietta îl priveşte plecând, apoi se întoarce spre Raffaele.

— Du-te! îi spune. Adună-ţi Pumnalele! Aminteşte-ţi că, dacă nu îţi vei respecta cuvântul dat, voi face astfel încât să mă asigur că toţi *malfetto* vor fi aceia care vor avea de suferit.

Raffaele îi face o plecăciune.

Capitala se clatină! îşi spune consortul. *A venit vremea să strângem rândurile*.

— Da, Maiestatea Voastră! încuviinţează conducătorul Pumnalelor.

Uneori, iubirea înfloreşte asemenea unei flori la umbra unui copac, şi poate fi găsită doar de către aceia care ştiu unde să caute.
Callum Kent, Cum face curte un prinţ al Beldainului

Adelina Amouteru

Enzo a murit în arena din capitală. Acolo vor merge Pumnalele să îl reînvie şi într-acolo mă îndrept acum şi eu, împreună cu Trandafirii mei.

Eu şi Violetta aşteptăm în umbrele foselor dresorilor de sub parterul arenei, acolo unde se deschid tunelele care le permit balirelor să intre şi să iasă din lacul aflat în mijlocul arenei. Aici, unde porţi de lemn şi pârghii enorme aruncă umbre ciudate în tunel, nu auzim decât clipocitul slab al apei şi, din când în când, chiţăitul şobolanilor. Sergio şi Magiano se află în altă parte a arenei, pândind să vadă dacă se apropie Pumnalele.

Petrecem astfel o zi şi o noapte.

Fulgerele brăzdează acum cerul, iar furtuna continuă, cu o furie de nestăvilit, într-un şuvoi pe care Sergio nu are capacitatea de a-l opri.

În a doua seară, Magiano apare, scuturându-şi apa din păr, înainte să se aşeze lângă noi, cu un oftat.

— Încă nu se văd, mormăie el, muşcând dintr-o bucată de pâine cu brânză.

— Şi dacă Pumnalele nu vor veni? îmi şopteşte Violetta, suflându-şi în pumni, să îşi încălzească

mâinile.

Nu îi răspund nimic o vreme.

Într-adevăr, dacă nu vor veni? Au întârziat deja, dacă e să judecăm după planurile pe care le-am surprins, acelea descrise de Gemma. Poate că Raffaele şi-a ratat misiunea de la palat, iar regina a poruncit să fie executat. Poate că Pumnalele au fost capturate. Dar atunci, am fi auzit ceva, cu siguranţă – asemenea veşti nu rămân ascunse multă vreme.

— Vor veni, îi şoptesc, în cele din urmă.

Îmi desfac apoi pelerina, ne înfăşor pe amândouă cu ea, şi ne-o strângem în jur cât de strâns putem. Degetele de la picioare mi-au îngheţat în cizme.

Cât mi-aş dori să fii aici, *Enzo!* adaug, în sinea mea.

Îmi amintesc căldura pe care mi-ar fi putut-o aduce atingerea lui, căldura pe care o trimitea, clocotind, prin mine, într-o noapte friguroasă. Tremur toată. În curând, el se va înapoia. Voi putea, oare, să îndur asta?

Magiano oftează adânc şi se sprijină din nou de peretele canalului. Stă îndeajuns de aproape de mine, încât să simt căldura pe care o emană, şi îmi dau seama că o savurez.

— Sergio spune că deja sunt şi mai mulţi mercenari care vor să te susţină. De ce nu ne retragem undeva, în afara Estenziei, să ne mobilizăm toţi aliaţii pe care i-am câştigat? Apoi, am putea să găsim o soluţie pentru a ne răzbuna pe Teren şi pe regină, când se vor aştepta mai

puţin. Îmi aruncă o privire posomorâtă: Chiar *trebuie* să stăm aici?

Mă înfăşor mai strâns în pelerină, pentru ca Magiano să nu mă vadă roşind. A fost neobişnuit de capricios astăzi.

— Enzo este o Tânără Elită, îi spun lui Magiano, aşa cum am repetat de mai multe ori astăzi.

— Da. Şi, de asemenea, fostul conducător al Pumnalelor. De unde ştii că va da rezultate tot planul ăsta? Dacă o s-o ia ceva razna?

O parte din mine se întreabă dacă se comportă aşa din cauza a ceea ce a însemnat Enzo pentru mine. A ceea ce încă înseamnă. Şi Magiano... oare îmi provoacă aceleaşi sentimente? Chiar dacă mă îndrept spre căldura pe care o emană, nu sunt sigură.

— Nu ştiu, îi răspund. Dar aş prefera să nu risc pierderea unei ocazii atât de bune.

Strânge din buze, pentru o clipă.

— Regina Beldainului nu are o putere ca oricare alta, îmi spune el, încet. Dacă-i aduci pe morţi înapoi la viaţă, asta înseamnă să te amesteci în treburile zeilor! Iar tu nu faci decât să te pui direct de-a curmezişul în calea acestor lucruri, îţi dai seama, nu?

Este aproape ca şi cum ar fi încercat să-mi spună: *Îmi fac griji pentru tine*. Şi, dintr-odată, îmi doresc atât de mult să aud aceste cuvinte, încât aproape îi cer să mi le spună. Dar dorinţa mea e înlocuită repede de furie.

— Ai mers până aici cu noi, şoptesc. Să nu-ţi faci nicio grijă: îţi vom dobândi banii!

În ochii lui Magiano scânteiază surpriza... urmată de dezamăgire. Apoi, ridică din umeri, se îndepărtează şi se întoarce la pâinea lui cu brânză.

— Vai, ce bine! bombăne el.

Mă fac mică-mică. A fost un urât din partea mea să-i spun una ca asta, dar la fel de neplăcut a fost şi felul în care s-a îndoit făţiş dacă s-ar cuveni sau nu să ne aflăm acolo pentru Enzo.

Îl privesc de sub gluga pelerinei, întrebându-mă dacă se va uita la mine sau dacă îmi va oferi un indiciu despre ce gândeşte, însă nu mă mai priveşte din nou.

Lângă mine, Violetta se tot foieşte. Clipeşte, cu faţa spre centrul arenei, apoi îşi înclină capul. Şi eu, şi Magiano rămânem nemişcaţi, privind-o.

— Ei sunt? o-ntreb în şoaptă.

Înainte însă ca ea să îmi poată răspunde, o siluetă ne aterizează în spate, cu o bufnitură. Sar în picioare. Este Sergio.

Ridică un stilet într-o mână.

— L-am zărit pe Pumnalul nostru favorit, spune el, zâmbindu-ne.

Raffaele Laurent Bessette

În timp ce părăseşte palatul, Raffaele îşi tot strânge mâinile, iar şi iar, însă nu pare să le poată opri din tremurat. O mantie largă cu glugă îl acoperă, apărându-l, oarecum, de furtună. Priveşte peste umăr. Inchizitorii l-au escortat până la porţile palatului, însă acum, când a ajuns pe străzile principale, au rămas mai în urmă şi îi permit să se mişte aproape în libertate.

Clipeşte, să-şi scoată apa din ochi, apoi se grăbeşte pe diverse drumuri, până când se topeşte în umbre.

Teren va părăsi palatul mâine, fără îndoială, iar acesta a fost tocmai ţelul pe care Maeve i l-a stabilit când a făcut în aşa fel, încât să ajungă în palat. Acum, oraşul şi-a pierdut inchizitorul general, cel aproape de neînvins, iar regina şi-a pierdut puternica ei gardă de corp. Iar flota Beldainului e tot mai aproape.

Totuşi, în timp ce merge, Raffaele se încruntă. Teren nu a plecat încă, iar acum este furios ca o fiară rănită. Fără îndoială că soldaţii încă îl mai supraveghează, aşa că străbate un arc larg, departe de arena unde ştie că trebuie să ajungă.

Trebuie să mă ascund şi cât mai repede încă! îşi spune.

Aici, în oraş, regina nu îl mai poate apăra de mânia lui Teren. Dacă fostul inchizitor general îl găseşte, fără îndoială, îl va ucide. Raffaele caută semne ale energiei lui Teren prin apropiere, apoi îşi

schimbă direcţia, având grijă să lase în urma sa diverse semne, aşa cum s-a înţeles cu celelalte Pumnale.

O dungă adâncă în noroi, trasată cu cizma, care se vede bine din aer... Un şuierat, aproape pierdut în mugetul furtunii, imitând un şoim singuratic... Un inel de sticlă de pe degetul lui, care reflectă fulgerele, de fiecare dată când acestea brăzdează văzduhul...

Consortul trage speranţă că Lucent priveşte de undeva, de sus, şi că a dat alarma deja.

Câteva clipe mai târziu, îşi foloseşte amintirile despre labirintul de catacombe de sub oraş. Îşi croieşte drum printr-o încrengătură de alei, înainte să dispară pe o uşiţă fără niciun semn distinctiv.

Zgomotul apei care curge răzbate peste tot, în tunele. Raffaele îşi ţine mantia strâns cu o mână şi cu cealaltă pipăie zidul. Apa i-a udat cizmele, astfel încât fiecare pas e nespus de periculos pe lespezile alunecoase.

— Miazănoapte, miazăzi, apus şi răsărit, murmură el, pentru sine, în timp ce înaintează. Piaţa Celor Trei Îngeri, canalul Canterino, statuia Sfântului Sapientus...

Punctele de orientare îi apar în minte ca pe o hartă. Îşi croieşte drum prin întuneric, orbecăind. Fire sclipitoare de energie apar şi dispar în jurul lui, legând totul de tot, chiar dacă într-un mod subtil. Se întinde şi le trage uşor, simţind felul în care energia aerului se conectează cu pereţii, dar şi cu pământul de deasupra. Dacă ar exista puţină lumină, ştie că şi-ar putea vedea respiraţia

ridicându-se în norişori în faţa lui, încălzind aerul îngheţat.

Stânga... *Dreapta*... *Dreapta*... *Înainte*...

Labirintul continuă să se ramifice, pe măsură ce avansează, pe măsură ce coboară tot mai jos sub pământ. Nu a mai fost niciodată aici pe o ploaie atât de grea. Uneori, apa îi ajunge la genunchi.

Dacă anumite porţiuni ale tunelelor sunt inundate, s-ar putea să mă blochez într-un colţ şi să mă înec, îşi dă seama Raffaele, însă se sileşte să îşi îndepărteze gândul şi îl înlocuieşte cu imaginea oglinzii unui lac liniştit, calm, să ţină panica la distanţă. Continuă să se mişte, bizuindu-se doar pe orbecăitul cu mâna de pe zid şi pe harta din fire de energie din mintea sa. Cum de s-a iscat o asemenea furtună, dintr-odată?

Stânga... *Stânga*... *Înainte*... *Dreapta*..., îşi tot repetă.

Dintr-odată, se opreşte. Se încruntă. Durează doar o clipă, un moment fugar în care a perceput energia cuiva aflat deasupra, la suprafaţă. Aşteaptă o clipită, întinzându-se, prudent, cu propria putere.

Ciudat! Şi atât de... familiar!

Raffaele mai şovăie puţin, până când apa îl obligă să îşi continue din nou drumul. Clatină din cap. Firele de energie din furtună sunt copleşitoare, prin forţa lor – probabil că ele îi abat atenţia. Sau poate că de vină e gândul la acţiunea la care urmează să participe în curând, la tot ce s-ar putea întâmpla peste numai câteva ore.

Gândul că Enzo s-ar putea întoarce!

Raffaele se opreşte iar, sprijinindu-se din nou de zidurile jilave, şi închide ochii. Din nou, se gândeşte la acea oglindă a unui lac calm. Se linişteşte, apoi îşi continuă înaintarea.

Într-un târziu, ajunge la un loc în întuneric unde tunelul se termină. În faţa sa mai e doar un zid dincolo de care există o presiune copleşitoare, energia de neconfundat a nenumăratelor picături de apă interconectate – lacul din centrul arenei din Estenzia. Raffaele se opreşte, apoi se întoarce câţiva paşi, până când găseşte nişte mici sculpturi deloc netede: mâinile lui Moritas, care se aşază la capătul fiecărui drum din catacombe, apoi scara micuţă, şerpuită, de lângă ele, care duce spre suprafaţă.

Raffaele iese în zona întunecată a enormelor canale ale arenei, însă, după atâta vreme petrecută într-un întuneric aproape complet, noaptea i se pare de-a dreptul strălucitoare. Zgomotul furtunii devine din nou asurzitor, aşa că tânărul îşi strânge mai bine pelerina şi urcă tiptil treptele spre suprafaţă.

Este singur aici. Celelalte Pumnale nu se zăresc pe nicăieri, îşi vâră mâinile în mânecile pelerinei, tremurând, şi îşi întinde energia să simtă dacă sunt sau nu pe aproape celelalte Tinere Elite.

Apoi se încruntă. Ceva se mişcă în aer! Fire de energie de care cineva trage cu putere!

Ei chiar sunt aici. Cel puţin, cineva asemenea lor este acolo.

Energia se apropie. Este întunecată şi atât de

cunoscută, încât Raffaele se trezeşte împotrivindu-se dorinţei sale de a se retrage din calea ei. Se chircise prima dată când întâlnise energia lui Maeve, se cutremurase de groaza legăturii pe care regina Beldainului o avea cu lumea de dincolo.

Priveşte tunelele întunecoase ale arenei, care duc spre lacul din centru, apoi din nou spre furtună. Probabil că tocmai a ajuns şi ea.

Raffaele aude paşi. Se întoarce, să înfrunte energia care se apropie, apoi îşi încrucişează braţele la piept. Paşii răsună slab în tunel. Treptat, distinge o siluetă apropiindu-se. Energia tot creşte. Acum, îşi dă seama că silueta este a unei fete.

Care se opreşte la câţiva paşi de el. Pe lângă parfumul ploii, el simte şi un iz ca de cupru, mirosul sângelui. Raffaele o priveşte îngrijorat. În întuneric, nu îi poate distinge chipul. Energia este ciudată şi ea – cunoscută, prin întunecimea ei.

Mult prea cunoscută! îşi dă seama.

Este ataşamentul inconfundabil faţă de lumea de dincolo, atracţia faţă de teamă, de furie şi de moarte.

— Sunteţi rănită, Maiestatea Voastră? întreabă el, pe un ton scăzut. V-a urmărit cineva?

Dacă Maeve a fost rănită pe drumul încoace, s-ar putea să nu aibă destulă putere să-l smulgă pe Enzo din lumea de dincolo. Mai rău, dacă a fost atacată de un inchizitor, atunci s-a aflat deja că este aici. Unde or fi, oare, celelalte Pumnale?

Dar Maeve nu spune nimic. Îşi dă jos gluga, în schimb, iar umbrele îi părăsesc chipul.

Raffaele înlemneşte.

Fata aceea nu este Maeve!

Are o jumătate de faţă acoperită de cicatrice, acolo unde ar fi trebuit să se afle unul din ochi. Are genele deschise la culoare, iar şuviţele de păr îi sunt de un argintiu sclipitor, tăiate scurt şi în neorânduială.

Şi îl priveşte pe Raffaele, zâmbind cu amărăciune. Pentru o clipă, pare chiar bucuroasă că îl vede. Apoi, emoţia îi dispare, înlocuită de ceva malefic. Întinde o mână spre el, ţese o reţea de fire în jurul lui şi le răsuceşte cu putere.

— Îmi pare rău, Raffaele! murmură Adelina.

O dată la fiecare zece ani, cele trei luni cad toate în umbra lumii şi devin stacojii, iar din ele picură sângele războinicilor noştri căzuţi.

Liu Xue You, Noul atlas al lunilor

Adelina Amouteru

În seara aceasta, lunile nu se zăresc. Aşa că nu inundă arena din Estenzia cu lumina lor argintie. În schimb, lacul din centrul arenei, cel alimentat de apa canalelor, este negru şi agitat de furia furtunii.

Ultima oară când m-am aflat în această arenă, *am asistat doar*, *privind cum Enzo l-a provocat pe Teren la duel*. S-*au luptat aici şi totul* s-*a terminat cu mine aplecată deasupra trupului muribund al lui Enzo*, *suspinând*, *încercând iar şi iar să îl rănesc pe Teren în orice mod ştiam*, îşi spune Adelina.

Acum, arena este pustie. Nu mai e nicio mulţime de spectatori care să aclame, în această furtună din miez de noapte. Steagurile kenettrane de deasupra se zbat nebuneşte în vânt. Câteva au fost complet smulse de forţa vijeliei.

Iar eu nu sunt aici ca mine însămi, *ci ca Raffaele*!

Expresia de agonie de pe chipul lui...

Sudoarea care i se adunase, *în broboane*, *pe frunte*... *Strigătul său de durere*, *înghiţit de zgomotul furtunii*... Şoaptele îmi răsună în minte, încântate de fapta pe care am săvârşit-o.

O urmez pe Maeve pe cărarea de piatră. Apa se izbeşte de ambele margini ale drumeagului,

udându-mi poalele veşmintelor.

Inima îmi bate cu furie – energia furtunii este plină de întuneric şi, când ridic privirea, aproape că zăresc vălul ţesut din firele de energie care sclipesc printre noi, legând ploaia de cerul cel negru, de ameninţarea fulgerului iminent. Undeva, în arenă, Sergio şi Magiano sunt gata de atac. Dinspre lacul din mijlocul arenei răsună, din când în când, strigătele înfundate ale balirelor. Un cap enorm, gras, apare de sub apă, pentru o clipă, apoi se cufundă iar, de parcă şi creaturile lumii de dincolo ar dori să ne privească.

Maeve nu îmi aruncă însă nicio privire, ceea ce îmi convine. O pală de vânt îi suflă gluga la o parte, dezvelindu-i părul negru, înspicat cu auriu, pe care şi-l acoperă iute. Îi admir însemnul. De fapt, tot ce fac este să mă las obsedată de energia ei. Pentru că este prima Tânără Elită pe care izbutesc să o simt cu adevărat – în puterea ei există un întuneric care-mi aminteşte de mine, ceva adânc şi negru, care o leagă de lumea celor morţi. Mă întreb dacă are vreodată coşmaruri cu lumea de dincolo, aşa cum am eu.

Senzaţia că sunt urmărită mă izbeşte pe neaşteptate, iar părul de pe ceafă mi se ridică. Îmi amintesc să îmi păstrez toată atenţia concentrată asupra deghizării mele. Chiar dacă nu le văd, celelalte Pumnale trebuie să fie împrăştiate prin arenă, privind, împreună cu cine ştie cine or mai fi însoţitorii lui Maeve. Până acum, nimeni nu a dat alarma, alertat de înfăţişarea mea.

Chipul plin de suferinţă al lui Raffaele...

Prin faţa ochilor îmi trec imagini ale confruntării mele cu Raffaele. Nici măcar nu a încercat să se împotrivească! Ştia prea bine că era lipsit de apărare, singur împotriva mea, că talentul lui nu îi era de niciun folos împotriva puterii mele. A rezistat bine, trebuie să recunosc, mai mult decât majoritatea – fiindcă el poate vedea realitatea din spatele jocurilor mele. Cel puţin, pentru o vreme.

Dar nu l-am ucis... Nu am putut.

Nu sunt sigură de ce. Poate că o parte din mine îşi doreşte încă să redevenim prieteni, îşi aminteşte încă sunetul vocii sale, când îmi cânta melodia mamei. Poate că nu am izbutit să ucid o creatură atât de frumoasă ca el.

De ce îţi pasă? se înfoaie şoaptele.

— Stai pe-aproape, Mesagerule! îmi strigă Maeve peste umăr.

Grăbesc pasul. Poalele ude ale veşmintelor mi se încurcă printre picioare, cât pe ce să mă facă să mă împiedic.

Trebuie să rămâi calmă! îmi poruncesc.

Încetinesc, merg mai demn, aşa cum s-ar cuveni s-o facă un consort de cea mai înaltă clasă. Amintirile lecţiilor de demult ale lui Raffaele îmi trec prin minte.

Ajungem în centrul platformei. Mă trezesc privind amorţită în jos, spre dalele care au fost cândva pătate de sângele lui Enzo, care picura din rănile lui, desenând un model după acea lovitură de sabie a lui Teren, o pată întunecată, care se răspândea de jur-împrejurul prinţului, prinţul *meu*,

în timp ce trăgea să moară. Îmi simt încă mâinile acoperite de sângele acela, dar petele au dispărut, de acum. Ploaia şi lacul au spălat dalele, de parcă aici nu a murit nimeni niciodată.

Nu este prinţul tău! îmi amintesc vocile. *Nu a fost niciodată. A fost doar un băiat ca oricare altul, şi-ai face bine să-ţi aminteşti asta.*

Maeve se opreşte în centrul arenei. Se întoarce să mă privească, pentru prima dată. Ochii ei sunt reci, iar obrajii, brăzdaţi de picăturile ploii.

— Aici a murit? întreabă ea, arătând spre pământul de sub cizmele ei.

Este ciudat că izbutesc să îmi amintesc, cu exactitate, locul precis, chiar pietrele pe care s-a prăbuşit.

— Da.

Maeve priveşte în sus, de jur-împrejurul celor mai de sus rânduri din arenă.

— Nu uita de semnal, îmi spune ea, ridicând braţele şi întinzându-şi-le apoi în lături. Dacă îi vezi pe ceilalţi făcând acest semn, trebuie să mă scoţi de-ndată din arenă. Nu irosi timpul încercând să mă trezeşti din transă.

Îmi plec fruntea, imitându-l pe Raffaele cât de bine pot.

— Da, Maiestatea Voastră, îi răspund.

Mă opresc să privesc ambele intrări pe aleea de piatră din mijlocul lacului arenei. Fraţii lui Maeve se uită, şi ei, la mine. Abia acum îi văd, căci doar cu greu îi pot distinge în noapte, şi, din când în când, le întrezăresc şi săgeţile, ale căror vârfuri sclipesc, îndreptate, toate, spre mine.

Maeve îşi dă gluga la o parte. Ploaia îi udă părul. Trage adânc aer în piept, de parcă i-ar fi teamă de ce se va întâmpla mai departe.

Chiar îi este teamă, îmi dau seama, fiindcă simt spaima care i se adună în suflet. În ciuda tuturor celor ce se întâmplă, îmi amintesc că doar o singură dată a mai făcut asta, atunci când şi-a adus fratele înapoi din morţi. Ne aventurăm cu toţii pe un tărâm necunoscut.

— Vino mai aproape! îmi porunceşte ea.

Fac ce mi se spune. Îmi aruncă o privire lungă, pentru prima dată, cu ochii adăstând atât de mult asupra mea, încât încep să mă întreb dacă poate vedea prin deghizarea mea. Apoi scoate un pumnal dintr-o teacă atârnată la cingătoare.

Poate că ştie, iar acum mă va ucide! îmi spun.

Mă dau la o parte, şovăind, pregătindu-mă să mă apăr.

Dar Maeve mă cheamă mai aproape. Întinde mâna şi îmi prinde o şuviţă muiată de ploaie. Cu o mişcare precisă, taie o bucată din ea.

— Dă-mi palma! îmi spune.

Îi întind mâna, cu palma în sus. Murmură, cerându-mi să mă pregătesc, apoi îmi înfige lama în carne şi taie. Tresar. Îmi ţâşneşte sângele. Durerea trezeşte ceva în mine, însă mă silesc să îndes la loc totul înăuntru. Maeve lasă sângele să-mi picure pe şuviţa tăiată.

— În Beldain, când cineva trage să moară, înălţăm o rugăciune către zeiţa noastră protectoare, Fortuna, îmi explică Maeve, pe un ton scăzut, calm. Noi avem credinţa că ea merge în

lumea de dincolo, ca ambasadoare a noastră, să discute cu sora ei, Moritas, şi să dea chezăşie pentru viaţa pe care aceasta doreşte să o ia. Sfânta Fortuna este zeiţa prosperităţii, iar bunăstarea cere, întotdeauna, o plată. Asta am făcut când mi-am adus fratele înapoi – o rugăciune ritualică.

Maeve se încruntă, când se străduieşte să se concentreze.

— O şuviţă din părul tău, picături din sângele tău… continuă. Acestea reprezintă obolul, plata pe care o oferim pentru a lega un suflet mort de unul viu.

Se lasă într-un genunchi, apoi apasă şuviţa însângerată de lespezi. Sângele i se întinde pe degete. Închide ochii. Simt cum îi creşte, pulsând, energia întunecată.

— Fiecare viaţă pe care o readuc îmi ia o bucată din propria viaţă, mormăie ea. Câteva fire pierdute din propria energie. Îşi întoarce ochii spre mine: Va lua o bucată şi din viaţa ta.

Înghit în sec.

— Aşa să fie! încuviinţez.

Devine tăcută. În jurul nostru, furtuna continuă, făcându-i pelerina să se zbată nebuneşte şi aruncându-mi rafale de ploaie în faţă. Îmi mijesc ochiul. Deasupra, în cel mai de sus rând al arenei, o fiinţă cu părul ondulat se întoarce spre noi. Calcă-Vânt, probabil? Face un gest delicat şi, o clipă mai târziu, vântul care bate în jurul nostru se opreşte dintr-odată, tras ca printr-o pâlnie care creează un spaţiu, în centrul ei, unde suntem

ocrotite, protejate. Palele de vânt ale vijeliei încearcă în van să străpungă scutul creat de ea. Pelerina lui Maeve se aşază, cuminte, în spatele ei, leoarcă de ploaie, iar eu îmi şterg apa de pe faţă.

Maeve îşi pleacă fruntea şi rămâne nemişcată pentru un moment care se prelungeşte. Zăresc o lumină albastră, slabă, care începe să strălucească de sub conturul mâinii sale. Abia dacă o întrezăresc, la început. Dar apoi, începe să pulseze, iar forţa îi creşte şi dintr-un contur vag şi îngust devine o sclipire blândă, care i se întinde în jurul mâinii. Deasupra, un fulger aduce cu sine un tunet bubuitor. Ecourile sale străbat arena.

Acum, dinspre Maeve ţâşneşte un şuvoi de teamă. Simt schimbarea aşa cum simte apa un om însetat, la fel de intensă precum furtuna. Pentru a ajunge în lumea de dincolo, trebuie să ai permisiunea aceleia care calcă pe deasupra acesteia, la suprafaţa sa, îngerul fricii, Formidite, aceeaşi zeitate pe care o cunosc atât de bine din coşmarurile mele. Cumva, ştiu că Maeve trebuie să se afle acum în acel spaţiu, căutând o cale de a pătrunde înăuntrul tărâmului celor morţi.

Ceva începe să tragă din adâncurile lacului. Nu, de la o adâncime chiar şi mai mare. Dintr-un loc mai adânc decât orice ocean, care se întinde jos, jos de tot, dincolo de lumea celor vii, pe tărâmul celor morţi. Întuneric, o beznă cum, înainte, nu am mai simţit decât în vis.

Firele de energie din lumea noastră, a muritorilor, sunt îmbibate cu viaţă, până şi cele mai întunecate, cele mai îngrozitoare dintre ele.

Dar această nouă energie… este complet diferită. Sunt fire negre, complet negre, cărora le lipseşte pulsul vieţii. Îmi par reci ca gheaţa când le ating cu mintea mea, care se străduieşte de acum să se ferească din calea lor. Dar, în acelaşi timp, mi le doresc cu o patimă cum nu am mai simţit niciodată.

Această energie pare… ei bine, pare a face parte din mine.

Maeve se mişcă şi apasă, cu ambele mâini, pământul. În lac, apele sunt tot mai învolburate. Valurile se zdrobesc de marginile aleii, trimiţând vălătuci de spumă în aer. Energia din adâncul oceanului începe să urce, într-un şuvoi de neoprit. Care se împinge şi izbuteşte să treacă dincolo de bariera dintre viaţă şi moarte, iar eu tresar când întunericul pătrunde în apa dimprejurul nostru, pătând-o cu ceva care nu face parte din aceeaşi lume cu noi.

O baliră ţâşneşte din adâncurile lacului. Scoate un strigăt disperat, apoi iese din apă şi se aruncă spre cer. Aripile sale îmi trec pe deasupra capului, lăsând o dâră de apă oceanică în urmă. Mă feresc. Apa sărată se contopeşte cu ploaia proaspătă, pe limba mea. O altă baliră o urmează, iar plecarea lor face apa să clocotească violent. Un val imens se izbeşte de alee şi ne stropeşte pe amândouă.

Strălucirea de sub palma lui Maeve se înfăşoară acum în jurul trupului ei. Energia din apă s-a schimbat şi ea… în ceva familiar.

Atât de familiar!

Recunosc atingerea acelor fire. În ele se simte

focul care este atras de diamantul brut: o căldură intensă, feroce, pe care nu o pot asocia decât cu o singură persoană.

Ochii lui Maeve se deschid. Par sticloşi, de parcă nu s-ar afla aici. Se apleacă în faţă, spre locul în care aleea de piatră întâlneşte lacul, şi îşi vâră braţele în apă. De pe bărbie i se scurg picături. Se chirceşte, de durere, de teamă sau de efort, nu am habar. Scrâşneşte puternic din dinţi.

Apoi, mâinile ei ies din apă, trăgând de ceva invizibil.

Oceanul se deschide, dintr-odată.

Valurile explodează, trimiţând un jet de apă până sus, în cer, ajungând la acelaşi nivel cu cel mai de sus rând al arenei, în timp ce tunetul mugeşte deasupra capetelor noastre. În timp ce privesc, uimită, şuvoiul de apă se aprinde, iar apoi se revarsă peste noi.

Apa e fierbinte.

Focul goneşte pe oglinda lacului. Este plin de vârtejuri, de pâlnii de flăcări, care se răsucesc şi se întorc, să întâlnească vântul şi văzduhul. Arena, atât de întunecată cu doar o clipă în urmă, s-a aprins acum, în nuanţe de stacojiu şi auriu, iar căldura pulsează deasupra ei, arzându-mi pielea. Mă feresc de strălucire.

Flăcările formează un cerc în jurul apei în faţa căreia ne aflăm.

Este prea mult foc! îmi spun.

Simt o dorinţă copleşitoare de a fugi departe, cât mai departe, însă, în schimb, mă căznesc să rămân alertă.

Nu va mai dura cine ştie cât de acum! mă încurajez.

O siluetă se ridică la suprafaţă.

Apa se desparte pentru el, iar focul năvăleşte, cuprinzându-i trupul. Îşi ridică fruntea spre cer, trăgând adânc aer în piept, şi apoi se apleacă, adus de umeri, îngenunchind deasupra apei. Flăcările îi ling membrele, dar nu îi pârjolesc pielea. Încet-încet, se ridică în picioare, în mijlocul apei. Palele de foc aleargă în jurul lui, parcă nerăbdătoare să fie reunite cu stăpânul lor.

Părul lui întunecat este sălbatic, în neorânduială, ascunzându-i chipul. Este îmbrăcat întocmai ca în ziua morţii sale. Sângele îi pătează vesta. Flăcările îi cuprind mâinile, încercuindu-l în vălătuci de căldură aurie.

Când deschide ochii, aceştia sunt hăuri de beznă.

Conducătorul!

Prinţul!

Distrugătorul!

— Enzo, şoptesc, căci nu sunt în stare să-mi întorc privirea.

Este Enzo însuşi! Chiar el! Aici!

De unde stă ghemuită, Maeve se întoarce spre mine şi îmi întinde mâna. O plasă de fire îmi înfăşoară inima, rece ca gheaţa, legându-mă de Enzo. Mă împleticesc în faţă, apoi îmi înfig picioarele în cărarea de piatră şi mă retrag. Simt că aceste noi iţe m-ar putea trage drept în apă.

— Nu te împotrivi! îmi porunceşte Maeve.

Firele se răsucesc, se strâng tot mai tare, până

când par gata-gata să mă sufoce. Energia mea răspunde întunericului din Enzo.

Apoi, ceva se lipeşte la un loc. O nouă legătură se formează fulgerător, împletită din firele lumii de dincolo, o funie de energie care mă uneşte de el.

Suntem legaţi. Ştiu asta, la fel cum ştiu să respir, din instinct.

Enzo vine spre noi, păşind pe oglinda apei. Are faţa întoarsă spre mine, căci recunoaşte legătura dintre noi, iar eu, una, nu mă îndur să mă uit în altă parte. Este aşa cum mi-l amintesc, cu excepţia ochilor, care i-au rămas la fel de negri ca nişte orbite goale.

Concentrează-te! continui să îmi repet, însă vorbele devin doar un zumzet permanent undeva, în minte.

Aştept până când vine mai aproape, până când iese de pe oglinda lacului şi păşeşte pe aleea de piatră. Focul ne înconjoară. Căldura care radiază dinspre Enzo trece prin mine, arzându-mă pe dinăuntru. Ce sentiment familiar!

Nu-mi vine să cred cât de mult mi-a lipsit!

Enzo se opreşte la nici doi paşi de mine. Focul se învârtejeşte în jurul nostru, răsucindu-se în vâlvătăi care se închid şi se ridică tot mai sus, până când creează o pâlnie în aer, aşa încât pare că suntem singurii doi oameni dintr-o lume mistuită de flăcări. Mă priveşte.

Îmi trebuie o clipă să îmi dau seama că picăturile care îmi curg pe obraji nu mai sunt de ploaie, ci de lacrimi.

Enzo clipeşte de două ori. Lacurile întunecate

din ochii săi se învârtejesc şi pălesc, până când îi dezvăluie albul ochilor, ochii întunecaţi, cunoscuţi, vârstaţi cu stacojiu. Dintr-odată, pare mai puţin o stafie ridicată din lumea de dincolo, şi mai mult un tânăr prinţ. Puterea îl părăseşte. Cade în genunchi. Acolo, se ghemuieşte, scuturând din cap. Flăcările care-l înconjurau dispar, lăsând în urmă un cerc de fum, şi putem vedea din nou arena. Lacul a redevenit şi el un locaş al apelor întunecate, agitate, iar ploaia continuă să cadă şiroaie.

Îngenunchez şi eu. Întind mâini subţiri, să-i ating obrajii. Enzo îşi ridică fruntea, să mă privească, şi, dintr-odată, nu mă mai pot reţine. Îl trag spre mine şi îmi apăs buzele pe ale lui, cu blândeţe.

O clipită. Nu mai mult.

Sărutul se încheie. Enzo îmi caută privirea. Cumva, vede prin iluzie.

— Adelina? şopteşte el.

Şi asta desface vraja. Chipul lui Raffaele se dezintegrează, devenind al meu, dezvăluind argintiul şi cicatricele. Umerii mi se lasă, căci extenuarea mă doboară. Mă simt de parcă toată energia din trup mi-ar fi fost aspirată, lăsând doar firele ciudate, de pe altă lume, care mă leagă acum de prinţul meu. Sunt expusă în faţa întregii arene, dar puţin îmi pasă.

— Eu sunt, îi şoptesc, drept răspuns.

Au purtat război zeci şi zeci de ani, fără a-şi da seama că luptau, de fapt, pentru aceeaşi cauză.

Cărturarul Taman, Campaniile din Tamoura de Răsărit şi de Apus, 1152 – 1180

Adelina Amouteru

Regina Beldainului reacţionează prima. Nu mă cunoaşte, însă ştie cine simt.

— Lupul cel Alb! exclamă ea.

Încearcă să se ridice, dar este încă slăbită, după ce şi-a folosit puterea atât de intens. Scuipă o înjurătură şi aruncă o privire spre tânărul de lângă ea.

Fratele ei! îmi amintesc.

— Tristan! îl strigă.

Băiatul se întoarce spre mine. Simt energia întunecată care se tot adună în el, ceva mai înspăimântător decât orice altceva am simţit vreodată în mine însămi. Întunecimea este doar un văl care acoperă peticele de lumină din sufletul meu. Dar, în acest băiat, întunericul este *chiar* sufletul lui. Nicăieri nu există vreo rază de lumină!

Ochii lui devin complet negri. Îşi arată dinţii şi se repede spre mine. Viteza cu care se mişcă e ameţitoare. În urmă cu o clipă, se afla la câţiva paşi, acum, a ajuns lângă mine şi ridică o sabie scânteietoare deasupra capului.

Voi muri! îmi dau seama.

Nimeni nu mă poate salva. Mă uit la Enzo, însă el s-a ghemuit la pământ, fără cunoştinţă.

Tristan loveşte. Tăişul lui muşcă adânc din umărul meu. Strig, căci durerea înfloreşte în mine, şi mă clatin pe picioare, în spate. Iluziile mele ard de dorinţa să îl lovească, la rândul lor, dar sunt prea slăbită, stoarsă de energia consumată pentru a mă deghiza în Raffaele, aşa că tot ce pot face este să arunc spre el un văl subţire, negru, care se preface în fum şi dispare.

— Enzo! îl strig din nou, întinzându-mă spre el, dar rămâne ghemuit pe platformă, neputincios.

Tristan ajunge din nou la mine. Acum îşi încleştează mâinile în jurul gâtului meu. Cad pe spate şi mă izbesc cu capul de platformă. Văd scânteieri de stele în faţa ochilor. El mă sufocă, apăsând cu o furie oarbă, pustie.

Aceea care-mi salvează viaţa este… Maeve. În timp ce mă zbat, vocea reginei beldaine îmi ajunge la urechi.

— Nu care cumva să o ucizi! îi strigă ea, cu disperare în glas şi, într-o clipă, îmi dau seama şi din ce motiv.

Dacă m-ar ucide, atunci Enzo s-ar întoarce în lumea de dincolo, căci eu sunt singura lui legătură cu tărâmul nostru, al celor vii.

Tristan se opreşte imediat. Se răsuceşte, îndreptându-şi toată atenţia spre locul în care zace Enzo. Îmi dau seama, dintr-odată, că viaţa nu îmi mai este în pericol. Avantaj – eu! Când Tristan se apleacă să îl ridice pe Enzo, mă împleticesc, încercând să mă ridic în picioare, ţinându-mă de umărul care îmi sângerează, şi fug pe aleea de piatră, cât mai departe de centrul arenei.

Abia am ajuns la jumătate când o pală de vânt mă izbeşte cu putere, apoi mă ridică în aer. În zadar mă zbat! Asta trebuie să fie isprava lui Calcă-Vânt! Lumea se învârte în jurul meu şi cred că întrezăresc sclipiri de robe negre printre locurile din arenă, Pumnale care se îndreaptă spre locul unde se află Enzo şi Maeve. Unde-mi sunt Trandafirii? Gura mi se deschide pentru un strigăt, când vântul se opreşte dintr-odată şi mă trimite spre rândurile de jos ale arenei.

Un nou curent de aer mă opreşte la câţiva paşi de scaunele cioplite în piatră. Mă aruncă într-o parte şi mă rostogolesc de-a lungul scărilor. Mă opresc, abia mai reuşind să răsuflu. Când pot vedea din nou, zăresc cum de mine se apropie un Pumnal, cu părul legat în creştet şi chipul ascuns în spatele unei măşti argintii. Trimite o panglică de teamă spre mine, care mă străbate. Singura parte vizibilă a chipului îi sunt ochii care aruncă scântei.

Lucent! îmi dau seama.

— *Tu!* mârâie ea. Ce i-ai făcut lui Raffaele?

Nu pot să gândesc limpede. Prin faţa ochilor îmi trec iute tot soiul de imagini şi nu sunt sigură dacă sunt reale sau doar nişte iluzii. Sunt amintiri cu Enzo sărutându-mă în ploaie, care se contopesc până devin imaginea lui, cu ochi întunecaţi, privind prin mine, de parcă mi-ar căuta sufletul. Tremur ca o frunză în bătaia vântului.

M-a recunoscut, *dincolo de iluzie*! îmi spun. *Cum m-am trădat*? *De unde a ştiut*?

O altă siluetă apare dintr-odată lângă mine. Aşază un braţ protector în faţa mea. Este Magiano.

Îi zâmbeşte lui Lucent în felul lui caracteristic, cu ferocitate.

— Îmi cer scuze pentru aterizarea forţată! spune el, apropiindu-şi capul de al meu. Dar trebuie să răpesc un prinţ pentru tine, *amore mio*!

Şi, zicând acestea, se înfige bine în picioare, apoi o izbeşte pe Lucent cu o pală de vânt.

Calcă-Vânt îşi bulbucă ochii, surprinsă, dar reuşeşte să-şi revină la timp. Sare în spate, apoi ridică un curent propriu, la capătul de jos al scărilor. Se pregăteşte să ne atace, dar Violetta se ridică de unde se ghemuise, în apropiere, şi mijeşte ochii.

Lucent icneşte. Îşi revine, cât de cât, apoi clipeşte, nedumerită. Încearcă să creeze o perdea de vânt, dar nu se întâmplă absolut nimic. În ea se trezeşte teama, iar eu mă întind, flămândă, după acele fire. Care sclipesc ca o aură în jurul ei.

Magiano izbucneşte în râs. În mână îi luceşte un pumnal.

— De ce eşti atât de surprinsă? o tachinează el.

Zicând acestea, el ridică o mână, arătând în jos, spre mijlocul arenei, acolo unde Enzo stă încă îngenuncheat pe platformă, şi cheamă vântul să-l ridice. Apoi, se repede spre Calcă-Vânt, cu pumnalul în mână.

Mă ridic cu greu în picioare. Simplul fapt de a sta aşa, cocârjată, mi se pare o sarcină copleşitoare. Mi se învârte capul şi fruntea îmi e acoperită de broboane reci de sudoare.

Ceva mai încolo, Enzo e ridicat de pala de vânt

şi simt că legătura dintre noi se mişcă odată cu el. Îmi trage de interiorul stomacului şi mă simt, totodată, îngreţoşată şi încântată. Oare ce poate face această nouă legătură a noastră, de fapt?

Lucent îşi scoate de la cingătoare două săbii scurte. Le încrucişează chiar când loveşte Magiano, iar sunetul tăişurilor izbite unul de altul răsună puternic, cu tot vuietul vijeliei.

Peste mine se pogoară o umbră întunecată. Deasupra capetelor noastre apare Gemma, pe spinarea unei balire care scoate un strigăt ascuţit, furios. Nu am mai auzit niciodată ca vreuna dintre aceste creaturi nespus de blânde să scoată un asemenea ţipăt sălbatic. Ochii fiarei strălucesc în noapte, şi ea plonjează spre mine.

O izbucnire de furie neaşteptată mă împunge, când o zăresc pe Hoaţa-de-Stele.

Am ales să te cruţ, atunci, în portul Campagniei! îi reproşez în gând. *Cum de îndrăzneşti să mă ataci*?

Dacă aş mai avea vreun pic de putere acum, aş repezi-o asupra ei. Dar aştept, căci deja mânia nedomolită a balirei a prins să mă hrănească, redându-mi o parte din forţă.

Creatura se răsuceşte în văzduh, iar aripile sale imense se rotesc spre noi, ameninţând să ne arunce cât colo. O mână mă prinde de braţ. Este Sergio.

— La pământ! strigă el, apoi mă împinge, pur şi simplu.

Îmi prind capul în mâini, să nu mi-l lovesc în cădere, şi mă ghemuiesc cât de tare pot. Deasupra

mea, condotierul face un pas într-o parte, cât să lase vârful aripii cărnoase să treacă pe lângă el, şi înşfacă o margine. Pasărea îl ridică în aer, când se înalţă din nou în văzduh, iar Sergio se trage în sus, de unde atârna.

Îmi scot pumnalul de la centură. Aproape imediat, însă, arma dispare de sub ochii mei.

Arhitectul! înţeleg. *Şi Michel e aici!*

Mă răsucesc pe călcâie, căutându-l din priviri. În ultima clipă, îl văd cum se repede spre mine din capătul scărilor, ţinând încleştat în mână chiar pumnalul meu.

Energia mi se adună din nou în piept. Aşa că mă întind spre el şi îl atac.

Nu am însă destulă putere, încât să îi provoc durere, dar îl pot păcăli. O copie a mea se materializează şi se aruncă spre el, urlând. Mă dau la o parte, când Michel se opreşte dintr-odată pe scări, buimăcit de iluzie. Mă grăbesc spre el, profitând de şovăiala lui, şi îi smulg pumnalul din mâini.

Apoi, îi înconjor gâtul cu braţul şi îi lipesc tăişul de gât.

— Dacă-ndrăzneşti să faci vreo mişcare, te ucid pe dată, îi scrâşnesc la ureche. Apoi, ridic glasul, să acopăr vuietul vijeliei: *Opriţi-vă*! strig din răsputeri.

De acolo de unde se află, la picioarele scărilor arenei, Magiano şi Lucent se întrerup pentru o clipă din duelul lor. Calcă-Vânt îşi ridică privirea spre mine, prin ploaie. Abia mai răsuflă, iar una dintre încheieturi îi e îndoită într-un unghi nefiresc. Acum,

şi-a recăpătat puterile, însă nu şi le foloseşte.

Violetta îşi croieşte drum spre mine. Are o mână ridicată spre cer, arătându-mi locul unde dă ocol balira Gemmei. Îşi încleştează maxilarul şi strânge pumnul. Creatura se cutremură, iar Hoaţa-de-Stele scoate un strigăt slab când sora mea îi smulge puterile. Balira tremură, la rândul ei, căci se luptă cu Sergio. Apoi, Gemma îşi pierde capacitatea de a-i mai porunci creaturii. Îmi dau seama de asta chiar în clipa în care se întâmplă, fiindcă uriaşa zburătoare se avântă dintr-odată spre apă.

Hoaţa-de-Stele pare să îşi recapete controlul în ultima clipă, iar balira se ridică din nou în văzduh, strecurându-şi una din aripile late pe sub Enzo. Apa ţâşneşte când coada ei lungă loveşte oglinda lacului din centrul arenei.

— Dă-i drumul! strigă Lucent spre mine.

Îmi înteţesc strânsoarea. Michel stă nemişcat. Ţin însă pumnalul îndeajuns de departe de gâtul lui, să nu-l rănesc din greşeală. Furtuna se transformă într-un şuvoi mai liniştit.

— Unde este Raffaele? strigă Lucent. Ce i-ai făcut?

Simt teama pe care o emană. Crede că l-am ucis, că i-am tăiat gâtul, poate, aşa cum ameninţ să fac şi cu Michel. Mă încântă asta, mă desfată spaima ei de ceea ce crede că sunt în stare să fac.

— Ia găseşte-l şi singură! îi strig, la rândul meu.

Lucent scrâşneşte din dinţi. Dă să se îndrepte spre mine, dar se opreşte, când Magiano pocneşte

din limbă, dezaprobator, rânjind ca un pezevenghi ce este.

— Ai grijă! îi spune el. Îmi ţin tăişurile nespus de ascuţite. Este una dintre metehnele mele pe care nu le pot controla.

Calcă-Vânt îi aruncă o privire urâtă şi îşi îndreaptă din nou atenţia asupra mea.

— De unde-ai făcut rost de toţi camarazii ăştia noi ai tăi? mă întreabă, spumegând de furie şi atât de tare, încât glasul ei acoperă cu totul vuietul furtunii. Ce vrei? repetă, desfăcându-şi larg braţele, în semn de uimire. Doar am luat-o pe drumuri diferite, nu? Îl vrei înapoi pe iubitul tău Enzo? Asta-i tot?

Pomenirea lui Enzo are exact efectul pe care scontase. Scrâşnesc din dinţi şi arunc o iluzie de foc de jur-împrejurul ei, care imită căldura flăcărilor reale şi se tot apropie. Calcă-Vânt îşi fereşte chipul, o clipă, când o loveşte căldura dogoritoare. O las să creadă că este mistuită de flăcări, apoi le retrag. Vâlvătăile dispar.

— Am venit să câştig tronul kenettran de la beldainii ăştia, îi răspund. Cum îndrăzneşti să crezi că poţi să ne dai ţara pe mâna unei puteri străine? Pe mâna unei regine străine!

Lucent pare, în mod sincer, nedumerită.

— Dar tu urai Inchiziţia! exclamă. Doreai să-i vezi salvaţi pe toţi *malfetto* din Kenettra la fel de mult pe cât ne-o doream şi noi, Pumnalele.

— *Atunci*, *de ce n-am deveni aliate*, *Calcă-Vânt*? îi strig cât pot de tare. Dacă vrem cu toţii acelaşi lucru, de ce îmi eşti încă duşmană? De ce

m-aţi alungat?

— Fiindcă nu puteam avea încredere în tine! strigă ea, cu o furie înnoită. L-ai ucis doar pe unul dintre ai noştri! Ne-ai trădat, spionându-ne pentru Teren!

— Nu am avut de ales!

Furia ei capătă noi proporţii.

— Enzo a pierit *din cauza ta*! îmi urlă.

— A pierit *din cauza lui Teren*, mârâi, drept răspuns. Dragul vostru Raffaele mă voia moartă, şi el. Sau ai uitat asta?

— Coroana Kenettrei nu îţi aparţine, îmi scuipă Lucent, strângând şi mai tare plăselele săbiilor sale. Îi aparţine regelui de drept!

Energia îmi tot sporeşte, odată cu furia, învăluindu-mă într-un nor întunecat.

— Nu, îi va aparţine reginei tale beldaine, nu lui Enzo! mă răstesc. Nu există un conducător de drept al Kenettrei, chiar nu-ţi dai seama?

Eu aş putea deveni ocârmuitoare îndrituită! îmi spun. *Eu aş putea fi cea mai măreaţă regină care a existat vreodată*!

Ceva din cuvintele mele pare să îşi atingă ţinta, izbind-o cu putere. Dintr-odată, simt cum creşte un şuvoi de întunecime în ea, o ură adâncă pentru mine, iar buzele i se curbează într-un rânjet. Vrea să mă atace, însă încheietura ei ruptă îi tresare, fulgerător, de durere, iar ea dă să o apuce. Aşa că îmi menţin strânsoarea asupra lui Michel.

O mişcare stârnită în zona învăluită în umbre a arenei, undeva, în spatele lui Magiano, îmi atrage atenţia. Este băiatul acela pleşuv, noul recrut al

Pumnalelor, care se numeşte Leo. El ţâşneşte spre Magiano, cu pumnalul scos din teacă, iar eu îi strig Trandafirului un avertisment.

Magiano se răsuceşte la timp să pareze lovitura, însă Leo îşi încleştează mâna pe braţul lui. Trandafirul meu scoate un strigăt şi îl loveşte pe Leo, împingându-l cât colo, însă apoi se împleticeşte şi se prăbuşeşte în genunchi. Încremenesc. Magiano păleşte, apoi se apleacă şi vomită.

Leo se ridică în picioare. Arată spre partea de sus a arenei, acolo unde se ghemuieşte cineva necunoscut, care face un semn cu ambele braţe.

— A sosit Inchiziţia! îmi strigă Leo. Trebuie să ne grăbim!

Ca unul, privim cu toţii în zare. Acolo, se zăreşte o adevărată flotilă de balire care se îndreaptă spre noi.

Magiano reuşeşte să privească spre mine şi spre Lucent.

— Sunt foarte sigur că niciunul dintre noi nu îi îndrăgeşte pe inchizitori, nu-i aşa? icneşte el, ştergându-se la gură.

Pentru o clipă, Lucent pare nehotărâtă, neştiind ce s-ar cuveni să facă. Privirea mea se îndreaptă spre rândurile cele mai de sus ale arenei. I-aş putea tăia chiar în clipa asta gâtul lui Michel, răpindu-le Pumnalelor una dintre Tinerele lor Elite, pentru totdeauna. Ar fi atât de uşor!

Dar vine Inchiziţia, iar Magiano este rănit. Nu avem timp să ne luptăm unii cu alţii şi să îi şi respingem pe duşmanii noştri comuni.

Scot un sunet scârbit, îi dau drumul lui Michel şi îl împing în faţă. Se împiedică de scări şi e cât pe ce să se prăbuşească, dar Lucent izbuteşte să îl prindă cu o pală de vânt. Se grăbeşte spre el, iar eu spre Magiano. Împreună, Violetta şi cu mine reuşim să-l ridicăm, sprijinindu-l între noi. Se clatină pe picioare, îşi dă ochii peste cap, dar reuşeşte să înainteze.

— Otravă, cred, bâiguie el, înecându-se, parcă. Ticălosu-ăla mic mi-a făcut-o!

— Gata, plecăm de-aici! le spun.

Sus, pe cer, Sergio încă mai dă ocoale, cocoţat pe baliră.

Pumnalele îmi întorc din nou spatele, şi ne croim drum afară din arenă.

Iar fragila legătură dintre mine şi Enzo încă mai trage, cumva, de inima mea.

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

În adevăratul alcov de lângă o regiune de coastă stâncoasă şi singuratică din Kenettra, câteva nave din Beldain se leagănă pe apele învolburate. S-au ivit zorile, înnourate şi vântoase, iar ultimele zvâcniri ale furtunii din seara trecută se mai întrezăresc încă la orizont.

La bord, sub punte, Pumnalele s-au strâns în jurul lui Maeve şi al lui Raffaele. Regina, de obicei atât de curajoasă, de îndrăzneaţă, e abătută astăzi şi stă cocârjată, sprijinită de o grămadă de perne, făcându-le, nerăbdătoare, semn cu mâna fraţilor săi, să plece. Tristan stă la distanţă de toată

lumea, privindu-şi sora extenuată cu chipul împietrit, de parcă nici nu ar vedea-o. Totuşi, de fiecare dată când ea tresare, zvâcneşte şi el, pregătit să o apere, deşi nu este în stare să o facă.

Ochii lui Maeve sunt aţintiţi asupra lui Raffaele, care tocmai s-a trezit. Este extraordinar de palid, iar mâinile încă îi mai tremură. Michel stoarce o cârpă îmbibată cu apă caldă deasupra unui lighean, iar Gemma i-o aşază consortului, cu multă grijă, pe frunte, apoi îi strânge braţul uşor, în semn de afecţiune.

— Ce îţi aduci aminte? îl întreabă Hoaţa-de-Stele.

Vreme de o clipă, Raffaele nu îi răspunde. Atenţia lui este îndreaptă spre Lucent, care stă lângă Maeve, scrâşnind din dinţi în timp ce un servitor îi bandajează încheietura ruptă. Gândurile par să-l poarte tare departe pe Mesager.

— Adelina, îi răspunde el, într-un târziu. A progresat tare mult şi iute în capacitatea ei de a-şi controla talentul de a plăsmui iluzii de atingere. Nu am simţit niciodată-n viaţa mea o asemenea durere.

Michel se încordează tot şi stoarce atât de tare o cârpă, încât încheieturile degetelor par gata-gata să îi plesnească.

— Mă mir că nu te-a ucis, mormăie el.

— Aşa-i, m-a lăsat în viaţă, răspunde Raffaele, cu privirea pironită pe încheietura lui Lucent. A vrut să ştiu c-am fost la mila ei, ca să fim chit.

Maeve mijeşte ochii.

— Aşadar, acesta este Lupul vostru cel Alb!

exclamă ea. Trădătoarea… Mi-ai spus că a fugit din ţară, cu sora ei. De ce este aici? Ce-ncearcă să dovedească, legându-l pe Enzo de ea?

Ochii lui Raffaele rămân, mai departe, pironiţi pe încheietura lui Lucent.

— Este aici pentru coroană, pentru tron, îi răspunde Mesagerul. Vocea lui este distantă şi calmă: Atracţia ei faţă de ambiţie a devenit mult mai puternică decât mi-o aminteam. Înăuntrul ei se poartă o adevărată furtună, otrăvită de toate celelalte sentimente faţă de care are o afinitate. Ori se va răzbuna, ori va muri încercând s-o facă.

— Pare să-şi fi întărit şi relaţia cu sora ei, adaugă Gemma. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să-mi smulgă cineva atât de repede puterile. Violetta învaţă, şi ea, iute.

Leo, care se sprijină de perete şi îşi întinde o pomadă tămăduitoare pe o tăietură zimţată de la braţ, îşi ridică privirea.

— Asta ca să nu mai pomenim de imitatorul acela al lor, de Magiano! intervine.

— E bine c-ai izbutit să-l opreşti înainte să reuşească să te imite, mormăie Lucent.

Maeve îşi ia cana şi o trânteşte de perete. Gemma tresare. Cana mai-mai că sparge hubloul, însă loveşte doar lemnul şi se sparge pe podea.

— Legătura dintre Adelina şi Enzo este firavă încă, se răsteşte ea, însă, asemenea unei viţe, va creşte iute-iute. Ea va învăţa să îl controleze şi apoi va mai avea un aliat formidabil de partea ei. Pe lângă sora şi Elitele ei, vă daţi seama?

Regina beldainã trage adânc aer în piept, să se

liniştească. Închide ochii. Adrenalina produsă de readucerea la viaţă a lui Enzo o potopeşte din nou, iar ea începe să tremure, căci retrăieşte, parcă, toate clipele acelea. Când a închis ochii şi a tras sufletul lui Enzo din oceanul celor morţi, în lumea celor vii, a simţit întunericul scurgându-se din pieptul lui, ameninţând să molipsească totul. Prinţul nu mai este doar o Tânără Elită, ci ceva complet diferit. Ceva mai mult.

Lucent mormăie înjurături, în timp ce servitorul îi prinde o atelă de încheietura ruptă.

— Cât de ciudat! remarcă acesta, clătinând din cap, în semn că nu-i vine să-şi creadă ochilor. Încheietura este ruptă de parc-ar fi fost sucită din interior, nicidecum de o forţă din afară!

— Ar trebui să o vânăm pe Adelina! se răsteşte Lucent la Maeve. Ar fi trebuit s-o urmărim, în loc s-o rupem la goană, cu cozile între picioare!

— Există vreo cale de a desface legătura dintre ea şi Enzo? întreabă Michel.

Maeve se încruntă spre Lucent, apoi clatină din cap. Mărgelele din părul ei se ciocnesc unele de altele şi zornăie.

— Adelina este, acum, singura legătură dintre Enzo şi lumea celor vii. Dacă vom distruge această legătură, el va muri pe loc, şi nu va mai putea fi adus înapoi a doua oară. Se opreşte să privească spre Tristan: Dar există o diferenţă, spune ea, cu voce mai înceată. El este o Tânără Elită. Eu sunt în stare să îl controlez pe Tristan, fiindcă a fost doar un băiat obişnuit, cu energia înnăscută a unui om obişnuit, care nu îmi poate face faţă. Aşadar, îi pot

învinge energia cu a mea. Dar Enzo este o Elită! Orice puteri va fi deţinut cândva, ele sunt acum înzecit mai mari. Se opreşte şi face semn spre Raffaele: Ce-i drept, Adelina îl poate controla pe Enzo… însă Distrugătorul este atât de puternic, încât şi el s-ar putea s-o controleze pe Adelina.

Ochii lui Raffaele se mută, pentru prima dată, de la încheietura lui Lucent la Maeve.

— Vasăzică, Maiestatea Voastră vreţi ca Enzo să-şi întoarcă puterea împotriva Adelinei? întreabă el, cu aceeaşi voce calmă.

— Este singura cale de a-l recâştiga de partea noastră, încuviinţează regina. Am auzit cum i s-a frânt vocea, când l-a văzut. Adelina este încă îndrăgostită de prinţ…

— Ce nu ne-aţi mărturisit despre fratele Domniei Vostre? o întrerupe Raffaele, dintr-odată.

Dincolo de calmul aparent al consortului clocoteşte mânia pe care Maeve nu a mai simţit-o niciodată la el. Regina clipeşte, surprinsă.

— Ce vrei să spui? îl întreabă, mijindu-şi ochii.

Raffaele face semn spre Tristan, care priveşte prin hublou, cu expresia lui lipsită de orice simţire, lipsită de suflet.

— Starea lui s-a tot deteriorat de când l-aţi adus înapoi, nu? S-a tot degradat, aşa-i? o întreabă Mesagerul, cu o voce răguşită. Ar fi trebuit să-mi dau seama din clipa în care i-am simţit energia, prima dată. Nu este viu, ci doar o umbră a ceea ce a fost cândva, iar lumea de dincolo îl va chema, lent, înapoi în adâncurile sale, până când nu va mai fi decât o găoace goală.

Maeve îşi mijeşte ochii atât de tare, încât aceştia nu mai sunt acum decât nişte despicături ameninţătoare.

— Uiţi care ţi-e locul, consortule! Fratele meu este un prinţ din Beldain, totuşi!

— *N-ar fi trebuit să-l readucem la viaţă pe Enzo*! i-o trânteşte Raffaele, pe neaşteptate. Toate Pumnalele înlemnesc, aşa încât continuă: El nu este unul dintre cei vii şi nu va mai fi nicicând unul de-ai noştri! Nici măcar n-a trebuit să îl văd ieşind în arenă pentru a şti asta, căci i-am simţit energia nefirească de acolo de unde mă aflam, din tuneluri. Am perceput forţa aceea oribilă, monstruoasă, moartă, din el, respingătoarea spurcăciune a lumii de dincolo, care îl învăluia. Nu contează dacă are puteri înzecite, pentru că nu mai este Enzo! Chipul Mesagerului se schimonoseşte din cauza furiei şi a suferinţei: Fratele Maiestăţii Voastre este o adevărată abominaţie, un demon din lumea de dincolo. Iar acum l-aţi transformat în aşa ceva şi pe Enzo!

Maeve se ridică. Îşi strânge blănurile în jurul gâtului, se întoarce, într-o tăcere împietrită, şi se îndreaptă spre uşă. Când ajunge acolo, priveşte peste umăr.

— Ei bine, să ştii că Adelina Amouteru, Lupul vostru Alb, este îndrăgostită până peste cap de monstruozitatea aceea, îi răspunde regina. Şi aceasta îi va aduce nimicirea!

Raffaele îşi încleştează maxilarul.

— Ei, asta-nseamnă că n-o cunoaşteţi deloc pe Adelina, Domnia Voastră! îi răspunde Mesagerul.

Maeve îl priveşte cu răutate, pentru o clipă. Apoi, deschide uşa şi iese cu paşi mari din încăpere. În spatele ei, Lucent sare în picioare.

— Aşteaptă! îi strigă Calcă-Vânt.

Numai că Maeve nu o bagă în seamă. Totul pare să amuţească, lumea se pierde în ceaţă, iar tânăra regină simte, pe neaşteptate, nevoia să părăsească nava.

Soldaţii ei se grăbesc să se dea la o parte, când se năpusteşte pe punte, traversând-o şi îndreptându-se spre pasarelă. Calul ei o aşteaptă aproape de ţărm. Îi desface frâul, apoi urcă în şa, dintr-o mişcare.

— Maeve! strigă Lucent, din spatele ei. Maiestatea Voastră!

Dar Maeve şi-a întors deja calul şi l-a lovit cu călcâiele. Nu se răsuceşte să-i arunce vreo privire lui Calcă-Vânt, ci se apleacă spre urechea calului şi îi şopteşte ceva. Îl loveşte din nou. Bidiviul tresare şi o ia la goană.

În urma ei, Lucent se grăbeşte spre propriul cal şi se aruncă în şa. Apoi, se apleacă pe spinarea animalului şi începe urmărirea. Buclele ei arămii îi flutură în spate, în vânt, la fel ca şi coama bidiviului. Maeve îşi îndeamnă şi mai repede armăsarul. Călărea aşa, împreună cu Lucent, când erau mici, pe vremea când era doar o prinţesă-copilă, iar Lucent, fiica unui oştean din garda sa. Calcă-Vânt câştiga mereu. Îşi îndemna calul până când om şi animal deveneau o singură fiinţă, iar hohotele ei de râs răsunau peste câmpiile din Beldain, în timp ce o tachina pe Maeve să

călărească mai repede, să o ajungă.

Regina se întreabă dacă Lucent îşi aminteşte, şi ea, de acele clipe. Vântul îi şuieră în urechi.

— Mai repede! îşi îndeamnă ea bidiviul.

Şi în clipa aceea Lucent cheamă vântul. O pală iute pare să o lovească pe Maeve, iar spaţiul dintre caii lor se reduce. Aleargă pe cărare, până când aceasta le poartă până în vârful stâncilor, conducându-le apoi pe faleza aflată la marginea unei câmpii, care pare să îmbrăţişeze marginea ţinutului, dincolo de ţărmul unde canalele se deschid spre mare. Regina îşi abate atenţia de la înaintare, aţintindu-şi-o spre locul în care cărarea coteşte, urmând faleza stâncoasă.

Dintr-odată, Lucent îşi îndeamnă calul să iasă de pe cărare şi aleargă să îi taie calea lui Maeve, care priveşte peste umăr. Este o mişcare familiară, şi, cumva, aduce un zâmbet fugar pe buzele reginei.

— Mai repede! Mai repede! îşi îndeamnă ea calul, aplecându-se atât de mult peste gâtul lui, încât par să se contopească într-o singură fiinţă.

Lumea dispare. Strigătele lui Lucent străpung adevăratul tunel prin care pare să alerge regina, până când ai zice că s-au întors în timp, în ziua în care s-a înecat Tristan.

Ajută-l! strigase Lucent, în acea noapte. O zgâlţâise pe Maeve, cu chipul scăldat în lacrimi. *Nu am vrut! Gheaţa era prea subţire! Te rog, ajută-mă să îl scot!*

Regina scoate un strigăt speriat, când Lucent îi taie pe neaşteptate calea. Versiunea din copilărie a

vocii ei dispare, înlocuită de vocea femeii care a devenit.

— Opreşte-te! îi strigă Calcă-Vânt.

Maeve o ignoră.

— *Opreşte-te*!

Când regina tot nu îi dă ascultare, Lucent îşi mai îndeamnă calul o dată. Încearcă în zadar să îl întoarcă. Maeve priveşte peste umăr.

— Încheietura ta! îi strigă lui Calcă-Vânt, însă avertismentul său vine mult prea târziu.

Lucent a uitat că are încheietura ruptă şi în clipa aceea tresare, strigând de durere. Pentru o clipă, nu se mai poate concentra, chiar în clipa în care calul ei sare. Îşi pierde echilibrul. Maeve nu are timp să îi sară în ajutor, când o vede căzând de pe armăsar şi dispărând.

O pală de vânt îi amortizează căderea, dar tot se rostogoleşte o dată. Bidiviul ei îşi continuă galopul. Regina priveşte peste umăr spre locul în care Lucent zace în praf, apoi îşi opreşte calul. Descalecă şi fuge spre ea.

Lucent o împinge, mânioasă, când încearcă să o ajute să se ridice.

— N-ar fi trebuit să vii după mine! se răsteşte, furioasă şi ea, Maeve. Aveam mare nevoie de timp, să mă pot gândi!

Lucent o priveşte, iar ochii îi scapără. Apoi, se ridică de la pământ şi începe să se îndepărteze.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe Raffaele să ridice glasul în halul ăsta la cineva! îi strigă Calcă-Vânt. Ştiam cu toţii că Tristan nu va mai fi pe deplin ca înainte… dar e mai rău, nu-i aşa? E, din

nou, pe moarte!

— Ba nu-i deloc pe moare! urlă şi Maeve, plină de furie. Este întocmai aşa cum ar trebui să fie. Îşi trece o mână prin părul împletit: Nu-mi spune c-ar fi trebuit să procedez altfel.

— De ce nu ne-ai spus? o-ntreabă Lucent, cu reproş, clătinând din cap. De ce nu mi-ai spus *mie* măcar?

Maeve îi aruncă o căutătură cruntă.

— Nu care cumva să uiţi că eu sunt regina ta! îi spune ea, înălţându-şi, mândră, capul. Nu confidenta şi partenera ta de călărie.

— Crezi că nu ştiu asta? izbucneşte Lucent. Îşi deschide larg braţele, de parcă nu ar mai simţi durerea din încheietura rănită: Nu am mai fost de multă vreme confidente, Maiestatea Voastră.

— Lucent! spune Maeve, încetişor, cu părere de rău.

Dar cealaltă fată continuă, neabătută:

— De ce nu mi-ai scris niciodată mai multe? o întreabă ea, dojenitor, oprindu-se însă dintr-odată. Clatină din cap, cu disperare: De fiecare dată, în scrisorile tale nu era vorba decât despre chestiuni de afaceri şi politică. Plictisitoare treburi de-ale statului, despre care chiar n-aveam chef să aflu ceva!

— Trebuia să afli totul, îi răspunde Maeve. Voiam să fii la curent cu ce se petrecea în Beldain, fiindcă abia aşteptam să te-ntorci din surghiun!

— Eu voiam să ştiu ce ţi se întâmpla ţie! îi spune Lucent, apropiindu-se de ea. Acum, vocea îi pare de-a dreptul plină de suferinţă: Dar tu nu

făceai decât să-ţi asculţi mama, nu-i aşa? Ştiai prea bine că întâmplarea cu Tristan fusese doar un accident. L-am provocat să calce pe gheaţă şi el a căzut. N-am vrut să-i fac vreun rău! Şi tu ai stat acolo şi ţi-ai lăsat mama să îmi hotărască, nemilostivă, soarta.

— Ştii cât de mult am implorat-o pe mama să nu te trimită în surghiun? se răsteşte Maeve. A vrut să te execute, însă eu am insistat să-ţi cruţe viaţa. Te-ai gândit vreodată la asta?

— De ce nu mi-ai spus despre Tristan? De ce? o-ntreabă Calcă-Vânt. M-ai lăsat să trăiesc cu povara vinovăţiei, să cred că faptele mele au fost acelea care i-au provocat moartea. Nu mi-ai suflat nicio vorbuliţă despre puterea ta!

Maeve mijeşte ochii.

— Ştii prea bine de ce.

Lucent îşi întoarce privirea. Înghite în sec, şi Maeve îşi dă seama că încearcă să îşi stăvilească lacrimile. Porneşte din nou înapoi, în direcţia din care au venit. Regina se ţine după ea. Merg în tăcere, multă vreme.

— Îţi aminteşti când m-ai sărutat prima oară? murmură Lucent, într-un târziu.

Maeve păstrează tăcerea, însă amintirea îi revine, limpede precum cristalul. Era o zi caldă, cum arareori sunt zilele în Beldain. Câmpiile erau acoperite cu văluri de flori galbene şi albastre. Hotărâseră să urmeze o potecă veche prin pădure, una despre care vorbeau legendele, pe care se spunea că însăşi zeiţa Fortuna ar fi mers cândva. Regina îşi mai poate aminti încă mirosul dulce de

miere şi levănţică, apoi pe acela puternic, de pin şi mosc. Se opriseră lângă un pârâu şi, printre hohote de râs, Maeve se aplecase dintr-odată şi o sărutase pe obraz.

— Îmi amintesc, răspunde Maeve.

Lucent se opreşte pe neaşteptate.

— Mă mai iubeşti? o întreabă Calcă-Vânt, cu chipul încă îndreptat spre mare.

Maeve şovăie.

— De ce-am mai încerca? o-ntreabă regina.

Lucent clatină din cap. Vântul îi aruncă şuviţe de păr în faţă, iar Maeve nu poate spune dacă palele sunt creaţia prietenei sale sau dacă au apărut în mod natural.

— Acum eşti regină, spune Calcă-Vânt, după o vreme. Va trebui să te căsătoreşti. Beldainul are nevoie de o moştenitoare a tronului.

Maeve se apropie de ea şi îi atinge uşor mâna.

— Mama s-a căsătorit de două ori, îi aminteşte ea. Dar adevărata sa dragoste a fost un cavaler pe care l-a întâlnit mult mai târziu în viaţă. Putem fi, totuşi, împreună.

În clipa asta, Calcă-Vânt arată atât de mult precum fata aceea cu care Maeve vâna prin păduri, cu buclele sale roşcat-aurii şi postura ţanţoşă, încât o trage spre ea şi o sărută, înainte ca Lucent să se poată împotrivi.

Sărutul durează clipe bune. Într-un târziu, se îndepărtează una de alta.

— Nu vreau să fiu metresa ta, îi spune Lucent, întâlnind ochii lui Maeve. Apoi, priveşte iar în jos şi continuă: Nu pot să-ţi fiu atât de aproape şi să ştiu

că un bărbat te va avea în fiecare noapte. Vocea ei scade, devenind aproape o şoaptă: Nu mă sili să trec printr-una ca asta, rogu-te!

Maeve închide ochii. Lucent are dreptate, fireşte. Rămân amândouă tăcute, ascultând mugetul unei cascade, în depărtare. Ce se va întâmpla după ce se vor termina toate acestea?

Maeve va lua tronul Kenettrei, cu Pumnalele alături. Se va întoarce în Beldain, şi va trebui să dea naştere unei moştenitoare. Lucent va rămâne în Kenettra, de bună seamă, împreună cu Pumnalele.

— Nu e cu putinţă, încuviinţează Maeve, în şoaptă.

Regina îşi întoarce privirea spre stâncile de unde au venit.

Stau nemişcate, una lângă alta, până când vântul îşi schimbă direcţia, iar norii încep să se risipească.

Lucent e prima care sparge tăcerea:

— Şi acum ce facem, Maiestatea Voastră?

— Îmi voi trimite oamenii în urmărirea Adelinei, îi răspunde Maeve. Nu se schimbă nimic. Raffaele a distrus deja relaţia pe care Teren o avea cu regina lui, iar flota mea va sosi în curând. Privirea îi devine neîndurătoare: Vom cuceri această ţară.

Raffaele Laurent Bessette

Ceilalţi bat la uşa lui Raffaele, în acea noapte, întrebându-l dacă se simte bine, iar Leo încearcă să îi aducă un bol cu supă şi nişte fructe. Dar Raffaele nu-l bagă pe niciunul în seamă. Pentru că, fără îndoială, cu toţii vor dori să vorbească despre Enzo. Iar el simte că durerea îi săgetează inima la acest simplu gând. Încă nu poate sta de vorbă cu nimeni despre prinţ.

În schimb, Mesagerul îşi cercetează vechile pergamente, pe care le-a adunat în toţii anii în care a studiat din greu felul în care lucrează firele de energie în fiecare Tânără Elită pe care a întâlnit-o. Sunt înregistrările sale meticuloase cu privire la Elite, care vor fi lăsate moştenire generaţiilor următoare, jurnalele în care a încercat să desluşească tot ce e de înţeles în legătură cu Elitele, de unde au apărut şi încotro se îndreaptă. Tot ce a reuşit să salveze din grotele ascunse sub Curtea Fortunata.

Notiţele sale sunt pline de schiţe: linii lungi şi delicate, reprezentând modelele firelor pe care le vede ţesute în jurul fiecărei Elite, într-o aură, nenumăratele feluri în care se modifică în momentul în care aceasta îşi foloseşte energia. Apoi, Elitele însele – schiţe făcute la repezeală, care le reprezintă în mişcare. Adastă, mai ales, asupra notiţelor luate în timpul antrenamentelor lui Lucent, cercetând ce a scris pe marginea eboşelor care o înfăţişează:

Energia lui Calcă-Vânt izvorăşte din oasele sale. Ea are un însemn de malfetto nevăzut pentru ochii noştri: oasele îi sunt uşoare, asemenea acelora de pasăre, de parcă n-ar fi fost menită să fie om.

A fost o singură notiţă, de care nu s-a mai atins, un detaliu de care uitase. Până azi. Raffaele se apleacă în scaun, gândindu-se la încrengătura de energie pe care o remarcase mai devreme în jurul încheieturii lui Lucent.

Cât de ciudat! îşi aminteşte Mesagerul că a mormăit servitorul care-i bandajase încheietura*. Încheietura este ruptă de parc-ar fi fost sucită din interior, nicidecum de o forţă din afară*!

O groază rece îl cuprinde pe Raffaele. De dincolo de uşă, îl strigă Gemma, întrebându-l dacă doreşte să i se aducă cina, însă el abia dacă îi aude glasul.

Oasele lui Lucent nu mai sunt doar uşoare! Au devenit sfărâmicioase, mult mai sfărâmicioase decât ar trebui să fie ale cuiva de vârsta ei… şi se golesc tot mai mult, cu fiecare clipă!

A dorit să trăiască într-o casă clădită doar pe amăgiri şi a preferat să creadă un milion de minciuni decât să facă faţă unui singur adevăr.
Mordove Senia, Cele şapte cercuri din jurul mării

Adelina Amouteru

Enzo arată la fel. Nu mă pot abţine şi-l sorb din priviri.

Magiano ne priveşte din uşă, atingând, agale, strunele lăutei. Casa în care ne aflăm e situată pe undeva, prin zona rurală a Estenziei. Este, mai degrabă, un hambar vechi, dărăpănat, pe care bandele de hoţi probabil c-au început să-l folosească drept ascunzătoare. Mercenarii credincioşi ai lui Sergio l-au transformat, întocmai după cum ne-a făgăduit condotierul, într-un loc de popas sigur, pentru noi. Îi aud cum discută pe şoptite, la parter, trecându-şi în revistă caii disponibili. Câteva nechezături uşoare plutesc până la noi.

De la fereastră, văd locul de unde încep taberele de *malfetto*. Furtuna lui Sergio s-a încheiat, în sfârşit, şi norii care au rămas par pictaţi cu roşu aprins de soarele care apune.

— Cât timp va mai dormi aşa? mormăie Magiano, atingând câteva strune.

Melodia pare neliniştită, iar notele, mai dure decât de obicei şi uşor dezacordate.

Violetta, care stă pe cealaltă margine a patului

lui Enzo, se încruntă. Îşi sprijină bărbia în mâini şi se concentrează mai tare asupra energiei lui.

— Se frământă, răspunde ea. Dar e dificil de spus, fiindcă energia lui nu seamănă deloc cu a noastră.

Aşteptăm vreme îndelungată, în tăcere. Magiano se sprijină iar de uşă şi cântă o melodie scurtă, apoi dispare pe coridorul de dincolo de uşă. Timpul pare că se târăşte.

— Adelina!

Când mă strigă, îmi înalţ privirea spre sora mea, care se ridică şi vine lângă mine. Se apleacă spre urechea mea.

— Legătura lui Enzo cu tine creşte şi devine tot mai intensă cu fiecare clipă, îmi şopteşte. Se pare că se întăreşte, căci el se leagă cu tot mai multă putere de tine! adaugă şi în vocea ei se citeşte neliniştea. Tu simţi asta?

Da, fireşte că simt. Este un puls care creşte şi scade, trăgând şi împingând, în pieptul meu. Îmi face inima să bată într-un ritm neregulat şi îmi taie răsuflarea.

— Cum este energia lui? o întreb şi eu, tot în şoaptă.

Violetta îşi muşcă buza, concentrându-se. Îşi înclină capul spre silueta lui Enzo, care doarme. Îmi dau seama că se întinde spre el, testându-l. Se cutremură.

— Îţi aminteşti când am învăţat amândouă să brodăm? îmi spune.

Violetta învăţase mai repede decât mine. La un moment dat, schimbase între ele broderiile

noastre, pentru ca tata să o laude şi pe a mea măcar o dată.

— Da, îi răspund. De ce?

— Îţi aminteşti când am ales fiecare câte o culoare, apoi am cusut împreună un model şi cele două fire ale noastre erau atât de întreţesute, încât păreau o nuanţă complet nouă?

— Da.

— Păi, aşa este unită energia lui Enzo cu a ta, iar legătura dintre voi... aşa arată. Violetta se întoarce spre mine, încruntându-se: Este o formă de energie nouă. Firele lui sunt atât de îngemănate cu ale tale, încât aproape că mi se pare că aţi devenit o singură persoană. De exemplu, nu pot să-ţi iau puterile fără să i le iau şi pe ale lui, şi invers. Adaugă apoi, şovăind: Simt puterea lui ca şi cum ar fi de gheaţă. Însă una care mă arde.

Cât de ironic e totul! Mă întorc să-l privesc pe Enzo, încercând să mă obişnuiesc cu noua legătură dintre noi.

— El nu mai e la fel, să ştii, adaugă Violetta, după o vreme. Nu uita asta! Nu...

— Ce să nu...? o reped.

Violetta îşi face gura pungă, nelămurită, supărată.

— Nu te lăsa orbită de vechea ta iubire pentru el! îmi spune, în încheiere. Ar putea fi periculos să te implici prea mult. Îmi dau seama de asta.

Nu pot simţi nimic din ceea ce percepe Violetta. Ştiu prea bine că s-ar cuveni să o cred şi să-i ascult avertismentul. Totuşi, nu mă pot abţine să nu-l privesc, imaginându-mi că se trezeşte.

Când l-am întâlnit prima dată, el era faimosul Distrugător, iar eu, doar o *malfetto* legată fedeleş de un stâlp, cât pe ce să fiu arsă pe rug. Apăruse din fum şi foc, un vârtej de robe albastre ca safirul, cu câte un pumnal lung sclipindu-i în fiecare mână înmănuşată, cu chipul ascuns de o mască argintie. Acum, arată mai degrabă ca în acea noapte în care ne-am sărutat, la Curtea Fortunata. Vulnerabil. Şuviţe ondulate de păr întunecat, încadrate de raze de lumină. Nu un asasin, ci un tânăr prinţ. Un băiat care doarme.

— Ai dreptate! îi răspund, într-un târziu, Violettei. Promit că voi avea mare grijă.

Nu pare să mă creadă şi ridică din umeri. Se scoală şi se înapoiază pe cealaltă margine a patului.

Cu coada ochiului, îl pot vedea pe Magiano care a reapărut în uşă. Nu ştiu dacă a auzit ceva din cele spuse, dar îşi fereşte privirea. Cântecul lui pare tăios de-a dreptul, căci ciupeşte corzile lăutei de parc-ar vrea să le smulgă.

Şi clipele trec şi tot trec…

Într-un târziu, Enzo se mişcă.

În aceeaşi clipită şi energia mea se răsuceşte şi simt cum noua noastră legătură se mişcă odată cu el. Adevărata funie care ne uneşte este îngropată adânc în pieptul meu, răsucită de jur-împrejurul inimii mele, iar când el se mişcă, energia lui se trezeşte la viaţă, hrănindu-mă, aşa cum, probabil, şi energia mea îl hrăneşte pe el.

Pleoapele i se zbat şi se deschid.

Ochii lui arată întocmai cum mi-i aduc aminte.

El nu mai e la fel, aşa a spus Violetta.

Dar acum este aici.

Salvat, cumva, din apele lumii de dincolo. Dintr-odată, nu mă mai pot gândi decât că, poate, nimic nu s-a schimbat, şi putem redeveni cei care am fost atunci, demult...

Gândul ăsta nebunesc face să-mi apară un zâmbet pe buze, unul pe care nu l-am mai purtat de mult, şi, pentru o clipă, îmi uit misiunea şi mânia. Uit de toate.

Ochii lui se opresc asupra mea. Durează o clipă până când scânteia recunoaşterii se aprinde în ei, iar când se întâmplă asta, îmi stă inima. Odată cu ea, legătura dintre noi tresare. Scânteia pe care o scoate noua energie mă face să vreau să mă apropii de el, pe cât de mult îmi stă în puteri. Aş face orice să hrănesc şi mai mult această nouă energie.

Încearcă să se ridice, dar tresare şi se întinde iar.

— Ce s-a întâmplat? ne întreabă.

Un fior îmi trece pe şira spinării când aud vocea aceea adâncă şi catifelată, pe care o cunosc atât de bine.

Magiano ridică o sprânceană, uimit, ciupind, mai departe, corzile lăutei.

— Păi, s-ar putea să dureze ceva pân-o să reuşim să-ţi explicăm! spune el, sarcastic.

Nu apucă să mai rostească însă nicio vorbuliţă, căci se opreşte când Sergio îl strigă, de la parterul hambarului. Mă întorc să îi spun ceva, înainte să plece, însă îmi evită intenţionat privirea. Ezit, ştiind

ce îl supără, şi mă simt, din nou, vinovată. Violetta îmi aruncă o privire înţelegătoare. Apoi, Enzo geme iar de durere, şi atenţia mea se îndreaptă din nou asupra lui.

Mă întind să îl iau de mână. Poartă mănuşi, aşa cum făcea întotdeauna, iar sub acestea ştiu că voi vedea straturile hidoase de piele cicatrizată. Când îl ating, legătura noastră pare să cânte.

— Ce îţi aminteşti? îl întreb, încercând să o ignor.

— Îmi amintesc arena…

Enzo tace, pentru un moment. Priveşte tavanul. Încearcă să se ridice din nou în capul oaselor şi, de data asta, reuşeşte uşor.

Clipesc, uluită. Cu doar câteva clipe în urmă, părea că avea să dureze săptămâni întregi să îşi revină! Iar acum ai zice că e gata-gata să se ridice şi să plece.

— Îmi amintesc oceanul întunecat şi cerul cenuşiu… spune, apoi rămâne tăcut.

Din descrierea lui, îmi închipui că aceea era, probabil, lumea de dincolo, deoarece îmi aminteşte de coşmarurile mele.

— Mai era şi o zeiţă acolo, cu coarne negre care îi ieşeau, răsucindu-se, din păr… continuă el. Şi o fetiţă, care păşea pe suprafaţa oceanului…

Privirea lui revine asupra mea. Legătura dintre noi pare să se umfle din nou.

— Lasă-mă un pic, murmur spre Violetta, înainte să îmi întorc privirea spre Enzo. Trebuie să-ţi spun ceva! îi declar prinţului.

Violetta trage o dată de energia mea. Inspir.

Ştiu că ea nu a avut nicio intenţie rea cu asta, că a fost doar un gest menit să mă liniştească, însă ceva din felul în care a făcut-o, ca pe o smucitură, conţine o ameninţare, un avertisment că acum este mai puternică decât mine. Se ridică şi iese din cameră.

— Ce vrei să îmi spui? întreabă Enzo, cu voce scăzută.

Arată atât de firesc, de parcă nici nu ar fi murit. Poate că lucrurile acelea rău prevestitoare, pe care le-am auzit de la Gemma, despre primejdiile readucerii lui la viaţă, sunt nefondate. Energia sa este mai întunecată, e drept, este un amestec ciudat, tumultuos, dar sub pielea lui măslinie există viaţă, care scânteiază şi în vârstele strălucitoare, stacojii, ale ochilor săi.

— Teren te-a înjunghiat în arenă, îi spun. În timp ce vă duelaţi.

Aşteaptă, răbdător, să continui.

Inspir adânc, căci ştiu prea bine ce să îi spun mai departe.

— Există o Tânără Elită care dispune de puterea de a ne aduce înapoi din morţi. De a ne trage direct din lumea de dincolo. Elita aceea este regina Beldainului.

Dungile stacojii din ochii lui strălucesc mai tare. Şovăie, apoi bâiguie:

— Vrei să îmi spui c-am murit şi că am fost înviat de o Elită?

Acesta este momentul de care mă temeam. Mi-am promis că, dacă Enzo va reveni din lumea de dincolo, voi pune lucrurile în ordine între noi. Şi,

pentru a face asta, trebuie să îi spun adevărul.

— Da, răspund, plecându-mi privirea. Apoi, sparg tăcerea care s-a lăsat, adăugând: Ai murit din vina mea.

Dintr-odată, greutatea aerului din încăpere devine de nesuportat. Enzo se încruntă la mine.

— Nu e adevărat! răspunde el.

Clatin din cap şi mă întind să îl iau de mână.

— Ba da, spun, de data asta cu mai multă fermitate. Mărturisirea se revarsă din mine: În haosul acelei ultime lupte, te-am confundat cu Teren. Te deghizasem să fii asemenea lui şi nu mi-am dat seama de diferenţă. Te-am atacat cu puterea mea şi te-am făcut să cazi în genunchi, fiind încredinţată că erai el. Vocea mea se înmoaie: Eu sunt motivul pentru care Teren a putut să te lovească mortal, Enzo. A fost vina mea.

Spunând povestea, o retrăiesc, iar faptul că o retrăiesc îmi răscoleşte îndeajuns energia, încât să încep, fără voia mea, să plăsmuiesc fantasma arenei în jurul nostru, sângele, sub picioarele noastre, spectrul lui Teren, aplecat deasupra lui Enzo, cu sabia de pe care se scurg picături stacojii.

Enzo se îndreaptă şi se apleacă apoi în faţă. Uit să respir când îmi atinge mâna, ca răspunsul la gestul meu de mai devreme. Îi cercetez ochii, căutând furia şi trădarea din ei, însă desluşesc numai tristeţe.

— Îmi amintesc, spune el, într-un târziu. Dar puterile noastre sunt primejdioase, la fel ca tot ceea ce facem.

Mă priveşte cu gravitate, cu o privire care îmi e

nespus de cunoscută. Este aceeaşi care izbuteşte să străbată orice scut pe care-l ridic, care îmi face genunchii să se înmoaie. Imediat, îmi amintesc de antrenamentele noastre de demult, de felul în care mă înconjura cu ziduri de flăcări şi apoi mă privea cum izbucneam în plâns.

O, *cât de uşor te frângi*! îmi spunea el, dispreţuitor. Acela era imboldul de care aveam nevoie pentru a merge mai departe, pentru a încerca din nou să înving.

— Să nu te învinovăţeşti! îmi cere.

Lipsa completă de îndoială din vocea lui îmi face inima să bată mai repede. Înainte să îi pot răspunde, îşi aruncă privirea roată prin toată cameră, oprind-o asupra uşii.

— Unde sunt ceilalţi? mă iscodeşte.

Aceasta reprezintă cea de-a doua parte a mărturisirii pe care trebuie să i-o fac, partea mai dificilă. Căci nu îi pot spune tot adevărul. Dacă îi povestesc tot ce i-am făcut lui Raffaele în arenă, dacă îi declar lui Enzo că am răsucit o iluzie a durerii în jurul Mesagerului său preaiubit, până când l-am lăsat să zacă la pământ, fără cunoştinţă, prinţul meu nu mă va ierta niciodată. Nu va izbuti să înţeleagă niciodată. Aşa că, în loc de asta, îi spun, simplu:

— Pumnalele nu sunt aici. Suntem doar eu, sora mea şi câteva Elite despre care e posibil să fi auzit.

Enzo mijeşte ochii. Pentru prima dată, pare necăjit.

— Cum adică: *Pumnalele nu sunt aici*? Dar

unde mă aflu?

— Toată lumea a crezut că ai murit, îi răspund, încetişor.

Măcar declaraţia asta e adevărată.

— Întreaga ţară te-a jelit, în timp ce Inchiziţia i-a adunat pe toţi *malfetto* şi a început să vâneze Elitele, adaug, apoi mă opresc din nou. Raffaele şi Pumnalele m-au învinuit pe mine pentru că ai murit. Aşa că m-au alungat. Amintirea ultimei mele conversaţii cu Raffaele mă bântuie: Raffaele crede că l-am ajutat pe Teren şi că le-am trădat pe Pumnale.

— Şi ai făcut, într-adevăr, aşa?

Vocea lui Enzo este joasă, căci reprezintă calmul dinaintea momentului în care un prădător va ataca. Încrederea lui în Raffaele e atât de nestrămutată, încât ştie că trebuie să fi existat un motiv foarte bun pentru ca Mesagerul să mă fi alungat.

Mă gândesc la felul în care mi-a ridicat cândva bărbia cu mâna înmănuşată, la cum mi-a spus atât de ferm să nu plâng, fiindcă sunt mai puternică decât cred. Îmi amintesc felul în care m-a lipit cândva de peretele de piatră al grotei unde ne antrenam şi cum, când a plecat, pe acel perete a rămas o amprentă fumegătoare. Tremur toată.

Acesta este, *negreşit*, *el*.

Enzo al meu.

— Nu, îi răspund. Aş vrea să le pot convinge şi pe Pumnalele de asta!

Glasul îmi este mai plin de siguranţă decât mă simt. De acum, minciunile curg mai uşor.

— Nu am habar unde sunt acum Pumnalele sau ce pun la cale mai departe. Tot ce ştiu este că vor ataca, negreşit, palatul regal. Îmi domolesc vocea care îmi tremură şi îi ofer lui Enzo o privire hotărâtă: Mai putem încă dobândi coroana.

El mă studiază o clipă. Îl simt cum caută adevărurile îngropate în povestea mea. Căutătura lui îmi cercetează partea cicatrizată a feţei, buzele, singurul ochi care mi-a rămas…

Cât de ciudat este că eu sunt aceea care şade acum, aici, iar el, acela care zace, slăbit, în pat!

Îmi amintesc când a venit pentru prima dată în camera mea, în ziua în care ne-am întâlnit… oficial, cum a zâmbit şi m-a întrebat dacă aş vrea să mă răzbun pe Axa Inchiziţiei. Ce vede, oare, acum?

Am putea conduce împreună?

Vocile din mintea mea se răstesc la mine. Sunt supărate, îmi dau seama, din cauza prezenţei lui Enzo.

Nu există niciun moştenitor de drept al tronului Kenettrei! îmi strigă ele. *Tu îl meriţi la fel de mult ca oricine*.

Sâcâită, încerc să le fac să tacă.

În cele din urmă, Enzo oftează şi privirea lui devine mai blândă.

— Când am pomenit ce-mi amintesc din lumea de dincolo, e ceva ce n-am menţionat, îmi mărturiseşte el.

Mâna lui o cuprinde pe a mea. De data asta, tresar când mă atinge. Degetele sale sunt fierbinţi, iar energia din ele, de-a dreptul copleşitoare. O căldură delicioasă, cunoscută, mă străbate.

Puterea sa aparte de a controla focul începe să îmi clocotească şi mie sub piele, mai puternică decât îmi amintesc să fi fost vreodată. Se apleacă spre mine.

— Ce anume? şoptesc, fără să pot întoarce privirea.

— Te-am văzut pe tine, Adelina! murmură el. Energia ta, înconjurându-mă, trăgându-mă prin oceanul negru, la suprafaţă. Îmi amintesc c-am ridicat privirea şi ţi-am văzut silueta întunecată în apă, încadrată de strălucirea lunilor, pulsând, prin apa oceanului.

Aceea a fost clipa în care Maeve m-a legat de el pe vecie! îmi dau eu seama.

— Şi îţi aminteşti de mine? îl întreb. Îţi aminteşti tot ce s-a întâmplat în trecutul nostru?

— Da, îmi răspunde.

Iar eu nu mă pot abţine şi mă întreb dacă-şi aminteşte şi ultima noapte pe care am petrecut-o împreună, când mi-a mărturisit care sunt cele mai întunecate temeri ale sale, când am dormit unul lângă celălalt, ca o consolare.

— Mi-ai lipsit nespus, îi declar, cu vocea răguşită, iar adevărul din aceste cuvinte mă arde şi mă doare. Trece o clipă până să-mi dau seama că obrajii îmi sunt umezi de lacrimi: Îmi pare atât de rău!

Enzo îmi strânge şi mai tare degetele cu ale lui. Căldura i se scurge din mână şi mă străbate ca un curent şi, pe moment, sunt cu totul şi cu totul neajutorată. Protestele şoaptelor se sting şi pier. Ceva se înfăşoară strâns în jurul nostru, legându-

ne, de parcă o frânghie ne-ar fi înconjurat inimile, iar eu mă aplec spre el, fără să mai pot rezista atracţiei pe care o exercită asupra mea. Este ceva complet diferit, o forţă alimentată de trecutul nostru comun, de pasiunea pe care am simţit-o cândva pentru el, pe care o simt încă.

Oare Enzo m-a iubit vreodată? mă întreb. *Trebuie să mă fi iubit*!

Acum mă priveşte cu o foame ciudată în ochi, de parcă ar simţi şi el atracţia adevăratei funii care ne uneşte.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă, pe şoptite.

Buzele lui sunt atât de aproape de ale mele!

— Ce este această legătură nouă dintre noi? continuă.

Dar deja eu, una, nu mai pot gândi deloc limpede. Energia mea tresare, iar pasiunea îmi iese de sub control, hrănită de forţa legăturii noastre. Nu m-am aşteptat la una ca asta. Tot ce ştiu este că funia dintre noi pare de-a dreptul flămândă să ne unească şi că ne atrage tot mai tare unul spre celălalt, că energia ei devine tot mai puternică, pe măsura apropierii tot mai mari dintre noi. Avertismentul Violettei îmi răsună în minte.

— Nu am habar, bâigui.

Îi ating faţa cu mâna. Nu se retrage. Un sunet scurt îi iese din gât şi, înainte să pot reacţiona, îmi apasă o mână pe ceafă, mă trage spre el şi mă sărută.

Nu mai pot să respir. Este o energie înspăimântătoare, sălbatică – puterea mea se aruncă spre Enzo, trăgându-l în faţă şi încercând să

îl copleşească. Pentru o vreme, reuşeşte. Simt firele energiei mele biciuindu-ne, revărsându-se asupra noastră şi înghiţindu-ne. Se comportă de parcă nici nu aş fi prezentă, de parcă nu aş avea niciun control.

Simt cum focul lui curge prin mine, înconjurându-mi inima, dorind mai mult, tot mai mult. Nu se compară cu sărutul blând pe care l-am împărtăşit cu Magiano. Nu pot să-i dau drumul, dar nici nu sunt sigură că vreau s-o fac.

Energia mea ţâşneşte prin legătura noastră, răsucindu-se în jurul inimii sale şi chemându-l, în şoaptă, mai aproape. Îmi dau seama că eu sunt aceea care-l convinge, care-i porunceşte.

Apoi, dintr-odată, ceva izbuteşte să opună rezistenţă forţei mele, împingând-o cu putere. Cu multă putere.

Sunetul gutural al lui Enzo se preschimbă în ceva întunecat: un soi de hurui, de mârâit, care nu sună deloc omeneşte. Fără niciun avertisment, mă împinge în perete şi mă lipeşte de el, cu toată greutatea lui. Icnesc. Energia lui mă acoperă.

Aşa ceva n-ar trebui să fie posibil!

O iluzie de-a mea se desprinde de noi şi se roteşte prin încăpere, ştergând hambarul dărăpănat şi înlocuindu-l cu o pădure noptatică, acoperită de zăpadă, luminată de strălucirea lunilor. Pământul de sub noi este afânat, moale, Fiindcă stăm pe un strat de muşchi de un verde sclipitor.

Iar Enzo… când mă uit în ochii lui, văd că au devenit complet negri, iar întunericul le umple

fiecare părticică. Îmi înghit un icnet de groază. Îmi dau seama, oarecum, că şiretul tunicii mi s-a desfăcut, expunându-mi pielea şi curba umărului. El se arcuieşte spre mine, iar eu îl trag mai aproape.

Nu!

Energia mea explodează fulgerător spre el, recăpătându-şi toată forţa.

Buzele sale le părăsesc pe ale mele. Se îndepărtează, chiar dacă energia noastră reunită protestează. Întunericul îi părăseşte ochii, iar ei îşi recapătă culoarea lor obişnuită. Foamea care i se citise pe chip, cu câteva clipe înainte, se risipeşte, lăsând în urmă doar nedumerirea. Ne uităm unul la celălalt, încercând să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Legătura dintre noi, funia noastră de energie încă protestează, chiar şi acum, iar puterile noastre de Tinere Elite şoptesc şi zgreapţănă, dornice să se alipească din nou una de cealaltă.

— Asta nu pare deloc în regulă! murmură Enzo, făcând un pas înapoi. Nu-i deloc bine!

Nu! Nu este bine! Este chiar nespus de rău. E la fel de neplăcut ca un strat de ulei care mi-ar îmbrăca pereţii stomacului.

Dar, odată cu senzaţia de greaţă, a apărut şi căldura aceea ameţitoare. Mă uit la Enzo şi văd că şi el o doreşte, chiar dacă îl nelinişteşte. Îşi încleştează maxilarul şi se îndepărtează. Când mă priveşte iar, chipul lui a devenit rece, distant şi calculat. Este, din nou, chipul Distrugătorului.

Este el, cu adevărat? Încerc să-mi reprim un

fior de frustrare. Până acum crezusem că întunericul care îi năpădise ochii fusese ceva ce se petrecuse doar atunci, în arenă, în timp ce era readus la viaţă. Dar, iată, apăruse din nou şi-l transformase în ceva neomenesc, în clipa în care îi invadase privirea, atunci când ne-am atins! Ceva nespus de greşit se petrece, de bună seamă!

Legătura dintre noi pulsează, deranjată, iar eu tremur, amintindu-mi cum puterea lui aproape că a copleşit-o pe a mea, trăgându-mă în jos, tot mai în jos, până când m-aş fi transformat într-o minge de energie, captivă înăuntrul meu. Ce se petrecuse, de fapt? Dacă era să mă iau după spusele Gemmei, indiferent de cine ar fi fost legat Enzo, persoana aceea ar fi trebuit să îl poată controla. Dar eu nu am simţit deloc că deţineam controlul asupra lui, în clipele acelea! Dimpotrivă, m-am simţit ameninţată, ca şi cum el ar fi fost acela care ar fi încercat să mă supună!

N-ar trebui să fie aşa. Dar Enzo este o Elită renăscută – este ceva ce nu a mai existat nicicând înainte! Poate că Maeve nu şi-a dat seama de mărimea puterilor lui Enzo, aşa cum ar fi trebuit. Tremur, încercând să înţeleg ce înseamnă toate acestea.

Tu eşti legătura lui cu lumea celor vii! mă încurajează vocile din mintea mea. *Îl poţi controla! Încearcă numai!*

Aşa că mă întind spre el, folosindu-mă de legătura noastră acum, căutându-l. Firele mele de energie scotocesc după inima lui, de parcă ar acţiona pe cont propriu.

Enzo se cutremură şi îşi coboară pleoapele. Când le redeschide, întunericul i-a cotropit albul ochilor. Încerc să respir, dar îmi dau seama că, atunci când îi ţin inima aşa, ca în palme, ca acum, nu pot – de parcă acţiunea de a controla o Elită mi-ar stoarce până şi ultima picătură de energie. Mă cuprinde o îndrăzneală de-a dreptul absurdă.

— Pictează un zid de flăcări în spatele meu, Enzo! îi şoptesc, făcând un pas spre el.

Privirea mea rămâne pironită asupra întunecimii din ochii lui.

Enzo nu spune nimic. Ridică o mână, apoi o coboară, desenând un arc. Căldura explodează în spatele meu. Îmi desprind privirea dintr-a lui pentru o clipă, să văd, şi iată, întocmai cum am poruncit, acolo arde un zid de flăcări, trosnind din podea până în tavan, cu vâlvătăi atât de fierbinţi, încât ameninţă să îmi opărească pielea.

Mă întorc spre Enzo, cu buzele uşor crăpate. Sunt atât de surprinsă de felul în care mi-a dat ascultare, încât îmi pierd, pentru o clipă, puterea de concentrare.

Enzo clatină cu violenţă din cap. Şi, pe neaşteptate, puterea lui se aruncă din nou asupra mea, profitând de momentul meu de neatenţie. Mă împleticesc, când forţa energiei sale mă copleşeşte. O iluzie apare în jurul nostru, ceaţă cenuşie şi ploaie, apoi dispare iar. Mintea mea se căzneşte să redobândească fie şi numai o brumă de control, împingându-se într-a lui, încercând să îl reţină. Dar parcă s-ar lovi de un zid. Scrâşnesc din dinţi, îmi închid singurul ochi şi îmi arunc energia

prin legătura dintre noi.

În sfârşit, dă înapoi. Enzo se cutremură tot când puterea mea îl îndepărtează. Flăcările din spatele meu dispar într-o clipită, lăsându-l singur. Îşi masează fruntea, cu ochii strâns închişi. Puterea mea i se desprinde de inimă şi revine, în grabă, la mine.

Tăcerea se pogoară asupra încăperii. Abia dacă mai respir.

Asta! Asta e puterea pe care Maeve, Raffaele şi Pumnalele au dorit să o deţină, când au hotărât să îl readucă pe Enzo printre noi! Niciunuia nu i-a păsat câtuşi de puţin de el, ci au dorit doar să îl preschimbe în acelaşi lucru în care mă transformaseră pe mine: într-o unealtă care să-i ajute să dobândească tronul Kenettrei. Dar nici măcar ei, probabil, nu au izbutit să prevadă acest fenomen ciudat: că Enzo i se va putea opune celui de care va fi ancorat.

Clipesc repede, în timp ce rumeg această descoperire, care-mi trimite un junghi prin inimă.

Aşa cum eu îl pot controla pe el… dacă nu sunt atentă, va fi el, oare, în stare să mă controleze pe mine?

— Ce s-a întâmplat? şopteşte Enzo, privindu-mă din locul în care stă ghemuit.

Îmi dau seama că nu-şi aminteşte ce a făcut – când îl cuprinde întunericul, îşi pierde cunoştinţa. Şocul meu se transformă în disperare. Cum am putea conduce împreună aşa, dacă ne vom lupta mereu între noi pentru supremaţie? Cum să revenim la cine eram înainte?

Va trebui să îl striveşti, îmi răspund şoaptele. *Ori va fi el sclavul tău*, *ori vei fi tu sclava lui*.

Uşa se deschide fulgerător. Amândoi ne întoarcem capetele şi-l vedem pe Magiano, cu gura deja deschisă pentru a ne spune ceva. Se opreşte când ne vede chipurile. Ochii lui mijiţi îl cercetează, mai întâi, pe Enzo. Ezită, apoi se uită la mine. Privirea lui poposeşte mai mult, până când mă înroşesc puternic. Repede, încerc să ţes o iluzie să-mi acopăr roşeaţa, dar e prea târziu – bănuiala apare pe chipul lui Magiano, împreună cu altceva: teamă.

Îi voi spune mai târziu cum am fost silită să-mi folosesc puterile asupra lui Enzo! îmi spun.

Prinţul îşi îndreaptă spinarea şi îşi scoate unul dintre pumnale. Ochii lui Magiano se opresc din nou asupra lui. Cei doi se privesc urât.

— Tu cine eşti? întreabă Enzo, pe un ton scăzut.

Magiano clipeşte, apoi îşi ridică lăuta.

— Eu sunt cel care asigură distracţia, îi răspunde.

— Este o Tânără Elită, îi răspund, când văd postura ameninţătoare a lui Enzo. Magiano, şarlatanul. Ni s-a alăturat.

— Magiano! exclamă Enzo, uluit, şi îşi coboară puţin pumnalul. Îi aruncă o privire curioasă: Începusem să credem cu toţii că nu eşti decât un mit.

Magiano îi zâmbeşte strâmb.

— Bag seamă că-s real, Alteţa Voastră!

— De ce este el aici? mă întreabă Enzo,

întorcându-se din nou spre mine. Ce puneţi la cale?

— Să dobândim tronul Kenettrei, îi răspund. Să îi distrugem pe Teren şi Axa Inchiziţiei.

Înainte să mai apuc să spun ceva, Sergio şi Violetta apar în uşă.

Pentru o clipă, condotierul pare gata-gata să i se adreseze prinţului, chiar să-i mulţumească fiindcă i-a salvat viaţa, cu mulţi ani în urmă. Dar nu o face. Enzo îl priveşte cu atenţie. Sergio deschide gura şi o închide iar. Îşi drege glasul şi merge la fereastră. Arată spre locul în care corturile de *malfetto* încep să puncteze câmpul.

— De-aici se vede bine ce se petrece! ne informează.

Ne face semn să ne apropiem. Ochii lui se opresc iar asupra lui Enzo, de parcă nu ar fi sigur cum să se poarte în preajma lui.

— Vei dori să vezi şi tu asta, Distrugătorule! adaugă.

Enzo se îndreaptă spre el. Legătura trage de noi, făcându-mi inima să bată mai tare şi respiraţia să îmi devină gâfâită, şuierătoare. Îi recunosc mersul: elegant, atent, ca de prădător. Regal.

În timp ce merg spre fereastră, gândurile îmi zboară care încotro. Dacă voi dobândi tronul, voi fi în stare să dau dovadă de aceeaşi graţie? Îl pot, oare, convinge pe Enzo să ne urmeze? Sunt capabilă să găsesc un mod de a-l controla aşa cum se cuvine?

Când ne-am strâns în jurul lui, Sergio ne arată, în depărtare, cu degetul:

— Taberele sunt cuprinse de flăcări!

Nu trebuie să facă multe gesturi pentru ca noi toţi să pricepem la ce se referă. Un nor negru de fum şi cenuşă se ridică deasupra zonei în care se află corturile. Chiar şi de aici, vedem patrule de inchizitori care-şi croiesc drum printre şirurile de corturi. Mantiile lor albe creează un contrast puternic cu verdele şi maroniul pământului. Sunt zeci şi zeci.

— Ştii ce se petrece? îl întreb pe Sergio.

El încuviinţează.

— Umblă tot felul de zvonuri prin oraş şi prin sate, îmi răspunde. Regina i-ar fi luat lui Teren gradul de inchizitor general. Trebuie să plece mâine spre oraşele din miazăzi.

— L-a retrogradat? exclamă Violetta. Dar regina se bazează atât de mult pe puterea lui! De ce-ar vrea să-l trimită departe de ea?

Magiano ridică din umeri, însă ochii îi strălucesc.

— Fie pentru că a supărat-o, fie pentru că nu i se mai pare de încredere! îi răspunde. Ori pentru că nu îi mai este de niciun folos…

— Teren a supărat-o pe sora mea, spune Enzo. Nu i-a dat ascultare. O va face din nou, mai apoi…

— Dar el este lacheul reginei, sare Magiano. El…

Enzo ridică o sprânceană, uluit.

— Am auzit şi eu acel zvon, continuă prinţul. S-a îndrăgostit de sora mea pe când era doar un băieţel. Şi-ar da viaţa pentru ea, însă nu se va îndepărta de regină, nici măcar la porunca acesteia. Este convins că soarta surorii mele

depinde de el.

Chiar dacă nu cunosc detaliile, îmi dau seama imediat cine trebuie să fi intervenit între ei. Raffaele! Îşi foloseşte puterea lui aparte, iar Pumnalele se apropie. Asta înseamnă că flota Beldainului va face o mutare în curând. Privesc scena. De ce au dat, oare, foc taberelor?

Apoi, îmi dau seama.

Dacă regina l-a trimis pe Teren în surghiun, îmi spun, *probabil că inchizitorul general e furibund. Dacă regina i-a respins dorinţa de a-i distruge pe toţi malfetto din Kenettra, atunci s-ar putea ca el să-i fi întors chiar spatele! Aşa că îşi va duce la îndeplinire planurile lui diabolice, într-un fel sau în altul. Îi va ucide pe toţi malfetto azi!*

Le va da foc tuturor!

— Trebuie să îi salvăm, şoptesc. Şi cred că ştiu o cale.

Ochi spălăciţi îmi apar, pe neaşteptate, în faţă, chiar de cealaltă parte a geamului de parcă Teren s-ar afla chiar acolo, plutind în aer, întinzându-se după mine. Îmi înăbuş un strigăt şi mă împleticesc, trăgându-mă înapoi de la fereastră. Încerc să mă apăr.

Teren! E aici! Mă va ucide!

— Adelina!

Este glasul Violettei, ale cărei mâini reci m-au apucat de încheieturi. Mă roagă.

— Totul este în regulă! mă încredinţează. Eşti în siguranţă! Ce s-a întâmplat?

Clipesc, privind apoi din nou spre geam. Ochii cei spălăciţi nu mai sunt acolo. Sergio şi Violetta se

uită la mine cu atenţie, nelămuriţi. Enzo şi-a făcut gura pungă, nemulţumit. Pe chipul lui Magiano e aşternută o expresie gravă, pe care-o zăresc arareori.

Una dintre iluziile mele a luat-o razna! îmi dau seama. *Chestia asta mi se întâmplă tot mai des, în ultima vreme.*

Enzo se apropie primul de mine. Îmi întinde mâna, apoi mă ajută să mă ridic, smucindu-mă fără niciun efort. Tremur când mă atinge.

— Stai liniştită, *kami gourgaem*, lupuşorule! îmi şopteşte el, cu blândeţe.

Cuvintele sunt atât de dureros de familiare, încât vreau, pur şi simplu, să mă prăbuşesc în braţele lui. În spatele său, Magiano îşi fereşte privirea.

Clatin din cap şi îmi desprind mâna dintr-a sa.

— Am avut impresia c-am văzut ceva, mormăi. Mi-e bine.

— Eşti sigură…? începe Sergio.

— Mi-e bine, îi scuip înapoi răspunsul.

El clipeşte, uluit de veninul din vocea mea. Şi eu sunt uimită. Imediat, mă calmez, apoi oftez şi îmi trec o mână prin părul meu scurt. Lângă mine, Enzo mă priveşte, atent. Ştiu că a simţit felul în care energia mea a tresărit, prin legătura noastră. Ştie. Dar nu spune nimic.

Nu pot suporta felul în care se uită toată lumea la mine.

— Mă simt bine, repet, de parcă, dacă voi spune asta de îndeajuns de multe ori, cuvintele vor deveni adevărate.

Imaginea ochilor spălăciţi îmi apare din nou în minte. Mă cutremur. Dintr-odată, încăperea mi se pare prea mică, iar aerul, prea rarefiat. Mă întorc cu spatele la ei toţi şi mă grăbesc pe holul îngust care duce spre scări.

— Hei!

Magiano mă prinde de braţ şi mă răsuceşte. Pupilele lui sunt rotunde acum, iar ochii, de culoarea mierii. Se încruntă.

— Aia a fost o altă iluzie care ţi-a scăpat de sub control, nu-i aşa? mă întreabă. Aşa s-a întâmplat întotdeauna cu puterile tale?

— Nu este ceva neobişnuit, mormăi, deşi ştiu prea bine că nu-i adevărat.

— Când a-nceput totul? insistă el.

Atunci când nu îi dau imediat un răspuns, vocea lui Magiano devine mai necruţătoare, mai neînduplecată.

— Am jurat cu toţii că te vom ajuta să preiei coroana! îmi strigă. Meritǎm un răspuns. *Când a început totul*?

Mă mulţumesc să tac în continuare.

— Atunci, în Merroutas, a fost prima dată? În gondolă?

Simt că iluziile stau la pândă chiar în afara câmpului meu vizual, fantome gata să apară. Nu îi mai pot ascunde asta lui Magiano.

— Se întâmplă după ce ucid pe cineva, şoptesc.

După ce l-am ucis pe Dante, iluziile mele scăpate de sub control i-au pricinuit moartea lui Enzo. După ce l-am ucis pe Regele Nopţii, mi-am

văzut tatăl, în Merroutas. Şi, după ce l-am ucis pe inchizitor, în noaptea aceea din Estenzia… mi se întâmplă… chestia asta. Tremur toată, fără să mă pot opri.

— Mă simt bine, repet, iar şi iar.

Şi, zicând acestea, mă uit lung la Magiano, provocându-l să-mi pună la îndoială cuvintele.

Se apropie şi se întinde să-mi mângâie obrazul.

— Adelina, murmură el, apoi ezită.

Cred că-mi va spune să am mai multă grijă, să nu calc mai departe pe acest drum. Dar oftează. Ca de fiecare dată, mă simt atrasă de căldura lui. Este cu adevărat viu, iar momentul acesta pare real. Încă tremur.

De ce nu îmi mai pot stăpâni iluziile?

În spatele lui, apar ceilalţi din cameră şi ne privesc.

Într-un târziu, el face semn înapoi spre fereastră.

— Ai spus că ştii o cale să îi salvăm pe acei *malfetto*, spune el. Care este aceasta? Ce plan ai?

Îmi închid singurul ochi şi trag adânc aer în piept.

Calmează-te! îmi poruncesc.

Prezenţa lui Magiano mă linişteşte. Îmi ridic privirea spre el.

— Teren este acolo, acum. În taberele de *malfetto*. Îl putem păcăli să acţioneze în favoarea noastră.

— În favoarea noastră? se miră el.

— Da. Mă uit de la Magiano la ceilalţi, apoi adaug: Dacă Teren s-a certat cu regina, va dori să

se răzbune. Asta face acum. El poate deveni cel care să ne deschidă calea către palat şi către tron.

Enzo se apropie şi un şuvoi de mânie străbate frânghia care ne leagă.

— Şi ce te face să crezi că îl poţi convinge pe Teren să ţi se supună? se răsteşte prinţul. Neascultarea sa faţă de sora mea nu îl va transforma în aliatul nostru.

— Enzo, îi răspund, cred că ştiu de ce a fost alungat Teren. Cred că ştiu cine a intervenit între ei.

La auzul acestor cuvinte, expresia de pe chipul lui Enzo se transformă imediat. Furia i se preschimbă în buimăceală, apoi în înţelegere, totul într-o clipită.

— Raffaele! exclamă el.

Încuviinţez.

— Cred că Raffaele este la palat, le spun. Nu ştiu ce a făcut, dar, dacă Pumnalele lucrează pentru a-i despărţi pe cei doi, atunci e posibil să fim în stare să le găsim, dacă mergem la regină. Pentru a face asta, va trebui să îl păcălim pe Teren să colaboreze cu noi. Va putea să ne ajute să intrăm mai repede decât am reuşi noi singuri. Îmi ridic mâinile: Pot să îi deghizez doar pe câţiva dintre noi şi pentru scurtă vreme.

— Nu avem mult timp la dispoziţie, adaugă Magiano, privind în direcţia taberelor care ard.

Enzo cugetă la spusele mele. Gândul de a fi din nou împreună cu Pumnalele lui dragi şi cu Raffaele i-a dat o scânteie de viaţă, parcă, şi o simt arzând în interiorul lui.

Într-o zi, îşi va da seama ce i-am făcut lui Raffaele, în arenă, înţeleg. *Ce va fi, oare, atunci?*

Vocile din mintea mea ies din nou la iveală. *Atunci, vei fi silită să îţi impui controlul asupra lui!* îmi declară ele, mânioase deja.

După o clipă, Enzo trece pe lângă noi.

— Atunci, să ne grăbim! ne cere prinţul.

Teren Santoro

Nu ar trebui să mă aflu aici! îşi spune Teren Santoro, dar, cu toate acestea, continuă să meargă printre şirurile de corturi ale *malfetto*.

— Aici! spune el, făcând un semn plutonului de inchizitori aflaţi în spatele lui.

Giulietta i-o fi luat titlul de inchizitor general, dar patrulele încă mai sunt sub comanda sa. Acum, îşi zoreşte oamenii să se îndrepte spre fiecare dintre casele comune unde se află *malfetto*.

— Duceţi-i pe toţi înăuntru! porunceşte.

Inchizitorii îi împing pe *malfetto* speriaţi înapoi în locuinţele care le-au fost desemnate. Strigătele acestora fac să răsune întreaga tabără. Teren aşteaptă până când toate casele sunt pline ochi, apoi le face din nou semn oamenilor săi.

— Încuiaţi uşile! le porunceşte.

Fostul inchizitor general străbate cărarea dintre case, iar oştenii încuie fiecare uşă în urma lui, în sunetele metalului care scrâşneşte pe metal, în clipa în care uşile sunt zăvorâte.

Cuvintele Giuliettei îi răsună, iar şi iar, în minte lui Teren, devenind o adevărată cacofonie a trădării: *Eşti doar cu totul şi cu totul nefolositor, dacă-mi nesocoteşti ordinele! Şi, din clipa aceasta, nu mai eşti inchizitorul meu general!*

Ei şi numai ei şi-a zălogit toată viaţa, doar ei i-a jurat credinţă, dar de acum regina nu o mai doreşte.

Îşi aminteşte cum o făcea să zâmbească

demult, cum îi permitea să-i desfacă părul, care îi cădea greu pe umeri. Îşi imaginează că o sărută din nou, că o strânge în braţe, că se trezeşte în patul ei…

Cum a putut să-l dea la o parte în favoarea Pumnalelor? Teren clatină din cap. Nu, nu aceasta este prinţesa pe care o cunoaşte din copilărie! Nu aceasta este regina pe care a jurat să o slujească. A făcut o promisiune în faţa zeilor că va curăţa ţinutul de pocitanii, de monstruozităţile de *malfetto*, şi a crezut că regina dorea acelaşi lucru.

Şi acum, ea vrea să-i elibereze pe *malfetto*, după toată truda lui?

— Aprindeţi torţele! porunceşte el, iar oamenii săi se grăbesc să îi împlinească voia.

Nu, nu le poate permite Pumnalelor să câştige în felul acesta. Dacă trebuie să părăsească oraşul, atunci îl va curăţa, mai întâi, de toţi *malfetto*.

Se opreşte la capătul şirului, apoi se întoarce din nou spre casele comune. Ia o torţă de la unul dintre inchizitori, se îndreaptă spre prima locuinţă şi aruncă făclia spre acoperişul de paie. Care se aprinde de îndată.

Pe măsură ce fumul devine tot mai des, oamenii care sunt captivi în interior încep să fie cuprinşi de panică, iar Teren se îndreaptă spre următoarea casă, strigând un ordin peste umăr:

— Daţi-le foc tuturor!

Mai bine îţi este să ai un duşman care să se lupte cu tine în câmp deschis, decât un iubit care să te ucidă în somn.

Autori diverşi, Kenettra şi Beldain. O străveche rivalitate

Adelina Amouteru

Simt ce s-a petrecut în taberele de *malfetto* înainte să ajungem măcar acolo. Nimbul terorii şi al durerii pluteşte peste întreaga zonă, acoperind pământul la fel cum fumul a cuprins aerul. Mă cutremur.

Violetta călăreşte împreună cu mine. În spatele nostru, Enzo ne flanchează în stânga, cu faţa ascunsă de un văl, în cazul în care am fi văzuţi de Teren, iar Sergio, în dreapta, cu o mână pe frâul calului şi cealaltă pe plăselele sabiei. Undeva, în apropiere, Magiano ne observă cu luare-aminte. Îmi închipui că ochii lui mijiţi sunt pironiţi asupra mea.

Când ajungem la marginea primei tabere de *malfetto*, fumul e atât de gros, că poţi să-l tai cu cuţitul. Văzduhul se cutremură de strigăte. Casele comune în care locuiau alde *malfetto* sunt mistuite de flăcări, care ling acoperişurile, trosnind şi mârâind, iar aşchii roşii plutesc prin aer. Toţi *malfetto*, până la unul, sunt prinşi în interior. Teroarea lor îmi hrăneşte întunericul atât de mult, că abia mai văd. Mă aplec în şa, silindu-mă să îmi ţin propria teamă la distanţă.

Strigătele care răzbat dinspre locuinţe îmi sunt tare cunoscute. Îmi amintesc de ale mele. Unde sunt, oare, inchizitorii? Cărările sunt goale, căci soldaţii au trecut de mult pe aici, iar acum se îndreaptă spre taberele din apropiere.

Vâlvătăile aflate cel mai aproape de noi încep să se clatine, de parcă o vântoasă tocmai le-ar fi lovit, în trecere, şi apoi dispar în vălătuci de fum negru. Privesc într-o parte, spre locul unde galopează Enzo care îmi face un semn, apoi îşi îndeamnă calul mai departe. Singura parte vizibilă din chipul său sunt ochii. Îşi ridică o mână. Alte focuri de-a lungul cărării se sting. De fiecare dată când îşi foloseşte energia, legătura dintre noi vibrează, făcându-mi pieptul să tremure. Iţe ale puterii sale se scurg în mine, iar firele lui îmi caută lăuntrul. Încerc să ţin totul sub control.

Strigătele continuă din interiorul caselor. Şoaptele dinăuntrul meu ţopăie, încântate de teama aceea copleşitoare. Scrâşnesc din dinţi când ajungem la prima casă. Sar din şa şi mă grăbesc spre uşa cea mai apropiată. Chiar dacă focul a mistuit-o, iar lemnul este înnegrit, nu pot s-o descui. Trag în zadar de lacătul din metal.

Mă supără nespus valul de neajutorare care m-a cuprins. Doar sunt Lupul cel Alb, Tânăra Elită în stare să creeze cele mai puternice iluzii din lume! Numai că acestea nu sunt nimic altceva decât atât: nişte biete iluzii. Nişte fantasme. Nici măcar nu pot desface un lacăt cu mâinile mele.

Enzo apare lângă mine. Mâna lui înmănuşată îmi cuprinde mâinile.

— Îngăduie-mi mie să te ajut!

Şi, zicând acestea, cuprinde lacătul cu pumnul. Metalul se înroşeşte, apoi se albeşte, iar lemnul din jurul său se înnegreşte, apoi explodează într-un şuvoi de aşchii. Lacătul se desface.

Deschidem uşa şi o pală de fum dă năvală afară.

Nu aştept să văd câţi supravieţuitori sunt înăuntru. În schimb, când Violetta şi Sergio le strigă oamenilor să iasă, eu mă îndrept spre uşa următoare. Una câte una, descuiem toate casele ferecate.

Câţiva inchizitori se reped spre noi, când cotim. Se sperie când ne văd, iar Enzo se aruncă asupra lor, înainte ca ei să poată reacţiona măcar, îşi scoate sabia şi îl înjunghie pe primul, apoi îl prinde pe al doilea de guler. Ochii îi ies soldatului din orbite, în timp ce începe să ardă din interior. Cade la pământ, fără un sunet, cu gura încă deschisă, iar fumul iese în vălătuci din trupul lui. Enzo păşeşte peste el, dintr-o mişcare, apoi se aruncă spre al treilea. Flăcările se aprind sub picioarele lui, cu fiecare pas pe care-l face. Îl aruncă la pământ, înainte ca inchizitorul să îşi poată scoate arma, apoi îl ţintuieşte acolo. Clipesc. Enzo i-a atacat pe toţi trei într-un adevărat vârtej de mişcări! Nici măcar nu i-am cunoscut întreaga putere renăscută, dar o simt arzând sub pielea lui şi prin legătura noastră.

Inchizitorul căzut scânceşte în strânsoarea lui Enzo.

— Teren Santoro! spune Enzo, strângându-l

mai tare de gât. Unde este?

Oşteanul disperat face un semn cu mâna, arătând în direcţia capului său. Privirea mea traversează taberele în flăcări şi se opreşte asupra unui templu de lângă zidurile Estenziei.

În scurta vreme de când îl cunosc pe Teren, am învăţat câteva lucruri despre el. Este îndrăgostit de regină fiindcă are sângele pur şi pentru că şi ea îşi doreşte distrugerea tuturor *malfetto* din Kenettra. Dar un lucru este mai de preţ pentru el decât regina: datoria faţă de zei. Dacă Teren a pierdut iubirea ei, atunci e posibil să se fi adresat zeilor, căutând alinare.

Mai departe, pe cărare, Sergio îşi aruncă pumnalele spre beregatele altor doi inchizitori, care ne atacaseră. Aceştia cad de pe bidiviii lor, iar sângele le iese, gâlgâind, din răni. Sergio sare de pe cal şi ni se alătură, în timp ce Violetta se apropie, călare, în spatele lui. El îşi dă seama încotro privesc şi încuviinţează cu un semn din cap, sare din nou pe cal şi îl loveşte cu călcâiele. Enzo s-a întors deja la armăsarul său. Îmi întinde mâna, eu i-o prind, iar el mă aruncă în şa, în spatele lui.

În urma noastră, câţiva *malfetto* se pun pe ovaţionat:

— Tinerele Elite!

— Sunt aici!

Descălecăm când ajungem la templu. Un cal este deja afară, lovind, neliniştit, pământul cu copitele. Statui enorme se află de o parte şi de alta a intrării: Laetes, îngerul bucuriei, şi Compasia,

îngerul empatiei. Schimb o privire cu Violetta.

— O să intru eu prima, îi şoptesc lui Enzo. Dacă Teren e înăuntru, atunci trebuie să mă vadă singură.

— Du-te! îmi spune Violetta, prinzându-şi mai strâns mănuşile de călărie pe mâini. Voi aştepta, ascunsă, în umbre, şi nu îl voi lăsa să îşi folosească puterea împotriva ta.

Enzo îşi întoarce calul şi priveşte în zare, acolo unde alte tabere de *malfetto* au început, la rândul lor, să ardă. Sergio, care e tot călare, i se alătură.

— Ceilalţi oameni ai mei sunt gata să acţioneze, dacă le voi da semnalul, ne înştiinţează condotierul.

— Nu e nevoie, îi răspunde Enzo, cu ochii încă pironiţi asupra fumului care se ridică. Te-am văzut luptând. Te-am pregătit chiar eu.

Este pentru prima dată când recunoaşte că au un trecut comun. Apoi prinţul îşi ridică unul dintre pumnale în mână, iar aceasta străluceşte.

— Totul trebuie să fie iute şi în linişte! îi spune mercenarului.

Sergio încuviinţează.

Enzo îl priveşte, înainte să se pună în mişcare.

— Aduce-Ploaie, nu? îl întreabă el.

Sergio mijeşte ochii.

— Nu am uitat nimic, aşa să ştii, îi răspunde el prinţului, apoi îşi îndeamnă calul. Dar, mai întâi, avem lucruri mai importante de făcut.

Ochii lui Enzo rătăcesc înapoi spre mine. Nu mă întreabă dacă voi face faţă. Aprobarea, binecuvântarea lui tăcută, mă face să mă simt,

dintr-odată, plină de încrede în forţele proprii. Apoi, se întoarce şi porneşte spre fumul care se ridică în depărtare, împreună cu Sergio. Mă răsucesc spre Violetta şi ne îndreptăm împreună spre scări.

Soarele a apus aproape de tot. Nu e niciun inchizitor pe lângă templu, fiindcă nu e nimic de păzit, nici lucruri de valoare, nici nestemate, doar florile aduse zilnic ca ofrandă şi lăsate la picioarele de marmură ale zeilor. Nu am aruncat o iluzie de invizibilitate asupra mea. Merg astfel încât mă poate vedea oricine.

Templul este aproape gol. Razele de lumină ale înserării pătrund în interior prin ferestrele înalte, pictând aerul cu dungi albastre şi violete. În partea din faţă, întors cu spatele spre mine, se află Teren, adânc plecat în faţa unei statui a lui Sapientus, zeul înţelepciunii. Mă opresc în dreptul uşii şi îmi scot cu grijă cizmele. Picioarele mele goale nu fac niciun zgomot pe podea.

Teren nu pare să îmi remarce prezenţa. Când mă apropii, îmi dau seama că boscorodeşte ceva. De fapt, vorbeşte tare, cu un glas furios şi grăbit. Legătura dintre mine şi Enzo pare să zumzăie. Încă îl simt prin apropiere. Acolo trebuie să se afle şi ceilalţi, probabil şi Magiano, ascuns în umbre. Dar, dacă Teren m-ar ataca acum, m-ar putea, oare, salva la timp şarlatanul meu? Sunt îndeajuns de aproape de inchizitor, încât să îi zăresc dungile argintii gravate pe armură. Nu mai poartă mantia de inchizitor general.

Ultima dată când l-am văzut, Enzo zăcea mort la picioarele mele.

Locul tău nu e printre ei, Adelina Amouteru! Locul tău e alături de mine! aşa îmi spusese.

Poate că are dreptate.

Sunt îndeajuns de aproape, încât să izbutesc să aud ce spune.

— Nu este misiunea mea, ştiu, insistă el.

Clatină din cap şi priveşte statuia. Coada lui blondă, subţire, îi cade pe umeri, iar lanţurile de aur cu care este prinsă strălucesc.

— Ştiu prea bine că m-aţi adus pe lume cu un ţel! continuă. Cunosc prea bine acest ţel, l-am cunoscut dintotdeauna. Dar regina… Teren se opreşte. Pumnalele i-au picurat otravă în ureche şi au întors-o împotriva mea. Raffaele îşi foloseşte toată magia lui demonică asupra ei.

În minte îmi apare o imagine cu Raffaele, seducând-o pe regină. Vasăzică, nici măcar Giulietta nu poate rezista farmecelor sale!

— Nu o pot lăsa aşa! se răsteşte, pe neaşteptate, Teren. Vocea sa răsună în templu, iar eu înlemnesc: Îmi este superioară, în orice chip. M-am jurat să-mi dedic întreaga viaţă pentru a-i da ascultare. Dar acum vrea să mă trimită departe! Stăpâne Sapientus, cum să o las pe mâna *lor?*

Acum, pare buimac, de parcă s-ar certa cu el însuşi. Tonul i se schimbă, iar în vocea lui nu mai desluşesc durere, ci nedumerire, apoi, din nou, mânie.

— Îi dă ascultare! continuă. Cândva, pleca urechea la mine. Îi detesta pe *malfetto*, dar acum el o îndepărtează de ţelul ei. Ar putea, oare, să renunţe la întreaga noastră misiune de a curăţa

această ţară, doar ca să le aibă pe pocitaniile acelea de Pumnale de partea ei? Sunt mincinoşi şi desfrânaţi, hoţi şi criminali! O păcălesc, iar ea le îngăduie s-o facă! Ştii ce mi-a spus când am încercat s-o apăr? Din nou, glasul îi e mânios: A spus că sunt o pocitanie, un monstru spurcat, întocmai ca ei!

Dintr-odată, vocea lui capătă un ton de-a dreptul înfricoşător, căci în ea se discerne ceva ce e, pe jumătate, furie, şi, pe jumătate, curată nebunie.

— Dar eu nu sunt ca ei! continuă. Îmi ştiu prea bine locul.

Dintr-odată, încremeneşte. Îmi ţin răsuflarea. Templul e atât de tăcut, acum, că aud până şi foşnetul pe care-l fac mânecile mele când îmi ating veşmintele. Pentru o clipă, mă gândesc că, poate, nu m-a auzit.

Apoi, într-o clipită, Teren se răsuceşte din poziţia sa ghemuită, scoate sabia şi o îndreaptă spre mine. Ochii lui fac să îmi îngheţe sângele în vene, iar pupilele sale negre par să plutească asemenea unor picături de cerneală pe o sticlă. Obrajii săi sunt umezi, spre surprinderea mea.

Ochii i se măresc puţin când mă vede, apoi îi mijeşte din nou.

— Tu! murmură el.

Treptat, durerea lui se stinge, ascunsă în spatele unui scut, până când tot ce rămâne este zâmbetul rece şi calculat pe care mi-l amintesc. În ochi îi dansează încă lumina nebuniei.

— Adelina, spune el, cu o voce lină. Ce-

nseamnă asta? Face un pas spre mine, cu sabia încă aţintită spre gâtul meu: S-a hotărât, oare, Lupul cel Alb să nu se mai ascundă? Te-au trimis Pumnalele?

— Eu nu fac parte din societatea lor, îi răspund.

Propria voce îmi pare chiar mai rece decât mi-o aminteam. Fac un pas spre el, căznindu-mă să îmi ţin capul sus.

— Şi mi se pare că nu prea izbuteşti să îţi scoţi din coaste spinul pe care îl reprezintă aceasta.

Zâmbetul lui Teren se transformă într-un rânjet atât de larg, încât de acum îi pot vedea până şi caninii. Dar este, totuşi, plin de furie. Se opreşte, apoi mă atacă, violent, cu sabia.

— Violetta! strig eu.

Teren se opreşte în plin atac. Icneşte, apoi se împleticeşte în spate, ţinându-se de piept. Îi trebuie un moment să-şi recapete respiraţia. Râde slab, apoi îndreaptă din nou sabia spre mine. În umbre, o întrezăresc pe Violetta cum se mişcă.

— Ştiam eu că sora ta trebuie să fie şi ea pe aici, pe undeva, spune el. Pare să fi devenit mai îndrăzneaţă decât ultima oară când ne-am întâlnit. Bine, hai să ne jucăm! Îţi pot tăia gâtul chiar şi fără puterile mele.

Se aruncă din nou spre mine. Vechile lecţii ale lui Enzo îmi trec prin minte. Fentez, apoi arunc spre el o iluzie a durerii. Firele i se prind cu putere de braţ. Trag, iar el strigă, crezând că braţul îi este smuls din corp. Dar, aproape imediat, îşi revine şi loveşte din nou cu arma sa.

— Opreşte-te! îi strig. Am venit să discut cu

tine.

— Totul este o iluzie, cu tine! urlă şi el, printre dinţii încleştaţi.

Simt cum se împotriveşte puterii mele. Dacă nu mă crede, nu îl pot răni.

Mă concentrez, folosindu-mi toată forţa pentru a plăsmui o iluzie a durerii. De data asta, firele îi taie adânc stomacul. Când trag de ele, dau naştere iluziei că i-aş smulge organele, că l-aş despica dinspre interior spre exterior. Teren strigă, însă continuă să mă atace. Sabia îmi lasă o urmă stacojie pe braţ.

Ceva sclipeşte în întuneric, şi, o clipă mai târziu, Magiano apare în faţa mea, atras de vederea sângelui meu. Pupilele i se contractă ca ale unei pisici în timp ce îl priveşte pe Teren, devenind ca nişte fante.

— Ţine-ţi sabia aia spurcată departe de ea! se răsteşte Trandafirul meu. E atât de nepoliticos!

Ochii lui Teren se cască iar, căci e surprins de apariţia neaşteptată a lui Magiano, dar apoi loveşte cu sabia, tăindu-i o rană adâncă pe piept. Din instinct, mă arunc să-l protejez.

Magiano se trage înapoi, împleticindu-se. Sub ochii noştri, tăietura însângerată se vindecă aproape imediat, cusută de fire invizibile. Râde spre Teren.

— Cred că ea ţi-a spus să te opreşti, să putem sta de vorbă, spune el, încrucişându-şi braţele la piept. Nu-ţi place să discuţi omeneşte? Că doar acum câteva clipe păreai să trăncăneşti de zor.

Teren nu poate decât să privească pieptul lui

Magiano, fără să-i vină să creadă.

— Nu te împotrivi! îi strig, când inchizitorul se răsuceşte, cu sabia îndreptată iar spre mine. Abia dacă izbutesc să o evit la timp şi adaug: Ştiu cu ce te lupţi, de fapt.

Teren izbucneşte în râs.

— Lupuşor viteaz ce eşti! mă tachinează el. Regina îţi vrea capul, iar eu i-l voi oferi.

— Raffaele ţi-a luat de mult locul la palat, îi spun, jucându-mă cu nervii lui. Şi tot el m-a alungat din Societatea Pumnalului. Îi fac semn spre Magiano: Nu că asta m-ar fi împiedicat să-mi găsesc aliaţi noi.

— Ai fost tare ocupată, n-am ce zice! strigă Teren, cu un zâmbet glacial pe buze.

Ochii lui spălăciţi sunt atât de tăioşi, încât parcă mă spintecă până la os, apoi se îndreaptă spre Magiano, care-i rânjeşte ca un învingător.

— Chiar crezi că regina Giulietta mai merită tronul, acum, că te-a alungat? îl întreb pe fostul inchizitor general. Acum, că doreşte să aibă alte Elite în armata ei?

Teren mă priveşte cu atenţie. Simt cum întunericul din el se ridică iar.

— Ce doreşti, *mi Adelinetta*? mă întreabă el.

Dintr-odată, mă opresc în loc. Ţes o iluzie peste chipul meu… şi mă preschimb în Giulietta. Aceiaşi obraji rozalii, acelaşi chip în formă de inimioară şi aceleaşi buze mici, bosumflate, aceiaşi ochi adânci şi întunecaţi, care seamănă atât de mult cu ai lui Enzo.

Teren se opreşte atât de fulgerător, încât mâna

i se descleștează de pe plăselele sabiei. Arma cade, zăngănind, la pământ. Chiar dacă trebuie să ştie că este doar o iluzie, nu pare să-şi poată controla reacţia.

— Maiestatea Voastră, şopteşte el, privindu-mi faţa cu uimire.

— Asta doreşti, nu-i aşa? murmur, apropiindu-mă de el.

Teren mă priveşte. De data asta, cade complet în mrejele iluziei, uitând cu totul de mine. Face un pas în faţă şi îmi cuprinde obrajii în mâini, cu o blândeţe surprinzătoare.

— Giulietta! şopteşte el. Dragostea mea! Tu eşti! Îmi sărută obrajii: Cum ai putut să mă trimiţi departe de tine? Apoi, mâinile lui îşi sporesc strânsoarea, prinzându-mă de carne: M-ai alungat! repetă el, de data asta mai tare.

O scânteiere de teamă se aprinde în mine. Ceva din vocea lui îmi aminteşte de tata, de furia lui rece.

— Am făcut totul pentru tine, iar tu *m-ai alungat*, adaugă el.

Hotărăsc să îmi joc rolul până la capăt.

— Sunt regina Kenettrei, spun. Am sângele pur. Dacă aşa vreau, te pot trimite oricât de departe. Dacă vreau, pot porunci chiar să fii ucis. N-ar trebui?

— Dar accepţi sfaturi de la un Pumnal! strigă Teren, scârbit. Mă strânge de obraji până când încep să mă doară: Îl laşi pe un *malfetto* spurcat să-ţi spună că nu merită să cureţi ţara de ei.

Îmi înghit teama.

— Nu mă interesează să îi distrug pe *malfetto!* îi zic. Nu m-a interesat niciodată. De ce m-ar interesa? E zadarnic.

Teren îşi apropie faţa de a mea atât de mult, încât buzele lui le ating pe ale mele. În apropiere, îl aud, dintr-odată, pe Magiano cum trage adânc aer în piept.

— Te-am iubit! şuieră Teren.

Vocea îi tremură de furie, iar eu o sorb, îngrozită de puterea care se ascunde în spatele ei, însă însetată de mai mult. Iluziile mele devin mai puternice.

— Şi acum, tu îi iubeşti pe ei! îmi strigă şi buzele sale le ating din nou pe ale mele, într-un simulacru de sărut.

Dar gestul lui nu emană decât ură, ceva profund, dur şi revoltător, care mă face să vreau să mă fac mică, mică de tot. Degetele sale îmi cuprind faţa ca nişte gheare.

— Spune-mi, regina mea, cum pot să o iubesc pe una care i-a trădat pe zeii înşişi? mă iscodeşte.

Îmi destram iluzia, până când Teren ajunge să ţină în mâini chipul *meu*, privindu-mi trăsăturile sluţite, pocite. Se mai uită la mine o clipă. Treptat, energia lui se domoleşte, când mă recunoaşte. Rânjeşte, dezvelindu-şi dinţii, îmi dă drumul, scârbit, şi îmi întoarce spatele.

Tremur toată, pentru că am fost atât de aproape de furia lui. A vrut să mă zdrobească iute, cu mâinile goale. Enzo îmi spusese că Teren era îndrăgostit nebuneşte de regină… dar asta… asta nu este iubire. Este obsesie.

— Cândva, ai spus că locul meu este alături de tine! strig în urma lui. Nu alături de Pumnale.

Teren se opreşte şi îşi întoarce puţin capul în direcţia mea. În lumina care se împuţinează, îi zăresc doar conturul.

Îmi aminteşte de cum l-am văzut la început, cu profilul încadrat de lumină, în ziua când ar fi trebuit să fiu arsă pe rug, când s-a apropiat şi mi-a aruncat o torţă aprinsă la picioare.

— Singura cale de a obţine ceea ce doreşti pe lumea asta este să obţii singur ce-ţi doreşti, îi comunic. Nimeni altcineva nu te va ajuta vreodată. Singura cale este ca *tu* să fii cel care se află pe tronul Kenettrei.

Teren râde uşor.

— Draga mea Adelina, şi de ce ţi-ai dori *tu* una ca asta? mă întreabă, nebăgându-l deloc în seamă pe Magiano şi apropiindu-se de mine. Aproape că te-am ucis. Ţi-am ucis iubitul.

Prin faţa ochilor îmi trece, pentru o clipă, imaginea lui Enzo, dându-şi duhul pe pământ, cu mine, aplecată deasupra trupului său.

Te urăsc, *Teren*! mă gândesc, privindu-l. *Te urăsc şi într-o bună zi te voi ucide, negreşit, dar, mai întâi, mă voi folosi de tine.*

— Fiindcă Pumnalele îmi vor moartea, îi răspund, ridicându-mi, cu semeţie, capul. Fiindcă m-ar fi ucis. Mă apropii de el: Cum aş putea iubi un trădător? îl întreb, repetându-i spusele.

Ridică o sprânceană, surprins. Am izbutit să-l tulbur, până şi pe el.

— Aş prefera să mor decât să îi văd punând

mâna pe tron, spun.

Îmi ridic mâinile şi chem firele de energie deasupra noastră, întunericul din inima lui Teren îmi hrăneşte puterea, oferindu-mi combustibilul de care am nevoie.

Flăcările erup în jurul nostru. Explodează din trupul meu, se zoresc de-a lungul podelei, se ridică pe ziduri şi pe statuile zeilor, până în tavan, consumând nuanţele fade de albastru şi înlocuindu-le cu un auriu arzător, cu portocaliu şi cu alb, fără să lase niciun spaţiu neatins, cu excepţia locurilor în care ne aflăm noi. Întregul templu este cuprins de flăcări. Iluzia căldurii arde marginile hainelor lui Teren şi ameninţă să îi jupoaie pielea.

— Regina Beldainului şi-a chemat deja flota! îi strig tare, tare de tot, să acopăr trosnetele flăcărilor. Va fi război. Ea a colaborat cu Pumnalele în ultima vreme. Fac semn spre Teren: Ai avut mare dreptate să-l bănuieşti pe Raffaele.

— De unde ştii? se răsteşte el.

— I-am auzit cum unelteau. Îmi mijesc singurul ochi: Şi nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să le văd planurile zădărnicite, zău aşa.

De jur-împrejurul nostru, interiorul templului se înnegreşte.

Teren îmi zâmbeşte. Face un pas mai aproape.

— Ah, *mi Adelinetta!* îmi spune. Ochii săi se îmblânzesc, ceea ce mă surprinde: Mi-a fost tare dor de tine! Tu, mai mult decât oricare altă pocitanie, înţelegi ce suntem cu adevărat. Clatină din cap: Dacă te-aş fi cunoscut când eram doar un

băieţel…

Dar el nu-şi duce gândul până la capăt, lăsându-şi fraza neterminată, şi pe mine, nespus de curioasă.

Ura mea faţă de el sporeşte în mine ca fierea, iar eu scrâşnesc din dinţi, lăsând iluzia focului să piară. Rămânem între ruinele înnegrite ale templului. Apoi, le las şi pe acelea să dispară, iar noi revenim în decorul obişnuit al sanctuarului.

În ochii lui Teren sclipeşte lumina şovăielii, iar în clipa aceea eu ştiu că i-am atins punctul sensibil şi că orice îndoială va fi avut dacă să mă ajute sau nu va fi, de acum înainte, copleşită, învinsă, de dorinţa lui de a se răzbuna pe Pumnale.

— Ce pui la cale, lupuşorule? mă întreabă fostul inchizitor general. Pumnalele şi-au croit deja drum spre regină. Iar ea a trimis deja după ei. Trebuie să ajungă aici mâine-dimineaţă.

Mâinile îmi tremură pe lângă corp, dar mi le lipesc de picioare, să le domolesc.

— Atunci, du-ne la palat, maestre Santoro! îi cer. Mâine-dimineaţă. Privesc într-o parte, unde Magiano ne urmăreşte, cu pupilele sale ca de felină: Iar noi le vom distruge pe toate Pumnalele pentru tine, o dată pentru totdeauna.

Maeve Jacqueline Kelly Corrigan

Matelotul care stă de veghe în cuibul-corbului este primul care dă semnalul de alarmă, grăbindu-se să coboare de pe catarg şi să îngenuncheze în faţa reginei sale.

— Maiestatea Voastră, spune el, abia mai respirând. Am văzut semnalul, departe, în larg. Navele Măriei Voastre au sosit.

Maeve îşi adună blănurile în jurul gâtului şi îşi duce mâna spre sabie. Se îndreaptă spre marginea punţii. Oceanul pare o întindere pustie. Dar, dacă e să dea crezare străjerului, el a văzut două semnale strălucitoare în întuneric. Flota ei a sosit.

Priveşte într-o parte. În afară de fraţii săi, Pumnalele se află şi ele pe punte. Lucent îşi pleacă fruntea, iar Raffaele îşi vâră mâinile în mâneci.

— Mesagerule! îl strigă Maeve. Ai spus că Giulietta a cerut ca mâine-dimineaţă să vii în audienţă, nu-i aşa?

— Da, Maiestatea Voastră, îi răspunde consortul.

— Şi maestrul Santoro…?

— Ar fi trebuit să fi părăsit deja oraşul, Maiestatea Voastră.

Raffaele pare să o privească la fel ca întotdeauna, însă, dincolo de căutătura lui, Maeve simte răceala. Nu a iertat-o pentru ce i-a făcut lui Enzo.

— Prea bine! încuviinţează regina.

Vântul îi aruncă peste umăr coada împletită lui

Maeve şi, de lângă ea, tigrul său scoate un mârâit slab, iar tânăra îi mângâie capul, dusă pe gânduri.

— Prin urmare, a venit vremea să lovim! conchide regina.

Şi, zicând acestea, îi întinde lui Raffaele o sticluţă. La prima vedere, aceasta pare să conţină doar apă limpede şi o perlă mică-mică, neînsemnată. Pumnalele se trag mai aproape, să vadă mai bine. Maeve loveşte uşor sticluţa.

Perla se preschimbă într-o clipită, iar forma ei rotundă devine un monstru mai mic de-o şchioapă, unul cu o duzină de picioare, care se zvârcoleşte de zor. Maeve vede cum gheruţele sale ca nişte ace zgreapţănă sticluţa, iar felul în care înoată prin apă este furios, smucit. Pumnalele se trag înapoi. Gemma îşi duce o mână la gură, iar Michel păleşte.

Raffaele îi întâlneşte privirea reginei, apoi îşi strânge atât de tare buzele, încât acestea ajung doar o linie care îi vădeşte încordarea.

— Se vâră pe sub piele, explică Maeve. Face asta cu o asemenea viteză şi precizie, încât victima nici nu îşi dă seama, până nu e prea târziu.

După ce spune acestea, regina îi dă lui Raffaele sticluţa, cu multă grijă.

— Giulietta va muri în mai puţin de-o oră! îl asigură.

Raffaele priveşte creatura care se zvârcoleşte, apoi aşază cu grijă flaconul în buzunarul robelor.

— Voi găsi eu o cale să i-l strecor, mâine-dimineaţă! o asigură pe ocârmuitoarea Beldainului.

Maeve încuviinţează:

— Dacă ne coordonăm bine acţiunile, Giulietta

va muri chiar în timp ce flota mea îi va invada portul. Tronul va fi al nostru înainte ca maestrul Santoro să izbutească să se întoarcă în cetatea de scaun şi înainte ca Axa Inchiziţiei să poată riposta.

— Şi cum rămâne cu Adelina? întreabă Raffaele. Şi cu Enzo?

Atenţia lui Maeve se îndreaptă în altă parte. Ea cotrobăie prin centură, de unde scoate un pergament şi îl desfăşoară. Este o hartă a Estenziei şi a împrejurimilor sale. Arată spre un punct din pădurile care înconjoară periferia oraşului. Lângă ea, Augustine se joacă, distrat, cu garda sabiei, în vreme ce ochii fratelui său Kester strălucesc.

— Pe el o să-l aducem chiar în seara asta!

„Dacă o vei întoarce într-o parte”, îi spune negustorul fetei, „vei vedea încotro vrei să mergi. Dar, dacă o vei răsuci în partea cealaltă, vei vedea unde este mai mare nevoie de tine”.

Tristan Chirsley, Cealaltă parte a oglinzii

Adelina Amouteru

Ploile încep să cadă în această seară. Fulgerele brăzdează cerul, iar tunetele zguduie ferestrele. Privesc potopul adus de Sergio de la intrarea în vechea curte a plăcerilor.

Strigătele stăruitoare ale balirelor par să se audă de pretutindeni din văzduhul întunecat. Ţărmurile din apropierea Estenziei se învolburează, cu furie, iar haosul trebuie să fi tulburat creaturile enorme de pe cer.

Violetta e, şi ea, neliniştită, şi doarme un somn fără de odihnă, în cealaltă cameră, iar tunetul îşi croieşte drum în coşmarurile ei. Enzo şade pe hol şi îşi ascute sabia. Nu vorbeşte cu nimeni. Ştiu ce aşteaptă – aproape că o pot simţi, prin legătura noastră. Aşteaptă să fie din nou împreună cu Pumnalele. Mi se frânge inima. Mai devreme sau mai târziu, va afla ce s-a petrecut şi că povestea pe care i-am spus-o nu e nicidecum completă.

De jos răzbat până la noi voci înfundate şi zgomotele făcute de cizmele cuiva. Mercenarii mei! Sunt neliniştiţi, acum, pentru că vom ataca mâine palatul. Mai devreme, m-am plimbat printre ei, să număr câţi dintre foştii soldaţi năimiţi ai

Regelui Nopţii mi s-au alăturat. Patruzeci, am aflat. Puţini, de bună seamă, însă letali, căci fiecare dintre ei face cât zece soldaţi obişnuiţi. Sergio m-a asigurat că mai sunt şi alţii, împrăştiaţi prin tot ţinutul şi aşteptând să înceapă atacul nostru.

Nu vor ieşi la iveală până nu vor fi convinşi că vei învinge, până nu vei părea un pariu sigur, îmi spusese condotierul mai devreme. *Atunci, vor ieşi din pădure, să te ajute să îţi închei socotelile cu regina.*

Se aude o bătaie uşoară în uşă. Când mă uit într-acolo, îl văd pe Magiano care se îndreaptă spre mine. Se apropie şi rămâne în picioare lângă mine, privind şi el balirele care brăzdează cerul umed.

— Dacă Hoaţa-de-Stele ar fi alături de noi, mormăie el, aş putea controla balirele acelea. Am putea zbura chiar pe deasupra palatului şi am ateriza pe acoperişurile sale.

Mă uit spre cer şi ascult strigătele uriaşelor creaturi.

— Furtuna le-a scos din ape, răspund. Nici măcar Gemma nu poate controla mai mult de una, în starea aceasta de nelinişte, în care sunt acum.

Magiano se sprijină de pervaz.

— Chiar crezi că Teren ne va ajuta? mă întreabă, cu francheţe. Nu-mi amintesc ca el să fi fost prea priceput la respectarea promisiunilor.

— Ştiu prea bine cum îşi respectă el făgăduielile, îi răspund.

O amintire îmi revine în minte: ochii decoloraţi ai fostului inchizitor general şi zâmbetul lui maliţios, felul în care mă privea în timp ce îl

imploram să-mi ofere mai mult timp, când am venit să îl văd în Turnul Inchiziţiei. Mă încordez toată, amintindu-mi.

— Să ştii că le urăşte pe Pumnale mai mult decât pe noi, îl asigur. Şi reprezintă chiar avantajul de care avem nevoie.

Magiano încuviinţează. Gândurile par însă să-i zboare tare, tare departe.

În spatele nostru, îl auzim pe Enzo cum se ridică de unde stătea pe hol şi cum coboară scările. Cizmele sale scot sunete rău prevestitoare pe podelele de lemn. Magiano priveşte peste umăr, apoi înapoi spre mine, când paşii se sting.

— Prinţul este foarte… capricios, aşa-i? mă întreabă. Aşa a fost întotdeauna?

— Enzo a fost întotdeauna nespus de rezervat, îi răspund.

Magiano mă priveşte. Orice tachinări i-or fi stat pe limbă, ele au dispărut acum, înlocuite de o expresie gravă.

— Adelina, tu tot aştepţi ca el să redevină ce a fost cândva, îmi şopteşte.

Mâinile mele strâng lemnul pervazului. Chiar şi acum simt legătura dintre mine şi prinţ trăgându-mă spre el. Şoaptele se agită, neliniştite, fără încetare, în mintea mea.

— Va fi nevoie de ceva timp, îi răspund, dar se va întoarce la noi. Vocea mea se transformă într-o şoaptă de acum: Ştiu asta.

Se încruntă.

— Ba nu crezi deloc asta, mă contrazice. Îţi citesc limpede adevărul pe chip.

— Spui asta ca să îmi faci rău? mă răstesc, întorcându-mi privirea arzătoare spre el. Sau chiar vrei să îmi dovedeşti ceva?

— Încerc să îţi spun că trăieşti într-o lume a iluziilor, spune Magiano, întinzând mâna să mă atingă pe braţ. Una pe care ai creat-o chiar tu. Eşti îndrăgostită de ceva ce nu mai există.

— De acum, el a devenit unul *dintre noi*.

Magiano se apropie mai mult. Ochii îi scânteiază, iar pupilele îi sunt negre şi rotunde.

— Ştii ce am văzut când am trecut pe lângă el pe hol? M-am uitat la el, şi el, la mine. Am privit în ochii aceia şi… nu am zărit *nimic*. Absolut nimic! Se cutremură: A fost de parcă m-aş fi uitat direct în hăul lumii de dincolo. De parcă şi-ar dori din răsputeri să se întoarcă de unde a venit. Nu e aici, cu adevărat, Adelina!

— Ba e chiar aici, în clădirea asta, împreună cu noi, îl contrazic, printre dinţii încleştaţi. Este legat de însăşi *viaţa mea*. Şi îl voi folosi aşa cum voi considera necesar.

Magiano îşi înalţă braţele, în semn de exasperare. Ochii săi devin rezervaţi, distanţi, iar pupilele, ca de felină.

— Da, ştiu, mormăie el, sarcastic. Asta e tot ce vezi. Victoria ta! Prinţul tău! Nimic altceva…

Clipesc, buimăcită, şi îmi dau seama că vorbeşte despre el însuşi. Se află în faţa mea, mărturisind ceva, însă eu nu vreau să îi dau ascultare. Am uitat cu totul de momentul pe care l-am împărtăşit sub lumina stelelor, când sărutul lui m-a domolit aşa cum nimic nu reuşise s-o facă

vreodată.

Vrea să spună că nu am ochi pentru el. Şovăi, sfâşiată între mânie şi nedumerire. Aleg să nu spun nimic.

Când nu îi dau niciun răspuns, Magiano clatină din cap şi părăseşte camera. Îl privesc cum se îndepărtează, înainte să mă întorc spre fereastră. Furia continuă să clocotească înăuntrul meu, înnegrindu-mi inima. Nu vreau să o recunosc, dar, în absenţa lui, simt că îmi este dor de el, mai ales de lumina pe care pare să o emane.

Am împărtăşit doar o clipă, îmi amintesc. *Nimic mai mult*.

Magiano se află aici fiindcă îşi vrea aurul, nu fiindcă ar fi îndrăgostit de mine. Este doar un şarlatan şi un pungaş, nu-i aşa? Sentimentul familiar al trădării creşte în mine, iar amintirile tuturor celorlalţi care mi-au întors spatele revin, iar eu mă dau înapoi, lăsând la o parte gândul la Magiano. E tare periculos să-ţi pese de-un terchea-berchea.

Când privesc pământul umed de jos, îl văd pe Enzo, aproape de intrare. În spatele lui, pământul înnegrit al curţii este încă punctat de focuri mici.

În legătură cu asta, Magiano are dreptate: Enzo păstrează o distanţă care nu s-a micşorat deloc de când s-a întors. Astăzi, pare chiar că nu s-ar afla deloc aici, ca şi cum gândurile sale nu s-ar îndrepta spre Pumnale sau spre noi, ci spre ceva nespus de îndepărtat, dintr-un tărâm aflat dincolo de acela al celor vii. Privesc silueta lui întunecată, în noapte, apoi mă îndepărtez de pervaz şi

părăsesc încăperea. Merg pe hol, apoi cobor scările, îi ignor pe mercenarii care discută între ei în dreptul intrării dărăpănate. Ies. Ploaia încă îmbibă aerul. Mă opresc la câţiva paşi de Enzo. Aici este linişte şi în jur nu văd pe nimeni altcineva în afară de noi doi. Îmi încrucişez braţele la piept, să mă apăr de frig, şi mă apropii de el.

Se întoarce şi mă priveşte. Legătura dintre noi trage cu putere.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Nu răspunde imediat, ci se întoarce spre furtună, încruntat, cu chipul încă rezervat, distant. Îmi ia o clipă să-mi dau seama că s-a întors în direcţia oceanului. Simt o durere adâncă în piept.

Este aici, dar nu-şi doreşte asta.

Încuviinţează când mă postez lângă el şi pare să mă recunoască, totuşi. Chiar şi acum, încă îşi mai păstrează aerul nobil, autoritar. Ceea ce îmi oferă o scânteie de speranţă.

— Mă gândesc la o poveste veche, îmi spune el, după o tăcere îndelungată.

Vocea sa este adâncă şi liniştită. E chiar vocea pe care mi-o amintesc. Atunci de ce pare atât de diferit?

— Este vorba despre *Cântecul celor şapte mări*, continuă. O cunoşti şi tu?

Clatin din cap. Enzo oftează.

— Este o baladă despre un marinar care şi-a petrecut întreaga viaţă şi şi-a cheltuit toată averea navigând pe oceane şi căutând ceva ce nu a văzut niciodată, o fiinţă pe care nu a mai întâlnit-o nicicând. Într-un târziu, el ajunge într-un loc tare,

tare, îndepărtat, undeva, la miazănoapte, unde marea e îngheţată bocnă. Şi el petrece o lună întreagă rătăcind prin ţinutul acela pustiu, înainte să se prăbuşească şi să moară. Prinţul priveşte spre pădure, apoi continuă: În tot timpul acela, el căutase, de fapt, o fată pe care o iubise într-o altă viaţă. Căutase în timpul vieţii nepotrivite şi nu avea să se mai afle vreodată în aceea potrivită. Şi aşa are să fie soarta lui, până la sfârşitul veacurilor.

Rămân tăcută. Ploaia îmi înţeapă chipul cu degete reci.

— Mă simt de parc-aş fi plecat şi-aş rătăci pe mare, spune Enzo, încetişor. Caut ceva ce nu am. Ceva ce numai marea îmi poate da.

El caută lumea de dincolo, *întocmai cum a spus Magiano*.

Dintr-odată, mă cuprinde furia. De ce trebuie să pierd toate lucrurile la care ţin? De *ce* este iubirea o slăbiciune atât de mare? Îmi doresc, pentru o clipă, să nu mai am nicicând nevoie de ea.

Pot câştiga aceleaşi lucruri în viaţă şi cu ajutorul spaimei sau al puterii. *Ce sens are să cauţi iubirea*, *dacă ea nu e decât o iluzie*?

Îl ating prin legătura dintre noi şi el se cutremură.

Îţi aminteşti, *Enzo*? mă gândesc, cu tristeţe. *Erai prinţul moştenitor al coroanei Kenettrei*. *Tot ce voiai era să îi salvezi pe* malfetto *şi să conduci acest popor*.

Cuvintele lui Magiano mă obsedează.

Oare Enzo chiar m-a iubit cu adevărat vreodată? *Sau eu chiar sunt îndrăgostită de ceva ce n-a existat niciodată*?

Când stăm atât de aproape unul de celălalt, legătura dintre noi pulsează de viaţă. Enzo se întoarce spre mine, apoi face un pas mai aproape. Puterea care ne uneşte mă ameţeşte de-a dreptul. Firele de energie ţâşnesc în afară, căutându-l, iar el îmi răspunde căutându-mă, la rândul său. E ca şi cum s-ar agăţa, cu deznădejde, de duhul de viaţă care sălăşluieşte în mine, ca un om care se îneacă şi îşi împinge salvatorul sub apă, încercând să se salveze. Sufletul este viu, însă nu trăieşte.

Totuşi, nu mă pot smulge din încleştarea acestui sentiment nefiresc, a acestei uniuni. Căci şi eu mi-o doresc. Aşa că, atunci când îmi înconjoară mijlocul cu braţele şi mă trage mai aproape de el, îi îngădui s-o facă. Mâinile sale îmi trec prin părul meu retezat, trăgând de el. Mă zbat să respir, însă el mă trage înapoi la fund, întâlnindu-mi buzele deschise cu ale lui. Panica îmi întunecă mintea, iluziile mele ţâşnesc, libere, iar ataşamentul meu faţă de pasiune îmi mugeşte în urechi. Sunt prinsă în vârtej. Simt cum mă învinge, simt cum toate firele energiei sale nefireşti, întinate de lumea de dincolo, se înfăşoară în jurul inimii mele şi o acoperă cu fire negre. Acesta este pericolul reprezentat de legătura noastră, aşa cum am ştiut mereu: Enzo este mult prea puternic!

Energia mea se avântă de acum, respingând şuvoiul forţei lui. Îl împing de pe mine, din mine, cu o putere de-a dreptul violentă, pe care nici nu

aveam habar că o stăpânesc. Întunecimea mea îşi vâră ghearele în inima lui, copleşind-o. Enzo se cutremură, iar albul ochilor i se întunecă.

Atunci eu clipesc şi, pe dată, în faţa mea nu se mai află prinţul meu, ci Teren.

Deschid gura să strig, însă Teren mi-o astupă cu mâna şi mă lipeşte de un perete. Îmi apasă un pumnal ascuţit în piept. Lama se împlântă, rănindu-mă.

Este doar o iluzie! îmi repet iar şi iar. Şi-atunci *de ce mă doare*?

— Te voi ajuta, îmi şopteşte Teren în ureche. Şi, când vom fi terminat, te voi ucide, negreşit…

Pumnalul îmi pătrunde şi mai mult în carne. Pielea mi se crapă şi îmi ţâşneşte sângele. Reuşesc să mă eliberez din strânsoare, ţinându-mă de semnul însângerat, şi străbat în goană curtea, prin ploaie. În spatele meu, Teren se ridică în picioare, de unde se ghemuise, şi începe să înainteze. Unde a dispărut Enzo? Mă împleticesc pe coridoarele curţii, chemându-i pe Magiano, pe Sergio, pe Violetta…

Nu îmi răspunde nimeni. Îmi închid singurul ochi şi îmi spun că ar fi cazul să ies din iluzia aceea. Dar, când îl redeschid şi privesc în spate, îl văd pe Teren care aleargă spre mine, cu sabia scoasă şi cu buzele dezvelite de un zâmbet de-a dreptul demonic.

Şi apoi, nu mai e deloc Teren, ci tata, iar eu fug pe holurile vechii mele case, încercând să scap de el şi de stiletul lui.

Izbucnesc în hohote de plâns. Ajung la nişte

scări şi mă împleticesc la picioarele lor. Urc cu greu, dar mă împiedic de o treaptă, mai-mai să-mi scrântesc glezna, şi cad câteva trepte, până jos de tot aproape. Sus, în capul scărilor, silueta tatei apare din întuneric, cu sângele pătându-i coastele pieptului său zdrobit. Tăişul armei lui sclipeşte în lumina puţină. Am zece ani, el s-a îmbătat cu vin şi e hotărât să îmi jupoaie pielea. Mă strigă, dar eu continui să fug.

— Violetta! suspin. Mi se frânge glasul: Violetta!

Şi apoi îmi amintesc că, în noaptea în care s-a întâmplat asta, sora mea s-a ascuns sub o scară şi nu a scos niciun sunet. O văd, ghemuită acolo, cu genunchii strânşi sub bărbie, cu ochii sclipind prin întuneric. Îmi face semn să vin şi eu, însă sub scări nu este destul spaţiu, să mă pot ascunde şi eu. Schimbăm priviri neajutorate. Mă uit, deznădăjduită, spre scări. Tata se repede spre mine. Nu am de ales şi o rup la fugă.

— Adelina! mă strigă Violetta, întinzându-şi braţele spre mine. Ascunde-te! O să te prindă!

Ea dă să se strecoare de-a buşilea afară din ascunzătoare, să mi-o cedeze mie, însă mă răsucesc spre ea şi-mi arăt dinţii, ca un animal de pradă.

— Stai unde eşti! îi strig.

Rupe iluzia, *Adelina*! îmi poruncesc. *Trebuie*! *Nimic din toate astea nu este real*.

Îmi spun toate acestea, dar nu ştiu cum să evadez din capcana pe care mi-a întins-o propria minte.

Mă împleticesc din casa tatei, afară, în ploaie. Argintăria sclipeşte pe pământul ud din jurul meu. Am şaisprezece ani şi încerc să fug. În spatele meu, tata apare cu un cuţit pătat de sânge în mână. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Mă răsucesc pe călcâie, căutându-mi cu disperare calul, dar nu-l găsesc. Mă împleticesc iar în faţă, mă împiedic de candelabrele şi vasele de argint care acoperă pământul, şi cad, cu un zgomot îngrozitor. Încep să mă târăsc pe coate şi genunchi. Tata se apropie. Respir anevoie.

Vreau doar să scap. Vreau doar să fug. Vreau doar să fiu în siguranţă.

Să mă ajute cineva!

O mână aspră mă prinde de gleznă. Lovesc cu disperare, dar fără folos. O altă mână mă apucă de tunica înmuiată de ploaie şi mă ridică, apoi mă izbeşte de perete. Îmi înalţ braţele, să mă apăr. Chipul schimonosit al tatei prinde contur în faţa mea, iar ploaia brăzdează pârâiaşe pe obrajii şi pe bărbia lui, iar apa îi face dinţii să lucească. Mă prinde cu putere de păr. De jur-împrejurul nostru se înalţă flăcări şi din depărtare răzbat strigăte.

— *Nu*! strig eu.

Destramă iluzia! îmi poruncesc din nou. *Destramă iluzia! Destramă iluzia! Nimic din toate astea nu este real! Nu-i real! Spune-mi că nu-i real...*

Pumnalul tatei mă apasă în piept. Apoi el mă înjunghie, cu putere. Simt că îmi taie carnea. Adânc. Singurul meu ochi se holbează, iar gura mi se cască, de groază. Încerc să îl opresc, dar braţele

mele sunt slăbite, de prisos. Tăişul lui îmi spintecă plămânii.

Trag adânc aer în piept şi mă pun pe urlat.

— Adelina! Adelina!

Nişte mâini încearcă să îmi tragă braţele în jos. Eu urlu încontinuu însă, fără să mă pot opri.

Nu-mi mai spune pe nume!

Apoi, totul mă părăseşte dintr-odată, iar eu mă ghemuiesc, extenuată.

Îmi ia o vreme să-mi dau seama că persoana care mă strigă este Magiano şi că m-a luat în braţe. Lângă el se află Violetta. Care, de bună seamă, mi-a luat puterile.

Casa noastră, tata, argintăria care acoperea pământul, pumnalul, Teren, toate au dispărut, lăsându-mă ghemuită la intrarea în Curtea Fortunata, complet murată de ploaie.

Mă agăţ cu deznădejde de Magiano.

Cum au izbutit iluziile mele să devină atât de reale? Cum pot fi sigură că Magiano şi Violetta nu sunt şi ei tot nişte fantasme? Dacă nu sunt deloc aici?

— E-n regulă! îmi şopteşte Magiano, cu chipul cufundat în părul meu, în timp ce plâng din răsputeri. Îmi sărută obrajii şi murmură: Eşti în siguranţă! Îmi pare rău!

Încerc să îi spun că îi sunt recunoscătoare pentru că se află aici şi că sper din tot sufletul că e real, însă cuvintele mi se pierd, înecate de suspine. Violetta mă priveşte neajutorată, apoi se întoarce să îl privească pe el.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, cât de tare

poate, să acopere zgomotul ploii.

— Un grup de atacatori, răspunde Magiano. A fost o ambuscadă.

— Inchiziţia? tresare Violetta.

— Nu. Erau soldaţi străini, care vorbeau cu accente străine.

Unul din braţele lui îmi prinde picioarele, iar celălalt îmi apasă spatele. Mă ridică în braţe fără efort. Mă împing în el, să-i simt căldura, strângându-i tunica în pumn.

— Nu am habar unde a dispărut Enzo! continuă el. Unii dintre ceilalţi mercenari îi urmăresc. Ridică glasul: Hei! Niţel ajutor aici!

Câţiva bărbaţi aleargă spre noi.

Îmi dau seama, încet, încet, că flăcările şi strigătele din jurul nostru sunt aievea. Cineva ne-a atacat. Legătura dintre mine şi Enzo e întinsă la maximum. Încerc să ajung la el, cu ajutorul său, dar prinţul e mult prea departe să mai încerc să-l controlez. Distanţa dintre noi îmi trimite o durere ascuţită prin tot trupul şi tresar, încercând să o înăbuş.

Enzo a plecat!

Clipesc în ploaie, încercând să-mi dau seama ce e iluzie şi ce e realitate.

Oare chiar mă aflu aici, cu adevărat?

— Ia o cârpă caldă! spune Magiano, peste capul meu.

Ne îndreptăm spre interior şi urcăm scările. Mă aşază pe pat. Ploaia care-mi curge din păr îmbibă cearşafurile. De aici, pot privi pe fereastră marea întunecată.

— Cine erau? şoptesc.

Încă nu sunt complet sigură că toate astea se întâmplă aievea.

— Oşteni beldaini, bănuiesc, mormăie Magiano. Probabil c-au trimis un grup după noi.

Mă cutremur. Pumnalul care mă înjunghia fusese atât de real, tata se aflase chiar aici, Teren mă izbise de perete!

Iluziile mele necontrolate, la fel ca şi puterile mele, încep să capete mai multe faţete, nu mai plăsmuiesc doar imagini şi sunete. De-acum pot să mă atingă, să mă facă să cred că mă rănesc.

Mă gândesc la toate acele clipe în care le-am folosit împotriva altora. Apoi, mă întreb cum ar fi să se întoarcă împotriva *mea*.

Îmi ridic privirea spre Magiano, care mă priveşte îngrijorat. Ochii nu i-au devenit ca ai pisicilor. Pupilele îi sunt negre, iar ochii, aurii, calzi şi strălucitori.

— Legătura aceea dintre voi înrăutăţeşte lucrurile, spune el. Ştiu asta. Mi-ai mărturisit că te simţi atrasă de pasiune. Te cheamă când eşti legată de el, nu-i aşa?

Ataşamentul meu faţă de pasiune! Are dreptate, fireşte. Enzo s-a întors din morţi, şi, odată cu el, a revenit şi vechea mea pasiune, aceeaşi care mi-a făcut puterea mea aparte să iasă de sub control, aceeaşi care l-a convins pe Raffaele să nu aibă încredere în mine încă de la început. Acum, din cauza legăturii mele cu prinţul, instabilitatea talentului meu a crescut.

— De ce…? Mă chinui să-mi limpezesc mintea,

apoi adaug: Ce au vrut?

Ştiu răspunsul înainte ca Magiano să mi-l dea.

— Pumnalele au venit după Enzo, mă informează.

Nu!

Durerea îmi revine în piept, când îmi dau seama că Pumnalele îi vor spune totul despre mine, atât minciunile, cât şi adevărurile. Va afla ce i-am făcut lui Raffaele!

Zgomotul îndepărtat al unor explozii ne face pe amândoi să încremenim. La început, cred că s-ar putea să fie nişte tunete.

Apoi, întrezăresc ceva în zare, ceva care umple oceanele întunecate şi furioase din jurul Estenziei, în timp ce zorile se târăsc, chinuindu-se să se ivească. Este lumina flăcărilor!

Magiano o vede şi el. Încremenim pe loc şi privim împreună o dungă de foc, care se arcuieşte prin aer şi trimite în sus un jet de flăcări.

Încerc să văd ce se petrece, prin ploaie şi întuneric.

— Să fie acelea oare…? bâigui.

Apoi, un fulger brăzdează cerul, luminând norii, pământul şi marea, iar întrebarea îmi moare pe buze.

Da, sunt!

Nave de război apar la orizont, cât vedem cu ochii. Au steaguri cu alb şi albastru pe care nu ai cum să le confunzi, chiar şi de la această distanţă. Arată ca un şir nesfârşit de mărgele înşirate pe aţă. Carenele lor se ridică din valuri, iar pânzele le flutură în văzduh.

A sosit flota din Beldain.

Visuri orbitoare de gheaţă albă şi zaruri iute
învârtite, Le-am privit dispărând, mereu
câteşitrele.
Cu ce sacrificiu fi-vor toate-acestea plătite?
Enadia Hateon, Noapte în Leven. Plachetă

Adelina Amouteru

Nu am mai văzut niciodată în viaţa mea atât de multe nave la un loc. Acoperă marea ca un roi de insecte, şi, de aici, de unde mă aflu, mă simt de parcă le-aş putea auzi chiar şi zgomotul aripilor. Sunetele cornilor şi ritmul profund al tobelor de război plutesc spre noi. Cornii de vânătoare din Estenzia le răspund. Din punctul nostru de observaţie de la Curtea Fortunata, îi pot vedea pe inchizitorii care se revarsă pe străzi, îndreptându-se spre palatul regal. Navele de război kenettrane acoperă oceanul în apropierea portului, însă sunt, fără îndoială, depăşite numeric.

Nu am timp să îmi revin cum trebuie după iluziile mele. Clatin violent din cap, încercând să silesc toate imaginile înfricoşătoare să dispară.

— Trebuie să plecăm! spun, gâfâind, silindu-mă să mă dau jos din pat. Acum!

Spre marea mea surpriză, Magiano nu mă contrazice, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare. În schimb, ne grăbim să îi găsim pe ceilalţi. Ne aşteaptă deja aproape de uşa care se deschide spre o latură a curţii interioare. Sergio a pregătit caii pentru noi, iar ceilalţi mercenari s-au

topit deja în pădure. Mă îndrept spre armăsarul pe care călăreşte Violetta, iar ea îmi întinde o mână, să mă ajute să mă aburc în spatele ei în şa. O prind şi încalec.

— Vom fi înconjuraţi de forţele Inchiziţiei, îmi aminteşte Magiano, când ne întoarcem caii în direcţia palatului. Ridică o sprânceană spre mine, întrebător: Crezi că eşti îndeajuns de puternică?

Este îngrijorat pentru mine, dar nu încearcă să mă oprească.

— Da, îi spun, iar el încuviinţează.

Este tot ce are nevoie să ştie de la mine. Fără alte cuvinte, pornim prin ploaie. În depărtare, cornii de război din Beldain răsună iar.

Simt că frânghia de energie care mă leagă de Enzo este trasă uşor. Senzaţia îmi face stomacul să se chircească, într-un mod nespus de dureros. Pumnalele au venit să îmi pună beţe în roate! Îşi duc mai departe planul alături de regina Beldainului, iar acum Enzo va fi de partea lor şi nu de partea mea! Scrâşnesc din dinţi.

Dar nu pentru multă vreme, mă încurajez singură, *fiindcă ei nu îl pot controla aşa ca mine*! *Până la sfârşitul acestei zile*, *cineva va fi cucerit această ţară*!

În timp ce se ivesc zorii unei zile posomorâte şi ploioase, ne apropiem de port. Pe canalul unde ne-a spus Teren să ne întâlnim ne aşteaptă deja un şir de gondole vopsite în negru, să se confunde mai bine cu întunecimea apelor furtunoase. Îmi ţin respiraţia în timp ce urcăm în bărcile care se leagănă, iar valurile se izbesc de marginile lor.

Navigăm mai aproape de piaţa de lângă palatul regal şi vedem, pe neaşteptate, un vârtej de mantii albe. Este o patrulă de inchizitori care au, cu toţii, atenţia aţintită asupra noastră. În fruntea lor se află însuşi Teren care mă zăreşte, iar eu îmi ţin răsuflarea de emoţie, căci îndoielile lui Magiano încă îmi mai răsună în minte.

Dacă Teren se răzgândeşte acum, va trebui să ne luptăm!

Dar apoi, îmi amintesc de nelinişstea din vocea lui, de forţa cu care mâinile lui mi-au prins faţa, şi ştiu că furia sa din templu a fost cu totul reală. Fostul inchizitor general nici măcar nu se clinteşte, în timp ce ne apropiem.

Dar, când tragem la ţărm, le porunceşte oştenilor săi să ne ajute să aducem gondolele lângă chei şi să le lege parâmele cum se cuvine. Apoi îmi întinde o mână, să mă ajute să cobor.

Aleg să păşesc pe ţărm fără să-i accept oferta. Violetta mă urmează. Magiano sare cu agilitate din gondolă, cu ochii pironiţi asupra fostului inchizitor general în preajma căruia e foarte precaut. Un tunet înfundat răsună în oraş. Ştiu, fără să mă uit, că, în spatele meu, Violetta tremură de frică.

Mă uit şi eu fix la Teren. Pentru o clipă, niciunul din noi nu rosteşte vreo vorbă. Îmi dau seama că este pentru prima dată când ochii lui ciudaţi, spălăciţi, mă privesc ca pe un aliat, iar asta îmi îngheaţă sângele în vene.

Am nevoie de el doar ca să ne ajute să intrăm în palatul regal! îmi amintesc.

— Fă-ţi treaba! îmi cere fostul inchizitor

general şi se întoarce în direcţia palatului.

Teren nu poate trece dincolo de porţi dacă arată ca el însuşi. Doar a fost surghiunit de regină şi, dacă se va ivi prea repede, soldaţii din palat îl vor opri pe dată. Aşa că ţes o iluzie asupra lui, schimbându-i nasul şi forma ochilor, liniile maxilarului şi curbura pometţilor. Privirea i se preschimbă, şi ea, dintr-una glacială, într-una întunecată, de nepătruns. Oştenii din patrulă privesc cum le schimb căpetenia într-un străin. Nu se mai tem decât de mine de acum, iar groaza pe care le-o stârnesc mă desfată. Îmi va fi de mare trebuinţă mai târziu.

Termin deghizarea lui Teren.

— Bună treabă, ţesătoareo de iluzii! îmi spune fostul inchizitor general.

Magiano se apropie, când aude cuvintele lui Teren, dar acesta se mulţumeşte să-i zâmbească.

— Să nu te temi că o să i se întâmple ceva lupuşorului! îl domoleşte el pe Magiano. Nu-ţi aminteşti că suntem aliaţi?

Magiano nu îi zâmbeşte însă.

Ne îndreptăm spre palat. Deasupra noastră, un fulger brăzdează răsăritul cu lumină puţină.

Cu cât ajungem mai aproape de porţi, cu atât mai tare trage legătura dintre mine şi locul necunoscut unde se află Enzo, probabil pentru că ne apropiem şi de Pumnale. Sentimentul mă umple de nelinişte şi de nerăbdare, de dorinţa de a ne mişca mai repede.

Inchizitorii postaţi la poarta principală nu ne opresc. Nici aceia din prima curte interioară a

palatului regal, aceea dinspre drum. Nici cei care stau aliniaţi la intrare. Izbutim să păcălim străjer după străjer. Merg alături de Violetta, în acelaşi pas cu ea, iar iluzia mantiilor noastre albe ne flutură în urmă. Teren nu-şi întoarce capul, dar oştenii lui se apropie totuşi de noi, gata-gata să ne oprească dacă vom arăta până şi cel mai mic semn că intenţionăm să-l atacăm pe fostul inchizitor general. Îi privesc spinarea, visând că îl ating şi îl lovesc, că las durerea să îl copleşească. Gândul îmi hrăneşte şi mai mult puterile.

Ne croim drum pe coridoare lungi şi pe holuri ale căror ferestre mari se întind de la pământ până în tavan. Norii de furtună care se tot adună afară de ceva timp s-au îndesit atât de mult de-acum, devenind un văl gros, care nu-mi îngăduie să mai întrezăresc vreun petic de cer.

În sfârşit, ajungem pe holul care duce spre sala tronului. Numărul inchizitorilor aflaţi aici n-ar putea să ne mai oprească, acum, aşa că trag de deghizarea lui Teren, destrămând-o, încetişor. Iluzia ochilor săi întunecaţi dispare şi reapar cei adevăraţi, spălăciţi, tot aşa cum îşi fac din nou apariţia părul lui blond şi faţa glacială, frumos cizelată.

Oştenii care fac de strajă în faţa uşii care dă în sala tronului se încordează când îl zăresc. Zâmbesc, mulţumită, când le văd buimăceala. Probabil că se întreabă de unde a apărut atât de fulgerător Teren şi cum de a trecut de toţi ceilalţi soldaţi din palat.

Fostul inchizitor general se opreşte în faţa lor.

— Daţi-vă la o parte! le ordonă el.

Străjerii şovăie încă o clipă. Teren a fost inchizitorul lor general o perioadă îndeajuns de lungă, încât să fie dificil pentru ei să îşi schimbe obiceiul de a i se supune. Dar apoi unul dintre ei clatină din cap, mânios.

— Îmi pare rău, *messere!* spune, stând cât de băţos poate şi sprijinindu-şi o mână pe garda sabiei. Nu ştiu cum aţi ajuns atât de departe, însă trebuie să vă escortăm afară din palat. Regina a dat poruncă să…

Teren nu îl aşteaptă să îşi ducă gândul până la capăt. Îşi scoate fulgerător sabia din teacă, face un pas în faţă şi îi taie capul. Ochii îi ies bărbatului din orbite şi maxilarul i se descleștează. Cel de-al doilea soldat încearcă să dea alarma, dar îl atac cu iluziile mele. O mie de cârlige imaginare i se îngroapă în carne, trăgând cu putere, iar el se prăbuşeşte pe podea. Teren se ghemuieşte şi îl înjunghie înainte să apuce să strige. Bărbatul se zvârcoleşte pe jos, iar sângele îi iese, gâlgâind, din rană. Îl privesc, amintindu-mi de inchizitorii pe care i-am condamnat la moarte pe navă.

Teren păşeşte peste leşuri, împinge în lături canaturile uşii de la intrarea în sala tronului, deschizând-o, şi intră.

Prima persoană pe care o văd este regina Giulietta.

Până în clipa asta nu am zărit-o decât de la distanţă, dar o recunosc imediat, datorită asemănării sale izbitoare cu Enzo. În dimineaţa aceasta întunecată, şi-a înlocuit veşmintele lungi,

de mătase, cu haine de călătorie: o mantie grea îi cade în falduri pe umeri, iar gluga acesteia îi acoperă capul aproape în întregime, dând la iveală doar o buclă de păr negru şi o frântură din coroana ei subţire.

Îmi îndrept singurul meu ochi spre balcon. Umbra unei aripi enorme, în formă de rază, alunecă pe lângă el şi îmi dau seama că balirele se rotesc pe deasupra palatului, aşteptând să îi ia pe regină şi pe inchizitorii din garda ei personală, care se pregătesc să o escorteze în afara acestei zone primejdioase.

Raffaele iese pe balcon. S-a urcat deja pe o baliră, iar câţiva oşteni se caţără şi ei pe spatele creaturii, împreună cu Mesagerul ai cărui ochi se îndreaptă spre mine. El este singurul din sală care-şi dă seama cine suntem de fapt. Simt valul de teamă care ţâşneşte dinspre el şi o explozie de nelinişte.

Celelalte Pumnale sunt prin preajmă! înţeleg.

Dar unde-i Enzo?

Îl caut, disperată. Nu! Legătura pare prea slabă, ca şi cum ar veni de foarte departe. Nu-i aici!

Giulietta se întoarce spre noi, chiar în clipa în care Teren păşeşte spre ea, cu inchizitorii după el. Îşi pironeşte privirea asupra noastră, ameninţătoare.

— Ce-nseamnă asta? spune ea. Străjeri!

Până şi tonul vocii sale, bogat, adânc şi misterios, îmi aminteşte de Enzo!

O clipă mai târziu, ochii îi fug spre uşa de la

intrarea în sala tronului. Vede sângele străjerilor uciși pe podea. Se uită apoi la mine. O scânteie de recunoaştere sclipeşte în ei. Chiar dacă nu m-a întâlnit niciodată, ştie cine sunt – şi vreau să sorb picătura de teamă care se formează în ea.

— Lupul cel Alb! murmură ea.

Teren îi zâmbeşte strâmb.

— Bună dimineaţa, Maiestatea Voastră! răspunde, oprindu-se în faţa ei şi făcând o plecăciune adâncă.

Giulietta se încruntă, apoi se încordează. Mă priveşte din nou, înainte să-şi abată atenţia spre el.

— N-ar trebui să te afli aici, maestre Santoro!

Teren nu pare preocupat de cuvintele reginei.

— Trăiesc doar pentru a sluji coroana Kenettrei! spune el, privind în spatele Giuliettei, iar ochii lui care strălucesc de ură se opresc asupra lui Raffaele. Dar m-aţi respins, Maiestatea Voastră, şi le-aţi permis acestor abominaţii să îşi găsească loc în preajma voastră.

Giulietta ridică fruntea, trufaşă.

— Nu mă slujeşti defel venind! se răsteşte ocârmuitoarea.

Apoi regina încearcă să se îndrepte spre balcon, unde una dintre balire şi-a încetinit plutirea. Îl priveşte pe Raffaele, apoi îi porunceşte:

— Ai grijă ca Pumnalele tale să se ocupe de asta!

Dar Raffaele nu face nicio mişcare. De bună seamă că nu! În schimb, se dă în spate pe zburătoare şi îşi vâră braţele în mâneci. Deasupra, câteva balire zboară în direcţia balconului.

Recunosc pata mică de păr arămiu al cuiva care zboară pe ele. Este Lucent!

Giulietta îi aruncă lui Raffaele o privire necruţătoare, mijindu-şi ochii şi dându-şi seama de primejdia în care se află. Îi priveşte pe inchizitorii din spatele lui Teren.

— Prindeţi-l! le strigă.

Unul dintre oştenii care îi mai sunt credincioşi îi strigă să se urce pe o baliră, iar regina se grăbeşte spre aceasta.

Un fior prinde să mă furnice, dinspre buricele degetelor, apoi urcă prin braţe. Puterea mea este atât de mare acum, încât marginile câmpului meu vizual încep să se înceţoşeze, iar iluzii ale amintirilor sau ale oamenilor apar şi dispar iute, iar eu abia-abia dacă le întrezăresc cu coada ochiului.

Aş putea s-*o ucid chiar eu pe regină*, *în clipa asta*! îmi dau seama.

Gândul îmi trece prin minte, cu o viteză copleşitoare. Teren şi inchizitorii săi ne-au ajutat să intrăm în palat, iar acum mă aflu la doar câţiva paşi de conducătoarea Kenettrei. Aş putea să îi provoc o durere atât de mare, încât să piară pe loc, să se prăbuşească aici, pe podea. Doar pentru asta am şi venit, nu-i aşa? Lângă mine, Magiano îmi aruncă o privire grăbită. Şi el se aşteaptă la asta.

Tu ce mai aştepţi, *Adelina*? mă ispitesc vocile, şoaptele, din mintea mea.

Dar apoi îmi vine o idee şi mai bună.

Doar am venit aici pentru răzbunare, nu? Aşa că îl las pe Teren să facă primul un pas înainte. Apoi, îmi întind firele şi le răsucesc în jurul

încheieturii Giuliettei. Trag tare şi-ncep să ţes.

Regina, şocată, scoate un strigăt de groază când o durere năprasnică, înfiorătoare, îi răsuceşte încheietura şi priveşte, oripilată, cum din propria mână îi picură sânge. Se uită apoi şi la mine. Iluzia mea se clatină când îşi dă seama ce fac, dar ea nu e îndeajuns de puternică, încât să o poată ignora.

Inchizitorii din spatele lui Teren nici nu se clintesc când aud porunca Giuliettei. Pentru prima dată, văd o scânteie de nesiguranţă în ochii ei. Regina îşi adună apoi forţele şi zbiară:

— Am spus: *arestaţi-l*!

Dar oştenii tot nu se clintesc.

Teren îşi înalţă capul plecat până atunci pentru a o privi pe Giulietta. Mă aştept să zâmbească, dar, în schimb, ochii lui sunt plini de lacrimi.

— M-ai alungat departe de tine! murmură fostul inchizitor general. Te-am iubit. Ştii cât de mult te-am iubit?

Vocea îi tremură. Mă cutremur din cauza întunecimii care a început să crească şi să tot crească în el.

— Eşti un nesăbuit! îi răspunde Giulietta. Nu înţelegi, încă, de ce te-am exilat? Fiindcă sunt *regina* ta, maestre Santoro, iar tu nesocoteşti poruncile reginei!

— Da, chiar eşti regina mea! îi strigă Teren. Şi totuşi, nu te mai porţi asemenea unei ocârmuitoare! Ar trebui să fii aleasa zeilor. Cu sânge pur, întruchipând perfecţiunea. Dar uite pe cine accepţi în jurul tău! şi, zicând acestea, face un semn cu mâna spre Raffaele. I-ai poruncit acelei

pocitanii, acelui monstru, să te atingă, să te dezmierde? Ai acceptat ca Pumnalele să facă parte din armata Kenettrei, în schimbul opririi curăţării acestei ţări de toţi spurcaţii de *malfetto*?

Vorbele lui Teren devin tot mai mârşave, iar vocea lui, tot mai necruţătoare. Nici măcar nu îşi dă seama câtă ipocrizie se ascunde în afirmaţiile sale.

— Şi tu ce eşti? i-o taie Giulietta. Tu, inchizitorul meu *malfetto*? Nu te-am iertat pentru monstruozitatea ta? Nu ştii nimic despre cum se guvernează! Aş face la fel pentru toţi *malfetto*, câtă vreme vor recunoaşte că nu sunt decât nişte monstruozităţi şi mă vor sluji ca nişte supuşi preaplecaţi!

Mă întind spre Teren, hrănindu-i furia cu fire din întunecimea mea. Îl învălui apoi în energia mea, pe care o contopesc cu a lui, ţesând o iluzie în jurul său. Pictez în faţa lui o imagine fugară a Giuliettei, îmbrăţişată de Raffaele, cu capul dat pe spate, a reginei care îi întoarce spatele lui Teren şi se îndreaptă, zâmbind, spre Mesager. Apoi, una cu Giulietta, la balcon, iertându-i pe toţi *malfetto* din Kenettra, declarând că aceştia nu se mai fac vinovaţi de nicio fărădelege. Zugrăvesc aceste imagini în faţa lui Teren, una după cealaltă, până când se rătăceşte cu totul în ele.

Şi furia fostului inchizitor general sporeşte. Şoaptele din mintea mea sporesc şi ele, până când tonul lor devine asurzitor.

Răzbunarea ta, *răzbunarea ta*, *răzbunarea ta*!

Fă-o, *acum*! îmi cer vocile.

Mă întind spre Giulietta şi încep să îmi plăsmuiesc fantasmele.

Dintr-odată, Teren încremeneşte şi cască ochii mari, pironindu-şi-i asupra a ceva din părul Giuliettei... o şuviţă latră, strălucitoare, de roşcat şi auriu, care iese în evidenţă între celelalte şuviţe negre. Teren se încruntă, buimăcit. În furia lui, plutind în furtuna de fantasme pe care am creat-o în jurul lui, nu îşi dă seama că nu este decât o altă iluzie.

Zâmbesc.

Ia te uită, Teren! Cum de ţi-a scăpat acest însemn al ei, în toţi aceşti ani? Această dovadă...?

Ochii lui îi întâlnesc pe ai Giuliettei.

— Tu! şopteşte el, orbit de iluzia mea. Ai un însemn de *malfetto*?

— Un însemn?

Pe chipul Giuliettei se citeşte nedumerirea.

Atenţia lui Teren se îndreaptă din nou spre culoarea nefirească din părul ei. Iar eu chem şoapte care să-i vorbească, la ureche, despre trădare.

— Ai ascuns asta de mine în tot acest timp! murmură el. Ai acoperit-o cu poţiuni de la spiţer, cu o pudră întunecată. Ai un însemn! Ştiam eu!

— Ce tot îndrugi tu acolo? strigă Giulietta, căci furia i-a devenit amarnic de întunecată, acum, ca o furtună a cărei forţă tot sporeşte, din clipă-n clipă. Ţi-ai pierdut minţile, maestre Santoro, şi mai multe nu!

— Nu eşti de sânge regal pur. Ai fost întinată de febra sângelui, la fel ca fratele tău.

Gura lui se răsuceşte într-un rânjet batjocoritor. Ochii îi sunt sticloşi, frenetici, căci delirează de acum din cauza iluziile plăsmuite de mine în jurul lui, şi nu se poate uita la altceva decât la însemnul fals pe care l-am pictat în părul Giuliettei.

— Eşti o monstruozitate, o pocitanie, o spurcată de *malfetto*, la fel ca mine! îi strigă el, înnebunit. Ţi-am oferit dragostea mea, iar tu m-ai păcălit!

— Ajunge! se răsteşte Giulietta, privind din nou spre inchizitorii ei şi îndreptându-şi spatele. Este un *ordin*! Arestaţi-l!

Dar inchizitorii nu se clintesc din loc. Teren o priveşte pe Giulietta, de parcă inima i-ar fi îngheţat în piept.

— Acum ştiu de ce-ai manifestat mereu compasiune pentru nenorociţii ăia de sclavi *malfetto*! se îneacă el, răguşit. De ce-ai cerut să li se dea mâncare aşa cum se cuvine şi să fie duşi înapoi la casele lor. Vocea îi tremură de furie: Acum ştiu de ce te dăruieşti altor monstruozităţi!

— Ai înnebunit! spune Giulietta. Nu îţi dai seama de diferenţa dintre compasiune şi strategie!

Mă cutremur când bag de seamă cât de mult îmi aminteşte vocea ei de a lui Enzo.

Teren clatină din cap.

— Nu poţi fi o regină cu sânge pur, aleasă a zeilor! conchide el.

Şi, zicând acestea, fostul inchizitor general ridică o mână înmănuşată şi face un gest spre oştenii lui, care-şi îndreaptă arcurile dinspre Teren,

spre regină.

Giulietta îşi mijeşte ochii spre Teren şi face un pas în spate.

— Ce le-ai făcut oamenilor mei? îl întreabă.

— Sunt oamenii *mei*, îi strigă Teren. Au fost dintotdeauna ai mei, nu ai tăi. Ridică glasul: Eşti arestată fiindcă ai corupt, ai pângărit coroana!

Puterile mele scapă de sub control. Lumea se întunecă, apoi devine stacojie. Şoaptele se agaţă de suprafaţă, acaparându-mi mintea. Îmi simt furia şi teama crescând împreună, în acelaşi timp.

Giulietta scoate un strigăt gutural, când durerea din încheietură i se răspândeşte în restul braţului şi în corp. În acelaşi timp, îl înconjor mai strâns pe Teren în mrejele fantasmelor mele, mângâindu-i gândurile, amintindu-i tot ce a făcut Giulietta ca să îl trădeze.

Priveşte, Teren! Este o regină malfetto. Nu poţi îngădui ca lucrurile să mai continue în halul ăsta!

Şoaptele se transformă în răcnete, în urechile lui.

Pune capăt acum domniei sale!

Pune-i capăt! Pune-i capăt!

Teren îşi scoate sabia. Ochii lui freamătă, înnebuniţi, hipnotizaţi. Face un pas spre Giulietta, care se trage înapoi din calea lui, îşi ridică mâinile să se apere, îl strigă pe nume, urlă apoi din nou la inchizitorii care au trădat-o, poruncindu-le în zadar să o asculte…

Dar este prea târziu.

Teren o prinde de braţ, o trage spre el şi o înjunghie drept în inimă.

„Acum eşti mulţumit? Ai reuşit, în sfârşit, tot ce ţi-ai propus?

Ce vei face mai departe, tinere asasin, de vreme ce n-a mai rămas nimeni în viaţă să te vadă?”

Autori diverşi, Cele o mie de călătorii ale lui Al Akhar

Adelina Amouteru

Tresar, chiar dacă ştiam ce avea să urmeze. Vocile din mintea mea sunt nespus de încântate.

Teren scrâşneşte din dinţi şi îşi împlântă şi mai adânc sabia în pieptul reginei. Firele mele de energie se strâng în jurul lui, orbindu-l, continuând să-i hrănească frenezia. Nu sunt sigură dacă îmi mai controlez energia.

— Fac asta pentru Kenettra! bâiguie el, printre dinţii încleştaţi. Lacrimile îi curg pe obraji: Nu pot să-ţi îngădui să conduci în halul ăsta!

Giulietta se agaţă strâns de el. Încheieturile degetelor i se albesc, căpătând culoarea mantiei lui, pe care o strânge în pumnul ei, şi apoi, treptat, treptat, alunecă spre podea, asemenea unei flori atinse de îngheţ.

Teren o înconjoară cu braţele şi o coboară cu blândeţe pe lespezi, până când ea nu mai e decât un leş, care zace la picioarele lui, în timp ce sângele îi îmbibă mantia de călătorie.

Abia acum destram iluzia pe care am ţesut-o în părul Giuliettei. Şuviţa roşcat-aurie redevine de un castaniu-închis. Trag la o parte vălul pe care l-am aruncat peste ochii lui Teren.

Sala tronului redevine clară pentru el, căci dispar toate fantasmele mele: imaginea Giuliettei împreună cu Raffaele, a reginei iertându-i pe *malfetto*... Le retrag pe toate şi îl las pe Teren singur cu gândurile sale.

Teren respiră cu greu. Clipeşte de două ori, apoi clatină din cap şi ceaţa se risipeşte. Pare, dintr-odată, nesigur pe el. Priveşte negreaţa părului Giuliettei, de parcă şi-ar recâştiga, în sfârşit, o brumă de normalitate. Îi simt energia preschimbându-se, în mod violent, trecând de la o extremă la alta: ura şi durerea se schimbă în furie, apoi în teamă. În teroare pură.

Îşi dă seama, în cele din urmă, cine tremură împlântată în sabia lui, sângerând încă.

Teren o priveşte cu atenţie.

— Giulietta? murmură el. Apoi scoate un strigăt cutremurător: *Giulietta*!

Strânsoarea ei slăbeşte. Simt cum energia care străluceşte în jurul ei, firele sale de lumină, pălesc uşor-uşor, părăsind-o şi revenind în lumea largă, căutând oceanul cel mort. Chipul îi zvâcneşte, pentru o clipă, dar e prea slăbită pentru a mai putea vorbi.

Energia din ea se stinge, iar ea rămâne fără de viaţă.

Teren o zgâlţâie de umeri. Capul lui e aplecat deasupra ei, iar vocea i se frânge.

— Trebuia să vindecăm lumea împreună! îi spune el.

Abia dacă îl mai aud. Pare buimac, pentru că încă se mai căzneşte să se descotorosească de

rămăşiţele iluziilor mele.

— Ce m-ai îndemnat să fac? strigă.

Giulietta îl priveşte cu ochi goi. Teren lasă să îi scape un suspin înăbuşit.

— Oh, zei! şuieră el, dându-şi seama ce a făcut.

Întunecimea dinăuntrul meu freamătă, se învolburează, iar vocile din mintea mea gânguresc de-a dreptul, încântate.

Dintr-un cotlon al sălii tronului izbucneşte în râs stafia tatei, iar pieptul lui zdrobit se umflă, atât de tare se distrează. Îşi ţine privirea pironită asupra mea.

Pentru o clipă doar, întrezăresc cum trebuie să fi fost Teren când era mic: un băieţel îndrăgostit de o fată mai mare, privind-o cum dansează în timp ce el se pitea în pomii încărcaţi cu fructe din grădina palatului, înamorat de o idee pe care nu ar fi putut s-o înfăptuiască nicicând. Zâmbetul meu devine sălbatic.

Aş fi putut să o ucid chiar eu pe Giulietta… dar aşa e mai bine.

— Presupun că ea avea sânge regesc pur, de fapt, spun cu voce tare. Îi arunc lui Teren un zâmbet plin de amărăciune: *Acum ştii şi tu cum m-am simţit eu*!

Deşi e doborât de durere, el îşi ridică totuşi fruntea să privească spre locul unde se află Raffaele acum, plutind pe spatele unei balire. O scânteie de furie arde în el.

Nu, *nu este furie*! îmi dau seama. *Este curată nebunie*!

Şi nebunia din el creşte şi tot creşte. Îl umple până la refuz, ameninţând să se reverse.

— *Tu*! mârâie el. Apoi se întoarce spre mine: Tu i-ai făcut ei asta!

Furia lui sporeşte şi tot sporeşte, până când pare să îl orbească de-a dreptul. Icnesc când îi simt iureşul.

Fostul inchizitor general le strigă oştenilor săi să mă atace. Magiano scoate un pumnal şi se pregăteşte de luptă. Dar rămânem pe poziţii. Privesc spre inchizitorii din spatele lui Teren, apoi zâmbesc şi le fac un semn.

Unii dintre ei nu sunt ceea ce par. Sunt mercenarii mei, deghizaţi.

Şi oştenii mei năimiţi se desprind dintre adevăraţii inchizitori, îşi scot armele din teacă şi se reped să atace. Doi dintre soldaţii lui Teren se prăbuşesc pe dată, strigând şi ţinându-se de beregate.

Raffaele prinde frâul balirei sale, iar creatura se cutremură, speriată, şi, înainte ca oştenii care-l însoţesc să poată face vreun gest măcar, zburătoarea ţâşneşte înainte, lovindu-se cu spatele de balustrada de marmură a balconului. Striveşte doi inchizitori şi se aude un zgomot cumplit, de oase şi de carne zdrobite. Un alt soldat este aruncat în aer şi se prăvăleşte, urlând. Ultimul încearcă, în zadar, să se agaţe de Mesager, dar acesta se întinde, cu o mişcare graţioasă, scoate un pumnal dintr-o teacă atârnată la cingătoarea inchizitorului şi îl înjunghie în gât pe nefericit. Chiar când bărbatul cade, balira îşi împinge aripile

cărnoase în jos şi se avântă în văzduh.

Îmi dau seama dintr-odată că Gemma trebuie să fie prin apropiere, chemând balira lui Raffaele.

Aşadar, *Enzo trebuie să fie şi el aici*! îmi dau seama, aşa că mă reped pe balcon.

Afară, plouă cu picături mari, grele. Sunt cât pe ce să alunec pe lespezile umede ale balconului. O pală de aer îngheţat mă izbeşte pe neaşteptate. Când ajung la marginea balustradei şi privesc în jos, văd ceva care-mi face inima să crească. Magiano călăreşte pe spatele uneia dintre balire, în timp ce Sergio şi Violetta zboară pe alta. Şarlatanul fluieră spre a lui, iar creatura se grăbeşte să urce spre mine.

— Sari! îmi strigă Magiano.

Nu gândesc, mă mulţumesc să acţionez doar.

Mă urc pe balustradă. Distanţa până la curţile interioare de jos mă ameţeşte, şi mă clatin, pe moment, pierdută într-o ceaţă năprasnică, o pâclă a groazei mele. Puterea îmi umple pieptul şi mintea. Strâng din dinţi, apoi îmi trec celălalt picior peste parmalâc şi mă arunc în spaţiul deschis. Mă prăvălesc.

Balira alunecă să mă prindă. Cad pe carnea ei rece şi umedă. Aproape că alunec, dar mâna caldă a lui Magiano mă prinde de braţ şi mă ridică. Mă împinge în faţă, până când mă pot prinde de marginea şeii lui. Mă ridic în poziţie şezând şi apuc frâul, împreună cu el.

Magiano întoarce creatura în direcţia lui Raffaele. Acum, văd şi alte zburătoare în aer, zeci şi zeci, unele călărite de Pumnale, altele, de

mercenarii mei. Îmi concentrez toată energia asupra Pumnalelor şi asupra reginei Beldainului, căci ele reprezintă următoarele mele ţinte.

În spatele nostru, balirele care îi duc pe inchizitori se opresc să plutească pe lângă balcon, iar Teren şi oamenii săi urcă pe spinările lor. Magiano fluieră spre zburătoarea noastră, care se avântă înainte. Ploaia îmi biciuieşte pielea.

— Trebuie să ne ţinem după Hoaţa-de-Stele aia a ta! îmi strigă şarlatanul. Nu o pot imita dacă nu o mai văd.

Mijesc ochiul să zăresc, cât de cât, ceva prin ploaie şi privesc peste umăr. Teren şi inchizitorii săi au pornit-o deja pe urmele noastre!

Nori negri au acoperit de tot cerul, împiedicând pătrunderea oricărei raze de soare, iar ploaia cade în şuvoaie. Deasupra creştetelor noastre, fulgerele brăzdează cerul. Furtuna lui Sergio se înteţeşte repede, căci, probabil, i-a scăpat deja de sub control. Balirele zboară jos, neliniştite de schimbarea din aer, la fel ca noi. Simt un puls de nelinişte constantă care urcă dinspre zburătoarea noastră, iar intensitatea fricii sale îmi dă ameţeli.

Lângă noi, Violetta îmi strigă ceva. Mă întorc spre ea, din instinct, de parcă aş şti mereu unde se află. Îmi arată o baliră aflată la o oarecare distanţă de noi.

— Hoaţa-de-Stele! îmi dă de ştire surioara mea, strigând din răsputeri, să acopere vuietul vijeliei.

Îmi îndrept atenţia încotro îmi arată. Acum, văd şi eu pe cineva care călăreşte pe spinarea unei

balire. Este o fată, iar părul îi flutură în urmă ca un văl lung. Gemma!

Pentru o clipă, îmi amintesc ziua în care am văzut-o pentru prima oară călărind un cal, cu capul dat pe spate, cuprinsă de o bucurie pură, cu părul fluturându-i, şi îmi dau seama că, şi dacă nu-i văd faţa, îi recunosc mişcările. Îşi îndeamnă balira. Săgeţi pornite din arcurile inchizitorilor aflaţi în apropiere se îndreaptă spre ea, şuierând de parc-ar cânta, însă zburătoarea ei se răsuceşte, graţios, şi le evită.

Magiano trage de frâu, ghidându-ne balira, care prinde viteză.

Trecem peste docurile Estenziei şi, dintr-odată, am ieşit din port şi zburăm pe deasupra apelor oceanului. Asediul se desfăşoară sub ochii noştri. Un şir de nave de război beldaine blochează intrarea în golf, iar altele sunt prinse într-o luptă împotriva navelor kenettrane – salvele de tun arată ca nişte mingi de lumină albe şi portocalii, profilate pe apele întunecate ale oceanului. Abia dacă pot deosebi exploziile de mugetele tunetelor de deasupra. Balire purtând armuri din plăci de argint alunecă prin aer, iar călăreţii lor cu mantii albe lucesc pe cerul plumburiu.

Legătura dintre mine şi Enzo începe să zumzăie şi să mă tragă de piept. Ne apropiem de prinţ. Îl simt cum îşi abate, la rândul său, atenţia asupra mea, căci simte că mă apropii, aşa cum îl simt şi eu.

Chiar şi în învălmăşeala aceea, o văd pe regina Beldainului pe o baliră, cu cosiţa ei împletită şi

prinsă sus, în creştet, şi cu chipul apărat de o mască de metal. Trimite săgeţi una după alta, doborând fiecare inchizitor care îi iese în cale. Cineva călăreşte cu ea. Unul dintre fraţii săi – nu, este chiar Lucent! Privesc de la distanţă cum Maeve sare în picioare, când un inchizitor aterizează pe neaşteptate pe zburătoarea lor, încercând să le devieze cursul. Sabia ei scânteiază, fulgerător, prin aer, apoi un şuvoi de stropi de sânge o împroaşcă, iar inchizitorul cade de pe spatele balirei.

Apoi, ele fac un viraj abrupt, şi se pierd în mijlocul celorlalţi luptători.

— Adelina!

Strigătul lui Magiano mă readuce la realitate. Balira Gemmei zboară, ameninţând să iasă cât de curând în afara câmpului nostru vizual. Ne apropiem de ea. Ne priveşte peste umăr. Suntem îndeajuns de aproape, încât să îi pot zări însemnul violet întins pe chip. Ne privim.

Mă recunoaşte. Şi, dintr-odată, puterea mea şovăie.

De ce o urmăresc? A fost întotdeauna bună cu mine şi poate ar mai fi şi acum. O speranţă ciudată, sălbatică, se naşte în pieptul meu dintre toţi, Gemma ar putea fi aceea care să mă accepte în ciuda tuturor celor pe care le-am făcut.

Hoaţa-de-Stele se răsuceşte în şa. Pentru o clipă, mă gândesc că îşi va încetini balira, să zburăm una lângă cealaltă şi să-mi poată vorbi. Deschid gura şi vreau să-i spun lui Magiano să se dea la o parte, să-i facă loc.

Apoi, se întoarce şi ne priveşte. Are o arbaletă în mână. O ridică şi trage.

Sunt prea şocată să mă feresc.

— Mişcă-te! se răsteşte Magiano la mine.

Mă împinge cu forţă, iar săgeata îmi şuieră pe lângă gât. Mă lipesc de spinarea balirei, iar urechile îmi vâjâie.

Gemma trage o a doua săgeată, de data asta spre Magiano, dar el se fereşte şi ne îndeamnă fulgerător balira înspre stânga. Săgeata trece de noi şi dispare în beznă.

Şarlatanul meu scrâşneşte din dinţi şi o îndeamnă pe zburătoarea noastră să ia viteză.

— Trebuie să-ţi mai dezvoltăm reflexele, *amore mio*! îmi strigă el.

Teama mea se preschimbă în uimire, căreia îi ia locul înţelegerea faptului că am fost trădată. Care, la rândul său, se transformă în furie. Este o furie arzătoare, cumplită, care dă foc vocilor din mintea mea şi le scoate, cu sila, din cuştile lor. Aşa că ele prind să fluture ca un nor de lilieci furioşi, până când abia-abia dacă mai pot vedea ceva din cauza lor.

O, cât te-ai fi bucurat să mă vezi moartă, Gemma! îmi spun.

O parte din mine încearcă să mă convingă că nu-i aşa, că, poate, Gemma trăsese doar o săgeată de avertizare şi ratase intenţionat, însă vocile alungă acest gând.

Strâng din dinţi şi îmi încleştez atât de tare pumnii pe frâu, încât frânghiile aspre ale acestuia îmi taie palmele.

Cum ai putut să faci una ca asta? *Doar ţi-am cruţat viaţa pe acea alee*! *Nu ai habar*?

S-ar fi cuvenit să te fi ucis.

Abia dacă mai pot respira. Nici măcar nu îmi pasă dacă este corect cum gândesc. Ar fi trebuit să o ucid pe loc şi mi-ar fi fost mult mai uşor acum. Ne-am fi atins mult mai repede ţelurile. De ce nu am făcut-o, oare? Puterea mea îmi face furia să se adune, iar eu mă împing înapoi pe spinarea balirei şi mă aplec spre Magiano.

— Urmăreşte-o! îi strig Trandafirului.

Poate că este doar o şoaptă aceea care strigă, fiindcă, de acum, nu mai am o voce a mea şi doar a mea.

Magiano se împinge în spatele balirei. Creatura scoate un strigăt stăruitor, care ne face să ne cutremurăm. Apoi plonjează atât de fulgerător, încât trebuie să mă prind de şa, să nu alunec cu totul din ea. Aproape imediat, Magiano o trage iarăşi în sus, iar balira îşi îndreaptă capul în direcţia în care zboară Gemma.

Hoaţa-de-Stele ne simte. Dintr-odată, zburătoarea noastră îşi schimbă cursul. De bună seama, Gemma încearcă să manipuleze mintea animalului. Magiano scrâşneşte din dinţi şi împinge iar. Balira noastră se linişteşte. Şarlatanul trage de ea până când îşi întoarce capul în sus, apoi îi şopteşte ceva.

Gemma îşi dă seama ce ne pregătim să facem, fiindcă îşi îndeamnă şi ea zburătoarea s-o ia în sus. Atacăm, ridicându-ne, lăsând golful cuprins de război în urmă. Ploaia îmi plesneşte faţa şi simt din

nou vechea spaimă, teama că n-o să mai pot vedea nimic, aşa că îmi şterg în grabă apa din ochi. Balira Gemmei dă din coadă, într-un arc. Capătul ei ca un vârf de lance se îndreaptă spre noi, ameninţând să ne despice, pur şi simplu, iar Magiano se retrage în ultima clipită. Ne sileşte să ne mişcăm mai lent, astfel încât să rămânem în afara zonei unde ar putea să ne izbească imediat cu coada.

Scrâşnesc din dinţi şi îmi lansez energia ale cărei fire se aruncă spre ea, înfăşurând-o ca într-un cocon, şi apoi, când mă concentrez, s-o strâng. O simt cum se micşorează toată, cum se chirceşte, cuprinsă de teroare. Acum, Hoaţei-de-Stele i se pare că lumea se grăbeşte dintr-odată spre ea, şi că stă atârnată cu capul în jos, căzând în ocean, sub apă. Nu mai poate respira. De unde ne aflăm, o vedem aplecându-se peste şa, cuprinsă de panică. Balira ei cârmeşte fulgerător într-o parte, când încearcă s-o strunească, din mijlocul iluziei oceanului pe care o văd doar ele.

Strâng din nou din dinţi şi leg tot mai mult iţele fantasmelor mele în jurul Gemmei, care tresare violent, fiindcă simte cum i se umplu plămânii de apă. Se îneacă, aşa că se agaţă cu disperare de aer, încercând să înoate.

— Adelina!

Vocea lui Magiano îmi distrage atenţia, făcându-mă să-mi pierd puterea de a mă concentra, tăind prin fantasmele mele ca un cuţit printr-o pânză. Iluzia mea tremură şi, pentru o clipă, Gemma poate vedea din nou.

— Trebuie să ne retragem! îmi strigă Trandafirul. Suntem prea aproape de vârtejul furtunii!

Nici nu băgasem de seamă! Norii negri atârnă, ameninţători, mult prea aproape, un linţoliu de întunecime nesfârşit, care se întinde în toate direcţiile, iar noi suntem pe cale să ne aruncăm drept în mijlocul lor. Clipesc, să-mi risipesc furia. Deasupra noastră, Gemma scutură din cap şi îşi dă seama de acelaşi lucru. Dar nu se mai poate concentra, iar balira i se zbate, refuzând să îi mai dea ascultare. Magiano trage de frâul zburătoarei noastre, pentru ca botul acesteia să se îndrepte din nou în jos. Norii negri dispar vederii noastre, iar eu privesc din nou golful presărat de salvele de tun şi de navele de război. Ne îndreptăm în jos.

Privesc încă o dată peste umăr, şi o văd pe Gemma cum încă se mai luptă cu balira ei, care scoate un strigăt de protest.

Apoi, lumea întunecată se luminează şi orbim cu toţii.

Un fulger, urmat de bubuitul unui tunet care parcă despică tot cerul… Zgomotul explodează în jurul nostru. Căldura ne arde, venind de sus. Eu şi Magiano ne aruncăm pe spatele balirei, care continuă să cadă. Nu mai văd decât lumină. Ceva arde. Singurul meu ochi îmi lăcrimează. Magiano reuşeşte, cumva, să o convingă pe zburătoarea noastră să se ridice din nou, în timp ce ne apropiem de golf, iar eu îmi simt greutatea lăsându-se pe spatele creaturii. Tremur fără să mă pot stăpâni. Tot ce pot să fac este să îmi întorc faţa

într-o parte când, prin ceaţă, o rază de lumină trece pe lângă noi.

Este Gemma, care cade în ocean, arzând. Trupul enorm al balirei sale lipsite de viaţă se rostogoleşte pe lângă ea. Au fost lovite de fulger!

O privesc.

Pare să se prăvălească la nesfârşit, Hoaţa-de-Stele căzătoare, iar strălucirea i se stinge puţin câte puţin, până când, dintr-o rază, se preschimbă într-un punct, apoi în nimic…

Şi apoi, într-un sfârşit, ea se prăbuşeşte în mare, alături de balira sa.

Ştiu că, la suprafaţa oceanului, impactul trebuie să pară la fel de mare ca un val de maree care împinge toate navele din jurul său cât mai departe, într-un cerc uriaş. Dar, de aici, de sus, pare doar un pleoscăit nesemnificativ, de parcă Gemma ar fi fost aici pentru o clipă, iar în următoarea, ar fi dispărut.

Iar lumea îşi continuă existenţa, de parcă Hoaţa-de-Stele nici nu ar fi făcut vreodată umbră pământului.

Mă înţeapă inima, dar nu avem timp pentru durere. Chiar în timp ce şedem încă, uluiţi, suspendaţi în aer, Magiano îşi întoarce capul spre locul unde un pâlc de nave s-au adunat în jurul uneia singure. Balire pe care se zăresc siluete în mantii albe se îndreaptă spre acest vas de război. De îndată, ştiu că aceea este nava reginei Maeve. Magiano îmi strigă ceva, iar eu încuviinţez, ca prin ceaţă. Sub noi, se aude un strigăt neliniştit, scos de o voce pe care o recunosc ca fiind a lui Lucent.

Care strigă numele Hoaţei-de-Stele.

Magiano întoarce balira noastră, chiar dacă tot ce vreau să fac este să privesc locul în care Gemma s-a prăbuşit, lovind apa, acela unde valurile i-au înecat lumina strălucitoare.

De mii şi mii de ani, omenirea e fascinată de balire. Nenumărate poveşti s-au scris despre aceste făpturi, dar, cu toate acestea, nu suntem deloc mai aproape să înţelegem tainele zborului lor, al neamului lor şi al vieţii lor din adâncurile oceanului.

Baronul Faucher, Studiu despre balire şi despre cele mai apropiate rubedenii ale acestora

Adelina Amouteru

Suntem îndeajuns de aproape de ocean de acum, încât salvele de tun să răsune atât de tare, încât devin de-a dreptul asurzitoare. Ploaia ne izbeşte dintr-o parte. Unele dintre vasele kenettrane care se află cel mai aproape de nava regală din Beldain sunt, dintr-odată, suflate departe de aceasta şi îmi dau seama imediat că Lucent e, probabil, prin apropiere, trăgând şi împingând vânturile, să îi zăpăcească pe oştenii armatei kenettrane. Alte corăbii izbutesc să tragă încă spre navele beldaine, dar iute-iute, toate se trezesc că, pe neaşteptate, tunurile li se fac bucăţi-bucăţele pe punţi sau că ghiulelele le dispar în aer, după ce abia şi-au început traiectoriile. Asta, de bună seamă, trebuie să fie opera lui Michel, Arhitectul! Mă tot aştept să o văd şi pe Gemma reapărând în văzduh, dar, desigur, nu se întâmplă aşa ceva. Ploaia îmi biciuieşte faţa. Îmi reamintesc că eram inamice.

Sunt atât de multe nave beldaine! O privire

fugară îmi este de ajuns să-mi dau seama că aceasta nu este, nici pe departe, o bătălie pe care vasele kenettrane să o poată câştiga.

Cum am putea să îi respingem, oare, pe vrăjmaşi? Privesc în direcţia navei regale. Este înconjurată din aproape toate părţile de întăriri beldaine, iar flora kenettrană se aruncă în zadar spre ea. Balire împlătoşate în argint plutesc pe deasupra navei, protejând-o din aer. Tinere Elite călăresc pe unele dintre ele – una poartă aurul regal din Beldain. Poate că este unul dintre fraţii reginei Maeve. El face un gest fulgerător cu braţul, spre un soldat din Kenettra. Călăreţul inamic se clatină cu putere în spate, parcă lovit cu putere, şi cade de pe baliră.

— Apropie-te! îi strig lui Magiano, arătându-i un petic de cer unde nu se află nimeni.

— Dacă ai vreo idee isteaţă despre cum să facem asta fără să ne sinucidem, sunt bucuros să o ascult, îmi strigă, la rândul lui.

Privesc cu mai multă atenţie modul în care sunt poziţionate vasele beldaine.

Corabia reginei este protejată din aproape toate părţile! îmi dau seama.

Un semicerc de nave de război. Dincolo de ele se află un alt cerc, apoi un altul, astfel încât, de sus, probabil că toate aceste nave formează imaginea unui fagure.

— Atenţie!

Mă lipesc de spatele balirei când aud avertismentul lui Magiano. O ghiulea explodează lângă noi, trimiţând un şuvoi de apă de mare în

aer. Mă feresc. Zburătoarea noastră se smuceşte într-o parte, cu un muget. Una din aripi îi fumegă. Arunc o privire iute spre nava care a tras spre noi. Energia mea se agită nebuneşte, hrănindu-se cu furia şi frica miilor de soldaţi din golf. Şi creşte şi tot creşte, până când carnea îmi zbârnâie aproape din cauza ei, de parcă ar fi gata-gata să mă rupă în bucăţi.

Legătura dintre mine şi Enzo tremură. Privesc în jur, din instinct. Inima îmi bate cu putere.

El e aici! înţeleg.

Funia noastră de energie se scutură de acum cu violenţă, de parcă şi-ar fi dat şi el seama că sunt aici, şi, doar o clipă mai târziu, îl şi zăresc. Este călare pe o baliră şi un şuvoi de foc îi ţâşneşte din mâini, ţintind navele Inchiziţiei. Nenumăraţi inchizitori îl urmăresc. Soldatul din Beldain care zboară alături de prinţ urlă când acesta face să apară foc din văzduh, trimiţându-l apoi spre un adversar, care este înghiţit de flăcări şi cade de pe spinarea balirei. Aceasta, rămasă fără călăreţ, plonjează în apă.

Enzo! îl strig, prin legătura noastră.

Se întoarce spre mine. Energia lui mă loveşte cu forţă, chiar când încerc să-mi folosesc eu însămi puterile. Magiano îmi aruncă o privire şi mă ţine mai bine, să nu cad. Pentru o clipă, Enzo mă priveşte, iar căutătura lui este necruţătoare, întunecată. Ştiu imediat că Pumnalele i-au spus totul.

Se îndreaptă spre o navă a Inchiziţiei. Deschide palma, apoi îşi încleştează pumnul. Este una dintre

cele mai simple mişcări posibile.

O linie de foc explodează la suprafaţa apei, cu un bubuit asurzitor. Flăcările se iau, parcă, la întrecere care să ajungă mai iute la navă, gonind cu o viteză îngrozitoare, apoi pocnesc şi se răsucesc, lovind carena maiestuoasă. Focul înghite lemnul. Vâlvătăile se înalţă spre cer, cuprinzând întreaga navă. Explozia mă orbeşte. Îmi acopăr faţa cu braţul, încercând să mă feresc de căldură şi de lumină. În zadar! Legătura noastră zvâcneşte cu violenţă, căci energia lui o hrăneşte pe a mea, şi căldura îmi mistuie trupul. Îmi dau capul pe spate şi îmi închid singurul ochi, în timp ce la urechi ne ajung strigătele îngrozite ale inchizitorilor de la bordul navei care arde.

Şi, chiar în clipa aceea, focul loveşte ceva – rezerva de praf de puşcă pentru tunuri. O explozie violentă zguduie puntea.

Aşchii care ard zboară prin aer. Unele se îndreaptă spre noi, iar altele lovesc apa, lăsând în urmă fum negru.

Trebuie să îl controlez cumva! îmi dau seama.

Energia lui Enzo nu este inepuizabilă şi ceea ce tocmai a făcut trebuie să îl fi costat, de bună seamă, un preţ usturător. Dar, dintr-odată, nu mă mai pot gândi decât la a pune stăpânire pe el.

Dacă l-aş avea în stăpânirea mea, *atunci am putea câştiga lupta aceasta*!

— Du-ne mai aproape de Enzo! îi cer lui Magiano.

— Cum doreşti, *amore mio*! îmi răspunde Trandafirul meu, apoi trage tare de frâu, silind-o pe

balira noastră să îşi devieze cursul şi să zboare pe lângă a lui Enzo.

De cealaltă parte a noastră se află creatura lui Sergio şi a Violettei. Magiano ne împinge înainte până când formăm un triunghi, apoi coteşte fulgerător în jos.

Alunecăm de-a lungul suprafeţei oceanului. Proiectilele explodează în jurul nostru, însă Magiano nu se abate din drumul său. Simt că balira se cutremură sub noi. Este rănită, şi nu va mai putea zbura prea multă vreme.

Trecem pe lângă nava cuprinsă de flăcări, iar corabia reginei din Beldain ne apare dintr-odată în faţa ochilor, neaşteptat de aproape. Balira lui Enzo se apropie şi ea, iar mie îmi creşte inima, în timp ce legătura dintre noi ne îmboldeşte să ne apropiem şi mai mult încă.

Apoi, dintr-odată, Magiano ne trage într-o parte. O săgeată ne trece chiar peste creştete. Abia dacă am timp să scot un strigăt de uimire, înainte să văd cum o altă baliră se opreşte lângă noi. Ochii necruţători ai lui Maeve se pironesc într-al meu. Îşi ridică arbaleta.

Mă lipesc de spinarea zburătoarei noastre. În spatele lui Maeve, Lucent ridică braţul şi o pală de vânt ne izbeşte din plin pe mine şi pe Magiano. Îmi închid singurul ochi şi mă ţin din răsputeri de şa. Balira noastră urlă, ca şi cum ar vrea să protesteze. Se răsuceşte în aer. Când îmi deschid iar ochiul, Maeve s-a oprit chiar lângă noi. Se ciuceşte pe balira ei şi face un salt spre noi.

Şi, de cum aterizează pe spinarea zburătoarei

noastre, îşi şi scoate sabia. Mă atacă. Sunt atât de surprinsă, încât tot ce izbutesc să fac este să îmi ridic mâinile, pentru a încerca să mă apăr. Puterile mele ţâşnesc, cu deznădejde aproape, spre ea, încercând să o învăluie în mrejele unei iluzii de durere. Pentru o clipă, strădaniile mele par să dea roade, fiindcă Maeve se cutremură şi cade în patru labe. Magiano îşi scoate şi el sabia şi încearcă s-o lovească, dar o altă pală de vânt trimisă de Lucent îl împinge înapoi. În acelaşi timp, Maeve îşi ridică privirea spre mine, cu dinţii încleştaţi, silindu-se să se convingă că durerea pe care o simte nu este reală.

— Laşă bicisnică! se burzuluieşte la mine.

Apoi, reuşeşte să mă atace din nou, iar sabia ei scânteiază.

Un alt tun explodează în apropiere, lovind şi cealaltă aripă a balirei noastre, care începe să se prăbuşească, imposibil de controlat. Dintr-odată, simt că sub mine nu mai există decât văzduhul şi picăturile de ploaie. Tot ce mai întrezăresc e un amestec înceţoşat de petice de mare şi frânturi de cer. Mă întind orbeşte să m-apuc de mâna lui Magiano, dar nu am habar unde este.

Mă izbesc cu putere de oglinda oceanului. Apa îngheţată îmi taie răsuflarea, iar eu îmi întredeschid gura într-o încercare zadarnică de a striga. Mâinile mele se zbat s-ajungă la suprafaţă. Ghiulele şi săgeţi brăzdează adâncurile, lăsând dâre de bule în urma lor. Zgomotele mute ale exploziilor îmi fac oasele să tremure. Plămânii mei urlă după aer. Aceasta este lumea de dincolo, iar

eu îi voi întâlni pe zei în zorii zilei!

Teama zăvorâtă înăuntrul meu îşi recapătă libertatea, iar puterile mele îmi scapă de sub control. Pentru o clipă, îmi amintesc cum m-am simţit când m-am aflat pe rug, la doar un ţol de lemnele care îmi ardeau la picioare, la doar un pas de moarte. Simt că forţa îmi revine, sporită, iar şoaptele, vocile din mintea mea, parcă iau şi ele foc.

Apoi, zăresc flăcările şi lumina de deasupra mea şi îmi întorc chipul spre ele. Lovesc cât de tare pot, iar cerul se apropie.

Răzbesc la suprafaţă! Zgomotele înăbuşite din jurul meu devin asurzitoare. Îmi întorc faţa spre cer, martoră la iluzia teribilă pe care am pictat-o în noaptea furtunoasă: o creatură monstruoasă, făcută din ocean şi din urgia naturii, care creşte, acoperind aproape întregul cer cu aripile sale, cu ochii stacojii arzându-i în găvane, cu gura colţoasă atât de căscată, încât pare să i se întindă de la un capăt la celălalt al feţei. Lasă să îi scape un strigăt care zguduie lumea. Îi simt chemarea din adâncul oaselor. La bordul celei mai apropiate nave, inchizitorii şi soldaţii din Beldain cad în genunchi, acoperindu-şi feţele, îngroziţi.

Dintr-odată, o perdea de vânt mă împinge afară din apă.

Să fie, *oare*, *Lucent aceea care mă salvează*? mă întreb.

Nu, de bună seamă că nu, pentru că un braţ puternic şi sigur mă cuprinde. Izbăvitorul meu este Magiano, care-i imită talentul aparte lui Calcă-Vânt.

Întrezăresc cioturi de lemn, apoi carena imensă a unei nave.

Este corabia reginei Beldainului!

Trandafirul meu ne trimite într-o parte, ţinându-şi braţul încă ferm încolăcit în jurul mijlocului meu.

Plutim pe deasupra frânghiilor şi aterizăm greu pe punte. Izbitura mă aruncă pe jos. Mă rostogolesc de câteva ori, apoi mă opresc. Imediat, încerc să mă ridic în picioare. Mă căznesc să respir. În apropiere, Magiano se împinge în palme şi în genunchi, apoi sare în picioare. Soldaţii şi mateloţii sunt peste tot, manevrând tunurile şi aruncând săgeţi aprinse spre navele kenettrane. Enzo este deja aici, ghemuit pe punte. Legătura dintre noi tremură din nou. Michel este sus, pe velatură, iar Raffaele, la cârmă, cu ochii pironiţi asupra noastră.

O altă haliră trece pe deasupra capetelor noastre. O clipă mai târziu, Teren cade şi el pe punte, într-un vârtej de veşminte albe şi armură argintie, cu mantia de inchizitor atârnându-i, complet udă, de jur-împrejur. Ochii îi lucesc ca ai unui nebun, mai rătăciţi decât i-am văzut vreodată.

O perdea de apă se revarsă asupra noastră, şi îmi ridic privirea doar pentru a o vedea pe Maeve cum sare de pe zburătoarea ei drept lângă noi, cu o mişcare graţioasă. Lucent o urmează, purtată de o pală de vânt.

— Predaţi-vă de îndată! strigă Teren spre Maeve. Şi daţi ordin flotei voastre să se retragă!

Este o privelişte bizară, să văd că Inchiziţia e de partea noastră. Ploaia se scurge de pe bărbia lui

Teren.

— Altfel, acest golf îţi va fi mormântul, Maiestatea Ta! adaugă el.

Maeve izbucneşte în râs şi face semn spre ocean, unde navele de război din Beldain continuă să avanseze, neabătute.

— Ţi se pare c-ar fi cazul să ne predăm, maestre Santoro? îi strigă, la rândul ei, cu o voce neînduplecată. Voi sta pe tronul kenettran până la ceasul prânzului.

Şi, zicând acestea, regina îi face un semn mezinului său, Tristan, care se repede pe dată în faţă. Trebuie să recunosc că prinţul beldain are o viteză impresionantă. Într-o clipă, se grăbeşte spre noi, cu sabia scoasă, iar în următoarea, a şi ajuns la Teren şi îl atacă. Dintr-odată, îmi amintesc de Dante, Pumnalul căruia i se spunea *Păianjenul*, prima mea victimă, iar amintirea face energia să mă străbată ca un şuvoi înviorător.

Îl va despica pe Teren în două! îmi spun.

Dar fostul inchizitor general nu iroseşte nicio clipă. Scoate două pumnale de la cingătoare, îşi pleacă fruntea, ca şi cum ar accepta duelul, şi îi zâmbeşte lui Tristan. Îi zădărniceşte apoi atacul prinţului, iar zgomotul metalului care se loveşte de metal răsună puternic.

Lângă mine, Magiano se răsuceşte şi se aruncă în sus. Cozile sale împletite sunt purtate de vânt în spate, complet ude şi strălucind datorită ploii şi apelor oceanului, şi, în clipa asta, nu mai văd în faţa ochilor un simplu muritor, ci pe însuşi îngerul bucuriei, al cărui extaz sălbatic cuprinde tot ce e în

jur şi a cărui putere este copleşitoare. Îl văd cum trage adânc aer în piept. Este înconjurat de Tinere Elite. Puterea lui a ajuns la apogeu.

Şi Trandafirul meu trimite o pală de vânt spre Maeve, care o loveşte şi o aruncă pe jos. În acelaşi timp, trimite şi o coloană de foc în direcţia ei. Lucent reuşeşte să intervină la timp, ridicând-o şi purtând-o pe Maeve, cu ajutorul unei alte pale de vânt, în afara pericolului, însă pentru scurtă vreme, fiindcă şarlatanul se năpusteşte spre ele, cu ambele lui pumnale scoase din teacă, şi aruncă unul spre regină.

Însă arma lui dispare înainte să o poată atinge pe ocârmuitoarea Beldainului, reapărând în mâna lui Michel.

Atunci Magiano aruncă spre Raffaele un alt pumnal care se îndreaptă drept spre gâtul acestuia. Enzo este acela care îl salvează pe Mesager şi, de data asta, prinţul pare să nu mai fie decât un vârtej de mişcări nespus de iuţi, iar el sare şi opreşte pumnalul cu propria sabie, aruncându-i lui Magiano o privire de-a dreptul ucigătoare. În acelaşi timp, Raffaele azvârle şi el spre mine ceva care sclipeşte în beznă. O sticluţă, din câte îmi pot da seama, care se sparge la picioarele mele. Sar înapoi, tocmai când o creatură ţâşneşte dintre cioburi. Este o făptură mititică, de culoarea pielii, care pare să aibă sute de picioruşe şi ale cărei falei îmi caută tălpile. Sar din nou, când se repede să mă atace. Creşte sub ochii mei!

Când creatura sare la mine a treia oară, o calc cu talpa cizmei. Reuşesc să-i prind partea din

spate. Se zbate, încercând să mă muşte, dar îmi scot pumnalul şi o înjunghii, strivindu-i trupul de scânduri.

Energia îmi geme în urechi. Lupta din jurul nostru m-a hrănit atât de mult, până când puterea mi-a ajuns la un nivel de necontrolat. Culoarea oceanului din jurul nostru se schimbă, din cenuşiu-închis în argintiu strălucitor şi apoi în turcoaz, luminat din interior, o iluzie alimentată de puterea mea în continuă creştere.

Ridic privirea şi îl zăresc pe Michel, care atârnă un pic de o vergă a greementului, iar apoi se azvârle spre mine. Ţes o iluzie de durere de jur-împrejurul lui. Se cutremură pentru o clipă, dar apoi îl simt respingându-mă cu propria forţă.

Este un artist! îmi spun. *Doar el este cel care m-a învăţat să plăsmuiesc iluzii.*

Şi acum, pare în stare să vadă prin ale mele.

— Monstrule! îmi strigă, iar eu ştiu, din durerea reflectată în vocea lui, că a aflat deja de moartea Gemmei.

Magiano aterizează lângă cârmă şi îşi îndreaptă pumnalul spre Michel. Frânghia de care atârnă acesta se desfăşoară pe neaşteptate, dispărând, doar ca să reapară pe punte. Arhitectul cade, prăbuşindu-se pe punte, iar Lucent îl prinde, cu grijă, în ultimul moment.

Cuprinsă de furie, o atac pe Calcă-Vânt cu toată forţa mea. Privirea mi se îndreaptă spre încheietura ei rănită şi mă concentrez, ţesând o iluzie care îi sporeşte înzecit durerea. Lucent cade, cu un strigăt de agonie.

Maeve sare între noi, iar iluzia mea se clatină o clipă, pentru că apariţia ei mi-a distras atenţia. Privirea reginei e numai gheaţă şi mânie. Îşi scoate sabia, iar căutătura îi devine şi mai urâtă încă.

— *Las-o*! se răsteşte ea, apoi se aruncă spre mine.

Sabia lui Sergio mă salvează. Apare ca din pământ şi respinge atacul reginei. Mă trag, împleticindu-mă, înapoi şi ridic privirea spre cer. Acolo, Violetta continuă să se rotească pe spinarea balirei. Mă priveşte şi ea, pentru o clipă.

Bubuitul îndepărtat al tunurilor ne distrage tuturor atenţia. Navele de război ale Beldainului s-au apropiat, iar soldaţii ne-au înconjurat deja. Maeve sare dintr-odată departe de Sergio şi îi strigă lui Teren:

— Sunteţi depăşiţi numeric! Ochii ei se pironesc asupra mea şi continuă: Cei din Beldain nu cred că există monstruozităţi, îmi spune. Noi, în Tărâmurile Cerului, îi respectăm pe *malfetto*. Sunteţi nişte Tinere Elite, nişte copii ai zeilor, ca şi mine. Nu avem niciun motiv să ne luptăm unii cu alţii!

Cu multă vreme în urmă, i-aş fi dat ascultare. Nu sunt o monstruozitate, o pocitanie! Sunt o Tânără Elită! Dar acum am devenit Lupul cel Alb şi sunt prea puternică să mă mai las impresionată de vorbele reginei. Aşa că îmi ridic privirea spre ea, scârbită dintr-odată de ramura de măslin pe care mi-o întinde. Ce păcăleală!

Nu îşi doreşte pacea. Doar a fost cât pe ce să mă ucidă. Vrea doar *să câştige*, şi să pună mâna

pe Kenettra sub masca prieteniei.

Nu toate Elitele sunt la fel şi nu toate Elitele pot fi aliate!

Nu îi răspund, ci îi fac un semn din cap lui Enzo.

— Enzo! strig eu.

Puterea mea se creşte, odată cu a lui.

— Nu ţi se va supune, Lupule cel Alb! se oţărăşte Maeve la mine. Dar îi simt nesiguranţa în voce când continuă: De acum ştie adevărul. Este unul dintre Pumnale, este unul dintre noi!

Nu şi dacă am un cuvânt de spus! mă gândesc, încleştându-mi maxilarul.

Prin frânghia de energie dintre noi, îmi întind firele şi îi caut inima.

Te voi supune controlului meu! îmi spun.

Prinţul se apropie. În mâinile sale înmănuşate ţine două pumnale, iar chipul îi este o mască a mâniei.

— Eşti o trădătoare, Adelina! îmi răcneşte el.

Puterea mi se clatină când îi aud cuvintele. Inima mea, legătura mea, nu-mi pot da seama care din ele, îşi doreşte apropierea lui şi tânjeşte după el.

— N-am făcut decât să îmi apăr viaţa! îi strig, în mijlocul haosului.

— Ai spus atâtea minciuni! mă acuză Enzo.

Energia legăturii dintre mine şi el se schimbă, făcând să se răstoarne balanţa puterii. Firele care, cu doar o clipă în urmă, au fost înfăşurate atât de sigur în jurul inimii lui Enzo încep să slăbească. Ceva pulsează înapoi. Mă lupt pentru a căpăta

controlul, dar, pe neaşteptate, energia lui Enzo se revarsă spre mine, căutându-mi *mie* inima! Este aceeaşi senzaţie pe care am avut-o imediat după ce s-a întors din lumea de dincolo, când am rămas singuri şi energia lui m-a copleşit şi a învins-o pe a mea.

— *Te iubesc*! îi strig. Nu am vrut să văd cum duşmanii noştri, cei din neamul beldain, te foloseau pentru a le sluji propriile interese. Tot ce fac e să-ţi fure tronul, chiar nu vezi? Pumnalele tale dragi sunt acelea care şi-au trădat ţara!

Mă opresc când puterea lui Enzo mă loveşte iar, prin legătura noastră, şi mă face să mă chircesc de durere. Îşi încleştează pumnii. Pe chip i se aşterne expresia suferinţei.

— Aproape că l-ai ucis pe Raffaele în arenă! îmi strigă, la rândul său. Ai omorât-o pe Gemma! Tu nu-i foloseşti pe alţii pentru propriul câştig? Pe noile tale Tinere Elite? Războiul acesta… ţelul tău nu e tot să obţii tronul? Pe mine? Vocea i se frânge un pic, şi, dincolo de furia lui, se simte o durere adâncă: Dar cum ai putut să faci aşa ceva?

Vorbele lui îmi învârtejesc şoaptele din minte care sunt furioase de-acum, la fel ca mine.

— Şi de la cine-am învăţat oare să mă port aşa? mă răstesc. *Cine m-a învăţat să mă folosesc de alţii pentru propriile interese*?

Ochii lui Enzo se umplu iar de întuneric.

— Te-am iubit cândva! spune el. Dar, dac-aş fi ştiut ce aveai să-i faci lui Raffaele, în arenă, dac-aş fi ştiut ce urma să îi faci Gemmei, te-aş fi ucis cu mâna mea de îndată ce mi s-ar fi ivit ocazia.

Cuvintele lui se implântă în mine ca nişte pumnale, unul câte unul. Mă simt cuprinsă de un val de durere, iar furia continuă să-mi ţină inima în menghina ei. Cât de uşor îmi întoarce spatele! Cât de iute uită trădările propriilor Pumnale! Scrâşnesc din dinţi, printre lacrimi.

— Hai s-o văd şi p-asta! strig din răsputeri. Încearcă numai, să vedem ce-o să se-ntâmple!

Acum, ochii lui Enzo au devenit complet negri. Simt cum energia lui o învinge pe a mea şi mă învăluie în căldură. Încerc să îmi mişc mâinile sau picioarele, dar nu izbutesc.

Nu! *Nu*! *Nu*!

Se repede spre mine, să mă atace.

Îmi arunc iluziile asupra lui, învăluindu-l în mrejele lor. Se clatină pe picioare, trăgându-se înapoi, pentru o clipă, zgâriindu-şi faţa – căci e încredinţat că un tăiş fierbinte îl înjunghie în ochi. Dar, cumva, prin legătura noastră, Enzo e în stare să-şi dea seama care dintre fire sunt reale şi care sunt doar fantasme, aşa că dă la o parte pânza ţesută de mine, apoi clatină din cap, îşi aţinteşte ochii asupra mea şi îşi trimite focul spre mine.

Enzo, *nu*!

Ridic braţele şi scot un strigăt. Aşadar, după toate câte mi s-au întâmplat, acesta e felul în care voi muri: arsă de vie, aşa cum ar fi trebuit să pier cu mult timp în urmă.

Flăcările îmi ard pielea. Dar, apoi, o clipă mai târziu, o rafală de ploaie rece ca gheaţa mă loveşte cu putere, stingând focul. Forţa valului mă aruncă în genunchi. Când ridic privirea, îl văd pe Sergio,

agăţat de spinarea unei balire, chiar deasupra noastră. Când se răsuceşte în spirală, aripile enorme ale creaturii împrăştie apă peste punte.

Enzo îşi ridică şi el privirea. Momentul acesta de neatenţie este exact ce îmi trebuia! Profit de ocazie, mă ridic în picioare şi îmi azvârl firele de energie prin legătura dintre noi. Enzo tresare, când ghearele mele se înfig din nou în el, redându-mi controlul. Se cutremură, mă mai respinge o dată, însă apoi se opreşte. Cade în genunchi pe punte, respirând cu greu. În apropiere, Enzo se ghemuieşte şi el. Are capul plecat. Suntem amândoi epuizaţi.

— Trăieşti numai şi numai fiindcă aşa am hotărât eu! şuier, cu dinţii încleştaţi.

Furia mea sporeşte, umplându-mi fiecare părticică a corpului. Nu îl mai văd pe băiatul pe care l-am iubit cândva. Abia dacă mai întrezăresc ceva în jur.

Şoaptele din mintea mea mă copleşesc, preluând controlul. Vocea nu îmi mai aparţine, ci a devenit a lor şi numai a lor când închei:

— Şi vei face întocmai cum îţi poruncesc!

Încă o dată, ajung la el prin legătura noastră şi trag cu putere.

Dă foc lumii ăsteia, *Enzo! Foloseşte tot ce ai*! îi cer fără vorbe.

Enzo întoarce capul spre cer. Trage adânc aer în piept, cu un şuierat.

Raffaele face un pas în faţă.

— Nu! strigă Mesagerul, dar e prea târziu de-acum.

Din mâinile lui Enzo erup flăcările.

Focul sare peste greementul navei şi se repede pe deasupra apei, în toate direcţiile. Cel mai apropiat cerc de nave de război se aprinde pe loc. De pe fiecare vas, vâlvătăile radiază şi aprind cerc după cerc, până când cuprind întregul fagure de nave. Fiecare Tânără Elită de la bordul navei noastre încremeneşte, nemaifiind în stare decât să privească. De pe navele care sunt mistuite de foc răsună strigăte.

Puterea lui curge fără întrerupere, cuprinzând totul. Exploziile ne asurzesc, când flăcările ajung la tunurile de la bordul navelor. Suntem cu toţii aruncaţi în genunchi. Simt adevăratul cutremur produs prin lemnul punţii. Focul lui Enzo arde tot mai departe, până când întreaga flotă beldainăeste cuprinsă de vâlvătăi, iar toate navele sunt unite de linii de foc, cât poţi vedea cu ochii. Flăcările par să lingă de acum însuşi cerul. Înclin capul şi las ploaia să mă ude, să spele această senzaţie de întunecime. Sunt iarăşi în noaptea aceea din timpul serbărilor închinate Lunilor de Primăvară, cu multă vreme în urmă, când Pumnalele au dat foc portului Estenziei.

Într-un târziu, Enzo îşi pleacă fruntea. Îşi lasă umerii în jos şi cade în genunchi. Scoate un geamăt şi, când îl privesc mai bine, îmi dau seama că arsurile oribile care i-au distrus pielea i s-au întins acum până la coate, iar pielea îi este făcută scrum. Ochii săi rămân ca nişte lacuri negre şi un cerculeţ de foc îl înconjoară încă.

În jurul nostru, navele de război din Beldain

continuă să ardă. Maeve priveşte, fără să îi vină să creadă. Este pentru prima oară când o văd redusă la tăcere.

Teren le face semn inchizitorilor să se apropie. Un zâmbet triumfător i se citeşte de acum pe chip. Îmi ia o clipă să îmi dau seama că, poate, crede că am făcut totul *pentru el*.

— Vreau să-mi aduceţi capul ei! ordonă el, arătând-o cu sabia pe Maeve.

Însă regina Beldainului reacţionează imediat. Lucent schimbă o privire cu ea, apoi cheamă vântul şi o trimite spre cer. Unul dintre fraţii ei zboară pe lângă ea, apoi se întinde, o apucă de braţ şi o trage pe spinarea balirei sale.

Dar privirea mea e aţintită asupra lui Raffaele care tocmai se îndreaptă spre Enzo, ai cărui ochi sunt încă doar întuneric lichid şi al cărui chip pare încremenit într-o grimasă care îi arată furia. Cercul de foc tot mai arde la picioarele sale. Nu ştiu de ce mă opresc să mă uit la Raffaele. Poate că mereu am făcut-o, captivată de frumuseţea lui. Chiar şi acum, în mijlocul morţii şi al distrugerii, se mişcă mereu cu o graţie nepământeană. Atenţia sa este aţintită numai asupra prinţului. Priveliştea îmi frânge inima şi într-o părticică din mine, ce-i drept, una nespus de mică şi de stingheră, se aprinde o scânteie care prinde să lumineze.

Raffaele ajunge la Enzo. Flăcările îi ard încă mâinile, însă nu face nicio mişcare pentru a ataca, ci se mulţumeşte să aştepte până când Raffaele se întinde şi îl cuprinde cu mâna după ceafă, apoi îl trage mai aproape, astfel încât frunţile li se ating.

Lacrimile curg în voie pe faţa lui Raffaele. Dintr-odată, îmi amintesc cum arăta în ziua în care mi-a întors spatele, felul în care a închis ochii când l-am implorat să-mi permită să rămân. Are aceeaşi expresie acum.

Enzo mijeşte ochii. Se mişcă, parcă pentru a prinde încheietura lui Raffaele cu mâinile lui dogoritoare, pentru a-i da foc şi a-l face să ardă de viu din interior.

— Nu! îi şopteşte Raffaele şi, chiar dacă ochii lui Enzo rămân întunecaţi, Raffaele nu se fereşte, rămânând neclintit pe loc, înconjurat de flăcări.

Ochii lui Enzo strălucesc. Se uită la Raffaele, nedumerit, buimăcit, şi îşi pleacă faţa spre el. Mesagerul se apleacă înainte, închide ochii şi îşi sprijină capul pe umărul lui Enzo. Nu trebuie să îi ating ca să ştiu că energia lui Raffaele curge acum prin Enzo, vindecându-l şi liniştindu-l, alungându-i orice brumă de furie.

Pentru o clipă doar, Raffaele îmi aruncă o privire. Ochii săi cu sclipiri de nestemate sunt de-a dreptul răpitori, în lumina flăcărilor.

— Nu! repetă el, de data aceasta, spre mine.

Teren mârâie de-a dreptul. Face un pas înainte acum, gata să îl atace pe Raffaele.

— Violetta! strig.

Sus, în aer, surioara mea îmi răspunde. Apoi se întinde şi trage.

Teren strigă, atunci când puterea îi dispare, iar Maestra-Păpuşar preia controlul. Trag şi eu, amarnic. Firele de întuneric se strâng în jurul lui, strangulându-i nervii şi făcându-l să urle. Trag cât

de tare pot, încercând să imit ce i-am făcut lui Dante. Cuiva care, şi el, merita să moară. Şoaptele din mintea mea vor să preia controlul.

— Nu îmi veţi mai porunci voi mie! mă răstesc la ele.

Teren se zvârcoleşte pe punte, în timp ce lupta continuă, în spatele nostru.

Mă întorc spre Raffaele, pentru o clipă. Nu se teme de ce i-aş putea face. Nici măcar după ce l-am torturat în arenă în halul în care am făcut-o! Tot ce simt venind dinspre el este un val de tristeţe şi, dincolo de acesta, o hotărâre de nestrămutat.

— Dacă dreptatea este ceea ce îţi doreşti cu adevărat, Adelina, îmi spune el, află că nu în felul acesta o vei dobândi!

Simt că propria hotărâre se clatină. Cum de izbutesc să găsesc în inima mea toată răceala de care am nevoie pentru a-mi comite toate celelalte fapte, însă nu mă pot convinge să îl atac pe Raffaele? Sau pe celelalte Pumnale? Cum de izbândeşte să mă îmbuneze mereu, după tot ce mi-a făcut?

Îmi dau seama că şi eu plâng de acum şi nici nu mă obosesc să îmi şterg lacrimile. Teren se zvârcoleşte pe punte, lângă mine, iar Raffaele îl ia pe Enzo de mână şi îl trage pe spinarea unei halire. Nu am puterea să îi opresc. Tot ce pot face este să privesc.

Teren se ridică în picioare. Sunt obligată să îmi iau privirea de la cei doi. Violetta continuă să îi răpească puterea, însă el tot reuşeşte să-mi arunce o privire plină de ură.

— Te voi tăia în bucăţi, lupuşorule! se stropşeşte el.

Mă atacă şi abia-abia reuşesc să mă feresc de sabia lui – care îmi trece la mustaţă pe lângă umăr. Apoi el se răsuceşte şi se repede din nou spre mine. Ţâşnesc într-o parte. Strâng pumnii şi, cu puterile înnoite, arunc o iluzie peste întregul port, făcând apa să se agite de parcă ar fierbe. Apoi, privesc înapoi spre el şi îmi strâng firele de energie cât de tare pot.

La acest nivel de durere, Dante delira deja, însă Teren este încă în stare să mă privească. Eu clipesc, uimită de cât poate să reziste, chiar şi fără puterile sale.

— Ucideţi-o! le aruncă el un ordin inchizitorilor săi. *Acum*!

Oştenii îşi scot săbiile spre mine, însă nu îmi mai este teamă de ei. Nu mai au nicio însemnătate în ochii mei.

Sergio face un pas înapoi, măsurând din ochi întreaga scena, îşi scoate pumnalele de la cingătoare şi le aruncă pe amândouă cu o viteză nimicitoare. Fiecare se înfige în câte un soldat.

Magiano imită puterile lui Enzo, trimiţând coloane înalte de flăcări spre alţi vreo zece inchizitori care iau foc asemenea unor surcele uscate. Bărbaţii strigă de durere, când armurile le iau foc pe loc, arzându-i de vii. Privesc totul, bucurându-mă de răzbunare.

— Opriţi-vă! le poruncesc Trandafirilor mei.

Puntea e plină de leşurile inchizitorilor învinşi. Cei care mai sunt încă în viaţă tremură când mă

apropii de ei. Teren rămâne locului. Violetta i-a înapoiat puterile, însă el încă încearcă să îşi revină după chinurile pe care i le-am pricinuit. Mă uit cum tuşeşte şi cum se împinge în podea, încercând să se ridice. Apoi, privesc spre inchizitorii care au supravieţuit.

— M-aţi vânat şi m-aţi torturat! le spun soldaţilor. Acum, aţi văzut de ce sunt în stare. Şi aţi putut măsura puterile Elitelor mele. Am mulţi mercenari alături de mine, care preiau controlul palatului regal chiar în clipele acestea. Am o putere pe care nu puteţi nici măcar nădăjdui să o învingeţi vreodată. Pot să fiu duşmanul vostru, şi să vă privesc murind. Îmi ridic braţele către ei: Sau pot deveni *conducătoarea voastră*, care vă va aduce o glorie greu de imaginat.

Tăcere!

Inchizitorii mă privesc cu teamă şi, pentru prima dată, le văd expresiile aşternute pe chipuri, unele care-mi amintesc că, în spatele armurilor de temut şi al mantiilor albe, sunt nişte simpli oameni, în stare să fie îngroziţi şi cuceriţi. Clipesc, uimită de această constatare. Mi-am petrecut întreaga viaţă gândindu-mă la inchizitori ca la nişte obiecte, nişte creaturi fără de suflet. Dar sunt doar nişte bărbaţi obişnuiţi. Unii care pot fi convinşi, iar eu am puterea să fac asta.

— De ce vă luptaţi acum cu mine? îi întreb. Fiindcă aşa vă spune inchizitorul general? Nici el nu este mai mult decât un monstru! Le zâmbesc cu amărăciune: Mai mult, şi-a întâlnit o adversară pe potrivă.

Inchizitorii se foiesc, şovăitori şi temători... Extenuaţi.

— Urmaţi-mă! continui. Iar eu vă voi conduce în Beldain. Le vom cuceri ţara şi ne vom răzbuna. Putem birui şi Tamoura, din Tărâmurile Soarelui, şi multe alte ţinuturi, mai îndepărtate. Ne putem extinde imperiul în moduri neînchipuite. Renunţaţi la campania voastră inutilă împotriva nefericiţilor de *malfetto*! Vă temeţi de puterile noastre. Ştiu că vreţi să trăiţi. Dacă mă veţi urma, vă voi oferi tot ce v-aţi dorit vreodată. Expresia mea devine apoi necruţătoare: Ori asta, ori moartea – e alegerea voastră. Nu aveţi însă mult timp la dispoziţie. Fac un semn spre Magiano, care răsuceşte un pumnal în mână: Aşadar, ce să fie, inchizitorii mei?

Niciunul nu face nicio mişcare împotriva mea, aşa că ştiu că, din clipa asta, am un răspuns.

Îl arăt cu degetul pe Teren.

— Ferecaţi-l în lanţuri! poruncesc. Nu mai este inchizitorul vostru general şi nici regele vostru nu a devenit. Ridic capul, trufaşă: Eu sunt *regina* voastră de acum!

Pentru o clipă, cred că mă vor ignora. Sunt obişnuită cu asta.

Dar apoi, se pun în mişcare. Ei, inchizitorii, mantiile albe, inamicii tuturor *malfetto*, mă ascultă şi se îndreaptă spre Teren!

Fostul inchizitor general îl înşfacă de mantie pe primul oştean, dar este prea slăbit să îl oprească. Ceilalţi îi trag repede mâinile la spate.

— Ce faceţi? se oţărăşte el, când este legat fedeleş. Laşilor, îi daţi crezare? *Nesăbuiţilor*!

Teren mârâie un şir de imprecaţii, însă ei îl ignoră, iar eu zâmbesc.

Teama poate motiva oamenii, mai mult decât iubirea, ambiţia sau bucuria. Teama este mai puternică decât orice pe lume. Mi-am petrecut prea multă vreme tânjind după lucruri după iubire, după acceptare de care nu am nevoie cu adevărat. Nu am nevoie decât de supunerea care vine odată cu teama. Nu ştiu de ce mi-a luat atâta vreme să înţeleg asta.

Inchizitorii îl trag pe Teren în picioare. Chiar şi acum, cu toată durerea şi extenuarea, în ciuda lanţurilor grele, se zbate în strânsoarea lor, făcându-şi cătuşele grele de fier să zăngănească. Spre surprinderea mea, îmi zâmbeşte. E un surâs plin de suferinţă, de amărăciune, al cuiva căruia i-a fost frântă inima. Obrajii îi sunt uzi din cauza lacrimilor şi ploii. Ochii îi strălucesc încă de nebunie, şi îmi dau seama că rătăcirea lui a fost pricinuită de moartea Giuliettei.

— De ce nu mă ucizi, lupuşorul meu? mă întreabă.

Vocea sa este ciudat de calmă acum, răguşită din cauza unei dureri pe care nu i-am mai desluşit-o în glas înainte.

— Da, presupun c-aş putea s-o fac!

— Atunci, fă-o! se răsteşte el. Termină odată cu asta!

Îl privesc.

De ce nu o fac? mă întreb.

Singurul meu ochi se îndreaptă spre locul în care Raffaele a stat lângă Enzo, în urmă cu doar

câteva momente. Au plecat deja. La fel şi celelalte Pumnale. Cercetez cerul, însă nu îi mai văd nicăieri. Se retrag, cu ce a mai rămas din flota beldainã.

Mă apropii de Teren şi mă aplec, ca privirea mea să fie la acelaşi nivel cu a lui. Privesc ploaia care îi inundă chipul. Când l-am văzut pentru prima oară? Când eram înlănţuită pe rug, firește, iar el a venit să mă privească aşa cum îl privesc eu acum. Cât de îngâmfat fusese, atunci, cu chipul lui frumos, ca sculptat, şi cu ochii lui nebuni, care parcă pulsau. Zâmbesc, dându-mi seama că am făcut schimb de locuri.

Mă aplec aproape de urechea lui, aşa cum a făcut şi el, atunci.

— Nu! îi spun. Te voi păstra în viaţă, până în ziua în care *voi alege* să nu o mai fac. Ai distrus şi ai rănit tot ce mi-a fost drag vreodată. În schimb, vreau să ştiu cum te face să te simţi asta. Nu te voi ucide. Te voi ţine în viaţă. Te voi chinui. Vocea mea devine o şoaptă: Până când sufletul tău va fi mort.

Teren nu poate decât să mă privească. Nu am cum să descriu expresia din ochii lui.

Puterea din timpul bătăliei mă părăseşte. Stau în picioare pe punte, lăsând ploaia să mă ude. În jurul nostru, navele de război din Beldain ard mocnit pe apele agitate. Magiano, Sergio şi Violetta privesc în tăcere. Inchizitorii stau nemişcaţi, aşteptându-mi următoarea mişcare. Pumnalele sunt înfrânte, iar Teren este prizonierul meu.

Enzo a moştenit un tron. Giulietta s-a bizuit pe

sângele ei regal. Regina Maeve conduce Beldainul fiindcă este dreptul ei dobândit prin naştere.

Dar adevăraţii conducători nu se nasc. Noi devenim conducători.

O regină plină de cruzime nu e, nici pe departe, una neîncununată de succes. Sub conducerea ei, Kenettra s-a preschimbat dintr-o nestemată sclipitoare într-o piatră dură, iar imperiul ei a devenit unul care le-a condus pe toate celelalte, o beznă care s-a întins de la soare către mare şi cer.

Imperiul Lupului, *traducere de Tarsa Mehani*

Adelina Amouteru

Prima oară când am întâlnit un inchizitor, acesta m-a târât afară dintr-un hambar şi m-a arestat, învinuindu-mă de uciderea tatei.

Camarazii lui m-au aruncat în temniţele lor pentru trei săptămâni şi m-au înlănţuit de un stâlp de fier, pe un rug. M-au vânat luni de zile, m-au alungat peste graniţe, i-au ucis pe cei care îmi erau dragi.

Cât de ciudat mi se pare că acum mă văd şi îşi ţin săbiile în teacă! Mergând pe coridoarele palatului, cu Violetta lângă mine, îi văd că se dau la o parte şi îşi coboară privirile. Eu îmi ţin fruntea sus, însă tot mă încordez la vederea atâtor mantii albe.

Mercenarii mei rătăcesc pe coridoare, cu săbiile scoase, în semn de loialitate faţă de mine. În urma noastră păşesc Magiano şi Sergio. Privesc peste umăr şi îl văd pe Magiano uitându-se pe fereastră, spre portul care arde, cu o expresie distantă. Sergio se opreşte să discute cu unul

dintre mercenari. Eu îmi încleştez maxilarul şi îmi amintesc că, avându-i ca aliaţi, n-ar trebui să mă tem de Axa Inchiziţiei pe cât de mult o fac.

Regina lor a murit. Inchizitorul lor general este în lanţuri, fără cunoştinţă. Palatul lor regal a fost cucerit şi, mai ales, le este teamă de ce aş putea să le fac. Le simt groaza din suflete. S-a răspândit povestea despre felul în care Enzo a ridicat braţele şi a dat foc întregii flote din Beldain. Chiar şi acum, ei şuşotesc încă despre felul în care l-am făcut pe Teren să se chircească, în agonie. Despre felul în care Trandafirii mei au vânat un Pumnal care-şi călărea balira, şi despre cum un fulger l-a lovit şi l-a ucis.

Le simt frica şi o folosesc să-mi readun forţele.

Mii de oameni s-au adunat în jurul palatului regal. Când soseşte dimineaţa, în sfârşit, iar razele soarelui pătrund prin norii întunecaţi, în raze înguste, luminând şiroaiele de ploaie, ne croim drum spre încăperile regale. Trebuie să mă adresez poporului şi trebuie să fiu pe măsura rolului pe care-l voi juca. Voi ieşi la balcon, cu capul sus, împlinindu-mi fantezia de copilă, de pe vremea când locuiam încă în casa tatălui meu.

De acum, veţi trăi o nouă eră. Începând de astăzi, maltratarea unui malfetto se va pedepsi cu moartea. Nimeni nu va mai trăi cu teamă, câtă vreme jură credinţă acestei coroane. Voi fi regina voastră şi voi readuce gloria Kenettrei.

— Maiestatea Voastră, spune Magiano, când intrăm.

Când mă întorc spre el, face, iute, o plecăciune

în faţa mea.

Ochii săi sunt încă distanţi, de o politeţe rece.

— Vă las să vă pregătiţi, adaugă. Nu aveţi nevoie de un hoţ pe balconul regal.

— Nu mai e nevoie să fii hoţ, îi răspund.

Magiano zâmbeşte şi, pe moment, vechea flacără i se reîntoarce în priviri. Face un pas spre mine. Mi se pare că ar vrea să îmi ia mâna, dar hotărăşte să nu o facă totuşi şi îşi lasă braţul să cadă înapoi pe lângă corp. Asta mă dezamăgeşte.

— A fost o victorie uimitoare! murmură el.

În ochii lui pot zări cum se reflectă ultimele momente ale bătăliei, în vocea lui aud ecourile strigătelor sale, scoase pe când ne aflam la bordul navei reginei Maeve. De undeva, de departe, Enzo mă cheamă, prin legătura dintre noi, iar eu mă cutremur. Vreau să îi iau mâna lui Magiano într-a mea, de parcă numai el m-ar putea trage înapoi.

Dar gândurile acestea sunt repede înlocuite de amintirea ultimelor cuvinte pe care mi le-a adresat Enzo, în bătălie. De imaginea ochilor săi înnegriţi complet: *Te-aş fi ucis cu mâna mea de îndată ce mi s-ar fi ivit ocazia.*

Are dreptate, firește! Să fi fost în locul lui, nu aş fi zis nici eu altceva. Nu mai încape nicio îndoială: de acum înainte suntem duşmani. Ridic scuturile în jurul inimii mele, iar ataşamentul meu faţă de pasiune se stinge şi moare. Acesta e singurul meu mod de a mă apăra.

Aşa că nu mă întind să îi cuprind mâna lui Magiano.

— N-aş fi putut face nimic fără ajutorul tău, îi

spun, în schimb. Şi fără al lui Sergio.

Magiano ridică din umeri. Mă priveşte scurt. Ce vede, oare? Apoi, râde încetişor.

— Arătaţi-mi doar în ce direcţie e vistieria regală, Maiestatea Voastră! îmi cere el, fluturând o mână prin aer. Se întoarce iute cu spatele, însă, înainte, îi surprind o urmă de tristeţe pe chip: Şi-apoi, veţi şti mereu unde să mă găsiţi.

Îi zâmbesc, la rândul meu. Surâsul meu este dulce-amărui. Fac semn unui inchizitor să îi arate, iar soldatul îmi aruncă o privire neliniştită. Magiano îl urmează, dar se opreşte pentru moment să mă privească iar. Zâmbetul lui este şovăielnic.

— Adelina, spune el. Să ai grijă!

Apoi ne părăseşte, iar eu îi simt de îndată lipsa.

După ce a dispărut pe coridor, dau afară din cameră pe toată lumea, cu excepţia Violettei, şi poruncesc să se închidă uşile. Inchizitorii nu îndrăznesc să ezite şi îmi execută ordinul imediat. Cât de ciudat este să pot spune ceva şi să îi văd cum îmi dau ascultare! Aproape că îmi vine să râd. Camera este învăluită de tăcere, şi tot ce auzim este tumultul oamenilor de afară.

Tăcem şi noi mult timp.

— Cum te simţi? mă întreabă Violetta, într-un târziu, pe un ton scăzut.

Ce pot să spun? Simt totul. Satisfacţie. Singurătate. Mă simt derutată, nesigură unde mă aflu şi cum am ajuns aici. Inspir cu greu.

— Mă simt bine!

— Să ştii că el ţine la tine, murmură Violetta şi îşi întoarce capul în direcţia uşilor închise.

Magiano, adică. L-am văzut stând de pază la uşa ta, să se asigure că nu mai ai parte de coşmaruri sau iluzii.

Cuvintele ei răsună în mine, şi eu mă surprind uitându-mă spre uşile închise. Mi-aş dori să nu-l fi trimis la vistierie. L-aş fi întrebat de ce mi-a spus să am grijă, ce vede când mă priveşte. De ce părea atât de trist.

— Ştiu, îi spun.

— Tu ţii la el?

— Habar n-am, îi mărturisesc.

Violetta mă priveşte lung. Ştiu că poate auzi în glasul meu dovada că el înseamnă pentru mine mai mult decât vreau să recunosc. Oftează, apoi îmi face semn să o urmez şi se îndreaptă spre treptele care duc la tron. Paşii noştri răsună la unison. Se aşază pe treapta cea mai de jos, iar eu, lângă ea.

— Lasă-l să-ţi intre-n suflet! îmi spune. Ştiu că ai reţineri. Se uită la sala tronului, lungă şi pustie: Ţine-l aproape! Iubirea sa este blândă şi cheamă lumina din tine.

Ochii ei se opresc asupra mea.

O voce şopteşte cu furie în mintea mea, împotrivindu-se sfatului ei.

— Îmi spui asta fiindcă tu crezi că-l iubesc?

— Îţi spun asta fiindcă te linişteşte, îmi răspunde, cu un ton neobişnuit de muşcător. Vei avea nevoie de asta.

— De ce?

Violetta nu mai zice nimic însă. Îi privesc mişcările mărunte – pielea care i se strânge în jurul

ochilor, felul în care îşi încleştează mâinile, în poală. Cu siguranţă îmi ascunde ceva! Din nou, şoaptele din mintea mea dezaprobă.

— Ce s-a-ntâmplat? o întreb, de data asta cu mai multă fermitate.

Mâinile neliniştite ale Violettei se despart. Una din ele pătrunde într-un buzunar al fustei. Înghite, apoi se întoarce spre mine.

— Am găsit ceva la bordul navei reginei Maeve, începe ea. M-am gândit că e înţelept să îţi spun mai târziu, când vom avea un moment doar pentru noi.

— Ce este?

— Cred că este… de la Raffaele. Violetta şovăie, apoi adaugă: Uite!

Se scotoceşte iar prin buzunare şi dă la iveală un pergament mototolit. Îl desfăşoară şi îl deschide în faţa noastră. Capetele noastre se apropie. Îmi mijesc singurul ochi, încercând să pricep ce sens au cele pe care le văd: o grămadă de schiţe, presărate cu tot soiul de notaţii scrise cu caligrafia superbă, de neconfundat, a lui Raffaele.

— Da, încuviinţez, luând pergamentul de la Violetta. Este, fără îndoială, scrisul Mesagerului.

— Întocmai! spune Violetta.

Îmi trec mâna peste pergament, imaginându-mi cum peniţa dibace a lui Raffaele alunecase pe suprafaţa acestuia. Îmi amintesc cum scria pagini după pagini de notiţe despre Tinerele Elite, la Curtea Fortunata, cum înregistra mereu tot ce vedea în timpul pregătirii mele. Doar el este Mesagerul, de fapt, şi sarcina lui este de a ne

imortaliza, pe noi şi puterile noastre, în scris. Încep să citesc pergamentul.

— E vorba despre Lucent, spune Violetta. Îţi aminteşti noaptea aceea din arenă, când Lucent şi-a rupt încheietura?

Încuviinţez. Mâinile încep să-mi tremure în timp ce citesc notiţele lui Raffaele.

— El scrie aici… că încheietura lui Calcă-Vânt nu s-a rupt în toiul luptei, ci pentru că puterile ei… abilitatea ei de a controla vântul, de a mişca aerul… Violetta inspiră adânc, apoi adaugă: Adelina, încheietura lui Lucent s-a rupt fiindcă puterea ei a început să o consume! Vântul îi goleşte oasele! Se pare că, pe măsură ce devenim mai puternici, trupurile ni se deteriorează tot mai repede.

Clatin din cap, fără să pricep.

— Ce sugerează…? mă mir. Că noi…?

— Că, în câţiva ani, lui Lucent i se va trage moartea din cauza asta! explică Violetta.

Mă încrunt.

Nu poate fi adevărat!

Mă opresc şi o iau de la capăt, analizând schiţele lui Raffaele, citindu-i însemnările, întrebându-mă ce îmi scapă. Violetta interpretează greşit, cu siguranţă! Privirea mea se opreşte asupra schiţelor desenate de Raffaele, care reprezintă fire de energie din aer, asupra observaţiilor sale despre Lucent.

Vântul îi goleşte oasele! *Lui Lucent i se va trage moartea din cauza asta*!

Dar asta înseamnă…

Citesc mai departe, găsind o notiţă scurtă despre Michel, în partea de jos a pergamentului. Cu cât citesc mai repede, cu atât îmi dau seama mai bine ce spune: că, într-o zi, Michel va muri, fiindcă trupul său va sângera în urma purtării obiectelor prin aer. Că Maeve nu va mai putea face faţă otrăvurilor din lumea de dincolo. Că trupul lui Sergio va seca, fiindcă nu va mai fi în stare să reţină apa. Că Magiano va înnebuni fiindcă imită puterile altora.

— Nu este cu putinţă aşa ceva! şoptesc.

Violettei îi tremură vocea când spune:

— Raffaele afirmă că noi, Tinerele Elite, suntem în primejdie.

Că suntem condamnaţi să rămânem veşnic tineri! înţeleg.

Tac. Apoi, clatin din cap. Marginile pergamentului se îndoaie între degetele mele.

— Nu! Nu are niciun sens! spun eu, întorcându-mă spre Violetta şi apropiindu-mă de fereastră.

De aici, putem vedea agitaţia de jos, putem auzi zgomotul miilor de civili nesiguri şi de *malfetto* neliniştiţi, căci nimeni nu are habar cum e să fii ocârmuit de o Tânără Elită.

— Abilităţile noastre sunt *puterile* noastre, mă opun. Cum ar putea Raffaele să ştie asta doar dintr-o încheietură ruptă?

— Dar are sens, de fapt! murmură Maestra-Păpuşar. Trupurile noastre nu au fost create să aibă asemenea puteri. Om fi noi copiii zeilor, însă *nu suntem* zei. Nu vezi? Febra sângelui ne-a lăsat legaţi de energia nemuritoare în aşa fel, încât

trupurile noastre fragile, muritoare, nu pot spera să reziste.

În timp ce Violetta vorbeşte, sunetul vocii sale se schimbă. Dulceaţa ei, care-mi aminteşte atât de mult de vocea mamei, devine ceva straniu, un cor de voci ascuţite, care-mi trimit un fior pe şira spinării. Mă las pe spate, ostenită. Şoaptele din mintea mea îmi aruncă în faţă o amintire – îmi amintesc de sora mea şi de mine, singure într-o cameră, în timp ce puterea ei e folosită împotriva puterii mele.

Mă gândesc la mâinile arse ale lui Enzo… La iluziile mele care au devenit de necontrolat, la halucinaţiile şi la crizele mele de furie… La dificultatea de a recunoaşte chipuri familiare, care se transformă în chipuri străine… Ştiu că totul este adevărat, ştiu asta cu o siguranţă care-mi îngheaţă sângele în vene.

Puterea mea de a ţese iluzii îmi distruge mintea, la fel cum puterea lui Lucent îi frânge oasele!

Nu! şopteşte ceva din mintea mea.

Sună grav, iar şoaptele sunt mai neliniştite decât de obicei.

Ea te minte! *Vrea ceva de la tine*!

— Vom muri cu toţii, spune Violetta, cu noua sa voce care sună ca un cor.

Mă străbate un fior de teamă. De ce vorbeşte aşa?

— Nu ne-a fost niciodată menit să trăim…

— Asta nu li se poate întâmpla tuturor Elitelor, mă opun eu. Privirea mea se opreşte asupra ei: Şi

tu? N-ai simţit încă niciun efect doar!

Clatină din cap.

— Eu nu sunt puternică, Adelina, îmi răspunde.

Dinţii îi sclipesc. Chiar am văzut asta? Pentru o clipă, mi s-a părut că are colţi.

— Nu aşa ca tine, ca Lucent sau ca Enzo. Eu doar iau puterile altora. Nu am nici măcar însemne. Dar, într-o zi, probabil că mă voi deteriora şi eu, fiindcă este inevitabil.

Mă îndepărtez de ea.

Este periculoasă, spun şoaptele, acum mai puternice. *Stai departe de ea*!

— Nu. Vom găsi o cale, murmur. Suntem aleşi de zei. *Trebuie* să existe o cale.

— M-am gândit la asta. Singura cale este să ne îndepărtăm permanent puterile, spune Violetta.

La asta, şoaptele din mintea mea scot un urlet asurzitor. Teama care mi se târăşte pe spinare se transformă din pârâiaş în fluviu. Mugeşte spre mine.

Ce fel de viaţă va fi aceea fără puteri? mă întreabă vocile.

Încerc să-mi închipui cum ar fi lumea fără capacitatea mea de a transforma realitatea. Fără adrenalina care dă dependenţă, pricinuită de beznă şi de teamă, fără puterea pură de a crea orice doresc, oricând doresc… Cum poate fi viaţa fără toate astea? Clipesc, şi, pentru o clipă, iluziile mele scapă de sub control, ţesând pentru mine o imagine a vieţii mele de dinainte: neajutorarea pe care am simţit-o când tata mi-a luat degetul în mâini şi l-a rupt ca pe o crenguţă, felul în care

băteam slab în uşa încuiată, cerşind apă şi mâncare, felul în care mă ascundeam sub pat, suspinând, până când mâinile tatei mă apucau şi mă târau afară, să îi înfrunt pumnii.

Aşa este viaţa fără puteri! îmi amintesc şoaptele.

— Nu! îi spun Violettei. Trebuie să mai existe şi o altă cale!

Durează o clipă să îmi dau seama că Violetta mă priveşte.

Dintr-odată, simt că mă înspăimântă nespus de mult chipul ei. Mă ridic de pe trepte şi mă trag înapoi.

— Să nu mă atingi! şoptesc.

— Adelina, am văzut cum starea ta se înrăutăţeşte tot mai mult în ultimele luni.

Violetta vorbeşte cu lacrimi în ochi. Dar de ce arată lacrimile ei ca şi cum ar fi pătate cu sânge? Clipesc.

Iluziile mele! înţeleg. *Probabil că mă copleşesc din nou*!

Dar vocile din mintea mea îmi alungă aceste gânduri şi îmi împuiază capul cu şi mai multă teamă.

— M-am înfrânat de multe ori şi nu am spus nici pe departe tot ce voiam, fiindcă nu vreau să te superi pe mine, continuă Maestra-Păpuşar. Am văzut cum puterile tale au luat-o razna, te-am văzut îngrozită de iluzii, de lucruri care nu există aievea. Violetta priveşte spre unul dintre pereţii sălii, acolo unde aurul stâlpilor ne reflectă imaginea: Priveşte, *mi Adelinetta*! şopteşte ea. Te

poţi vedea?

Abia dacă recunosc fata reflectată pe suprafaţa stâlpului. Partea cicatrizată a chipului ei este plină de furie. Cearcăne negre umbresc pielea de sub ochiul teafăr. În expresia mea există o sălbăticie şi o neîndurare pe care nu mi le amintesc. În spatele meu plutesc stafii, creaturi cu colţi şi ochi sclipitori. Ştiu imediat că acelea sunt şoaptele din mintea mea. Se înghesuie în reflexia de pe stâlp până când încep să-şi sape cu ghearele drum afară din ea, spre podea.

Îmi întorc privirea de la ele, înapoi spre Violetta. Ochii ei sunt încă însângeraţi.

— Momentele acelea sunt trecătoare! mă răstesc la ea, mărind distanţa dintre noi. *Trebuie să ies de aici*! Nimic mai mult. Îmi revin de fiecare dată. Ce a aflat Raffaele este greşit.

— *Nu este greşit*! se răsteşte Violetta, deznădăjduită, la rândul ei. Este adevărul gol-goluţ! Numai că tu nu vrei să îl accepţi!

— *El minte*! strig, încercând să înec vocile ale căror şoapte s-au transformat în răcnete.

Creaturile cu colţi continuă să se târască pe podea, spre noi. Încerc să le şterg cu puterea minţii, dar nu izbutesc.

— Mesagerul a fost *mereu* un înşelător care-i manipulează pe ceilalţi!

— Şi dacă are dreptate? mă iscodeşte Violetta, ridicându-şi braţele. Atunci? Ar trebui să aşteptăm şi să ne privim una pe cealaltă cum pierim?

Îi întorc spatele, apoi mă răsucesc pe călcâie.

Este sora ta, mârâie şoaptele. *Cum de nu te*

înţelege deloc?

— Îţi dai seama ce-nseamnă puterea mea pentru mine? Este însăşi viaţa mea. Nu există nimic mai important pentru mine. Mi-a oferit toate acestea.

Şi fac semn spre sala opulentă, spre marmura vrâstată cu aur, spre draperiile frumoase. Totul reprezintă răsplata *răzbunării mele*.

— Încerci să-mi spui că vrei să-mi iei toate astea? Ai uitat de promisiunea noastră?

— Promisiunea noastră a fost să ne protejăm mereu una pe cealaltă, spune Violetta. Tu mă aperi cu iluziile tale. Mă linişteşti pe timp de furtună, ţeşi iluzii în jurul meu să mă aperi de ororile războiului. Promisiunea noastră a fost să nu ne folosim puterile una împotriva celeilalte.

Şi face un pas spre mine. Pe chip îi curg lacrimi însângerate.

— Nu lupt împotriva ta! mă asigură.

— Stai cât mai departe de mine! îi cer, printre dinţi, ridicând o mână tremurătoare.

— Ai învins, Adelina! se răsteşte Violetta.

Furia îi schimonoseşte chipul ca într-un coşmar. Poate că *este* un coşmar.

De ce este totul atât de confuz?

— Priveşte doar în jur! îmi cere. Acum ai totul. Îţi controlezi prinţul, îl controlezi pe Teren, îţi controlezi Trandafirii şi pe mercenarii tăi, controlezi o întreagă armată de inchizitori. Ocârmuieşti un întreg popor!

Respiraţia mea devine mai precipitată.

— Ei mă urmează fiindcă am puteri, îi spun.

— Te urmează fiindcă *le este teamă* de tine! îmi spune Violetta şi-şi face gura pungă. Alţi regi şi alte regine sunt şi ei umani. Conduc cu ajutorul spaimei şi al îndurării. Poţi să faci şi tu la fel! Nu ai nevoie de puterile tale aparte pentru a conduce această ţară!

Nu! îmi spun. *Vreau mai mult de-atât*. *Vreau ceva real în spatele fricii*, *vreau o asigurare că*...

— Vrei să-ţi păstrezi abilitatea de a răni, nu-i aşa? întreabă, pe neaşteptate, Violetta. Vrei să ai puteri fiindcă îţi place tot ce le poţi face altora...

Tonul ei mă îngheaţă. Şoaptele roiesc în interiorul meu şi se târăsc pe podea. Bezna se iveşte în toate cotloanele sălii tronului.

— Aşa, aşa, Violetta! o tachinez. Cuvintele îmi ies singure pe gură, cu o maliţiozitate pe care nu o pot controla: la mai spune-mi tu ce le fac celorlalţi.

Pe chipul Maestrei-Păpuşar se aşterne o expresie severă. În această clipă, surioara mea frumoasă şi blândă este de nerecunoscut.

— Distrugi oamenii! îmi strigă.

Vezi? răcnesc şoaptele. *Ţi-a întors spatele*. *A plănuit mereu să te trădeze*.

— Şi tu ce faci? mă răstesc eu. Şoaptele îmi preiau cuvintele şi este de parcă m-aş privi vorbind: Tu, virtuoasa mea surioară? M-ai lăsat să îl înfrunt singură pe tata. Ştii cum m-am simţit, zăcând însângerată pe podea, în timp ce tu căpătai rochii în camera de alături? Ştii cum a fost când tata mă ameninţa cu moartea, şi când l-am ucis? Nu! Nu *ai habar*! Te mulţumeşti să rămâi în umbră şi te aştepţi să-ţi fac mereu treburile murdare. Te

ascunzi în umbre ca să sângerez eu pentru tine. Îmi arunci o privire compătimitoare când ucid, dar nu mă opreşti. Iar acum mă judeci pentru asta?

Din ochii Violettei se varsă lacrimi stacojii.

— Aşa-i, sunt o laşă, încuviinţează ea. Aşa am fost toată viaţa şi îmi pare nespus de rău! N-am crezut niciodată c-aş avea dreptul să te opresc, după tot ce-ai făcut pentru noi, când ne-ai eliberat de tata…

— *Nu vom fi niciodată libere*, mă burzuluiesc.

Dar oare o fac eu sau şoaptele din mintea mea?

— Ştii că, până şi-acum, tot îi mai văd stafia cu coada ochiului? o întreb. Este acolo, după balustradă.

Şi îi arăt cu degetul în direcţia în care stă tata, privindu-ne, cu buzele curbate într-un zâmbet întunecat. El ridică o mână, de parcă ar vrea să încurajeze roiurile de creaturi de pe podea să se apropie.

— Atunci, lasă-mă să te eliberez! strigă Violetta.

Vocea îi sună ca un scârţâit. Îmi acopăr urechile.

— Aş prefera să mor decât să te las să îmi iei puterile, mă răstesc eu.

— Dar, în felul ăsta, chiar vei muri!

Pleacă de aici! *Eşti în pericol*! îmi strigă şoaptele.

Îi întorc spatele.

Atunci, simt. Violetta se întinde după firele energiei mele! Le îndepărtează, să nu le mai pot

atinge.

Pentru o clipă, nu pot respira. Sfâşii aerul din faţa mea, dând să apuc firele, dar au dispărut deja. Mă răsucesc, împleticindu-mă, şi o privesc pe Violetta.

Nu! *N-ar face una ca asta*!

Promisiunea noastră...

Acum, plânge de-a binelea. Lacrimile ei formează o băltoacă de sânge pe podea.

— Nu te pot lăsa să continui aşa, spune ea. Ai ucis atât de mulţi oameni, Adelina, şi asta te distruge! Nu te pot privi cum te dezintegrezi!

Vezi? mă-ntreabă şoaptele.

Creaturile care se târăsc pe podea mă ajung şi, înainte să le pot alunga, mă atacă şi îmi pătrund în minte. Gândurile lor le înlocuiesc pe ale mele. Mă cutremur.

Da, fireşte.

Acum ştiu de ce a făcut-o. Îmi vrea locul. Vrea tronul *pentru ea*. Asta a vrut tot timpul. Cu puterea ei, poate controla orice Tânără Elită şi o poate face să joace după cum cântă ea. Am ştiut mereu că se va întoarce împotriva mea, iar acum, că am făcut toată treaba, că mi-am mânjit mâinile cu sânge şi durere, îşi vrea partea. Şi, mai ales, şi-a încălcat promisiunea. Niciodată nu trebuia să ne folosim puterile una împotriva celeilalte.

Cum ai putut?

Cum ai putut?

Nu mai pot gândi. Furia îmi umple fiecare cotlon al minţii. Chiar şi fără puteri, simt forţa şoaptelor, care mă cheamă. Scot pumnalul de la

cingătoare şi mă arunc spre Violetta.

Reuşeşte să mă apuce de încheietură, însă izbitura o face să se clatine şi cade. Aerul îi iese fulgerător din plămâni. Ochii i se bulbucă şi ea se zbate, o clipită, ca un peşte rămas fără apă, încercând să tragă aer în piept. Ridic pumnalul deasupra capului, chiar dacă o parte din mine îmi strigă să mă opresc, şi lovesc.

Se fereşte, rostogolindu-se. Cumva, sora mea cea delicată reuşeşte să mă împingă la o parte, însă eu mă repun pe picioare şi o atac iar. Apuc o mână din părul ei. Ea strigă când o trag spre mine. Deja, absenţa puterii mele mă face să intru în panică. Abia dacă mai pot vedea. Lumea se fărâmiţează în jurul nostru. O trag spre mine şi îi lipesc pumnalul de gât.

— Promisiunile tale sunt *deşarte*... tu... am avut încredere în tine! Ai fost singura pe care m-am bizuit! îi strig. Dă-mi-le înapoi! *Sunt ale mele*!

Violetta suspină, disperată.

— Adelina, *te rog*!

Dacă i-aş putea simţi emoţiile acum, ştiu că m-ar străbate un val de teroare, unul care nu se poate compara cu nimic din ce am simţit venind dinspre ea vreodată înainte. Dar, acum, nu mai e sora mea, ci doar un duşman.

O trădătoare! îmi amintesc şoaptele, iar eu le dau ascultare.

— Dă-mi puterea înapoi! rostesc în urechea ei. Pumnalul meu apasă îndeajuns de tare, încât să îi cresteze pielea, apoi adaug: Sau mă jur pe toţi zeii că îţi tai gâtul aici, pe loc!

— *Atunci*, *ia-o*! şuieră năprasnic Violetta. Şi *las-o să te ia*, la rândul ei!

Într-o clipită simt, pur şi simplu, cum puterea se scurge iar în mine, într-un şuvoi de beznă, care umple crăpăturile inimii şi minţii mele cu calmul său familiar, otrăvitor. Las pumnalul să cadă şi îi dau drumul Violettei. Mă prăbuşesc pe spate, pe podea, îmi închid singurul ochi şi mă fac ghem, strângând firele aproape de mine. Respir cu greu. Lumea se învârte în jurul meu. Furia clocoteşte în minte, pulsând, dar micşorându-se, totuşi.

Durează o clipă să îmi dau seama că Violetta s-a ridicat deja în picioare şi aleargă spre uşă. Chiar şi acum, pare atât de departe!

— Unde pleci? strig în urma ei.

Dar a deschis deja larg uşa. Şi nu priveşte înapoi.

— Violetta! o strig, de unde stau ghemuită pe podea. Aşteaptă!

Ce s-a întâmplat? Ce i-am făcut?

Clatin din cap, mijindu-mi singurul ochi. Şoaptele din mintea mea e învârtejesc şi se sting. Sala tronului pare să fie cuprinsă din nou de linişte. Când îmi deschid iar ochiul, lumea nu se mai învârte. Nu mai există nicio băltoacă de lacrimi însângerate pe podea. Nu se mai vede nicio creatură cu colţi care să se târască pe jos. Dar nici sora mea nu mai e aici, trăgând de puterile mele.

Treptat, mintea mi se limpezeşte. Rămân pe loc, iar frânturi din cele întâmplate revin. Pumnalul… Părul ei… Gâtul ei… Trupul ei, care tremura şi plângea.

Simt că mi se pune un gol în stomac.

— Violetta! strig iar. Violetta, aşteaptă! Vino înapoi!

Niciun răspuns. Sunt complet singură.

Încerc iar, devenind tot mai disperată:

— Violetta! repet.

Cum de au putut iluziile mele să îmi scape de sub control chiar în halul ăsta?

— Îmi pare rău! bâigui. Nu am vrut... Nu ţi-aş fi făcut rău! Vino înapoi!

Dar ea a plecat deja.

Îmi apăs mâinile pe podeaua de marmură şi îmi plec fruntea. Am tras-o de păr cu aceeaşi răutate cu care a făcut-o tata, în noaptea în care a murit! Pumnalul meu s-a abătut asupra ei – a fost ţinta mea şi am vrut să-i fac rău, să o ucid. Văzusem ca prin ceaţă, tivit cu stacojiu. De ce nu m-am oprit?

— Violetta! Violetta! strig eu, cu vocea răguşită, prea joasă să o mai poată auzi. Vino înapoi! Îmi pare rău! A fost o greşeală. Nu mă lăsa aici!

Tăcere.

Eşti tot ce am! îi spun fără cuvinte. *Nu mă lăsa aici*, *te rog*!

Strig iar şi iar, până când inchizitorii vin să verifice cum mă simt. Îmi dau seama că plâng. Prin ceaţa lacrimilor, văd faţa îngrijorată a lui Magiano şi pe aceea surprinsă a lui Sergio. Mă priveşte cu aceeaşi teamă cu care m-a privit Gemma pentru ultima dată, înainte să moară. Aşa m-au privit Pumnalele înainte să mă alunge.

— Ieşiţi afară cu toţii! le strig, când mă înconjoară.

Se opresc, iar umbrele lor se dau înapoi. Se întorc cu spatele şi mă lasă singură. Suspin. Degetul meu rupt zgârie podeaua. Pumnalul meu zace acolo unde l-am aruncat, cu o picătură din sângele surorii mele pe tăiş. Sângele nu e o iluzie, ci o realitate.

Te rog nu mă părăsi, *nu mă părăsi*, *m-am răzgândit*, *te rog să-mi iei puterile*, *şoaptele nu se mai opresc*...!

Lumina soarelui care pătrunde prin ferestre e diferită de acum, semn că a trecut mult timp, însă eu rămân întinsă la pământ.

Nu am idee cât timp trece. Sau de cât de mult timp tot plâng. Nu ştiu unde a plecat Violetta. Nu ştiu unde este Magiano sau ce gândeşte.

După o vreme, când îmi seacă lacrimile, mă ridic în capul oaselor şi privesc modelul de umbre aruncate de ferestre. Se mişcă lent pe podea. Lumina se schimbă şi devine aurie. Umbrele se întind, până ajung la mine, apoi sunt scăldată în strălucire. Nici măcar lumina soarelui nu îmi mai poate îndepărta întunericul din stomac.

Treptat, gândurile îmi revin. Şi încet, încet... şoaptele revin şi ele. Îmi alintă mintea.

Nu, *Adelina*, *e mai bine aşa*! mă încredinţează ele.

Nu trebuie să-ţi pese că a plecat. *N-ai învăţat deja că iubirea şi acceptarea celorlalţi sunt cu mult mai puţin importante decât puterea fricii*? *Decât deţinerea controlului asupra celor pe care-i*

cunoşti?

Încuviinţez, lăsând gândul acesta să mă ajute să prind puteri. Nu am nevoie să mă sprijin de sora mea ca să mă ridic. Pot s-o fac singură, fără ajutorul nimănui.

Mă înalţ încet, până stau în picioare, îmi şterg faţa cu mâneca şi îmi trec degetele tremurătoare peste partea monstruoasă, ciuntită, lipsită de ochi, a chipului meu. Adopt o mină amorţită, necruţătoare. Mă întorc spre tronul de la capătul treptelor. Iluziile mele încep iar să scânteieze, iar întunericul se înceţoşează, lăsând ca tronul să rămână singurul lucru vizibil.

Urc scările până la el. În jurul meu, stafiile celor pe care i-am cunoscut cândva apar şi dispar. Sunt cei lăsaţi în urmă. Care m-au părăsit. Urc anevoie fiecare treaptă. Şoaptele din mintea mea şuieră, umplând fiecare gol şi permiţând întunericului să intre.

Bine, *Adelina*! încuviinţează ele. *E cea mai bună cale*.

M-am răzbunat pe toţi aceia care mi-au făcut rău.

Pe tata, care m-a chinuit în fiecare zi: i-am zdrobit pieptul şi inima. Pe Teren, bolnav, malefic şi nebun: i-am luat iubita, aşa cum mi-a răpit şi el iubitul. Pe Raffaele, care m-a trădat şi s-a folosit de mine: am preluat controlul asupra prinţului pe care-l iubeşte şi m-am asigurat că îl priveşte pe acesta cum distruge totul în numele meu.

Şi pe Violetta, pe draga mea soră, *cea mai dragă*, care mi-a întors spatele când aveam mai

mare nevoie de ea... Am alungat-o. I-am spus, în sfârşit, tot ce aveam de spus.

Am rănit-o şi eu.

Ai câştigat, *Adelina*! mă asigură vocile din mintea mea.

Ajung la tron.

Este minunat, o alcătuire frumos împodobită, din aur, argint şi piatră. În centrul lui, pe o pernuţă, se află coroana care i-a aparţinut Giuliettei, grea de nestemate. O ridic, admirând pietrele preţioase care sclipesc în lumină, trecându-mi degetele peste suprafaţa lor dură. Înconjor tronul, cu coroana în mână.

Este a mea de-acum!

Ridic coroana şi mi-o aşez pe cap. Este grea.

În cele din urmă, mă aşez pe tron, mă las pe spate şi îmi odihnesc braţele pe sprijinitori.

Câtă vreme a trecut de când mă ghemuiam lângă balustrada din vechea mea casă şi visam la asta?

Visam să port o coroană şi să privesc în jos de pe tron. Ridic capul şi privesc prin uriaşa sală. Este pustie.

Pentru asta am luptat din greu, pentru asta am sacrificat şi am sângerat atât! Este tot ce mi-am dorit vreodată: răzbunare împotriva tuturor duşmanilor mei, pentru tot ce mi-au făcut. Şi am dobândit-o.

Răzbunarea mea este completă.

Mă căznesc să zâmbesc. În tăcere, stau singură pe tron şi aştept, cuprinsă de nerăbdare, apariţia satisfacţiei. A triumfului. Aştept. Şi aştept.

Şi tot aştept.
Dar ele nu vin.

Mulţumiri

Societatea Trandafirului este cea mai întunecată carte pe care am scris-o vreodată. Să o fac pe Adelina să coboare jos de tot, până într-un loc unde nu numai că ea lasă durerea să o consume pe ea însăşi, ci şi să îi mistuie pe alţii, a fost o sarcină necesară, dar, totodată, şi una nespus de dificilă din punct de vedere emoţional. Să intri în pielea unui răufăcător în devenire, să ajungi să gândeşti ca acesta, pentru perioade de luni întregi a fost atât de greu, încât a trebuit să caut şi să descopăr cele mai bune inimi pe care le cunosc, pentru a putea contrabalansa toată această negativitate. Aşadar:

Îi mulţumesc redactorului meu, Jen Besser, care înţelege povestea Adelinei până în străfundurile sale, care întotdeauna ştie exact ce să spună şi care crede în mine chiar şi atunci când eu, una, nu mai cred. Nu ştiu ce m-aş face fără prietenia şi sfaturile tale!

Îi mulţumesc agentului meu literar, prietenei şi celei care se bate întotdeauna pentru mine, lui Kristin Nelson: tu eşti, cumva, în acelaşi timp, şi o dură, şi o fiinţă incredibil de binevoitoare. Indiferent de ce se întâmplă, reuşeşti ca întotdeauna să ne faci să plutim în direcţia cea bună.

Trupei de la Putnam şi „Pinguinilor”: asta sună cam ca denumirea celei mai cool trupe *indie* din câte-au existat vreodată! Voi, oameni buni, reuşiţi

să ridicaţi sala în picioare şi să obţineţi aplauze la scenă deschisă de fiecare dată! Vă mulţumesc pentru că îmi purtaţi mereu de grijă, pentru că voi credeţi în aceste cărţi şi pentru că sunteţi, pur şi simplu, cele mai grozave persoane!

Mulţumiri şi minunatei mele agente pentru filme, lui Kassie Evashevski, pentru că a luat *Tinerele Elite* sub aripa ei şi le-a găsit o casă nemaipomenită! Eşti extraordinară, în toate sensurile acestui cuvânt.

Şi sunt tare recunoscătoare că *Tinerele Elite* sunt cu nimeni alţii decât cu voi, Isaac şi Wyck! Gândurile voastre, încurajările voastre şi prietenia voastră înseamnă extraordinar de mult pentru mine!

Amie, pe bune, ce m-aş face fără „e-mailurile noastre babane” şi fără personalitatea ta incredibilă, fără inteligenţa ta? M-ai ajutat să trec cu bine de scrierea acestei cărţi, chiar dacă a trebuit să mă târăşti mai bine de jumătate din drumul pe care l-am avut de parcurs. J.J., îţi mulţumesc pentru că întotdeauna ai fost acolo să mă asculţi şi să trăncănim despre orice. Leigh, tu ai înţelepciunea a o sută de înţelepţi la un loc! Îţi mulţumesc pentru că mă linişteşti, pentru că mă ridici în slăvi, pentru că îmi dai puteri şi pentru că te asiguri ca, de fiecare dată când ne vedem, să existe şi un tort! Jess, Andrea şi Beth: abia aştept să ne vedem din nou, pentru că ştiu că va fi ceva demn de-o epopee! Jess şi Morgan: ceaiul de după-amiază-mereu!!! Tahereh şi Ransom, voi, dragilor, aţi atins deja nivelul maxim pe aparatul care

măsoară cine-i Cel mai bun om! Margie, Kami, Mel şi Veronica, lumea are nevoie de mai mulţi oameni asemenea vouă! Vă mulţumesc că aţi fost aşa o sursă de inspiraţie!

Le mulţumesc membrilor familiei mele şi prietenilor mei apropiaţi, pentru lungile noastre conversaţii purtate oricând, zi sau noapte, pentru distracţia nesfârşită şi pentru iubirea şi bucuria voastră! Cel mai mult, îţi mulţumesc ţie, Primo, cel mai bun prieten al meu şi stânca mea! Sunt recunoscătoare în fiecare zi pentru tine.

DARTH VADER, VOLDEMORT, MALEFICENT... ACUM PUTEȚI FI PĂRTAȘI LA APARIȚIA UNUI NOU ANTIEROU FASCINANT: ADELINA AMOUTERU!

Cândva, *signorina* Adelina Amouteru, una dintre Tinerele Elite, adolescenții care dețin puteri uriașe și neobișnuite, părea să aibă tot ce și-ar putea dori cineva: un tată, un prinț care o iubea și un grup de prieteni uniți în Societatea Pumnalului care juraseră să se apere unul pe altul chiar și cu prețul vieții.

Numai că și tatăl, și prietenii au trădat-o, iar prințul pe care îl iubea a murit din vina ei.

Așa că Adelina și-a părăsit țara și, sub numele de Lupul cel Alb, a alcătuit Societatea Trandafirului, în care a adunat toate Tinerele Elite care au jurat să lupte împotriva Axei Inchiziției.

Dar puterile Adelinei sunt alimentate de ura și spaima celor din jur, iar eroinei noastre îi e din ce în ce mai greu să nu se lase ea însăși mistuită de cele mai întunecate sentimente. Va reuși ea, oare, să își controleze nemăsuratele forțe și să lupte de partea binelui? Sau va cădea pradă urii?

„Marie Lu construiește un fascinant triunghi de forțe care se opun una alteia și care caută, toate, să obțină puterea absolută. Iar răsturnările de situație și bătăliile cu iz de epopee la care acești dușmani participă vor face ca toate personajele din *Societatea Trandafirului* să fie într-o continuă schimbare. Toate inimile vor fi frânte, toate viețile – distruse, iar diferențele dintre cei buni și cei răi se vor estompa până la dispariție aproape..."

Publishers Weekly

DE ACEEAȘI AUTOARE:

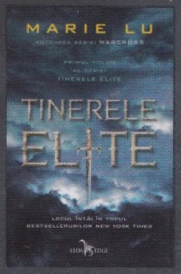

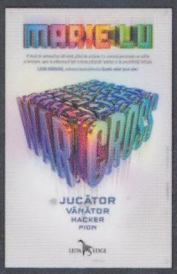

Partener media:

LEDA EDGE fantasy

ISBN: 978-606-793-424-3

www.edituracorint.ro